STEPHANIE
MITTMAN
PRIMA
DRAGOSTE,
A DOUA
DRAGOSTE
Editura MIRON

THE MARRIAGE BED
By Stephanie Mittman

Stephanie Mittman
Prima dragoste, a doua dragoste

Traducere de Anca Nistor
Editura MIRON

Tehnoredactor: DOINA CĂLIN
ISBN 973-95060-7-6

Prolog

Maple Stand, Wisconsin, martie 1894

El stătea întins în patul vechi, din lemn de stejar, în dormitorul cufundat în întuneric, ascultându-şi bătăile inimii cum se luau la întrecere cu respiraţia tinerei sale soţii şi uitându-se pe fereastră la ultimele două stele din oiştea Carului Mare. Cum era poezia aceea pe care o învăţaseră copiii de la Kirsten?

„Stea luminoasă, stea sclipitoare, a nopţii primă stea…”

„Aş dori, oh, aş dori, dorinţa-mi să se împlinească în astă-seară.”

Cam aşa era, oricum.

„Aş dori…”

Aruncă o privire spre femeia cuibărită în aşternut la numai câţiva centimetri distanţă de el. Afară, cele câteva frunze uscate, care încă se mai agăţau de tufele de liliac, se frecau de geamuri. Vântul şuiera prin crăpăturile din tocurile vopsite în alb ale ferestrelor.

„Aş dori…”

Ea se mişcă uşor şi un geamăt slab îi ieşi de pe buze.

„Aş dori să fi murit.”

— Olivia? Te simţi bine?

— Cred că da, spuse ea încet.

Părea uimită, nedumerită. Bineînţeles că era. La fel era şi el.

— Iartă-mă, spune el, bucuros că era prea întuneric pentru ca ea să vadă roşeaţa care îi colorase obrajii.

Nu că ar fi trebuit să-l vadă ca să ştie cât de stânjenit era. Îşi spuse din nou că băuse prea mult vin, că se toastase prea mult în cinstea mirilor.

Mogâldeaţa albă se mişcă din nou când ea scoase o mână pentru a-i atinge braţul uşor.

— Nu te scuza, spuse ea apropiindu-se mai mult de el. Nu-i vina ta. Când un bărbat şi o femeie… adică, doi soţi… ei bine, am ştiut că o să mă doară. N-am vrut să ţip. Acum mi-e bine, pe cuvânt.

— Îmi pare rău că te-a durut, zise el supărat pe sine pentru că fusese atât de furat de propria-i durere, încât nici măcar nu se gândise să-şi ceară scuze pentru suferinţa pe care i-o provocase. Dar după… şopti el. După…

— După?

Oare chiar nu-şi dădea seama ce se întâmplase între ei? Sau era, pur şi simplu, drăguţă? Oare era chiar atât de naivă, încât să creadă că totul consta numai în ceea ce făcuseră? Nu, trebuia să-l fi simţit întărindu-se în ea la un moment dat. Nu?

— Deci, acum, bănuiesc că sunt, în sfârşit, cu adevărat, soţia ta.

El nu putu să nu audă din nou ţipătul ei din clipa în

care străpunsese bariera subţire care despărţea fecioara de soţie. Cu destul regret, fu nevoit să admită acest lucru măcar.

— Bănuiesc că da.

— Credeam c-o să mă simt, nu ştiu, altfel.

Şi el crezuse la fel. Cu siguranţă fusese altfel cu Kirsten. La naiba, după ce se odihnise numai câteva minute, o luase iar şi iar în noaptea nunţii lor. Se aşteptase s-o facă măcar o dată cu Olivia. În definitiv, trecuseră mai mult de doi ani de când nu se mai culcase cu Kirsten.

Şi începuse destul de bine, ţinând seama de faptul că, pentru Olivia, era prima oară. El fusese blând, lăsându-i timp să treacă peste durerea iniţială înainte să impună un ritm.

Adevărul era că fusese bine. Poate mai bine chiar decât bine. Dar, apoi, ea începuse să răspundă. Auzise acelaşi geamăt din străfundul gâtlejului ei pe care îl auzise de o sută de ori, ba nu, de o mie de ori, ieşind de pe buzele lui Kirsten. Şi, deodată, îi fusese imposibil să meargă mai departe. Tristeţea se amplifică în sufletul lui punând capăt nopţii nunţii lui aproape înainte ca aceasta să înceapă.

— Am aşteptat multă vreme, spuse ea, recunoscând ceea ce el şi toată lumea din Maple Stand ştiau deja. Să fiu soţia ta şi să mă iubeşti. Crezi că s-ar putea să fi făcut un copil?

— Un copil?

— Îh-hmmm, spuse ea visătoare, strângându-i braţul. Crezi că s-ar putea?

Parcă s-ar fi aşteptat să iasă ceva bun din aiureala în care transformase el noaptea nunţii lor. O aiureală de care, slavă Domnului, ea părea să nu fie conştientă.

— Nu… nu ştiu, îngăimă el, preferând să mintă decât să spună clar că nu exista nici Cea mai mică şansă.

Cel puţin pentru asta putea să fie bucuros. Nu avea să existe niciun copil de pe urma împreunării lor nereuşite. Şi, cum Olivia nu avea deloc experienţă, dacă era atent şi jura să fie, nici nu aveau să existe copii.

Ciudat, ideea aceea îl linişti.

— E foarte puţin probabil.

— Dar s-ar putea, nu? Adică, am făcut-o şi…

— Nu toate femeile rămân însărcinate în noaptea nunţii, Olivia. Trebuie să ştii măcar acest lucru.

— Dar e posibil, spuse ea cu mai multe, convingere, glasul ei trădând speranţa pe care o simţea. Spencer, s-ar putea să fi făcut un copil chiar acum.

„Nu. Nu l-am făcut.”

— Nu-i bine să speri prea mult. Multe cupluri n-au copii niciodată.

— Dar nu noi. N-o să fie cazul nostru. În definitiv, tu ai fost tată. Peter şi Margaret…

— Peter şi Margaret sunt morţi, ai uitat? O întrerupse el brusc. Copiii mei şi soţia mea sunt morţi.

— Bine, dar eu… începu ea, dar îşi astupă gura repede cu dosul palmei pentru a-şi înăbuşi un suspin.

În lumina slabă a lunii care se afla în primul pătrar, el nu putea să-i vadă chipul, dar nu era nevoie s-o vadă ca să ştie că îşi muşca dosul mâinii şi plângea în tăcere. Aşa făcea Olivia de obicei. Aşa plânsese şi când murise mama ei. Aşa plânsese şi la puţin timp după aceea, când el îi spusese că se însura cu Kirsten.

Ar fi putut să-şi ceară scuze. Ar fi putut să se întoarcă pe-o parte şi s-o ia în braţe. Se gândi la ambele opţiuni şi hotărî că nu era bine deloc să-i dea false speranţe sau să-i umple capul cu visuri prosteşti.

— E târziu, Olivia. Eşti obosită. A fost o zi de sărbătoare. Culcă-te. O să avem multă treabă de dimineaţă.

Ea se întoarse pe partea cealaltă, depărtându-se de el, atingându-i obrazul cu coada împletită când se aşeză mai bine. Mirosea vag a liliac şi el îi pipăi uşor vârfurile când i-o dădu la o parte.

Fu linişte un minut, două, după care ea întrebă şovăitoare:

— A fost… Am fost… bine?

Ce ironie, să-l întrebe ea pe el, când el fusese cel care dăduse greş atât de îngrozitor. Îi datora măcar puţină asigurare.

— A fost perfect, spuse el bătându-i spatele uşor prin păturile pe care prietenii lor li le oferiseră ca daruri de

nuntă.

Adevărul era că ea fusese perfectă. Mai duioasă decât se aşteptase, sânii mai plini, braţele mai dornice.

Şi inocentă. Complet nevinovată de ceea ce se întâmplase şi de planul care, chiar în clipa aceea, se forma în mintea lui. Planul care, în mod ironic, avea să-l facă să-şi redobândească bărbăţia. Numai simplul fapt că ştia că nu avea să-şi lase niciodată sămânţa în noua lui soţie îi reaşeză părul care i se zburlise pe ceafă. Putea să-şi reţină esenţa la fel de bine cum îşi reţinea afecţiunea.

Şi Olivia nu trebuia să afle niciodată.

Ah, dar inocenţa ei era o binecuvântare. Altă femeie şi-ar fi dat seama că geamătul lui se născuse din frustrare, nu din satisfacţie, aşa cum trebuia să fi bănuit Olivia. Altă mireasă şi-ar fi dat seama că drumul lui sub cămaşa ei de noapte fusese întrerupt înainte ca misiunea să fie încheiată.

Kirsten şi-ar fi dat seama cu siguranţă, căci uniunea lor fusese perfectă. Se înălţaseră ca nişte vulturi împreună, încă de la bun început.

Dar, la un moment dat, micii lor vulturaşi blonzi se poticniseră şi toate visurile şi speranţele lui se izbiseră de stânci şi dispăruseră. Difterie, aşa îi spuseseră, de parcă i s-ar fi dat o denumire, absurdul ar fi căpătat sens.

Micuţa lui Margaret se dusese prima, pielea ei fiind

atât de înfierbântată de febră, încât rămăsese caldă încă multă vreme după ce micul ei piept încetase să se mai mişte. Frumoasa şi delicata Kirsten urmase apoi, el şi Peter chinuindu-se s-o ţină în viaţă chiar şi după ce limba îi era învăluită de mucozităţi şi gâtlejul i se blocase, mult timp după ce doctorul spusese că nu mai era nicio speranţă. Apoi, înainte ca ea să moară, Peter fusese cuprins şi el de febră. Iar Spencer nu putuse să facă absolut nimic decât să stea şi să se uite cum toţi cei pe care îi iubea erau coborâţi în pământul îngheţat şi acoperiţi cu bulgări de pământ rece.

O lacrimă i se prelinse din colţul ochiului şiroindu-i încet pe tâmplă şi apoi pe pernă. Nu făcu niciun efort să o şteargă, dar jură în sinea lui că avea să fie ultima pe care o vărsa.

Lângă el, Olivia oftă tremurător. Dacă ar fi existat altă cale, el ar fi urmat-o. Dar fratele Oliviei, Remy, avusese dreptate. Ferma nu putea fi întreţinută de o singură persoană şi el nu putea să continue să stea singur.

Şi Olivia era atât de dornică. În ciuda tuturor reţinerilor, el trebuise să cedeze, în cele din urmă. Îşi luase o altă soţie.

Dar, chiar dacă era însurat, de data aceasta, avea să se protejeze. Putea să facă în aşa fel, încât să se asigure că nu avea să mai piardă niciun copil, pentru că avea grijă să nu mai existe niciun copil. Şi nu avea să mai piardă nicio femeie iubită, pentru că, pur şi simplu, nu avea să

mai iubească nicio femeie. Nici măcar pe dulcea şi inocenta Olivia.

Astfel, va fi în siguranţă.

1

Maple Stand, Wisconsin, aprilie 1897

Olivia zăbovi în colţul magazinului lui Zephin unde se afla oficiul poştal, ţinând scrisoarea în mână.

— Expediaz-o, îi spuse cumnata ei, Bess Sacotte, înghiontind-o şi împingând-o spre tejgheaua unde aştepta Emma Zephin. Expediaz-o şi discuţi cu Spencer mai târziu, când n-o să mai poate face nimic.

— Termină odată, şopti Olivia, dându-i la o parte mâinile lui Bess şi netezindu-şi haina într-un efort de a-şi recăpăta demnitatea. Nu e ca şi cum aş trimite o scrisoare în care cer o pereche de ghete noi.

— Ceri o cu totul o altă viaţă, Olivia Williamson şi era şi timpul s-o faci. Dacă aş putea să-mi rezolv toate problemele trimiţând o scrisoare crezi că n-aş face-o? Spuse ea frecându-şi şoldul şi strâmbându-se. Pun pariu că o să vină furtună diseară.

— Eşti prea tânără ca să-ţi dai seama ce vreme va fi după ce-ţi spun oasele, Bess, zise Olivia. Nu-i drept.

— Eşti măritată cu Spencer Williamson şi-mi spui mie că viaţa e dreaptă?

Olivia nu spuse nimic. Ce ar fi fost de spus? Bess n-ar fi înţeles niciodată că Spencer nu voia să fie nesuferit.

Încă mai suferea. Dacă Livvy putea să-i lase timpul necesar pentru a se vindeca, nu vedea de ce cumnata ei şi toată lumea din Maple Stand, nu putea să aibă lai multă răbdare.

— Vă pot ajuta cu ceva, doamnelor? Întrebă Emma din dosul tejghelei.

Emma era cea mai mare dintre fiicele lui Charlie Zephin. Celelalte erau măritate şi aveau propriile lor familii. Emma, însă, care era şi mai urâtă decât celelalte fiice ale lui Charlie, era fată bătrână.

— Vrei să trimiţi această scrisoare? Întrebă Emma întinzând mâna să o ia, dar Olivia părea să-i dea drumul foarte greu, centimetru cu centimetru. Doamnă Williamson?

— Da, spuse Bess împingând braţul Oliviei spre tejghea asemeni unui păpuşar. Vrea să fie expediată chiar astăzi, dacă se poate.

— Aşa e? O întrebă Emma pe Olivia, care încuviinţă, după care se uită la cumnata ei dezgustată.

— N-o să-i placă.

— Lui nu-i place nimic, zise Bess cu asprime şi Emma zâmbi uşor înainte să-şi acopere gura cu mâna.

— Ce mai faci, Emma? O întrebă Olivia, dorind să schimbe subiectul. Ţi-a trecut răceala?

— În sfârşit, spuse Emma. Cred că numai datorită supei tale de zarzavat. Tata zice că toată iarna te-ai îngrijit de copiii altora, din moment ce tu nu ai…

Emma duse iarăşi mâna la gură, de parcă ar fi vrut să-şi retragă vorbele.

— E-n regulă, o asigură Olivia.

— N-am vrut să-ţi rănesc sentimentele. Bănuiesc că tata are dreptate şi nu am nicio speranţă. Se pare că de fiecare dată trebuie să spun ce nu trebuie.

— Nu-ţi face griji, Emma, zise Bess bătând-o uşor pe mână, dar uitându-se la Olivia. N-ai ce sentimente să răneşti. Olivia e pur şi simplu amorţită. Şi a venit vremea să revină la viaţă.

Fără sentimente. Oare aşa li se părea tuturor? Numai pentru că refuza să cedeze şi să plângă pentru fiecare lucru mărunt? Avea nişte sentimente atât de puternice, încât, uneori, avea senzaţia că va exploda de atâta durere. Dar era destulă tristeţe în casa ei. Spencer deţinea monopolul asupra amărăciunii acolo. În comparaţie cu lucrurile prin care trecuse el, majoritatea micilor ei insatisfacţii păreau mărunte şi complet lipsite de importanţă.

În afară de una.

Şi de aceea se afla la Zephin's, când ar fi trebuit să facă prăjituri belgiene pentru biserică şi să se apuce de curăţenia de primăvară. Nu existau prea multe speranţe că problema avea să se rezolve de la sine. În definitiv, încercau de trei ani şi ea nu întinerea deloc. Simţea asta mai ales în ziua aceea.

Îi era greu să înghită din cauza nodului care i se

formase în gât. Chiar dacă faptul că se căsătorise a doua oară nu îl făcuse fericit pe Spencer, cu siguranţă că un copil ar fi reuşit. Un copil ar fi înlocuit durerea pe care el o ţinea lângă inimă ca pe un nou-născut.

Aşa că ea făcea următorul lucru posibil. Dacă nu exista speranţa să aibă propriii ei copii, Olivia nu vedea de ce să ignore în continuare rugăminţile cumnatului ei. După aproape trei ani de la moartea surorii ei, Marion, Julian găsea că îi era imposibil să aibă grijă de cei trei copii ai lor, de unul singur. Bineînţeles că el avea dreptate în a refuza să încerce să se mute în partea cealaltă a ţării cu trei copii mici. Cine putea să-i crească mai bine decât mătuşa Olivia şi unchiul Spencer? Copiii surorii ei aveau nevoie de dragostea ei aproape la fel de mult ca ea de a lor.

— Olivia? Spuse Emma încet, pipăind marginea plicului care se afla pe tejghea sub palma asudată a Oliviei. Vrei s-o expediez?

— Da, interveni Bess categorică, de parcă ar fi vrut să-i insufle curaj Oliviei.

— Da, îi spuse aceasta Emmei, după care îi aruncă un zâmbet strălucitor cumnatei ei. Da. Expediaz-o. Imediat. Astăzi. Cât mai curând posibil.

— Repede, zise Bess. Să n-apuce să se răzgândească.

Cele trei femei începură să râdă şi Charlie Zephin se uită la ele de pe scara pe care era cocoţat numărând cutiile.

— De ce râdeţi aşa ca trei vrăjitoare? Întrebă el bine dispus.

— Punem la cale o mică vrăjitorie, domnule Zephin, spuse Bess frecându-şi mâinile ca o vrăjitoare rea.

Olivia simţi un fior rece prin şira spinării. Ştia că planul acela putea să-i facă necazuri. Spencer ar fi putut să-i urască pe copii. S-o urască pe ea pentru că îi aducea. Doamne, părea să nu-i mai placă nimic!

— O vrăjitorie, spuse Charlie. Aveţi grijă, doamnelor. Nu-l vrem pe diavol în Maple Stand, nu? N-or mai arde ei vrăjitoarele în ziua de azi, dar nici simpatizate nu sunt, cu excepţia zilei de Halloween, zise el şi izbucni în râs, fiind cât pe ce să cadă de pe scară, dar îşi recăpătă imediat echilibrul. Ei! Nu-i nevoie să mă omorâţi, doamnelor. Secretul vostru e în siguranţă.

— Şi, fiindcă veni vorba de secrete, zise Emma destul de tare, am auzit pomenindu-se iarăşi de calea ferată. Se zvoneşte că s-ar putea să se plătească pentru suprafaţa de teren pe care o s-o străbată din moment ce trebuie să ajungă la Sturgeon Bay. Şi trimit un agent.

Acest ultim detaliu fu însoţit de o îmbujorare a chipului Emmei.

— Ei bine, spuse Bess oftând şi frecându-şi iarăşi încheieturile, bănuiesc că pentru noi cei de la margine n-o să aibă cine ştie ce importanţă. Aş fi gata să renunţ la toată livada de vişini pentru o sută de dolari bani gheaţă.

— Te referi la ferma familiei mele, draga mea. Ţi-aş

fi recunoscătoare dacă ai avea mai multă grijă de ea!

Bess încuviinţă, dar zâmbetul îi dispăru de pe chip. Acest lucru o făcu pe Olivia să se gândească, numai pentru o clipă, că era posibil să fi vorbit serios.

— Cred că ar trebui să mergem acasă, spuse Bess după ce mai sporovăiră puţin. Am trei băieţei şi unul mai mare care or să-mi ceară de mâncare imediat cum o să deschid uşa.

Olivia ştia ce o aşteaptă pe ea acasă şi nu se grăbea să ajungă. O clipă se gândi să ia scrisoarea înapoi de la Emma şi să renunţe la plan.

— Şi or să vrea îmbrăţişări şi sărutări la fel de mult ca pâine cu unt, adăugă Bess, de parcă ar fi ghicit ce îi trecea prin cap Oliviei, simţind că avea nevoie de încurajare.

Copii care s-o aştepte şi care să dorească îmbrăţişări şi sărutări. Oftă şi reveni la realitate, dându-şi seama ce penibil trebuia să arate o femeie la vârsta ei visând cu ochii deschişi în mijlocul unui magazin.

— Expediază scrisoarea, îi spuse ea Emmei legându-şi panglica pălăriei sub bărbie.

— Aşa te vreau, se bucură Bess luând-o de braţ.

— Ţi-e uşor să vorbeşti, zise Olivia când se îndreptau spre uşă.

— Ba deloc, spuse Bess mai serioasă. Nu ştiu unde v-aş aşeza pe toţi patru dacă o să se ajungă la asta.

Olivia se opri brusc şi nici măcar forţa lui Bess nu o

putea urni.

— N-o să se ajungă la asta, o asigură ea. Nu-ţi mai face atâtea griji. O să se rezolve totul.

Bess îi mai promisese acest lucru şi altă dată. Când, după mai mult de un an de căsnicie, Olivia tot nu rămăsese însărcinată, Bess o asigurase că timpul avea să rezolve totul. Însă nu fusese aşa. Şi, acum, Spencer aproape că nici nu se mai atingea de ea în pat, de parcă ar fi fost convins că nu avea niciun rost. Şi, în multe privinţe, ea se bucura de acea lipsă de atenţie din partea lui. Dacă tot nu exista nicio speranţă de a rămâne însărcinată, prefera să nu mai aibă relaţii intime cu soţul ei. De fiecare dată, după ce o făceau, ea se simţea ciudat, de parcă trupul i-ar fi fost la fel de trist ca sufletul. Şi, în afară de acel moment din noaptea nunţii, când începuse să simtă o căldură care se răspândea din cele mai intime părţi ale trupului ei, nu mai simţise niciodată ceva care să semene măcar pe departe cu acea căldură.

Adevărul era că, în ciuda acelei intimităţi, ea se simţea mai singură când făceau dragoste decât în orice alt moment al vieţii ei. Şi, în ultima vreme, situaţia se înrăutăţise. Acum, Spencer nu se mai prăbuşea deasupra ei gemând doar, ci se ridica şi ieşea din cameră, susţinând că un trabuc bun îl relaxa şi îl ajuta să adoarmă. În ceea ce o privea pe ea, nu făcea decât să le umple casa de un miros urât.

Aşa că o lăsa singură în pat, complet nemişcată, nutrind speranţa că sămânţa lui avea să prindă rădăcini în ea. O lăsa numai cu luna şi cu speranţele ei care să-i ţină companie.

Se opri puţin la marginea Fermei Sacotte, lângă micuţa capelă pe care tatăl ei o ridicase pentru mama ei după ce casa şi hambarul scăpaseră ca prin minune de marele incendiu şi îi promise Fecioarei să nu uite să aducă nemţişor imediat cum înflorea. Exact ca atunci când era mică şi îşi ajuta mama să aibă grijă de capelă, aceasta o linişti şi o alină şi acum.

De linişte şi alinare avea nevoie, îşi spuse ea îndreptându-se şi pornind spre casă. Şi, pe lângă asta, de o doză zdravănă de forţă şi curaj.

Tocmai repetă în minte pentru a suta oară ce avea să spună când zări ferma şi silueta soţului ei la orizont. Dumnezeule, ce o aştepta!

— Ce-ai făcut? Întrebă el privind-o de parcă s-ar fi aşteptat să vadă vreun semn că glumea.

Ea, însă, stătea senină pe fotoliu în faţa lui, cu mâinile împreunate în poală, ca şi cum expedierea unei scrisori în care cerea să i se trimită trei copii fără ca măcar să-i spună soţului ei ar fi fost ceva la fel de obişnuit şi de normal ca a face o plimbare pe malul lacului. Iar, dacă aceasta era o plimbare pe malul lacului, ea era la un pas de înec. Cu cizme grele în picioare. Cu mâinile legate la spate. Şi era nevoie de ceva mai mult decât de marele

magician Houdini ca să scape din acea încurcătură.

— I-am scris lui Julian să trimită copiii, repetă ea cu atâta calm, încât el fu tentat să-i atingă fruntea pentru a vedea dacă nu cumva avea febră.

Spencer ştia foarte bine ce fel de om era Julian şi numai de dragul surorii Oliviei, Marion, îşi ţinuse gura în toţi acei ani. Acum, însă, Olivia invitase copiii acelui om în casa lui.

— Fără să mă-ntrebi şi pe mine?

Ea ridică din umeri şi el o văzu muşcându-şi buza de jos.

— Ţi-a venit aşa, pur şi simplu, să te duci în oraş şi să-i trimiţi cumnatului tău o scrisoare cerându-i să-şi urce cei trei copii în tren ca să vină în casa mea…

— Casa noastră…

— Casa mea, repetă el, bătându-se cu pumnul în piept pentru a sublinia şi mai mult acest lucru.

Nu ea clădise casa aceea, scândură cu scândură, cărămidă cu cărămidă, exact aşa cum voise Kirsten. Nu ea plătea ipoteca, muncea pământul, tăia lemne…

Olivia ridică o sprânceană şi se îndreptă, devenind rigidă. Îşi roti privirea încet prin încăpere, dar singurul semn prin care trăda faptul că se simţise jignită era nodul pe care îl înghiţi şi pe care el îl urmări în gâtlejul ei.

La ferestrele de la bucătărie erau perdeluţe noi. Pe masă era o faţă de masă nouă. Vacile erau mulse,

păsările hrănite, toate datorită Oliviei. Se însurase cu ea ca să-i ţină casa, să-i gătească, să-i spele, să aibă grijă de grădină şi de animale în vreme ce el muncea la câmp. Nu-i ceruse el să facă toate celelalte o sută de lucruri pe care le făcea şi toate cu acel zâmbet afurisit pe buze, dar era recunoscător că le făcea.

— Casa noastră, recunoscu el apoi cu sinceritate.

Ea încuviinţă de parcă i-ar fi urmărit şirul gândurilor şi ar fi fost de acord cu concluzia la care ajunsese.

— Nu „mi-a venit aşa, pur şi simplu", spuse ea încet. A venit timpul.

— Timpul?

Ea dădu din cap afirmativ, deschise gura, dar nu spuse nimic. În definitiv, ce ar fi fost de spus?

— Ei bine, spuse el uitându-se la ceasul de pe poliţa căminului cu ochii îngustaţi în ciuda faptului că avea ochelari. E prea târziu ca să mai facem ceva astăzi, dar mâine o să trimitem o telegramă în care o să-i spunem să nu-i trimită.

— Ba or să vină.

— Ba n-or să vină! Strigă el, deloc încântat de faptul că îl înfrunta.

Nu-i stătea în fire. Ce se întâmplase cu fata aceea maleabilă cu care crescuse, cea care îl urma pretutindeni şi se agăţa de fiecare cuvânt al lui? Ce se întâmplase cu femeia cu care se însurase şi care jurase că nu dorea decât să-l vadă fericit din nou?

— Ce ţi-am cerut eu, Spencer? În tot acest timp? Întrebă ea luându-i o scamă de pe mânecă şi privindu-l deschis. Nimic. Nu ţi-am cerut nimic. Acum, însă, îţi cer.

El o privi cu atenţie. De-a lungul anilor, chipul ei se schimbase foarte mult. Buzele îi erau aproape groase. Obrajii, de asemenea, i se împliniseră, mai ales în locurile unde el credea că ar fi trebuit să vadă oase. Nasul ei nu conţinea nicio urmă de fragilitate. Fără să semene deloc cu chipul fin şi delicat al lui Kirsten, cel al Oliviei semăna mai degrabă cu tabloul unei femei exotice de undeva, de departe, ochii ei negri privindu-l de sub singurele ei trăsături fine, două sprâncene subţiri, aproape drepte. Deşi nu era o femeie după care bărbaţii să întoarcă privirea, el bănuia că nu puţini erau aceia care ar fi găsit că părul ei şaten şi pielea măslinie erau destul de drăguţe.

Adevărul era că, deşi faţa ei nu conţinea nimic din fragilitatea celei a lui Kirsten, poseda o anumită dulceaţă pe care anii nu izbutiseră s-o diminueze. Şi, spre meritul ei, în ciuda unei ierni lungi şi grele, tot mai păstrase o căldură în obraji, iar în ochi i se citea o nouă fermitate.

— Ţi-ai dori altceva? O maşină de gătit nouă? O rochie frumoasă?

Avea dreptate, bineînţeles. Nu ceruse nimic şi exact asta primise în schimb. Nu era vina ei că nu era Kirsten,

că nu avea părul lung, blond şi ondulat al lui Kirsten, vocea ei subţire şi dulce, oasele ei fine, zâmbetul ei copilăresc. Dar nu era nici vina lui.

— A trecut multă vreme de când nu ţi-ai mai luat o rochie nouă şi de când n-am mai făcut ceva deosebit, nu-i aşa, Liv? Ţi-ar plăcea?

— Ştii foarte bine ce mi-ar plăcea, Spencer. Ştii treaba asta din ziua în care ne-am căsătorit.

— Cere-mi altceva, Olivia. Ceva ce-ţi pot dărui. Orice altceva.

„Numai nu-mi cere un copil. Nu-mi cere să aduc alt copil pe lumea asta plină de boli, de primejdii şi de amărăciune, pentru că n-o s-o fac."

— Asta e singurul lucru pe care-l doresc, Spencer. Se pare că eu nu pot s-o fac şi mi-e destul de greu să suport gândul ăsta. Dar pe aceşti copii, Spencer… ştiu c-o să-i iubesc ca pe propriii mei copii.

Bine, era egoist. Ştia asta. Era laş. Ştia şi asta. Dar îi scutea pe amândoi de suferinţă. Numai dezamăgirea o făcea pe Olivia să plângă în fiecare lună, când venea timpul. Nu cunoştea adevărata disperare. Ea nu pierduse niciodată ceva atât de preţios ca un copil.

— Or să-ţi fie de mare ajutor, Spencer. Băiatul e destul de mare ca să muncească la câmp, spuse ea, după care se gândi puţin şi încuviinţă. Da, sunt sigură că Neil are aproape zece ani. Iar Louisa are cel puţin unsprezece sau doisprezece. Ar putea să fie o adevărată

binecuvântare pentru casa asta.

— Mai e unul, nu?

Ştia sigur că mai era. Cel care se născuse în ziua în care murise mama ei. Un copil care nu putea să aibă mai mult de doi-trei ani.

— Şi ăsta o să fie de ajutor?

Olivia păru nostalgică şi stânjenită când îi zâmbi. Îl duru când văzu speranţa strălucind atât de intens în ochii ei negri, aşa că se uită la tivul feţei de masă.

— Ea o să fie de cel mai mare ajutor. Nu ştie ce-i acea mamă, Spencer. Josephina o să-mi facă dorinţele să devină realitate.

— Trei copii! Exclamă el chinuindu-se să tragă aer în piept.

Dumnezeule! Din nou copii în casă. Cum se aştepta ca el să suporte aşa ceva?

— Îţi dai seama ce ceri?

— O viaţă pentru noi, Spencer. O familie. Eu nu pot să-ţi ofer una… se pare. Aşa că-ţi cer să mă laşi să fac singurul lucru care-mi stă în putinţă.

El îşi luă capul în mâini, proptindu-şi cotul pe masă.

— De câte ori o să avem afurisita asta de discuţie? De câte ori trebuie să-ţi spun că nu mai vreau copii?

— De ce te-ai însurat cu mine, Spencer? Pentru o mâncare caldă în fiecare seară şi un pat cald o dată pe săptămână? Ca să te ajut cu vacile şi păsările? Asta e viaţa frumoasă pe care mi-ai promis-o?

El se uită ţintă la faţa de masă albastră de parcă aceasta ar fi conţinut răspunsurile la întrebările ei.

— Ţi-am promis un acoperiş deasupra capului şi hrană. Ţi-am promis că o să ai pe cineva alături de care să îmbătrâneşti.

Ea clătină din cap cu tristeţe.

— Credeam că te refereai la „odată", Spencer. Nu-mi închipuiam că ai de gând să-ncepi să îmbătrâneşti curând.

— Ei bine, te-ai înşelat.

— Se pare că m-am înşelat în privinţa multor lucruri, dar asta nu contează, nu?

— Îţi pare rău că ai renunţat la îngrijirea bătrânului domn Larsen? Îţi pare rău că, în loc să-i citeşti bătrânului ăluia orb toată ziua şi să te duci acasă seara la Remy, Bess şi tatăl tău, stai cu mine în casa asta? O întrebă el arătând cu braţul bucătăria aceea spaţioasă, în care ar fi încăput toţi copiii pe care el şi Kirsten avuseseră de gând să-i aibă. Dacă-ţi plăcea atât de mult să fii o fată bătrână, de ce ai acceptat să te măriţi cu mine?

— Pentru că am crezut că o să te pot face fericit, spuse ea cu atâta sinceritate, încât lui i se făcu ruşine că pusese o asemenea întrebare. Dar nu pot. Nu aşa cum merg lucrurile. De aceea trebuie să fac asta, zise ea şi mâinile ei erau atât de moi când îi cuprinseră faţa, vocea ei era atât de caldă, încât îi străpunseră inima într-un fel

în care nişte cuvinte aspre n-ar fi făcut-o niciodată. Ştiu ce au însemnat pentru tine Peter şi Margaret şi mai ştiu şi cât de mult îţi lipsesc. E de neînchipuit ce festă cumplită ţi-a jucat soarta.

— Întâi luându-ţi copiii şi apoi dându-ţi o nevastă stearpă în locul celei pe care ai iubit-o…

— Nu face asta, o imploră el, desprinzându-se din mâinile ei, căci căldura ei era mai mult decât putea suporta el. Nu-ţi face asta ţie însăţi şi nu mi-o face nici mie. Nu mai vreau copii, Olivia, crede-mă. Nici ai mei, nici ai altcuiva.

— Dar…

— Dar tu vrei.

Ea încuviinţă cu vinovăţie, de parcă ea ar fi fost cea egoistă. De parcă faptul că dorea o familie ar fi fost cel mai nefiresc lucru din lume. El nu voise una? Nu crezuse că nimeni nu l-ar fi putut face mai fericit? Oare avea dreptul să-i refuze această şansă?

— De ce acum, Olivia? De ce tocmai astăzi?

Nu îşi dădea seama că, în ziua aceea, se împlineau cinci ani de când Margaret fusese doborâtă de febră? Că întreaga lui lume se răsturnase cu susul în jos şi nu se mai îndreptase niciodată?

— E ziua mea, spuse ea simplu.

Fără acuzaţii, fără izbucniri. Dar aşa era Olivia. Kirsten ar fi dat o petrecere pentru toată lumea şi ar fi făcut prăjituri. Olivia stătea tăcută.

— Împlinesc douăzeci şi opt de ani.

— Ştiu câţi ani ai, spuse el cu puţină supărare în glas. Ai fi putut să-mi aminteşti. Ţi-aş fi luat ceva, dacă mi-ai fi adus aminte.

— Ştii ce vreau, Spencer. Şi am trimis deja după ei, zise ea încercând să imprime o notă de finalitate cuvintelor, de parcă ea ar fi avut autoritatea să trimită după nepoatele şi nepotul ei şi el n-ar fi putut să facă nimic.

Dacă ar fi izbutit să-şi stăpânească tremurul buzelor şi să împiedice lacrimile să i se adune în ochi, poate că l-ar fi convins.

Aşa, el ştia că nu trebuia decât să-i spună că răspunsul lui era în continuare negativ şi astfel terminau cu discuţia aceea pentru câteva luni. Subiectul ar fi dispărut ca şi altă dată, pentru a reieşi la suprafaţă într-o zi viitoare. Dacă avea noroc, putea să dispară pentru totdeauna.

Dar, în faţa lui se afla femeia care străbătea câmpurile prin ploaie ca să-i aducă o cană de ceai fierbinte şi un prosop uscat. Femeia care îi spăla aşternutul cu lămâie pentru că el îi spusese odată că îi plăcea mirosul, femeia care nu-i dorea decât fericirea. Stătea acolo cu speranţa întipărită pe chip ca o hartă a unei comori care se găsea în inima ei şi el ştiu că nu avea de ales.

— La mulţi ani, Olivia, spuse el cu o voce încărcată de emoţie şi nu ştiu dacă îl înţelesese decât în clipa în

care ea îşi ridică privirea.

Dincolo de lacrimile care ameninţau să-i izvorască din ochi, el zări un zâmbet stins şi tremurător.

— Când vin?

— I-am scris să-i trimită imediat după ce o să dispară pericolul zăpezii, din moment ce vor trebui să ia diligenţa din Milwaukee. E bine?

El pufni.

— Ei bine, presupun că am puţin timp ca să mă obişnuiesc cu ideea, oricum, spuse el păstrând dezgustul pentru sine.

Copiii lui Julian Bouche în casa lui. Dumnezeule! Ori care alţii ar fi constituit o problemă, dar ai lui Julian Bouche? Tipul încercase să fugă de responsabilitate cu mulţi ani în urmă, când Marion descoperise că era însărcinată şi tatăl ei îl găsise pe Julian la gară cu bilet pentru California. Coi de la bancă fuseseră destul de bucuroşi să-l lase să plece, umbra scandalului rămânând agăţată de costumul lui elegant tot drumul până la slujba de care Henry Sacotte îi făcuse rost ginerelui său la Chicago. Acum Julian voia să scape de copii şi să pornească spre păşuni mai verzi. Şi voia să lase greutăţile tot pe umerii familiei Oliviei.

Reuşiseră s-o menajeze pe Olivia prima oară, pretinzând cu toţii că mariajul dintre Marion Sacotte şi Julian Bouche era ceva ce trebuia sărbătorit. Spencer spera că nimeni nu se aştepta ca el să o menajeze iarăşi.

— Deci, peste vreo lună? Prin iunie, nu? Spuse ea întinzându-se ca să pună pe raftul de sus câteva din lucrurile pe care le cumpărase din oraş.

Era bine alcătuită pentru o femeie, nu prea măruntă ca să fie delicată aşa cum fusese Kirsten a lui, dar nici înaltă şi solidă ca soţia lui John Delisse, care, dacă şi-ar fi pus mintea, ar fi putut să biciuiască probabil jumătate din bărbaţii din Maple Stand.

Nu, trebuia să admită că Olivia era bine alcătuită, cu umeri laţi, şolduri pe măsură şi o talie subţire. Iar când ea îşi desfăcea părul ca să-l perie înainte de culcare, Spencer trebuia să facă un efort de voinţă extraordinar ca să nu-şi strecoare degetele prin el. Uneori, după ce Olivia adormea, el îi lăsa părul să-i lunece printre degete asemeni unui râuleţ de munte. Era un lucru primejdios şi descoperise acest lucru de mai multe ori.

— Măcar dacă, spuse el şi apoi oftă.

— Prea devreme sau prea târziu? Întrebă ea.

— Hm?

Pierduse şirul conversaţiei, dorindu-şi din nou să-şi poată da voie să o strângă în braţe, să se bucure de minunile trupului ei şi să nu se mai gândească la consecinţe. În ultima vreme, din ce în ce mai des, începuse să se gândească fără să vrea la lucrurile de care se lipsea.

— Voiai să vină mai devreme sau mai târziu?

— Cine? Ah, copiii…

„Dacă voia să vină mai devreme sau mai târziu? Glumea?”

— Nu cred că… începu el, dar se opri brusc.

Putea să facă măcar acel lucru pentru ea ca să fie fericită. Dar cu ce preţ pentru el? Şi, poate, doar poate, dacă îi avea în casă, nu avea să se mai gândească la alte lucruri, ca de exemplu la felul cum se legăna ceasul de aur pe pieptul ei când făcea câte o mişcare bruscă. Aşa cum făcu acum, când se întinse după ceaşca lui pentru a i-o umple din nou.

— Spencer? N-o să te răzgândeşti, nu?

— Pot să vină, Olivia. Doar am spus că pot, nu? S-a întâmplat vreodată să nu mă ţin de cuvânt? Ba o să fac şi curăţenie în atelier pentru ei. Fetele pot să doarmă acolo. Băiatul o să stea în hambar.

Olivia rămase cu gura căscată şi făcu ochii atât de mari, încât el avu impresia că se uita la două capace mari şi negre, privindu-l fără să priceapă nimic.

— Doar n-ai crezut… începu el. Nu în… Mansarda e… n-aş putea…

Se chinui să-şi recapete stăpânirea de sine şi trase aer în piept, după care înghiţi în sec.

— Ştii doar că mansarda e a lui Peter şi Margaret, va fi întotdeauna a lor. Nepoţii tăi n-or să calce niciodată acolo.

— Bine, dar…

Simţi că-i vine rău imaginându-şi nişte mâini murdare

jucându-se cu păpuşile pe care Margaret le iubise atât de mult. Îi veni ameţeală şi stomacul i se întoarse pe dos. Hăinuţele lor se aflau în camera aceea, rochiţele în care Margaret arătase atât de superb, costumul de care Peter fusese atât de mândru că îi rămăsese mic numai cu vreo lună înainte să moară. Toate păsărelele pe care el şi fiul lui le ciopliseră când el îl învăţase pe Peter să cioplească stând cocoţat pe rafturile de cărţi.

— Olivia, promite-mi că n-or să intre niciodată acolo. Altfel nu pot să-i las să vină în casa mea. Nu pot. Înţelegi?

Ea înţelegea chiar prea bine. Îşi amintea perfect cum o surprinsese odată în camera de la mansardă. Se dusese să şteargă praful, aproape riscându-şi viaţa urcând treptele acelea micuţe pe care el le făcuse pentru copii. Nu îşi închipuia cum reuşise să urce după ea, din moment ce era mult mai solid şi nu făcuse niciun zgomot. Dar, deodată, se trezise cu el acolo, cu capul lăsat în jos, adus de spate şi clocotind de furie.

O apucase de încheietura mâinii cu putere şi îi desfăcuse palma. Apoi, cu o nespusă blândeţe, luase pasărea cioplită şi o pusese cu grijă pe raft. După ce îşi rotise prin încăpere privirea întunecată, coborâse cu spatele o parte din trepte, făcându-i semn să-l urmeze şi ea, conducându-i paşii cu grijă pe fiecare treaptă. Când picioarele lui atinseseră podeaua bucătăriei, pur şi simplu, o luase în braţe şi o pusese jos.

Apoi, în timp ce un muşchi al maxilarului îi zvâcnea furios, îi spusese să nu se mai ducă niciodată acolo.

— Nu mai există balustradă şi e periculos, Olivia, spusese el cu asprime, dar ea nu ştia dacă o prevenise în legătură cu scara sau cu el însuşi.

Era o odaie perfectă şi ea era sigură că unui băiat ca Neil, deşi nu-l cunoştea, i-ar fi plăcut să locuiască acolo. Era ca un cuib de păsări, de unde un copil ar fi putut să privească lumea şi, mai târziu, să-şi ia zborul.

— Lui Peter trebuie să-i fi plăcut foarte mult acolo, spuse ea sperând să-l mai înmoaie.

— Da, recunoscu el strângând din buze, dar golurile obrajilor îi pulsau de o emoţie atât de puternică, încât ea ştiu că abia se stăpânea să nu explodeze.

Dar nu cunoscuse niciun bărbat cu mai multă stăpânire de sine. Ţinea totul în el, nu îşi exterioriza niciun sentiment.

Nu fusese aşa mereu. El şi fratele ei, Remy, fuseseră prieteni dintotdeauna şi ea urmărise un bărbat mai tânăr şi mai nestăpânit provocând viaţa de nenumărate ori. Îl văzuse alergând după un porc uns cu untură în zilele de sărbătoare şi câştigând aproape în fiecare toamnă. Îl văzuse bând bere şi râzând până când nu mai putea de atâta mâncare, băutură şi veselie.

Îi văzuse toate sentimentele întipărite pe chip şi în muşchii trupului. Felul cum îi tremura piciorul când era nervos, cum nu putea să stea liniştit când era fericit.

Îl văzuse plin de viaţă odată. Îl văzuse râzând, plângând, îl văzuse atât de mândru în ziua în care se născuse Peter, încât ea avusese impresia că avea să plesnească.

Dar toate acestea fuseseră înainte să izbucnească epidemia de difterie. Înainte ca doisprezece oameni din Maple Stand să moară, patru dintre ei aparţinând soţului ei. Era înainte ca el să-i piardă pe Kirsten, pe copii şi pe mama lui. Livvy avusese atâtea speranţe când se măritase cu el. Ah, ştia că n-o iubea aşa cum îl iubise ea întotdeauna. Ştia că Remy îl împinsese să facă acel pas şi că nu era decât o biată a doua alegere, nu mult mai mult decât o menajeră căreia el putea să… ei bine… să-i fie soţ.

Ea nu dorise multe pentru sine. Nu voise decât să-l readucă la viaţă pe Spencer Williamson pe care îl cunoştea. Să-l facă să fie din nou întreg. Şi nu cunoştea decât o singură modalitate de a o face. Numai că nu părea să fie.

Totuşi, îi mai rămăsese o şansă şi nu îşi permitea să o lase să-i scape din cauza unor probleme legate de locurile unde aveau să doarmă copiii, lucru care putea fi discutat foarte bine din nou atunci când Spencer avea să-i cunoască, odată ce avea să-i vadă ca pe nişte promisiuni de viitor, nu ca pe nişte amintiri ale trecutului. Şi, în definitiv, avea dreptate în privinţa balustradei.

— N-o să-i las să urce acolo, spuse ea.

— Copiii presupun multă muncă, să ştii, spuse el luându-şi pipa de pe raftul de deasupra căminului şi apucându-se s-o cureţe cu un cuţitaş.

— Asta şi aştept cu nerăbdare.

— Nu ştii absolut nimic despre copiii mici, Olivia, zise el lăsând pipa la o parte şi bâjbâind după punga de tutun fără să-şi ia ochii de la ea. Tu erai copilul şi acum vrei să aduci în casă trei micuţi de parcă ar fi nişte căţei vagabonzi. Dumnezeule!

— Nu e ca şi cum n-aş fi stat niciodată în preajma copiilor. Întreabă-i pe băieţi dacă nu sunt o mătuşă minunată, întreabă-i pe Bess şi pe Remy dacă nu le-am fost de ajutor când am locuit cu ei. Şi ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă n-ai mai lua numele Domnului în deşert, dacă asta a vrut să însemne acel cuvânt.

— Bine, atunci, dacă eşti atât de expertă, fă ce vrei, dar să nu te aştepţi la niciun ajutor din partea mea, zise el vârând pipa în gură.

— N-o să ai de-a face cu ei, promise ea, neputând să nu zâmbească.

Copii. Oh, Doamne, avea să aibă copii! O casă plină de copii. A doua zi dimineaţă avea să se ducă la capelă să-i mulţumească Fecioarei.

— O să mă ocup eu de toate, spuse ea, întrebându-se dacă nu putea să-l instaleze pe băiat în bucătărie, nu în hambarul rece.

Spencer o privi îndelung, destul de mult pentru a o face să se simtă ruşinată, după care clătină din cap şi se întoarse să deschidă cel mai înalt dulap din bucătărie, de unde scoase o sticlă cu acel whisky îngrozitor pe care îl tot aducea în casă. În primele luni de căsnicie, ea aruncase câteva astfel de sticle, dar erau mereu înlocuite şi ea trebuise să închidă ochii în faţa acelei slăbiciuni a lui, altfel n-ar fi putut să mai pună niciun ban deoparte.

N-o deranja când bea bere şi vin ca toţi ceilalţi din comunitatea lor. Nu era împotriva băuturii. Dar, în timp ce berea şi vinul erau pentru veselie, whisky-ul era pentru tristeţe. Şi ce îi făcea lui… era cu totul altă problemă.

— Bănuiesc că trebuie să sărbătorim, spuse el fără niciun pic de bucurie şi, fără să-i ofere prilejul de a refuza, destupă sticla şi trase o înghiţitură zdravănă.

Se strâmbă, dar mai trase o duşcă.

— Spencer, nu cred… începu ea.

El o măsură încet din cap până-n picioare, de la poalele fustei bleumarin din lână, privindu-i mijlocul subţire, zăbovind câteva clipe asupra sânilor şi apoi făcând un efort să se concentreze asupra chipului ei.

— Du-te la culcare, Olivia, îi spuse el ducând din nou sticla la gură.

— La culcare? Bine, dar nici n-am mâncat. Am peşte prăjit de aseară pe care aş putea…

— Du-te la culcare, Olivia. Acum, spuse el cu o voce

întretăiată şi privirea îi alunecă din nou asupra sânilor ei.

— Nu fi ridicol. Nici n-a apus soarele bine. Am făcut nişte prăjituri. O să pun să mâncăm întâi şi dacă o să laşi sticla aia…

El mai luă o înghiţitură şi lăsă sticla jos, după care se duse spre uşă şi îşi luă haina. O privi îndelung şi deschise uşa.

— Spencer?

El clătină din cap. Fără să se întoarcă s-o privească, o întrebă:

— Ai de gând să te duci la culcare?

— Nu, Spencer, eu… zise ea cu prudenţă, neplăcându-i felul în care o ameninţa.

— Atunci va trebui să ies, Olivia. Am nevoie de aer.

— Eşti chiar atât de supărat pe mine? Îl întrebă ea, temându-se să nu fi întins coarda prea ţâre.

El râse, însă. Nu era râsul specific unui om beat, ci un sunet trist care ieşi din străfundul pieptului lui.

— Nu, Olivia. Nu sunt supărat. Cu atât mai puţin pe tine, zise el stând în prag, cu umerii aduşi, uitându-se la ea cu tristeţe. Să nu mă aştepţi, Livvy-love. O să vin foarte târziu.

Fu frig când el deschise uşa, dar fu şi mai frig după ce o închise şi ea rămase în bucătăria casei lor, singură „cu vorbele lui răsunându-i în urechi. Îi spusese „Livvy-love”? Nu-i mai spusese aşa de când avea ea

doisprezece ani şi el îi furase un sărut în spatele hambarului.

Dar asta se întâmplase înainte să apară Kirsten în viaţa lui. Şi să dispară.

La naiba cu el! Două cuvinte şi reuşise să înteţească focul speranţei care continua să ardă în pieptul ei indiferent cât de mult încerca să-l stingă. Timp de trei ani, el turnase apă rece peste speranţele, visurile şi planurile ei de viitor. Şi, exact când ea se împăcase cu răceala lui, el îi spusese „Livvy-love”. După care plecase.

„Nici să nu speri, Olivia”, se preveni ea.

Însă un zâmbet îşi făcu drum spre colţurile gurii ei.

„S-a dus să se îmbete”, îşi aminti ea apoi.

Dar zâmbetul rămase tot acolo.

2

Razele soarelui îi pătrunseră în ochi lui Spencer prin pleoape. Le strânse şi mai tare, dar chiar şi acea mişcare simplă a muşchilor feţei îi provocă durere. Gura îi luase foc, dar buzele îi erau lipite cu acelaşi clei care îi prinsese limba de cerul gurii. Tot ce mâncase cu o zi înainte îşi făcea drum în sus din stomac prin piept şi se întoarse cu faţa în jos cât putu de încet, strecurând mâna sub pat pentru a trage afară oala de noapte ca să verse în ea.

Mâna i se lovi, însă, de podeaua verandei şi o durere

ascuţită îl săgetă până la cot. Bineînţeles. Nu era în patul lui. Îşi petrecuse noaptea pe canapeaua de pe verandă, temându-se de ce s-ar fi putut întâmpla dacă s-ar fi strecurat în patul cald pe care îl împărţea cu Olivia.

— Te-ai trezit?

Îşi feri ochii de soarele care răsărea şi ameninţa să-l orbească şi deschise unul cu grijă. Un individ solid se sprijinea de balustrada verandei.

— Tu eşti, Remy?

Văzu silueta dând din cap afirmativ şi bâjbâi pe jos până când îşi găsi ochelarii.

— S-a întâmplat ceva? Întrebă el clipind de câteva ori până când i se limpezi privirea.

— N-ar trebui să te întreb eu asta? Zise Remy părând să se sprijine cu nonşalanţă de balustradă, dar vocea îi era atât de încordată, încât Spencer se forţă să se ridice în capul oaselor.

Excesele nopţii precedente se mişcară odată cu el şi el râgâi, după care se şterse la gură cu dosul palmei.

— Puţi, să ştii, îi spuse Remy dezgustat.

— Ai venit până aici, să-mi spui asta? Întrebă Spencer, prăbuşindu-se din nou pe canapea.

— Am venit pentru că am auzit că ai făcut-o lată azi noapte, spuse Remy. Şi, când am ajuns, am descoperit că ţi-ai petrecut noaptea pe verandă. Olivia te-a dat afară, în sfârşit?

Spencer se strâmbă încercând să stea drept pe

canapea. Maple Stand era un oraş prea mic pentru un tip ca el. Un bărbat îşi petrecea o noapte nenorocită bând whisky în loc de bere şi, înainte să apuce să se trezească a doua zi, vecinii lui ştiau totul. Nu era de ajuns că trebuia s-o privească în faţă pe Olivia? Trebuia să-l suporte şi pe fratele ei?

— Olivia trebuie să fie îngrozitor de supărată, spuse Remy, a cărui voce trădă transformarea furiei provocată de gestul lui Spencer în milă faţă de halul în care arăta acesta. Trebuie să fi fost o noapte de pomină.

— Presupun că da, zise Spencer ridicându-se.

Fusese, într-adevăr, o noapte de pomină. Începuse să bea că să uite şi când fusese destul de beat ca să nu mai simtă durerea continuase să bea ca să-şi amintească. În cele din urmă, era bucuros că avea un cal, pe Curly George, care ştia singur drumul spre casă.

— Ar trebui să te iau la bătaie. Chiar acum şi aici. Să-ţi fac câţiva dinţi să se mişte şi, poate, să-ţi zgâlţâi puţin cerebelul ca să judeci mai bine.

— Grozav, Remy. Fă-o, spuse el rezemându-se de pernele canapelei şi închizând ochii. Dacă o să fiu în viaţă când o să termini, să mă trezeşti.

— De data asta n-o să te mai ierte, Williamson. Ştii foarte bine.

— Remy, când mi-ai propus să mă-nsor cu, ea, ai ştiut că nu se înfurie, spuse Spencer dispreţuitor. Dacă Olivia are vreun os rău şi neiertător în trupul ei, eu încă nu l-

am găsit. Şi te rog să mă crezi că am încercat.

— Deci, continui să o testezi? O supui presiunilor până când o să cedeze?

— Liv n-are un punct limită, altfel l-ar fi atins până acum. Te rog să mă crezi, Remy.

Îi chiorăiră maţele, dar gândul la mâncare îi făcu greaţă.

— Nu pot să spun acelaşi lucru şi despre mine, însă. Aşa că spune ce ai de spus şi termină odată. De fapt, ce cauţi aici aşa devreme?

— Continui s-o ţii pe a ta, nu? Îl întrebă Remy privindu-l cu atenţie şi făcându-l să nu se simtă prea bine. Crezi că eşti singurul care a pierdut pe cineva drag? Difteria n-a răpus-o pe nevasta lui Charlie Zephin? N-a luat-o pe fetiţa lui Delisse? N-a…

— N-am pierdut doar pe cineva, îl întrerupse Spencer. L-am pierdut pe toţi. Şi n-am pierdut-o pe Wilma Zephin. Am pierdut-o pe Kirsten.

Remy oftă adânc. Discutaseră aceste lucruri de prea multe ori. Şi totuşi durerea era acolo, sângerândă ca o rană deschisă. În cele din urmă, după ceea ce lui Spencer i se păru o veşnicie, în timp ce amintirile îi dansau în minte, prietenul lui ridică din umeri şi spuse simplu:

— Bănuiesc că am fost îngrijorat din cauza ta. Şi Livvy la fel. Ştiu că lucrurile nu merg prea bine şi voiam să văd dacă nu pot să dau o mână de ajutor.

— Nu crezi că ai ajutat destul?

Ce greşeală se dovedise a fi fost acea căsătorie. Pentru el nu era ceva prea plăcut, dar, pentru Olivia, trebuia să fie o ardere lentă în flăcările iadului. Închise ochii şi încercă să-şi stăpânească valul de emoţie care îl copleşise în timpul nopţii şi îl făcuse să plângă asemeni unui copil pe propria lui verandă. Ah, ce îi făcuse sărmanei Olivia, care îl iubise dintotdeauna! „

— Te plângi? Pentru că aş fi încântat să-mi iau sora acasă oricând ar vrea să vină. Dacă aş fi ştiut că o să te transformi într-un asemenea ticălos, n-aş fi lăsat-o de la bun început să se mărite cu tine.

— S-o laşi? Întrebă Spencer înălţându-şi o sprinceană.

— Am fi fost fericiţi dacă ar fi stat cu noi toată viaţa, dar nu, ea voia să se mărite cu tine şi numai cu tine. Te iubea. Şi se pare că încă te mai iubeşte, deşi nu pot să-mi dau seama de ce. Nu văd să mai fi rămas ceva care să merite iubit.

Remy avea dreptate. Olivia îl iubea şi încă de multă vreme, de când erau copii. Şi încă îl mai iubea, deşi el făcuse tot posibilul să-i schimbe sentimentele. De ce nu vedea şi ea, aşa cum vedeau el şi Remy, că rămăsese foarte puţin, dacă mai rămăsese ceva, de iubit? Poate că, dacă ea ar fi încetat să-l iubească, el ar fi încetat s-o facă să sufere.

Îşi muşcă buza de jos pentru a-şi recăpăta stăpânirea de sine. Dar adevărul nu voia să dispară, chiar dacă el

reuşea să-şi reprime lacrimile.

— Spencer? Te simţi bine?

El încuviinţă, neputând să vorbească. Ar fi trebuit să refuze să se însoare cu Olivia, să insiste să ia pe altcineva, pe oricine altcineva. Dacă el nu avea de gând să-i ofere ceea ce spera ea, ceea ce merita ea, ar fi trebuit să se dea la o parte şi să o lase unuia care i-ar fi Oferit toate aceste lucruri. Şi erau destui cei care ar fi putut s-o facă. Nu exista persoană în Maple Stand pentru care ea să nu fi făcut ceva bun. Şi asta era mulţumirea. Un beţiv care nici măcar nu-şi făcea datoria faţă de ea în pat.

Da, ar fi trebuit să lase pe altcineva să o aibă. Pe un bărbat care putea s-o iubească. Ea merita măcar atât.

Adevărul era că, dacă el nu s-ar fi însurat cu ea, Olivia nu s-ar fi măritat niciodată. Când el o alesese pe Kirsten în defavoarea ei, neluându-i afecţiunea în serios, Olivia jurase în mod solemn să nu mai iubească niciodată pe nimeni. Şi se ţinuse de cuvânt, spre dezamăgirea lui când se gândea la acest lucru şi deşi nu îşi dădea voie s-o facă prea des, se vedea nevoit să admită că o făcuse nefericită timp de mulţi ani.

— Eh, e bine că ai dormit aici, afară, spuse Remy privind spre orizont.

Spencer nu avea nicio îndoială în acea privinţă. Trupul cald şi doritor al Oliviei îl aşteptase înăuntru, cu pielea ei care mirosea a liliac şi care era la fel de

catifelată ca nişte petale de trandafiri. Ar fi putut să uite de sine şi să se lase luat de val într-o noapte ca aceea care trecuse. Dar plăcerea avea un preţ prea ridicat. Un preţ pe care jurase să nu-l plătească niciodată.

— Faptul că erai beat, continuă Remy văzând că el nu spune nimic. Toată lumea ştie că, dacă eşti beat când… ei bine, copilul iese aiurit şi asta cu siguranţă n-ar face-o fericită pe Olivia, nu?

Spencer nu era sigur. Olivia devenise atât de disperată, încât până şi un copil cu probleme ar fi fost mai bun decât niciunul. Şi, în plus, ideea era ridicolă.

— Doar nu crezi balivernele astea bătrâneşti, nu?

— Nu sunt baliverne, îl asigură Remy. Am citit într-o carte. Transmiterea vieţii. E scrisă de un doctor. O să ţi-o aduc şi ţie. Ar putea…

— Ce cauţi să citeşti astfel de cărţi? Îl întrebă Spencer privindu-şi prietenul cu atenţie.

Se întrebă, poate pentru prima oară, ce se petrecea între Remy şi Bess.

Remy zâmbi cu tristeţe, de parcă ar fi ştiut că Spencer fusese atât de preocupat de sine, încât nu se mai gândise la nimeni altcineva de ani de zile. Părea să-i facă plăcere că avea o dovadă a faptului că Spencer era un ticălos egoist. La naiba, îi trebuise destul de mult timp lui Remy ca să-şi dea seama de asta.

Remy doar ridică din umeri. La fel ca toţi membrii familiei Sacotte, inclusiv soţia lui, Remy era închis în

sine, din fire. Şi Spencer era bucuros pentru acest lucru. Avea şi aşa destule probleme. Nu mai avea nevoie şi de ale lui Remy şi Bess.

— O să ţi-o aduc, zise Remy din nou. S-ar putea să te ajute să-ţi rezolvi problema, adăugă el ridicând din sprâncene spre casă.

— N-am nicio problemă! Strigă Spencer, fapt care îl făcu să-l doară capul şi să-i vină ameţeală.

— Vrei să punem pariu? Întrebă Remy uitându-se la uşa care tocmai se deschisese şi la Olivia care apăruse în prag părând extrem de furioasă.

— Nu mai pariez, spuse Spencer încet, ridicându-se nesigur pe picioare.

Pentru pariuri era nevoie de noroc şi cu siguranţă că el nu avea niciun pic.

— ’neaţa, Olivia.

— Bună dimineaţa, domnule Williamson, spuse ea măsurându-l din cap până-n picioare cu dispreţ, după care nu spuse decât: Micul dejun va fi gata peste câteva minute. Ai putea să te speli în timpul ăsta. Remy, vrei să rămâi să mănânci ceva?

— Nu, nu, zise el ridicând mâna şi mergând cu spatele. Nu voiam decât să discut ceva cu Spencer. Trebuie să mă-ntorc la fermă. Băieţii mă ajută la semănat. Trebuie să fiu pe-acolo, să ajut, să supraveghez. Băieţii ăştia ai mei n-au nimic de fermier în ei. Dacă n-aş jigni-o pe Bessie, aş zice că le curge

sângele altcuiva prin vene.

— Ce-i cu tine? Îl întrebă Olivia surprinsă să-şi vadă fratele vorbind aiurea.

— Ai auzit ceva de calea ferată? O întrebă el încet.

— Am auzit că-i doar un zvon. Şi, fiindcă veni vorba de zvonuri, bănuiesc că tot oraşul ştie de isprava lui de azi noapte, nu?

Remy ridică din umeri şi îi aruncă un zâmbet stupid, de parcă el ar fi avut de ce să-şi ceară scuze.

— Grozav. Nu mă privea lumea destul de compătimitor la biserică? La naiba, Spencer… spuse ea şi se uită după el, dar se dusese, fără îndoială, la pompă, încercând să se cureţe suficient de bine pentru a intra în casă.

Ca întotdeauna, încerca. Uneori reuşea, alteori, nu.

Dar, după părerea ei, cu excepţia rarelor ocazii când se îmbăta, Spencer Williamson nu era un soţ chiar atât de îngrozitor cum se credea el însuşi. Era corect, atent şi atât de bun cât putea să fie un bărbat. Chiar şi în pat, era răbdător şi blând, având grijă să n-o rănească niciodată, nelăsându-se niciodată atât de luat de val, încât să uite că era soţia lui şi nu o stricată care se afla acolo doar pentru a-i satisface plăcerea.

Nu, vina lui nu consta în ceea ce făcea, ci în ceea ce nu făcea. Nu putea să uite şi să-şi trăiască viaţa mai departe şi cine era de vină pentru asta dacă nu ea însăşi? Nu fusese capabilă să-i ia locul lui Kirsten în inima lui

şi nu putuse să-i dăruiască un copil care să-i înlocuiască pe cei pe care îi pierduse.

Nu că ar fi făcut-o vreodată să se simtă vinovată de acest lucru. De fapt, se arăta chiar uşurat, de parcă n-ar fi vrut ca ea să-i dăruiască un alt fiu sau o fiică. Dar îl văzuse cu Peter şi Margaret şi, indiferent ce ar fi spus sau cât ar fi negat, Spencer Williamson iubea copiii mai mult decât orice alt bărbat de pe faţa pământului. Mai mult. Decât îşi iubea Remy copiii. Mai mult decât şi-i iubea Julian pe ai săi. Numai gândul la copiii lui Julian o făcu să fie bine dispusă şi să uite de supărare.

Copiii lui Julian! Spencer şi cu ea aveau să ia copiii lui Julian la ei şi să-i iubească. Era sigură că acest lucru avea să se întâmple. Inima îi cânta numai când se gândea. Atât de tare, încât nici nu-l auzi pe Spencer, la început.

— Olivia? Pot să intru? Întrebă el smerit prin uşa de plasă. Sunt curat, ud leoarcă şi îngheţat. Aş putea să mă îmbrac aici, afară, dacă vrei.

— Spencer Williamson! Spuse ea, practic cântând. Intră imediat şi usucă-te, îl grăbi ea deschizându-i uşa destul de larg pentru ca el să intre fără s-o ude. Du-te lângă cuptor şi stai acolo până îţi aduc nişte haine uscate.

Scotocind prin sertarele lui, Olivia fredonă primele strofe din Amazing Grace şi încercă să-şi aducă aminte de cântecele copilăriei. Peste vreo lună avea să cânte

cântece de leagăn, să şteargă năsucuri şi să lege şireturi la ghete. Şi să râdă. Casele în care erau copii trebuiau să fie întotdeauna pline de râsete.

— Poftim, spuse ea dându-i lui Spencer un teanc de haine curate şi ridicându-i maxilarul pentru că el o privea cu gura căscată. Hai, repede, că se ard ouăle.

Trecu pe lângă el iute, grăbindu-se să salveze micul dejun, dar el întinse mâna şi o apucă de umăr.

— Mai încet, Liv, că dau afară şi ce mi-a mai rămas în stomac.

„Să te-nveţi minte să te mai duci să bei tărie", îşi spuse ua, dar nici faptul că era conştientă că tot oraşul ştia că el trebuia să-şi înece amarul în băutură nu putu s-o indispună. Cu o încetineală exagerată se duse la maşina de gătit şi puse ouăle aproape maronii şi costiţa categoric prea prăjită pe farfuriile de porţelan.

Cu coada ochiului îl privi scoţându-şi pantalonii de lucru. Indispensabilii de lână îi atârnau lejer în jurul mijlocului, coborând mult sub buric şi lăsând să se vadă părul cârlionţat şi ud care se îndesea pe măsură ce avansa în jos. Era la fel ca acela de pe piept. Nu-l atinsese niciodată cu adevărat, doar prin cămaşa de noapte. Oare era moale sau…?

Îşi îndreptă din nou atenţia asupra farfuriilor, îngrozită de lucrurile care îi treceau prin minte. Era sigură că femeile serioase nu se gândeau la trupurile soţilor lor. Dar Spencer se împlinea din nou, nu mai era

slăbănogul cu care se măritase cu trei ani în urmă. Se gândi că acest lucru se datora mâncării gătite de ea şi observă că până şi obrajii îi erau mai plini acum. Buza de jos, care era mai groasă, nu mai părea să-i domine faţa, făcându-l să pară foarte trist.

El se întinse şi muşchii, dobândiţi prin muncă grea, de care se plângea la sfârşitul fiecărei zile, fremătară, atrăgându-i din nou atenţia asupra pieptului, iar ea îşi lăsă privirea să alunece din ce în ce mai jos, până păru să dispară în indispensabilii care abia dacă reuşeau să ascundă ceea ce îl făcea să fie bărbat. „Nu te uita", se mustră ea. „Gândeşte-te la altceva".

— Cred că o să mă duc la Remy să văd dacă mai are farfuriile de tablă vechi de la mama, spuse ea lipindu-şi privirea de farfuriile pe care le ţinea în mâini, în timp ce Spencer îşi încheie pantalonii şi se aşeză la masă apucându-se să mănânce.

— Nu mănânci? O întrebă el.

Ea se uită la ouăle reci din farfurie şi apoi îi zâmbi ridicând din umeri.

— Nu prea mi-e foame.

— Atunci, n-ai de gând să-mi faci scandal? Purtarea asta calmă şi agreabilă mă calcă pe nervi. Dă-i drumul, Olivia. Am băut destul whisky cât să distrugă şi stomacul meu şi pe ale celor care erau de-o parte şi de alta a mea. Am venit acasă mult după ce luna începuse să coboare pe cer şi soarele se gândea să se ridice şi mi-

am pierdut cunoştinţa pe verandă. N-a fost vorba de un pahar băut cu băieţii duminica după slujbă. Şi până la slujba de mâine n-o să existe om în Maple Stand care să nu fi auzit de treaba asta. Fără îndoială că părintele Martin o să mă folosească în predica lui împotriva diavolului.

Aşteptând ca ea să spună ceva, îşi trecu mâinile prin părul de culoarea nisipului, care începuse să încărunţească şi încercă să-l convingă să nu-i mai intre în ochi. Şuviţele drepte îi încadrară fruntea şi el le dădu la o parte din nou, după care îşi puse ochelarii rotunzi pe care trebuia să-i poarte tot timpul acum.

— Dacă te consolează cât de cât, să ştii că eu mă simt.

— Mai groaznic decât tine. Mă tot gândesc că s-ar putea să fi fost bătut de nişte tâlhari sau atacat de vreun urs sau de altă fiară în somn şi de asta mă simt atât de oribil. Dar n-am nicio vânătaie, aşa că trebuie să mi-o fi făcut cu mâna mea şi cu puţin ajutor din partea diavolului, bineînţeles.

— Îmi pare rău că te simţi atât de rău, spuse ea. Te-ar ajuta dacă ai mai bea puţină cafea?

— Poate m-ar fi ajutat azi-noapte, dar nu acum. Singurul lucru care m-ar face să mă simt mai bine ar fi un glonţ între ochi.

Ştia că acel gen de vorbe o necăjeau şi ea aşteptă să-l audă scuzându-se.

— N-o să bei aşa după ce or să vină copiii, nu,

Spencer?

El păru surprins.

— Liv, spuse el mai încrezător decât fusese toată dimineaţa, din ziua în care o să ai un copil, n-o să mai pun picătură de băutură în gură.

Cuvintele lui o dură şi clipi des ca să-şi stăpânească lacrimile. Ei bine, amândoi aveau defecte, nu? El bea prea mult şi ea nu putea să aibă copii. Dar întotdeauna îi găsise scuze şi el ei, deşi acestea nu fuseseră rostite niciodată, îşi muşcase limba şi refuzase să facă prea mare caz pe seama nevoii lui de a-şi îneca amarul în băutură. Şi, până atunci, Spencer nu fusese niciodată crud în legătură cu incapacitatea ei de a-i dărui un copil.

— Oh, Doamne, iartă-mă, Olivia. Trebuie să-mi mai fi rămas ceva alcool în creier. N-am vrut să sune ca şi cum… Nu că aş bea pentru că tu nu ai… Vreau să zic că bănuiesc că dacă ai…

Se uită la ea într-un fel care o făcu să nu mai ştie dacă îi era mai milă de ea însăşi sau de el.

— Nu fac decât să înrăutăţesc lucrurile, nu-i aşa?

Ea încuviinţă şi se ridică să strângă vasele murdare. Pe poliţa căminului, ceasul bătu de şapte ori. O oră. Nu putea s-o fi lăsat să fie fericită măcar o oră? Oare cetea prea mult?

— Eh, cred că Miss Lily e gata să explodeze deja. Mai bine mă duc s-o mulg în locul tău, zise ridicându-se de la masă şi punând scaunul la loc cât putu de încet.

Olivia era la chiuvetă, cu spatele la el, apăsând pământul în jurul uneia din plantele de care avea atâta grijă. Vreo violetă, îşi spuse el, dar nu îşi amintea ce fel de violetă şi bănuia că nu avea nicio importanţă. Oricum îi era scris să moară, indiferent ce ar fi fost, aşa că, de ce să se ostenească să înveţe să le deosebească unele de celelalte? Poate că, după ce lucrurile începeau să înflorească afară, avea s-o roage pe Livvy să scape de toate acele plante din casă. Într-un fel, acum nu părea să fie momentul potrivit pentru a discuta acel subiect.

— Bine, eu plec acum, zise el, dar nu plecă.

Miss Lily putea să mai aştepte câteva minute. Nu mai producea ca atunci când era tânără, dar, de fapt, cine o făcea?

— Te simţi bine?

Ea dădu din cap afirmativ, rămânând cu spatele la el şi Spencer îşi dădu seama după mişcarea umerilor ei că îşi trăgea nasul. Dosul mâinii îi era lipit de buze şi el ar fi fost gata să pună pariu că, atunci când avea să lase mâna în jos, pe ea aveau să se vadă urme de dinţi.

— O să lucrezi prin grădină azi? O întrebă el. Nu vreau să sapi niciun loc nou fără mine, Olivia. Fă doar semnele şi eu o să mă ocup de restul.

— Poate când o să mă-ntorc de la Remy, spuse ea întorcându-se şi încercând, aşa cum făcea mereu, să zâmbească.

— La Remy? De ce te duci la Remy într-o sâmbătă?

Au păţit ceva copiii? Întrebă el încercând să nu lase panica să i se strecoare în glas.

Existau un milion de motive pentru care Olivia s-ar fi putut duce la fratele ei. Nu era nevoie ca băieţii să fie bolnavi.

— Ţi-am spus doar. Vreau să văd dacă mai are farfuriile vechi ale mamei.

El încercă să-şi aducă aminte când îi spusese ea acest lucru, dar nu reuşi. Nu ştia decât că nu-i plăcea deloc când se ducea la fratele ei atunci când băieţii nu aveau şcoală. Văzându-i, îşi dorea şi mai mult copii, fapt care îl făcea să se simtă şi mai vinovat.

În plus, lui îi plăceau farfuriile pe care le aveau. Mama lui Kirsten li le făcuse cadou lui şi lui Kirsten în ziua nunţii. În niciun caz nu avea de gând să renunţe la încă o parte din Kirsten.

— Pentru ce vrei farfuriile alea vechi? Astea ce au? Întrebă el ducându-se lângă ea şi luând o farfurie din suportul unde fuseseră puse la scurs.

— N-au nimic, zise ea. Dar nu vreau să le văd spărgându-se când or să vină copiii.

— Copiii?

Începu să-şi aducă aminte totul. Discuţia din ziua precedentă, nepoatele, nepotul. Ouăle şi costiţa îi năvăliră în gâtlej.

— Copiii lui Marion Spence. Ai zis că putem… Spencer, doar nu te-ai răzgândit, nu?

Farfuria din mâna lui căzu şi se sparse.

După aceea, o dădu repede la o parte şi vărsă micul dejun în chiuvetă.

Tortul de aniversare pe care îl făcuse ea rămase neatins, micşorându-se din zi în zi până când fu nevoită să-l arunce şi să pună în locul lui un altul mai mic cu alune, dar Spencer nu se atinse nici de acesta. Mânca ce gătea ea cu destulă poftă de parcă ar fi înţeles că trebuia să se hrănească, dar refuza orice fel de desert. Livvy făcu o prăjitură cu fructe pe care le conservase cu o vară în urmă şi speră.

Dar speranţa nu făcea ca vacile să fie mulse şi păsările hrănite, cum spunea mama ei mereu şi se părea că nu îl făcea nici pe soţul ei fericit. În fiecare zi părea să meargă prost ceva. Lui Curly George îi intră o piatră în copită şi nu putu să tragă la plug aproape toată săptămâna. Când îşi reveni el, plouă atât de tare, încât Spencer trebui să-şi petreacă ziua astupând găurile din hambar.

Apoi, când cerul se însenină, în sfârşit şi lucrurile păreau să se îndrepte, se rupse o curea de la plug. Aceasta fu picătura care umplu paharul şi Spencer îl duse la locul lui pe Curly George, venind în casă devreme, îngheţat tun.

După o cină caldă, despre care Olivia crezu că era cu adevărat una dintre cele mai bune pe care le gătise vreodată, dar despre care Spencer nu zise nimic, el se

duse în odăiţa lui de lucru şi apăru cu registrele. Era mai întunecat la faţă ca de obicei şi oftatul lui zbură puful de pe salcia care se prinsese în vasul de pe masa din bucătărie.

După trei mormăieli şi o hârtie mototolită, ea nu mai putu să tacă.

— Aş putea să te ajut la astea, zise ea când el înjură din nou coloanele de cifre din faţa ochilor.

Era trecut de nouă şi el gemea şi mormăia de parcă fiecare muşchi ar fi încercat să-i spună că era timpul să strângă şi să se ducă la culcare. Toată seara ea se învârtise în jurul lui, încercând să-i uşureze munca, punându-i un şal pe umeri, apropiind lampa de registrul lui. Ba îi făcu chiar şi puţină cacao cu un pic de vanilie, exact cum îi plăcea lui.

Şi îi smulsese un zâmbet o dată sau de două ori, un zâmbet adevărat care îi merse drept la inimă şi o încălzi atât de mult, încât trebui să lărgească puţin cordonul capotului.

— Zău, spuse ea dând la o parte coada împletită care îi căzuse pe umăr. Nu mă laşi să te ajut?

— Am impresia că una din persoanele din camera asta a avut întotdeauna probleme cu aritmetica şi tatăl ei o bătea mereu la fund pentru că nu se omora cu învăţatul, zise el cu o umbră de zâmbet în colţul gurii. Şi această persoană se oferă să mă ajute la socoteli?

— Ei bine, eu îmi aduc aminte că odată, când

prietenul fratelui meu mai mare a-ncercat să mă ajute la teme, am sfârşit primind două bătăi – una pentru înşelătorie şi una pentru că tema a fost greşită!

— Nu-mi amintesc să se fi întâmplat chiar aşa, zise el, dar zâmbetul i se lărgi pe chip.

— Nu-ţi aminteşti că mi-ai spus că era bine că aveam perniţe? Spuse ea atingându-şi şezutul uşor şi văzu cum culoarea apăru pe chipul lui.

— N-ar fi trebuit să spun asta, zise el încet, starea de spirit schimbându-i-se atât de brusc, încât Olivia nu ştiu dacă era reală sau dacă avea de gând s-o mai tachineze, să-i spună că perniţele de atunci erau nimic în comparaţie cu cele de acum.

Dar nu spuse nimic. Stătea pur şi simplu, jucându-se cu creionul şi uitându-se fix la ea, de la părul răvăşit la vârfurile papucilor.

— Să ştii că, până la urmă, am învăţat să socotesc, zise ea când liniştea deveni insuportabilă.

— Zău? Când?

„Când număram câte zile mai erau până când Kirsten avea să mi te ia definitiv. Şi în fiecare lună când adun şapte câte şapte până obţin patru săptămâni…”

— Când tu şi Remy aţi crescut şi eu nu mai aveam altceva de făcut decât să învăţ.

Spencer o privi cu o expresie distantă pe chip. În cele din urmă, puse creionul în registru ca un fel de semn şi-l închise.

— Te-ai făcut foarte frumoasă, Livvy. Ţi-am spus asta vreodată? O întrebă el ridicându-se şi întinzându-se.

Ea înghiţi în sec. Erau cele mai frumoase cuvinte pe care i le spusese vreodată.

— Nu, Spence. Nu mi-ai spus niciodată.

El luă cana de cacao goală şi se îndreptă spre maşina de gătit, când, deodată, se opri doar la câţiva centimetri de ea. Li mângâie doar obrazul cu buricele degetelor sale bătătorite şi clătină din cap cu tristeţe.

— Atât de catifelat, murmură el.

Ea ridică mâna sperând s-o apuce pe-a lui şi să i-o ţină la loc, dar nu fu suficient de iute.

— Îţi mai pun eu, zise ea, ducându-se după el şi stând lângă maşina de gătit în timp ce el îşi umplu cana din nou. A mai rămas prăjitură de ieri. Vrei puţină?

— Prăjitură? Întrebă el de parcă ar fi încercat să-şi dea seama ce însemna acest lucru. Parcă era un tort.

— Te referi la tortul pe care l-am făcut de ziua mea? Cu glazură din nucă de cocos? N-am mai putut să-l dau nici măcar la păsări la sfârşitul săptămânii trecute. Aşa că am făcut… mă rog, de fapt n-are nicio importanţă. E prăjitură cu fructe din pomii cei noi din curtea lui Bess pe care le-am conservat astă-vară. Ştii, cei pe care i-a sădit când ne-am căsătorit.

„Măcar ei dădeau rod”, îşi spuse ea cu amărăciune înainte să continue.

— Peste câteva săptămâni ar trebui să dea rubarba.

Am controlat plantele azi şi arată foarte bine pentru perioada asta. Bineînţeles, va trebui să am grijă în privinţa buruienilor. Anul trecut…

— Nu-i nevoie să-ţi faci griji. N-am nici cea mai mică intenţie să-ţi fac viaţa amară din cauza acelor copii, Olivia.

— Ah, Spencer! Pur şi simplu, ştiu că facem un lucru bun. O să fim atât de fericiţi toţi cinci…

Spencer îi acoperi buzele cu degetul pentru a o face să tacă şi clătină din cap.

— Vreau să fii fericită, Olivia. Te rog să mă crezi. Dar, aşa cum ţi-am spus şi aseară, nu mă include în familia asta fericită a ta. Pot să trăiască în casa mea, pot să mănânce mâncarea pe care o pun pe masă, dar nu sunt sânge din sângele meu şi nu vor fi niciodată. Vin aici pentru tine, nu pentru mine. Să nu uiţi asta niciodată. Îi voi tolera de dragul tău, Liv. Îţi datorez asta.

Ah, cât de mult ar fi dorit să-i spună că nu-i datora nimic, că nu trebuia să-i facă nicio favoare, că, dacă nu voia copii, foarte bine… copiii nu aveau să vină, Dar nu putea să rostească acele cuvinte pentru că, indiferent dacă îi era dator sau nu, dacă el voia sau nu, ea avea nevoie de acei copii mai mult decât aveau nevoie culturile de apă, mai mult decât de aer. Şi avea să suporte orice îi făcea Spencer, orice lucru de care ar fi învinuit-o, numai dacă nu cumva se răzgândea.

— Se face târziu, Spencer. Nu vrei puţină prăjitură?

— Dacă aş fi vrut din prăjitura aia afurisită, mi-aş fi luat singur, spuse el morocănos şi ea trebui să-şi stăpânească lacrimile care îi apărură nedorite în ochi, întorcându-se repede ca să nu le vadă el.

El o înghionti atunci cu blândeţe spre dormitor.

— Iartă-mă, spuse el cu mai puţină asprime. Du-te înainte. Şi tu trebuie să fii obosită.

— Spencer, zise ea foarte încet, evident stânjenită de faptul că trebuia să discute un subiect delicat. Seara asta e bună pentru… adică, văduva Grillot zice că, uneori, chiar înainte de perioada unei femei… ei bine, mă… mă întrebam când o să vii şi tu în pat.

— Ai discutat serios cu văduva Grillot despre ce se petrece în patul nostru conjugal, nu? O întrebă el întorcându-se la masă şi deschizând iarăşi registrul, de parcă ar fi întrebat-o cum era vremea. Aţi discutat despre cât durează sau ce unde intră?

Îşi ridică privirea şi se uită la ea pe deasupra ochelarilor, aşteptând un răspuns.

— Bineînţeles că nu. Oamenii, femeile, sunt pur şi simplu dornice să ajute. Ştiu că am o problemă şi nu vor decât să…

— Vor doar să-şi bage, în cazul văduvei Grillot, nasurile foarte lungi unde nu le fierbe oala. Poate că ar trebui să le invităm ca să ne dea lecţii. Ce zici? Am putea să ducem scaunele în dormitor, să aprindem

lămpile şi bătrâna văduvă Grillot, care probabil nu şi-a arătat niciodată glezna, ca să nu mai vorbim de o altă parte a trupului – care probabil s-a stafidit şi a dispărut din cauza nefolosinţei – ar putea să ne spună unde greşim.

Vocea îi era atât de egală şi de calmă, încât ea nici nu putu să-l mustre.

— Nu dau vina pe tine, Spencer. Peter şi Margaret sunt o dovadă a faptului că nu tu eşti problema, spuse ea de lângă uşa dormitorului, trupul fiindu-i înveşmântat în cămaşa de noapte, dar sufletul fiindu-i descoperit. Vii la culcare, Spencer? Te rog.

— Du-te şi pregăteşte-te. O să vin după ce termin, adică peste câteva minute.

— Mulţumesc, spuse ea simplu.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti, zise el trecându-şi mâinile prin părul drept şi părând la fel de disperat ca un om căruia îi putrezea grâul pe câmp şi care avea o treierătoare defectă în hambar. Unui bărbat îi face plăcere să facă dragoste cu soţia lui. Nu ţi-au spus şi asta când ţi-au spus şi când?

— Auzisem ceva de genul ăsta, spuse ea cu un zâmbet care se stinse imediat după ce îi întoarse spatele soţului ei şi închise uşa… Dar n-ai confirmat zvonul.

— Se aşeză pe pat şi începu să tragă de şireturile ghetelor, înnodând unul, astfel că trebui să se apropie mai mult de lampă ca să vadă ce făcuse. Stând ghemuită

pentru a vedea mai bine, fu cât pe ce să-şi piardă echilibrul şi se lovi cu cotul de tăblia patului. De parcă tăblia aceea a lui Kirsten nu-i provocase deja destulă durere.

— La naiba, spuse ea cu glas tare, uluindu-se.

Nu mai rămânea decât să ia numele Domnului în deşert.

Se chinui în continuare să desfacă şiretul, ajungând cu răbdarea atât de aproape de limită, încât se gândi chiar să ţină piciorul deasupra lămpii ca să ardă bucăţica aceea de piele. Când, în sfârşit, îşi eliberă piciorul, azvârli gheata în partea cealaltă a camerei cu atâta forţă, încât se zgâlţâi fereastra. Apoi trase furioasă de nasturii bluzei şi fu cât pe ce s-o rupă când o scoase din fustă.

Chiar trebuia să o facă să aibă impresia că îl imploră? Era chiar atât de neatrăgătoare, încât el nu suporta gândul de a sta lângă ea în pat?

Egoist Crud. Un zgârcit în ceea ce privea afecţiunea. Asta era. Într-o zi avea să-i pară rău că o făcuse să aibă impresia că îi făcea o mare favoare. Jură acest lucru ştergându-şi cu dosul palmei lacrima care îi şiroia pe obraz. Într-o zi avea să-şi dea seama că era cea mai atrăgătoare femeie din Maple Stand. Poate chiar din Wisconsin.

Se privi în oglindă. Coada îi era pe jumătate despletită şi faţa udă de lacrimi. „Bine. Poate nu chiar din tot statul Wisconsin. Poate nici chiar din tot ţinutul Door

sau Maple Stand”. Încercă să râdă şi să-şi tragă nasul în acelaşi timp şi scoase un sunet îngrozitor care semăna cu cel al unui meii prins în uşă. „Ei bine, era cea mai atrăgătoare femeie din casa lui Spencer Williamson, oricum. Nimeni nu putea să nege acest lucru.”

Zâmbetul ei nu-l păcăli. O făcuse să se simtă îngrozitor din nou. Şi, de data aceasta, fără să încerce măcar. Dumnezeule, să plângă din cauza unei afurisite de prăjituri. Hotărî să nu mănânce la fel cum ignorase şi torturile de dinainte. I se părea că, în ultima vreme, casa era plină de prăjituri şi torturi, începând cu cel făcut de ziua ei. Nu îşi dăduse seama că făcea şi torturi pentru aniversări, dar nu-l miră. Dacă spunea de ceva ce făcea Kirsten, Olivia făcea acel lucru zilnic. Cel puţin aceea era impresia pe care i-o dădea.

Mai ales lacrimile acelea care păreau să-i inunde ochii mari în permanenţă. Cine şi-ar fi închipuit că Olivia era aşa de plângăreaţă? Kirsten nu plânsese niciodată pentru lucrurile care aduceau lacrimi în ochii Oliviei.

Adevărul era că lui Kirsten nu-i refuzase niciodată nimic din ce îi ceruse şi din ce îi dăruise.

Dar Livvy – Dumnezeule, erau momente… Numără pe degete săptămânile a căror socoteală o ţinea cu grijă şi se lovi peste frunte deodată. Nu spusese chiar ea? Se apropia perioada, aşa că, acum, cunoştea anumite momente de tulburare din nou. Acum dansa şi cânta, iar în clipa următoare, plângea şi se certa cu el. Fără

îndoială că, mai târziu, în seara aceea, pantofii ei aveau să se afle lângă uşă, unul cu faţa spre interior şi celălalt invers, într-o încercare superstiţioasă de a diminua durerea care însoţea perioada respectivă.

Da, viaţa lui era îngrozitoare, dar numai din cauza lucrurilor care i se întâmplaseră, nu a ceea ce era. Dacă era o femeie… ei bine, cel puţin pentru asta trebuia să fie recunoscător, că nu era femeie.

Reveni la registrul lui şi totul dură mai mult decât îi promisese Oliviei. Destul de mult, pentru ca ea să fi adormit deja. Se ridică şi se întinse, după care luă registrul şi se duse în camera de lucru. Zări hambarul pe fereastră. Uşa era întredeschisă sau era de vină numai lumina lunii?

Se gândi să verifice mai bine, aşa că îşi înăbuşi un căscat şi târşâindu-şi picioarele prin bucătărie, se duse şi îşi luă, haina din cui. Închise uşa cât putu de încet şi porni agale spre hambar, bucurându-se de acel aer curat după o seară întreagă petrecută cu nasul în registru. Uşa era închisă, dar el o deschise şi ciuli urechile să audă vreun eventual sunet neobişnuit. Curly George necheză uşor şi el îi răspunse cu un sunet propriu. Totul era aşa cum trebuia.

Întorcându-se spre casă, se opri lângă locul unde obişnuia să se spele Olivia şi luă piatra pe care ea o ţinea întotdeauna în apropiere pentru a sparge stratul de gheaţă de la suprafaţa apei iarna. Apa era rece, dar nu

îngheţată şi el dădu drumul pietrei înapoi. Uitându-se pe cer, desluşi constelaţia Cygnus, lebăda, Carul Mare şi alte câteva despre care învăţase în copilărie. Erau tot acolo toate.

Intrând iarăşi în casă, se duse să verifice maşina de gătit, să se asigure că focul era stins şi îşi coase haina. Ar fi fost neplăcut ca Olivia să găsească a doua zi dimineaţă cănile murdare, aşa că pompă puţină apă şi spălă cănile în care ea îi servise cacaua fierbinte.

În cele din urmă, îşi scoase cizmele de lucru şi se îndreptă spre dormitor, deschizând uşa fără să facă nici cel mai mic zgomot, intră în cameră în vârful picioarelor, tăblia mare din lemn de stejar conturându-se în semiîntuneric, fiecare înfloriturăstrălucind în lumina caldă a lămpii de pe noptieră. Părul Oliviei, despletit, era răsfirat pe perna albă încadrându-i chipul. Primii doi nasturi ai cămăşii de noapte erau descheiaţi, o invitaţie foarte modestă pentru el. Se întrebă dacă şi acel lucru îi fusese sugerat tot de văduva Grillot.

Privind-o, realiză iarăşi puternicul contrast între ea şi Kirsten, al cărei păr blond îi înconjura capul asemeni unei aureole şi care, în primii ani de căsnicie, înainte ca micuţii să crească atât de mult, încât să remarce, îl aştepta adesea neavând nimic pe ea în afară de pielea mătăsoasă. Vocea ei subţire şi melodioasă îl ademenea chiar înainte ca braţele şi picioarele ei să-l cuprindă, capturându-i trupul şi sufletul cu membrele ei delicate şi

ţinându-l strâns. Încă mai continua să-l ţină, chiar şi după cinci ani de la moartea ei.

— Spencer? Au ieşit bine socotelile? Îl întrebă Olivia, luându-l prin surprindere cu vocea ei visătoare, aproape adormită.

Avea o voce minunată noaptea, răguşită şi joasă. O voce de femeie. O voce care spunea „vino" chiar şi atunci când cuvintele întrebau cum îi fusese ziua sau seara. În timpul zilei, era o voce puternică ce spunea exact ce spunea. Noaptea, însă, transmitea alte mesaje, pe care numai el le putea auzi. Mesaje care, cu fiecare seară, deveneau mai puternice, pe măsură ce lui îi lipsea din ce în ce mai mult confortul pe care i-l putea oferi trupul ei. Confort pe care nu îndrăznea să-l accepte.

— Mm, răspunse el trăgându-şi bretelele de pe umeri şi descheindu-şi nasturii pantalonilor. Nu mai bune ca anul trecut pe vremea asta, dar nici mai proaste. Cred că banii tăi pentru cumpărături sunt în siguranţă încă o lună, spuse el scoţându-şi pantalonii şi trăgându-şi cămaşa pe cap.

Aşezându-se pe marginea patului, stinse lampa şi dădu apoi pătura la o parte, strecurându-se sub, ea. Sperase s-o găsească pe Olivia dormind atât de adânc, încât să nu simtă dacă îi atingea vreo buclă sau dacă se lipea de ea pentru o clipă de căldură.

Dar, lângă el, Olivia stătea întinsă, cu cămaşa de noapte ridicată până la pulpe, aşteptându-i vizita. El îi

simţea picioarele reci prin indispensabilii de lână. Îl întristă gândul că o lipsea de mult mai multe lucruri, nu numai de copilul pe care şi-l dorea şi, stând acolo în întuneric, se urî încă puţin.

— E frig în noaptea asta, spuse el şi vocea tremurătoare îi confirmă vorbele. Bănuiesc că iarna nu vrea să ne lase încă.

— Nu, aprobă ea.

Mirosea minunat, a liliac şi a pudră.

— Ce s-a întâmplat cu coada ta? Întrebă el ridicând o şuviţă lungă şi lăsând-o să-i alunece printre degete.

— M-am gândit… începu ea, dar se întrerupse brusc. Pot s-o fac acum, dacă vrei.

O altă idee de-a bătrânei Grillot? Se întrebă el. Pentru o bătrână ştia destule lucruri. Părul lui Livvy era moale şi mătăsos şi, numai simţindu-l în palmă, îi veni să ofteze adânc.

— Las-o, spuse el şi vocea îi păru aspră chiar şi lui însuşi. Poţi s-o împleteşti mai târziu, adăugă apoi cu un glas mai blând.

Se întoarse cu faţa spre ea, ştiind că, mai devreme sau mai târziu, tot trebuia să înceapă şi piciorul îi alunecă între ale ei parcă din proprie voinţă. Înainte să şi-l poată retrage, ea îi puse mâna pe pulpă. Era, probabil, cel mai îndrăzneţ lucru pe care îl făcuse vreodată.

Ea îşi umezi buzele. Din cauza nervozităţii, fără îndoială şi el descoperi că respira mai neregulat decât s-

ar fi aşteptat. Întinzând un singur deget, el îi contură uşor buza de jos, în timp ce ea stătea nemişcată, asemeni unui iepure speriat că fusese văzut de un coiot. Îşi umezi buzele din nou, dar, de astă-dată, vârful limbii ei veni în contact cu degetul lui.

— Ăăă, eu, bâigui ea mişcându-se uşor şi făcând astfel ca piciorul lui să pătrundă şi mai adânc între ale ei, până când el îi simţi căldura trupului lipită de propriul corp. Ah!

El avusese de gând să-i spună că era prea obosit. Intenţionase s-o amâne pe a doua zi sau a treia, sau când s-ar fi simţit mai puternic, mai stăpân pe sine. Dar acum se întări lângă rotunjimea şoldului ei şi mâna care îi atinsese buzele coborâse, odihnindu-se pe sânii ei. Era sigur că nu el o aşezase acolo, dar îi simţea bătăile inimii. Urcă din nou uşor până la claviculă, începând să se joace cu inimioara de aur din scobitura gâtului.

O mai văzuse vreodată? Întrebarea era – îi mai văzuse gâtul vreodată? Îşi lăsă mâna să alunece spre şirul de năsturaşi, încercând să nu-i descheie şi să se concentreze asupra lucrurilor pe care le putea controla în speranţa de a le opri pe cele pe care nu le putea controla. „Şaisprezece şiruri de peri, pe fiecare şir câte zece pomi.” Unul după altul, nasturii alunecară prin găurelele de sub mâna lui. „Douăzeci de şiruri de vişini cu câte opt pomi pe fiecare şir.” îi simţea inima bătând sub palmă.

Numără şirurile de pe câmp, pomii de pe fiecare şir. Numără ferestrele din cameră, geamurile fiecărei ferestre. Numără respiraţiile ei şi observă că fiecare era mai iute decât cea precedentă când el îşi lăsă capul în jos spre pieptul ei. Îi găsi sânul cu gura şi începu să-i şicaneze sfârcul cu limba.

„Bine. Doar asta," îşi promise el. „Ce rău poate să facă numai asta?" La fel ca un alcoolic, încercă să se convingă pe el însuşi că, dacă voia, când voia, putea să se oprească. Şi, tot timpul, îşi forţa creierul să facă tot ceea ce nu-şi putea convinge trupul să facă – să se dea jos din pat şi să se întoarcă la câmpurile lui.

„Şaisprezece şiruri ori zece pomi fac şaizeci." îl dădu la o parte cămaşa de noapte, dezgolindu-i trupul pentru degetele lui curioase. Moale. Peste tot era moale. Mai moale. „Nu şaizeci. O sută şaizeci."

„Douăzeci ori opt. Tot o sută şaizeci." în clipa aceea, auzi icnind şi descoperi că degetele lui îi atinseseră feminitatea, coborând din ce în ce mai mult până când fu aproape înăuntru. Ea se zvârcolea dedesubt, dar el nu ştia dacă de teamă sau de plăcere. Îşi retrase mâna şi se uită la ea, sperând că voia ca el să se oprească, sperând să poată, dorind să nu aibă importanţă pentru el dacă ea încerca să fugă de atingerea lui sau îi răspundea. Văzu că era cu ochii închişi şi cu capul pe spate. Sângele îi năvăli din nou în vene. Căldura i se cuibări în partea inferioară a abdomenului.

Se dădu-n spate şi se uită la ea cum strălucea în lumina lunii. Îi privi sânii cum se înălţau şi coborau sub ochii lui.

— Atât de frumoasă. Atât de puternică şi de frumoasă, murmură el, în timp ce, în capul lui, o voce familiară îi striga să se oprească până nu era prea târziu. „Continuă să numeri," îi spunea vocea. „Câte zile au trecut de când ţi-au murit copiii?" Nu vreau decât să-i sărut, murmură el, atât pentru voce, cât şi pentru femeia care tremura lângă el. Nu te teme.

Îşi trecu limba peste sfârcul unui sân, în timp ce îl frământa pe celălalt. Sfârcul ei se întări sub limba lui şi un alt icnet îl încurajă şi mai mult, acoperindu-i toate avertismentele din minte.

Ea îşi ridică şi mai mult cămaşa de noapte, depărtându-şi picioarele, nerăbdătoare. El, însă, îi ignoră invitaţia, afundându-şi capul între sânii ei, frământându-i, sugându-i pe rând. Parfumul de liliac era ameţitor. Îl învăluia şi el îl inhală cu lăcomie.

— Sunt gata, Spencer, spuse ea încercând să se aşeze cât mai bine sub el, iar el îşi ridică genunchiul dintre picioarele ei, lăsându-şi pulpa să se frece de feminitatea ei.

— Vreau să fii fericită, Livvy, zise el cu gura lipită de pielea ei catifelată. Vreau asta atât de mult.

O mână coborî pe nesimţite spre mijlocul ei şi i se desfăcu pe abdomen înainte să alunece în jos şi mai

mult spre cârlionţii mătăsoşi dintre picioarele ei.

Ea încercă să spună ceva, dar el îi astupă gura cu a lui, reducând-o la tăcere, în timp ce mâna lui o freca ritmic, până când ea începu se se mişte în acelaşi ritm. Cel puţin, de data asta, ştia că nu avea s-o doară, pentru că o simţea din ce în ce mai udă.

Se aşeză deasupra ei şi se eliberă de chiloţi. Sub el, ea respira agitat, mişcându-se uşor de parcă ar fi fost ceva ce voia, ceva ce avea nevoie şi numai el îi putea dărui.

— Acum eşti gata, Olivia, spuse el pătrunzând în spaţiul îngust dintre picioarele ei, vrând numai să aţâţe focul puţin mai mult, nu să ia foc el însuşi.

Câteva împingeri şi avea să se oprească. Devenise atât de mult o simplă rutină, încât începea să i se pară firesc. Şase împingeri şi se… Putea s-o facă. Bineînţeles că putea. Putea. Putea. Putea. Plămânii stăteau să-i explodeze. Putea. Putea.

Se cufundă în ea, iar şi iar, din ce în ce mai adânc, de parcă ar fi putut să-şi îngroape amintirile în ea şi să le piardă. Sub el, trupul ei mlădios se înălţa şi se lăsa în jos odată cu al lui, făcând ca, în mintea lui, să sune clopote de alarmă, din ce în ce mai tare, până când el ştiu că nu mai trebuia să le ignore.

„Încă trei împingeri doar," îşi promise. „Două. Una doar." Se retrase repede şi se prăbuşi peste ea, gemând.

În liniştea aceea, îşi dădu seama de un lucru. Nu voise să se oprească. Dumnezeule mare, de data aceasta, chiar

nu voise să se oprească. Inima îi bătea cu putere şi el se chinui să-şi controleze respiraţia. Se forţă să se gândească la Peter şi la Margaret şi încercă să fie mândru de faptul că reuşise să se abţină. Se forţă să şi-o închipuie pe Kirsten în picioare lângă pat, privindu-l cum îi săruta sânii altei femei, cum asuda între picioarele altei femei şi încercă să-i fie ruşine că fusese la un pas de a-i plăcea.

Numai trupul lui o voise, îşi spuse el. Un trup de bărbat care căuta confortul oferit de cel al unei femei.

Ea se mişcă dedesubt, fiindcă, fără îndoială, greutatea lui o împiedica să respire. Se dădu la o parte de pe ea şi îşi îndoi picioarele pentru a ascunde dovada trădării.

— Nu te-a durut, nu?

O simţi clătinând din cap, fără să răspundă, însă, nimic, doar trăgându-şi pătura sub bărbie. După felul cum cotul ei îl împungea în coaste, el îşi dădu seama că îşi încheia cămaşa de noapte.

— Te simţi bine?

— Spencer? Întrebă ea cu o voce tremurătoare. N-o să spui nimănui, nu?

El se întoarse s-o privească, fără să înţeleagă.

— Ce să spun?

— Mi-a plăcut, puţin, zise ea şi, trăgându-şi perna de sub cap, o strânse la piept.

El simţi o dorinţă de a înlocui perna cu propria lui persoană, dar i se împotrivi.

— Mai mult chiar. Mult mai mult. Probabil aşa cum simţi tu. Nu ca o femeie. Crezi că sunt foarte păcătoasă?

— Nu eşti păcătoasă, o linişti el, trăgându-i perna din braţe şi aşezând-o la loc, după care îi puse capul pe ea cu blândeţe.

Fu cât pe ce să râdă de acea ironie.

— Absolut deloc. Acum culcă-te.

— Ei îi plăcea? Lui Kirsten? Întrebă ea cu o voce slabă care, totuşi, umplu camera, de parcă ea ar fi strigat în întuneric.

— Da, spuse el sincer, fiindcă bănuia că îi datorează măcar atâta lucru. Îi plăcea.

Ea întinse mâna spre el, dar într-un fel, Spencer reuşi s-o evite, rămânând pe marginea patului în capul oaselor şi bâjbâind fără succes după papuci.

— Mă duc să fumez un trabuc, zise el la un moment dat, ridicându-se.

— Chiar trebuie? Întrebă ea şi mâna îi alunecă pe braţul lui când el se ridică...

— Mă-ntorc repede, spuse el fără s-o privească. Tu culcă-te.

— A fost deosebit de data asta, nu? Poate că, acum… zise ea încet, obosită.

El aruncă o privire peste umăr şi văzu cum i se închideau ochii. Adormi cu un zâmbet pe faţă. Buzele ei păreau nespus de senzuale, ademenitoare. Obrajii ei rotunzi implorau să fie mângâiaţi.

Se afla pe un teren periculos. Prea periculos. Mai fusese pe acel drum şi nu avea de gând să se mai întoarcă, în niciun caz. Nu avea să se îndrăgostească de Olivia. Şi nu aveau să aducă pe lume o altă viaţă. Chiar dacă, pentru aceasta, nu mai trebuia să se atingă niciodată de femeia aceea. Călugării făceau acest lucru tot timpul. Preoţii, la fel. Bineînţeles, ei nu se culcau în fiecare seară lângă o femeie care mirosea a liliac şi al cărei păr… Un fior îi străbătu trupul deodată din cauza duşumelei reci de lemn.

Poate că era bine că trimisese după copiii lui Marion. Trei copii în casă ar fi putut să fie exact ce trebuia pentru a li se distrage atenţia amândurora. Încordarea din vintre începu să dispară şi respiraţia îi reveni aproape la normal.

Un lucru bun că trimisese după odraslele lui Julian?

Acum chiar era sigur că îşi pierdea minţile.

3

Ah, ce minunat fusese cu două nopţi în urmă! Îi provocase Oliviei o dispoziţie excelentă. Suficient de bună ca să ignore faptul că Spencer trântea uşile şi dădea cu piciorul în mobilier. Îi spusese că era frumoasă şi, deşi nu o mai atinsese de atunci şi nu se mai uitase la ea, Olivia nu putea să nu se simtă în al nouălea cer. Soţul ei, omul pe care îl iubise întotdeauna, o găsea frumoasă.

Şi, de fiecare dată când se gândea la noaptea aceea, la mâinile lui Spencer care o atinseseră atât de intim, roşea şi simţea o căldură în pântec. Dacă stătea jos, se trezea foindu-se uşor, iar dacă stătea în picioare, trebuia să se cuprindă cu braţele ca să nu se topească.

Actul lor de iubire nu avusese acelaşi efect şi asupra lui Spencer. În timp ce ea era visătoare şi înceată, el muncea mai mult ca oricând. Olivia bănuia că aveau lemne tăiate cât să le ajungă doi ani – chiar patru, dacă iernile aveau să fie blânde. Iar când, în cele din urmă, venea în casă, ceea ce nu se întâmpla înainte să se lase întunericul, era extrem de nervos. Uşa se trânti din nou, dând de înţeles că soţul ei era gata pentru cină, din câte bănui ea. Se întoarse lângă maşina de gătit, unde termina de pregătit mâncarea şi îi aruncă un zâmbet strălucitor.

— Pari al naibii de veselă, spuse el acuzator, de parcă ar fi fost o crimă să fii fericit în aceeaşi casă cu el.

Ea ridică din umeri şi, cu coada ochiului, îl surprinse privind-o fix, urmărindu-i fiecare mişcare şi, în tot acest timp, îşi rodea obrazul din interior.

Ea nu ştia ce îl frământa, dar nu mai ţinea minte de când nu se mai simţise atât de bine şi de plină de speranţă. Aproape ca şi cum ceva minunat ar fi stat să se întâmple.

— Ai văzut o zi mai frumoasă ca asta de azi? Întrebă ea. Parcă ar fi fost iulie. Cred că au fost aproape

douăzeci şi şapte de grade.

El scoase un mormăit, continuând să-i urmărească fiecare mişcare.

— Trebuie să fi săpat cât pentru o grădină care să ajungă unei familii de douăsprezece persoane. Nu ştiu de unde am avut atâta energie, spuse ea oftând şi întinzându-se pentru a-şi dezmorţi spatele. Doamne, ce obosită sunt!

— Sigur că eşti obosită, prostuţă mică. După atâta muncă, e firesc. Nu ţi-am zis să nu sapi grădina singură?

Acum de ce naiba mai era supărat? Şi se mai spunea că femeile erau capricioase. Îşi masă şalele şi se aşeză pe scaunul şubred de lângă masă. Spencer învârtea mâncarea în farfurie, împingând boabele de mazăre de colo-colo cu furculiţa, trăgând dungi de sos prin piure.

— Puiul e puţin cam crocant, spuse ea parcă cerându-şi scuze. Bănuiesc că am pierdut noţiunea timpului.

El înţepă carnea cu furculiţa.

— Te aşteptai să iasă singur din cuptor?

— Spencer, dacă eşti supărat pe mine, ai face bine să-mi spui tot ce ai pe suflet. Te încrunţi la mine de două zile şi, drept să-ţi spun, m-am cam săturat. Vorba lui Shakespeare, „ce s-a făcut, s-a făcut” şi ar fi bine să te obişnuieşti cu ideea.

Lui îi scăpă furculiţa din mână.

— Eşti sigură? O întrebă el, muşchii maxilarului funcţionându-i tot timpul cât aşteptă un răspuns din

partea ei.

— Cred că Shakespeare era… spuse ea, încercând să-şi aducă aminte de cărţile domnului Larsen, dar, la un moment dat, hotărî că, de fapt, nu era important. Ai de gând să-mi faci viaţa amară tot timpul de-acum încolo pentru asta, Spencer? Ei bine, va trebui să te chinuieşti foarte mult, pentru că eu n-am nici cea mai mică intenţie să fiu nefericită din cauza ta. Dacă nu pot să am copiii tăi, va trebui să mă bucur c-o să-i am pe ai surorii mele, iar tu poţi să…

— Deci, nu eşti? O întrebă el cu o voce răguşită şi o apucă de braţ peste masă. Ai ciclu sau nu, Olivia?

— Spencer! Exclamă ea trăgându-şi braţul şi privindu-l uimită. Suntem la masă!

Era limpede că vorbise fără să se gândească. Întrebarea lui încă mai plutea în aer şi el aştepta un răspuns, încă din prima lună de căsnicie aşteptase, urmărise şi ţinuse socoteala ciclurilor ei menstruale aproape cu tot atâta atenţie ca ea, în ciuda faptului că afirma contrariul. Observase pantofii din faţa uşii dormitorului. Se uitase să vadă dacă pe tufele din spatele hambarului erau cârpe întinse la uscat. Ah, spunea că nu vrea copil, dar, dacă era aşa, de ce o scutura acum, întrebând-o dacă era însărcinată sau nu?

— Ah, Spencer, spuse ea oftând uşor. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

— Eşti sau nu eşti, Livvy? Nu mai înţeleg nimic.

Acum cânţi, acum plângi, zise el aşezând-o cu blândeţe pe scaun şi ştergându-i o lacrimă de pe obraz. Eşti gravidă sau nu, Liv?

Ea clătină din cap, neputând să rostească acele cuvinte şi să-i frângă inima soţului ei. Nu fusese surprinsă mai devreme, când descoperise că nu era însărcinată. Fusese dezamăgită de atâtea ori, încât ar fi fost mai şocată dacă descoperea că este.

Ceea ce o ţinea, însă, era faptul că nu o supăra prea mult. Soarele continua să strălucească şi trebuia să lucreze grădina. Banii pentru casă erau în siguranţă şi trebuia să cumpere haine şi aşternuturi pentru copii. Bess îi trimitea câteva lucruri pe care le-ar fi putut folosi Neil şi îi promisese să caute scaunul înalt pentru Josephina. Apoi trebuia să facă ordine în camera unde îşi ţinea Spencer registrele.

Nu, luna aceea nu avusese timp să plângă pentru ce ar fi putut să fie, nu când aveau să se petreacă lucruri atât de minunate. Dar, când Spencer o îmbrăţişă, ea începu să plângă în tăcere şi lacrimile îi picurară pe umărul lui.

El murmură ceva în părul ei.

— Ce-ai spus?

— Nu te merit, Livvy. Zău. Ar fi trebuit să te măriţi cu altcineva. Cu oricine altcineva.

Ea se desprinse de el şi îşi trase nasul. Îi spusese asta de o sută de ori, dar, de data aceasta, mai spusese ceva înainte să înceapă cu vechea placă.

— Ai zis cumva „slavă Domnului”?

Aşa i se păruse.

— De ce aş spune aşa ceva? Întrebă el, trăgând scaunul ei lângă masă şi aşezând-o pe el, după care îşi reluă şi el locul. Hai să terminăm de mâncat şi să mergem la culcare. Pari foarte obosită.

— Trebuie să vină Remy încoace, spuse ea încercând să-şi recapete buna dispoziţie.

„Slavă Domnului”? Probabil că înţelesese greşit.

— Bess a căutat prin cutiile vechi ale mamei şi printre lucrurile care le-au rămas mici băieţilor. Şi au mai zis ceva şi de o carte.

— Cred că au şi venit, zise Spencer ciulind urechea spre uşă.

— Nu mă aşteptam să aducă şi băieţii cu el, spuse ea când auzi mai mulţi paşi pe verandă. N-a mai rămas decât jumătate de prăjitură.

Bătaia din uşă fu şovăitoare, fără îndoială aparţinând unuia din copii. Fu urmată de una mai îndrăzneaţă căreia Spencer şi Olivia îi răspunseră în acelaşi timp.

— Intră.

Uşa se deschise încet şi, în prag, stăteau trei copii pe care Olivia nu-i văzuse niciodată. În spatele lor era un chip cunoscut, chiar dacă acum era mai îmbătrânit puţin, ridat acolo unde altădată fusese neted, încadrat de un păr pieptănat cu destulă grijă, dar destul de încărunţit.

— Julian?

Îl aşteptase abia peste câteva săptămâni bune. De fapt, pe el nu-l aşteptase deloc. Numai pe copii. Îi aruncă o privire lui Spencer. Acesta se uită furios peste umăr la grupul care rămăsese în prag. Julian îşi scoase pălăria şi făcu o plecăciune în faţa Oliviei.

— O bucurie pentru ochii obosiţi, zise el. La fel de frumoasă ca ultima oară când te-am văzut.

Neil Bouche se uită la femeia aceea fâstâcită care stătea înmărmurită în mijlocul unei încăperi imense din casa spre care plecaseră atât de repede, încât ai fi zis că luaseră foc. Era adevărat că tatăl lor era pregătit şi aştepta de ani de zile. Totuşi, să plece chiar a doua zi după ce primise scrisoarea, ei bine… Neil nu putea să-şi închipuie decât că tatăl lui se temea ca mătuşa şi unchiul să nu se răzgândească.

Nu putea să-şi condamne tatăl pentru asta. De ce să-i ia pe el şi pe surorile lui nişte străini, chiar dacă erau rude? Dar spuseseră că îi luau şi iat-o pe mătuşa lui, întâmpinându-i cu un zâmbet pe chip şi cu ochii umezi de emoţie. Semăna atât de mult cu mama de pe o reclamă pentru cacao, încât el trebui să se frece la ochi. Şi nici atunci nu fu sigur că nu adormise în şaretă şi nu era doar unul din visele lui. Le avea tot timpul acum, chiar şi când era treaz. Numai când se gândea cum avea să fie viaţa lui odată ce ajungea la ferma unchilor lui începea să-şi imagineze lucrurile cele mai minunate.

Nu că ar fi avut înclinaţia să viseze. De când murise

mama lui, nu-şi dăduse voie să-şi dorească măcar ca lucrurile să fie din nou bune. Din când în când, se ruga, dar mama lui îl învăţase că era altfel când nu se ruga pentru sine. Astfel că se ruga pentru surorile lui ca să găsească în casa unchilor ceea ce căutau şi, dacă se întâmpla asta, avea să fie şi el fericit…

Iar, acum, ca şi cum rugăciunile lui ar fi fost auzite, iată-l în bucătăria mătuşii lui, o aromă minunată îi invada nările şi cea mai delicată femeie pe care o văzuse vreodată îi zâmbea.

— Aţi ajuns, spuse ea şi până şi vocea îi era caldă.

Femeile pe care tatăl lui le aducea acasă nu vorbeau ca şi cum le-ar fi curs prin vene sirop de arţar.

— Nu… nu vă aşteptam atât de curând.

Lui Neil i se păru că rostise cuvintele puţin stânjenită şi apoi se întoarse spre bărbatul care stătea cu spatele la uşă. După zgomotul tacâmurilor, era limpede că îşi continua masa ca şi cum nimic nu avea să-l deranjeze. Se întrebă dacă acel bărbat era unchiul lui. Spera că nu, căci, după spatele lui rigid, nu părea încântat de prezenţa lor acolo. Poate că tatăl lui ştiuse că nu erau doriţi cu adevărat şi de aceea parcurseseră distanţa dintre Chicago şi Wisconsin în cel mai scurt timp în care reuşise să o parcurgă cineva vreodată.

— Ei, spuse femeia cif zâmbet cald, ducându-se repede la uşă. Intraţi. Eu sunt mătuşa Olivia, zise ea, după care adăugă arătând spre masă. Iar el este unchiul

Spencer.

Neil se uită la tatăl lui, care făcu un gest din bărbie vrând parcă să spună „haideţi, intraţi”. Fiind bine crescut şi deloc nerăbdător să intre, el se dădu înapoi şi o lăsă pe sora lui mai mare, Louisa, cu Josie în braţe, să treacă pragul prima. După aceea, urmând exemplul tatălui său, Neil îşi scoase pălăria respectuos şi intră şi el.

— Dă-mi-o mie, spuse mătuşa Olivia întinzând braţele spre Josie.

El o văzu pe Louisa strângând din dinţi şi aruncând o privire plină de panică spre tatăl lor. De obicei, acesta îi acorda foarte mare atenţie Louisei, dar acum părea să aibă ochi numai pentru mătuşa Olivia, ignorând-o total pe Louisa şi aruncându-i mătuşii lui acelaşi zâmbet pe care îl folosea pentru femeile pe care le aducea uneori acasă.

Louisa o ţinea strâns pe Josie şi Neil aşteptă ca tatăl lor să o împiedice pe mătuşă să încerce să o despartă pe Josie de Louisa.

Dar el nu o făcu, aşa că mătuşa Olivia o apucă pe Josie de subsuori şi o ţinu în braţe ca un copil mic. Urletul familiar al lui Josie izbucni imediat în liniştea casei, speriind-o îngrozitor pe sărmana lui mătuşă.

— Ar fi bine s-o iau înapoi. Nu-i plac străinii, strigă Louisa ca să acopere urletele fetiţei şi se întinse spre ea.

— Nu, nu, spuse mătuşa Olivia bătând fetiţa uşor pe

spate şi încercând să-şi desprindă părul din pumnul acesteia. Scoate-ţi haina şi…

— Las-o să plângă, zise tatăl lui, ca întotdeauna, ignorând ce făcea surioara lui cu părul bietei mătuşi. Îi face bine la plămâni. Şi la circulaţie. O oboseşte mai bine decât orice altceva.

Oare mătuşa lui îşi dădea seama că tatăl lui voise să spună, de fapt, că o lăsa pe Josie să plângă în fiecare seară până când adormea?

Bărbatul despre care mătuşa Olivia spusese că era unchiul lui se ridică de la masă. Chiar dacă nu semănau, îi aminti de tatăl lui. Trebuia să fi fost din cauza acelei expresii de pe chipul lui, care parcă spunea „nu vă puneţi cu mine, nu-mi staţi în cale”.

Neil se trase înapoi când bărbatul trecu pe lângă el.

— Dumnezeule, gemu el dezgustat şi întinse mâna încet spre borcanul cu dulciuri de deasupra chiuvetei, de parcă Josie n-ar fi urlat cât o ţinea gura şi n-ar fi încercat să-i smulgă părul mătuşii Olivia. Se întoarse şi clătină din cap spre toţi, părând să nu-i placă mătuşa Olivia mai mult decât Neil sau fetiţă. Şi Josie continua să urle, numai că, acum, se şi zbătea în braţele mătuşii ei.

Bărbatul se duse şi o luă din braţele mătuşii Olivia, spunându-i să nu mai ţipe pentru că o speria îngrozitor pe mătuşa ei, după care o puse din nou în braţele acesteia cu câte o prăjitură în fiecare mână. Josie tăcu în clipa în care primi prăjiturile, sughiţă de două ori şi apoi

muşcă întâi dintr-una şi, pe urmă, din cealaltă. Neil se gândi să plângă şi el ca să vadă dacă primea şi el ceva de mâncare. Trecuse mult de când cinaseră şi stomacul îi făcea zgomot suficient de tare ca să acopere suspinele lui Josie.

Aceasta, uimindu-l până şi pe Neil, se opri din plâns şi o luă de gât pe mătuşa Olivia cu un braţ ca să nu cadă. Neil se întoarse să se uite la unchiul său, surprins de miracolul pe care acesta îl făcuse, dar îi văzu doar spatele rigid când ieşi din casă fără să spună absolut nimic.

— Ei, totul o să fie minunat. Absolut minunat, spuse mătuşa lui veselă.

Josie îi studia chipul cu foarte mare atenţie, făcând ochii mici ca de obicei înainte să decidă că nu-i plăcea ceva. Ştiind ce avea să urmeze, Neil se repezi la surioara lui, dar, înainte să apuce să o oprească, aceasta îi trase un pumn în nas mătuşii Olivia.

— Oh, Doamne! Ţipă Louisa, în timp ce el părea în stare doar să stea ţintuit locului, cu gura căscată, uitându-se cum ţâşnea sângele din nasul frumoasei lui mătuşi.

Dâre roşii îi brăzdau faţa, pătându-i rochia. Ea icni şi el simţi cum se strâmbă simţind parcă durerea ei. Părea mai degrabă surprinsă decât rănită, dacă acest lucru era posibil. Şi el nu putea să se gândească decât la faptul că, acum, când, în sfârşit, îşi găsise mama pe care o visase

atâta timp, aceasta avea să moară. Exact ca mama lui.

— La copilul, îi porunci tatăl lui, dar Neil nu îşi putea face picioarele să se mişte.

Pur şi simplu, stătea acolo şi se uita, bucuros că Louisa putea să o ia pe Josie din braţele mătuşii lor.

Deşi nu voia să stea în braţele acesteia, Josie continua să se ţină strâns de părul ei, trăgând cu toată puterea, după care o lovi cu piciorul.

— Adu nişte apă, îi strigă tatăl lui.

Într-un fel reuşi să ajungă la chiuvetă, dar nu existau robinete şi el habar nu avea cum să folosească acel mâner lung de metal. Chiar dacă ar fi ştiut, n-ar fi ajuns la el fără să se urce pe un scaun.

— Trebuie s-o pompezi, prostule, îi strigă tatăl lui, făcându-l să se simtă stânjenit, după care îi spuse mătuşii lui: E băiat de oraş.

De parcă asta ar fi însemnat că era prost. Tatăl lui o conduse pe mătuşă spre canapea, ţinându-i capul pe spate şi strângându-i rădăcina nasului şi o ajută să se întindă. Cu mai multă blândeţe decât îi arătase vreodată lui Neil, îi urcă picioarele pe canapea.

Neil îi dădu tatălui său o cârpă udă pe care o găsise pe marginea chiuvetei şi acesta începu să-i tamponeze faţa uşor.

— Spencer? Întrebă ea, uitându-se cu greu întâi la tatăl lui şi apoi la el, clipind şi încercând să-şi limpezească privirea.

— Eu sunt, Olivia. Julian. Te simţi bine?

Faţa tatălui său se afla la câţiva centimetri de a ei când îi şterse nasul şi îi dădu părul în spate, spre cocul pe care Josie izbutise să-l distrugă. Neil observă că şi părul ei părea moale.

— Mai sângerează? Întrebă Louisa cu un zâmbet şters pe buze. O să moară?

— Mi-e bine, spuse mătuşa Olivia cu un glas stins, încercând să se ridice în capul oaselor, dar tatăl lui o făcu să se întindă la loc.

— La fel de vioaie ca întotdeauna, zise tatăl lui râzând, de parcă Josie nu-i trăsese un pumn în nas cu câteva minute în urmă uneia din cele mai frumoase femei pe care Neil le văzuse vreodată.

Acesta se întoarse şi o rupse la fugă, urcând repede o scară, încercând să fie cât mai departe de mătuşa lui când îşi dădea sufletul.

— E bine? Întrebă el când ajunse sus, privind peste umăr.

Mătuşa Olivia Încercă să se ridice iarăşi în capul oaselor, luptându-se cu mâinile tatălui său.

— Stai întinsă, îi spuse el când sângele ţâşni din nou.

— Spune-i să coboare, zise ea cu o voce jalnic de slabă, iar Neil bănui că se referea la el. Repede, până nu-l vede Spencer.

Uşa se deschise brusc, izbindu-se de perete.

— Ce naiba e cu ţipetele astea? Întrebă unchiul lui,

dar nimeni nu-i răspunse. Unde-i Olivia?

— Acolo, spuse Neil privindu-şi unchiul de sus.

— Coboară de-acolo, urlă unchiul lui pornind să urce scara spre el, aşa încât lui Neil îi era imposibil să coboare. Olivia! Strigă unchiul Spencer peste umăr în timp ce continua să urce.

Neil se dădea din ce în ce mai în spate.

— Unde e? L-am spus că n-aveţi voie să… Au! Dă-mi drumul, fetiţo!

Neil nu putea să vadă, dar, după expresia de pe chipul unchiului său, bănui ce făcea Josie. Iar când unchiul lui se aplecă şi o aruncă pe umăr ca pe un sac cu făină, în timp ce continua să urce după el, Neil fu sigur că Josie încercase să-l muşte de gleznă.

— Coboară imediat, spuse unchiul lui cu severitate.

Neil stătea pe margine, încercând să-i arate că era gata să o facă imediat ce el se dădea la o parte, dar acest lucru nu era de ajuns pentru unchiul Spencer care îl apucă de picior, punându-i-l pe prima treaptă.

— Spencer, n-a ştiut, spuse mătuşa Olivia cu cârpa apăsată pe nas.

— Olivia, zise unchiul lui întorcându-se spre ea cu degetul ridicat. Credeam că ne-am înţeles. Credeam că am vorbit destul de clar…

Deodată se întrerupse brusc.

— Livvy? Ce cauţi pe canapea? Ce-i ăla, sânge?

Ea încuviinţă slab şi îl lăsă pe tatăl lui să-i aşeze capul

pe pernă uşor.

Din doi paşi, unchiul Spencer coborî scara şi îl dădu la o parte pe tatăl lui de lângă mătuşa Olivia.

Neil coborî încet de la mansardă la timp pentru a auzi o altă voce prin uşa care rămăsese deschisă.

— Vrei să mă ajuţi să aduc cratiţele astea, Spence? Hei, a cui e şareta asta? Aveţi musafiri?

— E Remy? Întrebă tatăl lui.

Alt unchi. Acesta era fratele mamei lui.

— Tată, doar nu te aştepţi să trăim în hambarul ăsta de casă, spuse Louisa încercând să se facă auzită pe deasupra ţipetelor lui Josie.

— Spence? Ai de gând să mă ajuţi sau nu? Strigă bărbatul de afară.

Faţa mătuşii Olivia era udă toată, dar Neil nu-şi dădea seama dacă era din cauza lacrimilor sau a cârpei ude. Nu ştia decât că obrajii îi erau brăzdaţi de sânge care şiroia spre gură şi că era, totuşi, cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse în viaţa lui.

Unchiul Spencer îi şterse obrajii cu mâneca şi se aplecă spre ea.

— Ei, o întrebă el clătinând din cap, suntem cu toţii fericiţi acum?

4

— Tu, strigă Spencer peste umăr unuia din copii aplecându-se asupra Oliviei, ochii lui imenşi fiind

singurul lucru pe care îl vedea aceasta pe deasupra batistei pe care o ţinea apăsată pe nas. Adu nişte gheaţă. Trebuie să fie puţină la suprafaţa băii păsărilor din spatele casei. Foloseşte piatra pe care o s-o vezi alături. Sparge vreo două bucăţele şi adu-le încoace.

— Baia păsărilor? Întrebă Neil.

— E în rând cu fereastra bucătăriei. Mătuşii tale îi place să… Ah, nu contează. Lumina din casă o să te ajute. Nu mai sta acolo. Mătuşa ta sângerează.

În ciuda tonului său morocănos, mişcările îi erau blânde. Nu apăsa batista la fel de tare ca Julian şi îi lăsă capul pe spate uşor, strecurându-şi mâna pe sub ceafa ei.

— Te simţi bine? O întrebă el şi ea încercă să dea din cap afirmativ. Nu mai scutura din cap, prostuţo. O să sângerezi şi mai tare.

— De unde ştii de piatră? Îl întrebă ea, cuvintele fiind înăbuşite de batista care flutură când vorbi.

El o ignoră, dar ea înţelese. O urmărise de nenumărate ori, când ea simţise nişte ochi aţintiţi asupră-i. O urmărise când spărsese gheaţa de la suprafaţă pentru păsările ei iarna, o urmărise şi când presărase firimituri de pâine pe sub baie, fără îndoială. Şi, cu siguranţă, era zăpăcit deoarece era imposibil ca apa să fie îngheţată în acea perioadă a anului.

— Tu. Fetiţo. Vrei să-mi spui ce s-a-ntâmplat aici?

— Louisa, spuse Olivia. O cheamă Louisa.

Privirea lui Spencer fusese aţintită asupra chipului ei,

dar acum îşi dădu ochii peste cap exasperat.

— Ies cinci minute din casă şi ce se-ntâmplă? Nevastă mea e plină de sânge pe canapea, copiii îşi fac de cap…

— Plină de sânge! Strigă Remy apărând şi uitându-se la ea peste umărul lui Spencer. Ce naiba s-a-ntâmplat?

— Fetiţo? Întrebă Spencer.

— Louisa, îi aminti Olivia.

— Totul a fost o neînţelegere inevitabilă. Vedeţi voi, Josephina a ajuns să vadă în Louisa o adevărată mamă, în absenţa scumpei mele Marion…

— Te cheamă Louisa? Întrebă Spencer. Fiindcă-mi amintesc că am rugat-o pe Louisa să-mi spună ce na… ce s-a-ntâmplat?

— De fapt, mi-ai spus „fetiţo”, zise Louisa. Nu sunt obişnuită să mi se spună aşa, din moment ce am un nume foarte frumos pe care în, l-a dat mama mea. Şi acesta e Louisa.

— Ei, Louisa! Spuse Remy înclinându-se puţin. Eu sunt unchiul tău Remy. Îmi face plăcere să te cunosc.

— O persoană civilizată în sălbăticie, constată ea în loc de răspuns şi îi întinse mâna. Şi mie îmi face plăcere să te cunosc.

— Iar micuţa asta trebuie să fie Josephina, spuse Remu înainte ca Spencer să explodeze, sărind de pe canapea ca un nebun.

— Vrea să-mi spună cineva ce naiba a păţit nevastă mea? Strigă el sărind în picioare atât de brusc, încât

canapeaua se clătină asemeni unei bărcuţe pe lac.

În afară de Josephina, care se smiorcăia, toţi ceilalţi tăcură mâlc. Olivia se chinui să se ridice în coate, dar pernele moi o împiedicau.

— Ei bine? Întrebă Spencer cu mâinile în şolduri. Şi nu tu, zise el întorcându-se şi îndreptând un deget spre Julian. Vreau să ştiu adevărul.

Neil intră cu privirea aţintită în pământ, în timp ce apa i se scurgea din mâinile pe care le ţinea căuş.

— Nu prea e gheaţă, zise el ridicând din umeri şi întinzându-i câteva bucăţele subţiri unchiului său. Nu e tocmai frig afară.

— Ah, nu e tocmai frig? Urlă Spencer. Ei bine, asta nu e tocmai gheaţă şi mătuşa ta tocmai sângerează.

Băiatul ridică umărul stâng şi se strâmbă, de parcă s-ar fi pregătit să primească o lovitură despre care nu avea de unde să ştie că nu avea să vină.

— Să nu-ţi fie frică de unchiul Spencer, zise Olivia cu o voce cât mai liniştitoare. Obişnuieşte să dea afară buburuzele în loc să le omoare. Nu cred că o să-şi schimbe felul de a fi pentru un băiat care încearcă să dea o mână de ajutor.

Spencer îi aruncă o privire furioasă şi vârî mâinile în buzunare.

— Aşa e, Spencer? Îl întrebă ea.

— El e o ţintă mai mare, bombăni Spencer, căruia îi zvâcnea colţul gurii de parcă abia s-ar fi abţinut să nu-i

placă rolul pe care îl juca.

— Eu mă duc în pivniţă, spuse Remy, după care i se adresă lui Neil: Poate vrei să vii cu mine să mă ajuţi. O să am nevoie de cineva care să ţină lampa în timp ce o să sparg o bucată de gheaţă.

— S-a oprit, spuse Olivia lăsând batista în jos şi atingându-şi nasul uşor cu dosul mâinii.

— Ia lampa de pe verandă, zise Spencer. Şi aveţi grijă la trepte.

— Dar s-a oprit, spuse ea din nou.

Remy întinse mâna spre Neil, însă acesta îşi ştergea mâinile de pantaloni urmându-şi unchiul afară.

— Bun, domnişoară Louisa, căreia nu-i place să i se spună „fetiţo”, vrei să-mi spui cum se face că mătuşa ta şi-a pătat de sânge rochia asta, care era preferata mea?

Olivia se uită în jos. Rochia bleu era stropită de picături de un roşu-închis. Altminteri, era atât de simplă, încât petele păreau să o înveselească. „Rochia lui preferată”? Niciodată nu observa cu ce se îmbrăca ea. Până în urmă cu două seri nu-i făcuse nici măcar un compliment.

— Livvy, stai culcată, pentru Dumnezeu, spuse el când observă că se ridica în capul oaselor, după care se uită în jur ca să vadă cine pe unde era. Bouche, mezina ta e pe cale să descopere pe propria-i piele că o cursă de şoareci nu-i o jucărie. Şi, dumneata, domnişoară Louisa, să ştii că aştept.

— Lui Josie nu prea i-a plăcut de soţia ta, zise Louisa cu bărbia în afară, privindu-l pe Spencer fără pic de teamă. Dar aceasta a insistat s-o ţină în braţe şi, din moment ce n-a putut să se elibereze, Josie a obiectat cum a găsit de cuviinţă.

— Vrei să spui, cu vorbele tale de oraş, că micuţa aia i-a zdrobit nasul mătuşii tale? Numai pentru că voia să se dea jos din braţe?

Julian luase fetiţa şi îi trăsese o palmă uşoară peste mâini, dar lăsase cursa de şoareci la locul ei. Copilul se uită la el fără să scoată un cuvânt.

Olivia îşi pipăi nasul cu grijă, dorindu-şi să fi avut o oglindă acolo. O durea şi era umflat, dar nu părea rupt. „Zdrobit? Dă, Doamne, să exagereze”, îşi spuse ea.

— Frumos ţi-ai mai educat copiii, Bouche, spuse el cu toată ostilitatea pe care o simţea faţă de cumnatul lui. Bine măcar că vorbesc frumos. Presupun că-ţi seamănă, nu?

— Spencer!

— Olivia, stai jos, te rog! Dacă mai pierzi puţin sânge, o să leşini, zise el şi clătină încet din cap. Dumnezeule!

Faptul că încetase să mai sângereze nu părea să aibă vreo importanţă pentru el, aşa că ea puse capul jos şi închise ochii, ascultând fetiţa cum se smiorcăia şi pe Louisa cum încerca să o liniştească. De câte ori îşi imaginase sosirea nepoţilor ei, se întrebă Livvy şi cât de

perfect ar fi trebuit să fie totul? Îi aştepta în locul unde îl lăsa diligenţa, cu daruri pentru fiecare şi avea să-i întâmpine cu braţele deschise, iar ei aveau să vină spre ea alergând şi aproape doborând-o. După aceea, se gândise cum avea să-i urce pe toţi în şaretă şi, până când ajungeau acasă, chiar şi Spencer avea să cânte împreună cu ei.

În schimb, ea o speriase pe fetiţă şi Spencer avusese grijă să-i sperie pe toţi ceilalţi...

— Gheaţă, anunţă Remy întorcându-se cu Neil.

Julian se duse spre el şi o luă, după care se aşeză lângă Olivia învelind gheaţa într-o batistă înainte să-i atingă nasul cu ea. O ustură şi scoase un ţipăt scurt, după care se scuză.

— Mă doare puţin, zise ea cu un glas stins.

— Ştiu, spuse Julian cu multă grijă, de parcă ar fi fost un copil.

Îi îndepărtă părul de pe faţă şi mişcă batista cu gheaţă puţin, aşa încât ei îi era greu să deschidă şi să închidă ochiul drept. Îi închise pe amândoi şi se concentra ca să nu scâncească asemeni unui câine lovit în coaste.

— O să te simţi mai bine în curând. O să vezi.

Spencer se duse lângă ei, pufnind ca un taur.

— Probabil că i-ar face bine un ceai, zise el. Nu cred că domnişoara Louisa ştie să pună apa la fiert, nu?

— Fac ceaiuri de când aveam şase ani, domnule Williamson. Şi la maşini de gătit mult mai bune decât

asta, poţi să fii sigur.

— Pot să fac eu ceaiul, spuse Olivia, chinuindu-se să scape de sub mâna grea a lui Julian, care îi ţinea gheaţa pe nasul ce, acum, zvâcnea insuportabil.

— Exact ca sora ta, zise el râzând uşor. Nu-i plăcea ca lumea să se agite în jurul ei. Bineînţeles că, după câţiva ani de căsnicie, s-a obişnuit cu atenţiile mele şi chiar au început să-i placă gesturile care, la început, o deranjau. Începuse să-i placă, ceea ce numea „viaţă bună”.

— Dacă vrei să spui că-i plăcea să-şi dea aere, nu trebuia să se mărite cu tine ca s-o facă, spuse Spencer. Se pare că tu doar ai făcut din asta… cum îi spune? O formă artistică.

— Spencer Williamson! Vorbeşti despre sora mea şi mama acestor copii.

Ceea ce spunea el nu era mai puţin adevărat, dar Olivia n-ar fi recunoscut niciodată.

— Şi ea te iubea, spuse Julian. Îşi dorea tare mult să ne vizitezi la Chicago, dar tu n-ai vrut să pleci niciodată din Maple Stand. Credea că, după ce Spencer s-a însurat cu Kirsten, ai fi vrut să pleci, dar…

— Locul meu nu e într-un oraş ca Chicago, Julian. Niciodată n-a fost. Dar îmi plăcea s-o aud pe Marion povestind.

— Semeni foarte mult cu ea, zise Julian pipăindu-i părul înainte să i-l dea la o parte de pe faţă. Părul, oasele, vocea. Şi la faţă semeni puţin cu ea, să ştii.

— Nu-i adevărat, spuse Louisa, trântind ibricul pe maşina de gătit. Nu seamănă deloc cu mama. Mama era frumoasă.

Livvy nu se aştepta ca Spencer să sară în apărarea ei. În definitiv, cine ştia mai bine decât el că nu era frumoasă? Marion fusese cea frumoasă, în timp ce Remy fusese cel harnic. Însemna că Olivia era cea bună. Şi, în plus, ar fi vrut să ştie când mulseseră o vacă nişte ochi mari şi albaştri sau când curăţase o grădină de buruieni un păr blond? Frumuseţea nu servea decât la a face rost de un soţ şi ea îl avea pe cel pe care îl voise. Poate nu chiar în cel mai bun mod posibil, dar îl avea.

— O să-i ceri scuze mătuşii tale imediat, domnişoară, atât pentru impoliteţea ta, cât şi pentru incorectitudine. Poate să fie greu de spus în momentul ăsta… zise Julian luând batista cu gheaţă de pe faţa lui Livvy, dar cred că, poate, mătuşa ta e chiar mai frumoasă decât a fost mama ta.

Spencer se repezi deodată spre Julian şi îl împinse de pe canapea. Dacă nu l-ar fi cunoscut atât de bine, ea ar fi crezut că era gelos, nu doar furios pe Julian. Aşezându-se lângă ea, îi privi faţa umflată, fără îndoială plină de pete roşii din cauza gheţii şi o atinse cu vârful degetului.

— Nu trebuie să-i ceri scuze mătuşii tale, spuse el peste umăr. Ai tot dreptul să crezi că mama ta era mai frumoasă. De fapt, chiar aşa şi trebuie să faci. Când pierzi ceva nespus de drag, îţi dai seama cât de valoros

era.

O ajută pe Livvy să se ridice în capul oaselor şi îi dădu batista udă lui Neil, arătându-i că trebuia să o pună în chiuvetă.

— Ştii că, îi spuse el Louisei, de parcă ar fi fost numai ei doi în încăpere, mătuşa Liv a fost sora mamei tale. O idolatriza cam la fel cum face aia mică de colo cu tine. Nu credea că mama ta ar fi putut să facă un lucru greşit vreodată. Nu cred că s-ar supăra dacă ai crede că mama ta era cea mai frumoasă femeie din lume. De fapt, probabil că ar fi de acord cu tine, nu-i aşa, Liv? Mama voastră era cea mai elegantă femeie pe care am cunoscut-o vreodată, copii. Părea o greşeală că s-a născut în Maple Stand, Wisconsin. Dar tatăl vostru a reparat greşeala asta când s-a însurat cu ea şi a dus-o la Chicago.

— Şi locul tău unde e, Olivia? Întrebă Julian. E o ţară mare. Şi posibilităţile nu se sfârşesc la graniţele ei.

— Locul ei e chiar aici, spuse Remy înainte ca ea să apuce să răspundă. Unde are un soţ, o fermă şi o familie.

— Şi tu, Spencer? Eşti acolo unde ţi-e locul? Întrebă Julian zâmbindu-i cumnatului său ostil.

— Locul meu e-n pat, preciză el ridicându-se. Nu vă aşteptam atât de curând, Bouche, aşa că nu suntem pregătiţi.

— Sunt două paturi în odăiţa de deasupra bucătăriei, spuse Neil înainte ca Olivia să-l poată opri.

— N-aveţi voie să vă duceţi acolo, băiete, zise Spencer cu acelaşi ton ameninţător pe care îl folosise cu Olivia atunci când o surprinsese în camera de la mansardă. Odaia aia a fost a fiului şi fiicei mele şi nu le plăcea ca altcineva să se atingă de lucrurile lor.

— Unde sunt? Întrebă Josie.

Era prima oară când vorbea şi Spencer păru la fel de surprins ca Olivia.

— Au plecat, spuse el simplu.

— Or să vină înapoi, zise ea de parcă l-ar fi liniştit. O să vezi.

Louisa o aşează pe genunchi şi o înconjură protector cu braţele.

— Nu, Josie, n-or să mai vină. Acum sunt îngeri, la fel ca mama.

— Poate că mama are grijă de ei în timp ce tu ai grijă de noi, spuse Neil, încercând să pună totul în ordine în mintea lui.

— Au o mamă a lor, zise Spencer.

— Ei bine, aceşti copii nu au, îi aminti Olivia.

— Nu-i vina mea, zise Spencer uitându-se furios la Julian înainte să dispară în dormitor.

— Îmi pare rău, spuse Olivia după aceea. Am vrut atât de mult ca prima voastră seară aici să fie deosebită.

— Trebuie să fi fiert apa, îşi aminti Louisa ridicându-se cu sora ei în braţe şi îndreptându-se spre maşina de gătit.

— Pot să mă ocup eu de asta, zise Olivia dând fuga să ajungă înaintea ei.

— N-am nevoie de niciun fel de ajutor, insistă fata punând frunzele de ceai în ibric.

— Dar trebuie să fii epuizată, îi spuse Olivia cu blândeţe, nevrând să o jignească. A fost un drum lung. O să ai destul timp să-mi arăţi cât de mare eşti.

Louisa o privi urât, furia ei fiind atât de palpabilă, încât Olivia se trezi dându-se înapoi.

— Crezi că tu eşti mare şi eu nu? Eşti doar bătrână. Eu am crescut doi copii de când a murit mama. Tu nu ştii decât să-i faci să plângă.

Un început foarte bun, îşi spuse Livvy. Fetele o urau pe ea şi Neil pe Spencer.

Acesta ieşi din dormitor cu câteva pături şi perne în braţe, pe care le trânti pe canapea.

— Va trebui să vă descurcaţi cum puteţi în noaptea asta, zise el, după care se întoarse şi îl observă pe Remy. Ce e cu tine tot aici?

— Am adus vasele pe care le-a vrut Livvy, spuse Remy defensiv, după care adăugă în şoaptă: Şi cartea.

— Care carte? Întrebă Spencer deschizând uşa şi făcându-i semn să o ia înainte.

— Ştii foarte bine, spuse Remy. Cartea scrisă de doctorul ăla. Ca să te ajute. Ştii tu.

— Dumnezeule, zise Spencer destul de tare ca să-l audă toţi cei din casă, chiar dacă era aproape de şaretă.

Ţi se pare că aş mai avea nevoie şi de alţi copii? Hai să ducem odată lucrurile astea ca să mă culc.

— Cine vrea ceai? Întrebă Livvy cât putu de veselă. Şi mai am şi puţină prăjitură cu fructe.

În sfârşit, cineva avea să mănânce deserturile pe care le tot făcea de parcă ar fi putut să-i îndulcească viaţa, îşi spuse ea.

— Ce spui? Îl întrebă Julian pe Neil şi îi trase o palmă peste creştet când acesta rămase posomorât şi tăcut.

Ochii îi străluceau mai tare, dar nu plânse.

— Nu, mulţumesc, doamnă, spuse el încet.

— Puteţi să-mi spuneţi mătuşă Liv, zise ea încercând să-i cuprindă bărbia în mână, dar el se feri.

— Şi lui cum putem să-i spunem? Întrebă băiatul arătând spre uşă. Unchiul Mori?

Spencer stătea în prag, uitându-se la băiat. Acesta ţinea ceva în mână, o piatră, poate, peste care îşi plimba degetul mare încolo şi încoace, ca un cioplitor care netezeşte o bucată de lemn. Îl privea sfidător pe Spencer care observă că nasturii hainei stăteau să-i pocnească şi mânecile îi erau puţin cam scurte. Parcă o auzea pe Kirsten spunând că lucrurile păreau să-i fi rămas mici lui Peter, în drum spre casă de la magazinul lui Zephin.

Fără să se ostenească să-i răspundă băiatului, care.

Evident, nu voise să fie auzit, Spencer se duse la dulapul înalt, simţind privirea lui Livvy aţintită asupra lui în tot acest timp. Doar nu se aştepta să suporte totul

fără să bea ceva, nu?

— Spencer?

Se aştepta.

Degetele lui erau pe mânerul mic de metal al uşii.

— Spence?

Îşi lăsă mâna în jos şi se întoarse spre soţia lui. Aceasta părea să aibă mai multă nevoie de ceva de băut decât el. Faţa îi era plină de pete roşiatice în locurile unde fusese apăsată batista cu gheaţă, avea sânge închegat, ca o mustaţă, deasupra gurii, iar corsajul rochiei îi era pătat de picături de un roşu-închis.

— Vino la chiuvetă, Liv. O să încălzesc nişte apă şi o să te curăţ puţin.

Ea ridică o mână pentru a-şi acoperi faţa şi se duse repede la chiuvetă, luând un prosop pentru a se şterge singură.

El i-i luă din mână şi îi aplecă faţa mai aproape de lampă.

— Am zis c-o fac eu, spuse el printre dinţi, examinându-i nasul.

Apoi se uită la Neil, care continua să frece piatra şi încercă să-i surprindă privirea. Numai că băiatul se uita numai în pământ, aşa că Spencer vorbi, dar mai aspru decât avusese de gând:

— Adu un scaun aici, băiete. Fă şi tu ceva.

Băiatul dădu fuga să se conformeze, ridicând scaunul cu greu şi aşezându-l în spatele mătuşii lui, astfel încât

Spencer nu trebui decât să o lase uşor în jos şi să-i dea capul pe spate. Băiatul rămase în spatele scaunului, de parcă ar fi aşteptat şi alte instrucţiuni.

— Apa e încă fierbinte. Poate poţi să pui puţină apă fierbinte pe un prosop curat şi pe urmă să torni puţină rece ca să n-o frigă pe mătuşa Liv.

Băiatul se duse repede să facă tot ce i se ceruse.

— E un băiat bun, spuse Julian, amintindu-i lui Spencer că mai era şi el pe acolo. Nu prea ştie să aprecieze lucrurile bune în viaţă, dar o să înveţe.

— Dumnezeule, zise Spencer. Lucrurile bune, hm? Eh, dar tu ai apreciat întotdeauna lucrurile bune, nu-i aşa, Bouche? Şi le-ai vrut mereu.

Luă prosopul din mâinile lui Neil şi îl flutură în aer ca să-l mai răcească puţin.

— Perfect. Acum stai liniştită, Livvy. A trecut ceva timp de când n-am mai spălat o altă faţă murdară în afară de a mea.

Îi cuprinse bărbia în mână, dându-i capul pe spate şi îi tamponă uşor nasul, oprindu-se brusc când îi văzu durerea de pe chip.

— Iartă-mă...

Ea îi zâmbi şi el îşi feri repede privirea. Ce se întâmplase cu hotărârea de a nu o mai atinge niciodată? Doamne, avea o piele atât de catifelată!

— Unde-i aia mică? Întrebă el răstit, uitându-se după fetiţa care încercase să-i împingă nasul soţiei lui prin

coc.

Cu o abilitate care părea să-i fi intrat în obişnuinţă, Louisa o ascunse repede în spatele fustelor ei.

— Dacă te gândeşti cumva s-o baţi, începu ea părând să aibă cel puţin dublul vârstei pe care o avea, poţi să…

— Domnişoară Louisa, mă gândesc că ar trebui să se uite cu atenţie la ce i-a făcut mătuşii ei şi poate că data viitoare n-o să mai ridice pumnul aşa de repede. Poate că, dacă vede durerea pe care i-a provocat-o mătuşii ei, o să-şi dea seama că nu procedează bine.

Louisa rămase puţin cu gura căscată, formând un mic O. Apoi se încruntă şi trase fetiţa din spatele ei cu o mână fermă.

— Du-te şi vezi ce-ai făcut, Josie. Şi ţine cont că a şters-o. Înainte arăta şi mai rău.

Josie se apropie de Livvy cu un deget în gură. Ţinea bărbia scoasă în afară, de parcă puţin i-ar fi păsat de ce făcuse sau de ce avea să vadă, însă ochii îngustaţi o trădară.

După ce îi aruncă o privire, Spencer fu convins că Josephina Bouche se învăţase minte să mai tragă pumni în nas oamenilor. Se întrebă unde avea să lovească data viitoare.

— Ei, s-a făcut târziu, spuse Julian rotindu-şi privirea prin cameră. Şi, aşa cum aţi spus, nu prea sunteţi pregătiţi pentru a găzdui oaspeţi peste noapte.

— Nu vă aşteptam atât de curând, spuse Livvy

încercând să zâmbească fără să mişte altă parte a feţei în afară de buze.

Spencer întinse mâna spre uşa dulapului de sus, de data aceasta ignorând privirea atentă a lui Livvy, dar în locul whiskyului scoase o sticlă de vin de Porto şi îi turnă ei un pahar.

— O să-ţi mai aline durerea, îi spuse el întinzându-i paharul.

Ea ridică o sprânceană, privindu-l neîncrezătoare şi el ştiu că ea înţelesese mai mult decât avusese el intenţia, dar nu spuse nimic. Obiceiul lui de a bea nu îi privea pe Julian Bouche şi pe copiii acestuia.

— Păi, spuse Louisa bătându-şi bărbia cu degetul arătător în timp ce îşi rotea privirea prin încăpere, tata şi cu mine putem să dormim pe canapea, jar copiii pe jos.

Canapeaua era mică. De fapt, era o tte--tte, dar lui Kirsten îi plăcuse foarte mult fotografia din catalogul Sears. Spătarele tuturor pieselor de mobilier îi amintiseră de nişte inimi, aşa că Spencer o comandase pentru ceea ce păruse un chilipir, un preţ de 25.50 de dolari. Când li se adusese, li se păruse că abia aveau să aibă loc amândoi pe ea, însă Kirsten era suficient de măruntă ca să încapă lângă el şi, dacă trebuiau să se înghesuie unul în altul, cu atât mai bine. Nu îşi amintea să fi stat vreodată cu Livvy pe ea.

Când şi-i închipui pe Julian Bouche şi pe fiica acestuia pe canapea, simţi cum i se întoarce stomacul pe

dos. Schimbă o privire cu Livvy şi apoi se uită la Louisa, care acoperea canapeaua cu o pătură, punând o pernă într-un capăt.

— Tu o să dormi cu fetiţa pe canapea, spuse el când îşi recăpătă glasul, în sfârşit. Josie lângă spătar ca să nu cadă. Bouche, tu şi băiatul o să dormiţi în hambar.

Neil luă o pătură din teancul pe care îl adusese Spencer din dormitor şi porni spre uşă.

— Aveţi vaci acolo? Sau oi, sau altceva de genul ăsta?

Bouche aruncă o privire canapelei şi apoi se uită la fiica sa. Lui Spencer i se păru că îl vede clătinând din cap spre aceasta, dar nu fu sigur.

— Poate ajuţi fetele să se dezbrace de hainele de călătorie, Liv, spuse el întinzându-i mâna pentru a o ajuta să se ridice de pe scaun...

— Ne ajută tata, spuse Louisa. El îmi descheie nasturii şi eu o dezbrac pe asta mică.

Bouche îşi drese glasul.

— Fiecare se descurcă, Louisa, cu ce are la îndemână. Acum, că mătuşa Olivia e aici, o să vă ajute ea.

Spencer luă o pătură, cea mai subţire din teanc şi i-o aruncă lui Bouche.

— N-a fost uşor după ce a murit Marion, îi spuse Julian lui Livvy, luând pătura şi îndreptându-se spre uşă. Dar ne-am descurcat.

Se uitară cum se închide uşa în urma lui Julian

Bouche, fiecare cu propriile gânduri. În ceea ce îl privea pe Spencer, el avea o mulţime de întrebări şi un sentiment ciudat că nu voia să ştie răspunsurile. Cercetă chipul lui Livvy, întrebându-se dacă şi ea se gândea la aceleaşi lucruri murdare ca el.

— Pot să vă ajut să vă pregătiţi de culcare? Întrebă ea apropiindu-se cu prudenţă de micuţa neastâmpărată care o lovise.

— Mă ocup eu de Josie, spuse Louisa cu răceală, apucând fetiţa de braţ şi împingând-o spre canapea.

— Bine, atunci, zise Olivia, încercând ca întotdeauna să-şi ascundă durerea. Şi tu? Mă laşi să-ţi deschei nasturii?

— Nu e nevoie, spuse Louisa cu acelaşi ton arogant pe care îl folosea mereu.

Spencer îşi încleştă pumnii şi îi îndesă în buzunare ca să nu-i tragă fetei o palmă pentru felul în care se purta cu mătuşa ei. Nu-şi dădea seama, oare, că Olivia nu voia decât s-o ajute?

— Atunci, noapte bună, zise Olivia cu un glas stins. Dacă aveţi nevoie de ceva…

Louisa deschise gura, dar Spencer nu trebuia să audă cuvintele ca să ştie că răspunsul ei era „N-o să avem nevoie de nimic”.

— Vino, mătuşă Olivia, spuse el grijuliu, încercând să dea un exemplu de cum ar fi trebuit copiii să se poarte cu o femeie atât de bună ca Olivia. Ar trebui să mergem

la culcare. A fost o zi foarte obositoare.

O luă de cot uşor şi o conduse în dormitor.

— Ne urăsc, spuse ea imediat după ce el închise uşa.

Fără îndoială că avea dreptate.

— Bineînţeles că nu ne urăsc, spuse el, totuşi. Sunt copii. Şi-au pierdut mama şi au fost luaţi din casa lor. Iar toată siguranţa pe care o au e un amărât de tată care se scaldă în nămol cu porcii, unde îi e locul.

Ea se dusese în dosul paravanului, deasupra căruia se adunau, una câte una, piesele care îi alcătuiau garderoba. Scoase capul pe după paravan şi îl clătină mustrător.

— Spencer, vorbeşti despre soţul surorii mele, tatăl copiilor…

— Da, ei bine, ar face bine să-şi amintească şi el treburile astea. Mi se pare că lui ar trebui să i le reaminteşti.

Se aşeză pe marginea patului, începând să-şi dezlege şireturile ghetelor. Simţea mişcările soţiei lui în spatele paravanului şi nu putu să nu zâmbească în clipa în care îi văzu cămăşuţa albă şi cu volănaşe apărând deasupra para vanului, căzând, apărând din nou şi apoi pentru a treia oară.

— Ce vrei să spui? Întrebă ea în sfârşit, privindu-l pe lângă paravan.

El îi văzu umărul gol şi se trezi aplecându-se atât de mult să vadă ce altceva ascundea, încât fu cât pe ce să

cadă de pe pat.

— Păi, spuse el cât putea de calm în acele împrejurări, nu ţi s-a părut ciudat când fata a sugerat să doarmă cu Bouche pe tte-tte.

— Pentru că e atât de mică, vrei să spui? Întrebă ea şi cămaşa de noapte de pe marginea paravanului dispăru în dosul acestuia.

Cu puţin timp în urmă fusese lovită cu pumnul în faţă şi sângerase vreun sfert de oră. El jurase deja să nu o mai atingă niciodată. Şi, totuşi, îşi ţinea piciorul cu ambele mâini ca să nu atingă podeaua şi să-l poarte spre paravan pentru a se uita mai bine la minunăţiile pe care soţia lui i le ascundea chiar în acel moment.

Avea o minte murdară. Nu exista nicio îndoială.

— Spencer? Spuse ea ieşind de după paravan, cu părul căzându-i liber pe umerii înveşmântaţi în bumbac alb.

Chiar şi fără corset avea un mijloc foarte subţire.

Închise ochii, dar imaginea ei nu dispăru.

— Spencer? De ce-l urăşti aşa de mult pe Julian?

El se gândi la Julian Bouche şi la ceea ce ştia, ca de asemenea, la ceea ce bănuiaţi stătea pe limbă să-i spună şi bănuia că ar fi făcut-o, dacă ar fi continuat să stea cu ochii închişi, ca să nu vadă acel chip inocent.

Acel chip încrezător.

Dar în niciun caz nu voia să-i ia şi acest lucru.

5

Când izbucni scandalul, trei zile mai târziu, Olivia nu fu deloc surprinsă. Dar se aşteptase să fie între Spencer, care se învârtea prin casă ca un urs închis în cuşcă, oprindu-se din când în când doar ca să mârâie şi Julian, care îşi petrecea zilele aplecat asupra unor hărţi pe care Spencer îl tot îmboldea să le urmeze. Dar strigătele se auziră de afară şi Olivia îşi ridică privirea la timp ca să vadă baia păsărilor răsturnându-se cu Neil deasupra ei şi cu Philip, băiatul mijlociu al lui Remy, peste el. Până ajunse ea la uşă, în conflict intrase şi cel mai mic dintre băieţii lui Remy, aşa că o rupse la fugă spre ei urmată de Spencer şi de Julian.

— Nu-i nici ferma ta, strigă Philip, în timp ce fratele lui mai mic, Thomas, încerca să se caţere pe spatele lui Neil şi să-l ţină pentru el.

— Încetaţi, toţi! Thom-Tom! Philip! Am zis să-ncetaţi! Strigă Olivia încercând să-i despartă, dar ţipă deodată, când Philip se dădu înapoi şi o călcă din greşeală cu ghetele grele.

— Pentru Dumnezeu, băiete, strigă Julian la fiul său. La ochi! La nas! Nu în piept, dacă vrei să-i faci rău.

Înainte să apuce să-şi întoarcă faţa şocată în direcţia cumnatului ei, Olivia auzi vocea calmă a lui Spencer.

— Vrei puşca mea? Întrebă el.

Băieţii se opriră brusc şi se uitară la el. Philip înghiţi în sec şi fu primul care îşi regăsi glasul.

— Puşca? Dar nu vreau să-l omor, unchiule Spencer.

— Ah. Doar să-i provoci durere, nu? Spuse el încrucişându-şi braţele şi bătând din vârful piciorului, de parcă s-ar fi gândit la poziţia băiatului. Câtă? Întrebă el în cele din urmă.

Toţi trei ridicară din umeri la unison.

— Ei bine, multă durere? Ca, de exemplu, oase rupte şi buze însângerate? Întrebă Spencer găsindu-şi palma extrem de interesantă deodată şi examinând-o cu atenţie.

Philip clătină din cap. Thom-Tom făcu o faţă de parcă însăşi ideea aceea îl făcea rău. Numai Neil rămase pe poziţie.

— Păi, eu am impresia că, dacă n-o faci cum trebuie, nu merită s-o faci deloc. Poate că e ceva ce ar trebui rezolvat cu ajutorul cuvintelor, nu al pumnilor.

Părea extrem de dezinteresat.

— Zice că ferma noastră e, de fapt, a lui, spuse ThomTom.

— Aşa? Întrebă Spencer uitându-se întâi la Neil şi apoi la Julian. Mă-ntreb de unde ţi-o fi venit ideea asta.

— Tata mi-a spus, zise Neil şi, când vorbi, Olivia văzu că avea sânge în gură.

— Du-te şi clăteşte-ţi gura, băiete, zise Spencer. Şi tu, adăugă el uitându-se furios la Philip. Eşti mândru de tine însuţi? Ai aproape cu doi ani şi cu zece kilograme mai mult ca el şi probabil că ai reuşit să-i mişti un dinte, doi. Dumnezeule!

— Păi, a zis…

— Da, da, ştiu ce-a zis. O să ajung şi la asta imediat. Dar întâi vreau să fiu sigur că înţelegi cum stau lucrurile. Băiatul ăla cu gura plină de sânge e vărul tău. Sângele pe care-l pierde el curge şi prin venele tale, Philip, înţeleg că n-ai mai avut veri prin preajmă până acum, dar acum ai şi n-o să mai înţeleg dacă o să se mai întâmple vreodată. Pricepi?

Philip dădu afirmativ din cap.

— Şi tu? Îl întrebă el pe Thom-Tom.

Acesta încuviinţă la rândul lui şi se şterse la nas cu mâneca.

Livvy era uluită. Unde învăţa un bărbat să fie un astfel de tată? Cu siguranţă nu de la tatăl lui Spencer. Max Williamson fusese un om simplu, care dusese o viaţă foarte mediocră şi avusese parte de o moarte la fel de mediocră. Iar felul în care se purta Spencer cu băieţii era absolut miraculos.

— Livvy? Întrebă el trezind-o din reverie. Louisa e-n casă cu aia mică?

Ce mamă era şi ea! În timp ce Spencer câştiga premiul Tatăl anului, ea ar fi trebuit dusă înaintea unui magistrat pentru neglijarea aceloraşi copii.

Nu se gândise absolut deloc la fetiţă. Bine că era Louisa acolo.

— Bineînţeles, spuse ea, încercând să insinueze că Spencer pusese o întrebare prostească.

— Ah, nu trebuie să vă faceţi griji pentru Josephina, spuse Julian. Louisa e ca o mamă pentru ea. N-o să lase să i se întâmple nimic.

— Nu. E mama fetiţei, Liv. Poate ar trebui să te duci înăuntru să vezi ce face.

Livvy încuviinţă şovăitoare. În ultimele două zile, le urmărise pe cele două nepoate ale ei şi ajunsese la concluzia că ea nu avea loc între ele şi că ele nu aveau nevoie de ea.

— O să le explici băieţilor cum stă treaba cu ferma?

— Tatăl vostru vine încoace? Îi întrebă Spencer pe băieţi. Aş vrea să fie şi el aici ca să lămurească lucrurile pentru toată lumea.

— Stă cu mama, zise Thom-Tom. Nu se simte prea bine în dimineaţa asta.

Cerul era senin, aerul cald. Genul de zi în care Bess trebuia să se simtă cel mai bine.

— O mai doare şoldul?

— Nu, spuse Philip cu privirea aţintită în pământ. Nu se simte prea bine.

— Poate o să-i duc ceva de mâncare, zise Olivia, încercând să afle de la băiat ce putea să o supere pe Bess. Pentru ea, pentru tatăl tău şi Henry.

— Henry este la Jenny, ca întotdeauna, îi spuse ThomTom. Tot timpul stă pe-acolo şi Philip se duce mereu la Zephiris. Îşi petrece acolo tot timpul liber muncind pentru bătrânul Zephin în schimbul unor

lucruri de care el nu mai are nevoie. Şi eu trebuie să fac totul.

Spencer încercă fără succes să-şi ascundă zâmbetul, iar Livvy îl călcă uşor pentru a-i aminti să nu-l pună pe băiat într-o situaţie penibilă, căci se simţea deja ca un puşti care nu prea era de folos.

— Domnul Zephin nu-l plăteşte? Întrebă Julian examinându-i gura lui Neil şi clătinând din Cap dezaprobator.

— Ah, Philip zice că lucrurile pe care le primeşte sunt mai bune decât cei câţiva bănuţi pe care i-ar primi de la zgârcitul de Zephin, nu-i aşa, Philip? Săptămâna trecută a primit nişte mingi dezumflate şi vechi.

— Mingi vechi? Întrebă Livvy mirată de faptul că nepotul ei făcuse o afacere atât de proastă.

Philip începu să povestească:

— I le-am dus văduvei Grillot, care a zis că aveau mărimea potrivită pentru a cârpi ciorapi şi mi-a dat cratiţa Gem în schimbul lor. Am dus cratiţa la noua brutărie din colţul pe care-l face strada principală cu Aspen, unde am primit două pâini vechi de o zi pentru ea. Părea mulţumit de sine pentru o persoană care muncise pentru două pâini vechi.

— Pentru ce ai vrut două pâini vechi? Întrebă Neil. Nu puteai să mănânci atât de mult.

— Nu, dar păsările doamnei Cote sigur au putut şi ea mi-a dat roţile vechi de la căruciorul fiului ei, acum că

el a crescut şi nu-i mai trebuie.

— Şi ce-ai făcut cu roţile? Întrebă Spencer care se vedea că abia se abţinea să nu râdă.

— Am făcut o căruţă, spuse Philip.

— Şi, pentru un penny, îi plimbă pe cei mici prin oraş, zise Thom-Tom.

— Şi îi duc ziarele domnului Seaton pentru cinci cenţi pe zi, spuse Philip, legănându-se mândru pe călcâie.

Un negustor înnăscut, îşi spuse Livvy, cumpărând şi vânzând încă de la vârsta la care putea să schimbe un inel din coada unui şarpe cu clopoţei cu o minge. Dacă i-ar fi plăcut munca la fermă măcar pe jumătate din cât îi plăcea să facă afaceri, le-ar fi fost de mare ajutor părinţilor lui.

— Ai lăsat-o pe mama în pat? Îl întrebă Olivia pe Philip când se îndreptară cu toţii spre casă, de unde Louisa îi privea ţinând-o pe Josie pe şold.

— Era pe canapea când ne-a trimis afară, zise ThomTom. Mi s-a părut că plânsese.

— Cred că o să trag o fugă până acolo, se hotărî Olivia dând să-şi ia haina.

— Ia-o şi pe asta mică, spuse Spencer. Astfel, Louisa o să-şi poată cunoaşte verii.

Olivia ezită, ştiind că lui Josie nu avea să-i facă plăcere să se despartă de sora ei, aşa cum nici Louisei nu i-ar fi plăcut să o lase.

— Nu cred că ar fi o idee bună, spuse Philip privind

în jos şi jucându-se cu un colţ al covorului cu vârful ghetei. Nu m-aş duce cu un copil mic pe-acolo astăzi.

— Bine, dar mama ta iubeşte copiii, zise Olivia uluită de acea timiditate neobişnuită a lui Philip.

— Spune-i ce-a zis Henry, îşi îndemnă Thom-Tom fratele, dar Philip clătină din cap.

— Nu e treaba noastră.

Ei bine, ar fi putut să o ia pe Josie şi să se ducă la Bess, dar, dintr-un anumit motiv, nu părea să fie o idee tocmai bună. Adevărul era că se bucura că băieţii o sfătuiseră să nu ia fetiţa, din moment ce nu era sigură că ar fi suportat un alt pumn în nas. Abia se vindeca şi încă o mai durea de fiecare dată când se spăla pe faţă.

Se ridică, ţinând pălăria în mână, deoarece nu prea ştia ce să facă. Cât de mult schimbau viaţa unui om trei zile şi tot atâţia copii. Dacă ar fi fost numai ea şi Spencer, până acum s-ar fi aflat la jumătatea drumului spre casa fratelui ei.

— Du-te, spuse Spencer în cele din urmă. Bouche o să aibă grijă de fata lui, în timp ce Philip şi Thom-Tom or să-i arate Louisei împrejurimile.

— Bine, zise Olivia care ardea de nerăbdare să vad ce păţise Bess. Aveţi grijă să-i arătaţi unde e şcoala. O să înscriu copiii chiar lunea viitoare.

— Copiii? Întrebă Louisa. Te referi la Neil, nu?

Părea de-a dreptul indignată, de parcă Olivia i-ar fi sugerat să sugă la sân şi să doarmă în leagăn.

— Se referă şi la tine, domnişoară Louisa, zise Spencer, asigurând-o pe Olivia că îi dădea dreptate cu privire la faptul că şi Louisa trebuia să meargă la şcoală. Toţi copiii merg la şcoală, indiferent cât de bine vorbesc.

— Da, dar eu nu sunt copil, spuse Louisa. Sunt prea mare pentru şcoală. Am nişte responsabilităţi. Trebuie să am grijă de Josie. Trebuie să…

— Domnişoară Louisa Bouche, zise Spencer pe un ton care nu suporta contrazicere, eşti, cu siguranţă, copil. Şi o să fii tratată ca atare. În plus, o să înveţi să te comporţi ca atare atâta timp cât vei trăi sub acoperişul meu. Apropo, câţi ani ai?

— Unsprezece ani jumate, spuse Neil care se uita când la sora lui, când la unchiul Spencer.

— Unsprezece ani şi jumătate? Dumnezeule! Ar trebui să ai un copil păpuşă, nu unul adevărat, zise Spencer, după care se întoarse spre Julian şi deschise gura, dar se răzgândi şi nu mai spuse nimic.

— Sunt aproape destul de mare ca să am un copil adevărat, spuse Louisa, roşind în pofida încercării de a părea nonşalantă. Şi trebuie să am grijă de Josie, adăugă ea strângând fetiţa la piept.

— De asta te afli aici, zise Spencer conducând-o afară pe Livvy. Ca să nu mai fie nevoie să ai grijă de Josie. Ca să nu mai fie nevoie să ai grijă nici măcar de tine. Hai, du-te acum, mătuşă Liv. Du-te şi vezi ce face

mătuşa Bess. Ah şi Liv? Ia-ţi rămas-bun de la Bouche, pentru că o să plece până te întorci tu.

Înainte ca ea să apuce să deschidă gura, el închise uşa. Bănuia că se şi sprijinea de ea.

— Casa lui, sanctuarul lui, era plină de rudele nevestei lui. În faţa ochilor avea două nepoate şi trei nepoţi, toţi ai surorii sau ai fratelui ei. În spatele lor, la masă, stătea soţul răposatei ei surori.

Din câte ştia el, nu avea nicio rudă de sânge în Wisconsin, cu excepţia celor mai depărtate. Cu o săptămână în urmă, acest lucru l-ar fi îndurerat. În ziua aceea, însă, ar fi vrut să spună acelaşi lucru şi despre nevasta lui.

Nu că nu i-ar fi iubit pe Remy, pe Bess şi pe băieţii lor. Îi iubea. Dar ţinea şi la intimitatea lui, iar de când venise Bouche cu odraslele lui, în casa lui domnea un haos total. Nici nu mai simţise că era casa lui.

— Bine, zise el, trăgând un scaun de lângă masă şi încălecându-l, să vorbim despre Ferma Sacotte.

— Ferma lui Remy Sacotte, îl corectă Philip.

Dacă ar fi fost mai mic, Spencer s-ar fi aşteptat să-l vadă scoţând limba la vărul său.

— Ferma lui Henri Sacotte, spuse Julian, referindu-se la şocuri lui.

— Ferma lui Xavier Sacotte, zise Spencer ducându-se cu încă o generaţie în urmă.

— Cine? Întrebară băieţii.

— Xavier Sacotte a fost străbunicul vostru. Al tuturor. A venit aici din Belgia cu cei trei fii ai lui: Henri, Constant şi Wolfgang.

— Wolfgang! Exclamară băieţii râzând în hohote şi înghiontindu-se reciproc.

Neil se apropie şi mai mult de Thom-Tom, care îi făcu loc fără să se dea la o parte.

— Era unchiul Wolfgang al tatălui vostru, băieţi, spuse Spencer adresându-se lui Philip şi Thomas, după care adăugă, uitându-se la Neil: Şi al mamei tale. Ei bine, băieţii erau mici pe vremea aia, probabil că abia ajunseseră la adolescenţă.

— De vârsta lui Philip, spuse Thom-Tom.

Spencer încuviinţă.

— Ei bine, după spusele bătrânului Henri – bunicul vostru – Xavier a venit în Wisconsin să cumpere ceva pământ însoţit de alţi belgieni. Dar olandezii pe care îi cunoscuseră pe drum încoace venind din ţara lor natală aveau deja rude aici care le păstraseră cele mai bune pământuri. Aşadar, Xavier împreună cu ceilalţi belgieni şi-au continuat drumul până au ajuns în ţinutul Door, unde Xavier a găsit exact bucata de pământ pe care o voia şi s-a instalat. Totul a mers bine până când Wolfgang – el era cel mai mare – a hotărât să se însoare.

— Ca Henry cu Jenny Watchell, spuse Philip care izbucni într-un hohot de râs împreună cu Thom-Tom.

— Henry crede că Jenny e nemaipomenită, dar ea nu

vrea să aibă de-a face cu un fiu de fermier, îi explică ThomTom lui Neil, după care adăugă: Dar să nu-i spui că ţi-am zis eu.

— Problema e că, interveni Julian ţinându-şi privirea aţintită asupra trabucului pe care tocmai şi-l aprindea, Henry Sacotte a lăsat ferma în trei părţi egale celor trei copii ai săi şi, ca soţ supravieţuitor al unuia din aceşti copii, am dreptul la o treime din fermă, în caz că valorează ceva.

— Lui Livvy nu-i place să se fumeze trabuc în casă, zise Spencer. Te superi dacă te rog să-l fumezi pe verandă?

Julian ridică din umeri şi se îndreptă spre uşă, deschizând-o, dar rămânând în prag, pentru a auzi ce mai avea Spencer de spus.

— Vedeţi? O treime din ferma voastră e a mea, spuse Neil. Vreau partea cu animalele.

— Pe naiba, nu, zise Thom-Tom ridicând mâna iarăşi.

— Thomas, zise Spencer calm. Nu eşti mai greu ca penele unui cocoş şi mătuşa Liv nu-i aici ca să-ţi oblojească rănile. Eşti sigur că vrei să-ţi îndrepţi pumnul în altă direcţie decât spre buzunar?

— Dar o să-l ia pe Blackie, pe Whitey, pe Spotty şi…

— N-o să ia nimic, spuse Philip pe un ton destul de ameninţător pentru un băiat de doisprezece ani.

— Nu, n-o să ia, aprobă Spencer. Vedeţi voi, chiar dacă ar vrea s-o facă şi nu cred nicio clipă că Bouche

are vreun strop de sânge de fermier în vine, testamentul spune altceva.

Julian suflă un nor de fum spre cer şi spuse:

— Pământul este al meu, Williamson. Scrie clar în testament: „în părţi egale copiilor mei şi moştenitorilor acestora”.

— Şi mai scrie şi asta pentru că bunicul vostru Henry, n-a vrut o ceartă pentru pământul lui ca aceea care îl făcuse să se rupă de fraţii lui după ce îi murise tatăl, că pământul trebuia lăsat fiului său – Remy – şi urmaşilor acestuia, numai dacă nu era înstrăinat de familie. Aşa că, atâta timp cât Remy îl vrea, totul e foarte limpede. Poate să-l păstreze sau să-l dea oricărui Sacotte vrea.

— Dar, dacă-l vinde, spuse Julian îndreptând trabucul spre fiul său, o treime din bani sunt ai tăi.

— Tata n-o să vândă niciodată Ferma Sacotte, zise Philip.

— Niciodată, zise şi Thom-Tom.

— Nu, spuse şi Spencer aruncându-i un zâmbet inocent cumnatului său. Niciodată.

Julian scutură scrumul şi zâmbi ca şi cum ar fi fost prietenul diavolului însuşi.

— Niciodată e exagerat.

— Mai ales dacă tu eşti în preajmă, zise Spencer făcând un semn din cap pentru ca băieţii să iasă.

— Aş putea să plec de-aici în zece minute, spuse Julian privind spre orizontul din partea de vest. Au găsit

aur în Klondike.

— Unde?

Auzise despre o altă goană după aur, dar nu-i dăduse atenţie. După cât de mult avea el de gând să călătorească, singurul aur pe care se aştepta să-l găsească ar fi făcut bine să fie în locul unde se afla propria lui fermă.

— Klondike. Alaska. Sunt vapoare care pleacă din San Francisco Bay aproape în fiecare zi şi toate sunt încărcate cu oameni care speră să descopere o mină de aur.

— Şi?

— Şi se poate face avere. De ce să nu fiu şi eu printre oamenii ăia? Întrebă Bouche privindu-l deschis.

Încă din ziua în care îl cunoscuse Spencer era stăpânit de o foame care nu fusese potolită niciodată. Pentru că Bouche dorise mereu mai mult. Mai mult şi mai repede. Două lucruri de care unii nu se săturau niciodată.

Totuşi, oricât de mult şi-ar fi dorit Julian să se îmbogăţească, Spencer nu îl vedea murdărindu-şi mâinile.

— În mină? În Alaska? Bouche, nu te văd deloc în salopetă şi cu cizme până la genunchi, săpând…

Bouche îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă.

— N-ai înţeles nimic, nu, Williamson? Există albine muncitoare şi regine – sau, în cazul ăsta, regi. Un om cu bani în Alaska trebuie să aibă nevoie de un loc unde să-i

cheltuiască. Cineva trebuie să le vândă băutură, să le ofere puţină căldură în nopţile reci de iarnă, să le vândă o haină groasă. De ce să n-o fac eu? N-ar trebui decât o sumă mică de bani. Îţi repet, de ce nu eu?

— Pentru că ai trei copii, Bouche. Şi sunt convins că n-ai niciun ban în buzunar.

Julian Bouche ridică din umeri.

— Ai putea să aranjezi treaba asta, iar eu aş pleca de-aici înainte să vină seara.

— Da şi eu aş rămâne cu copiii tăi toată viaţa.

Bouche ridică din umeri din nou, după care se întinse şi căscă.

— Mă-ntreb ce-o pregăti Livvy pentru cină.

Oricât ar fi încercat, Spencer nu putu să nu-şi încleştеze pumnii.

— N-o să fii aici ca să mănânci, îi spuse el. Îmi pare foarte rău, dar ai face bine să pleci înainte să se întunece.

— O să mă-ntorc, zise Julian strivind trabucul pe veranda proaspăt măturată a Oliviei şi intră în casă.

— Da, strigă Spencer după el. Să nu crezi că e ceva permanent.

Livvy bătu la uşa casei în care se născuse şi trăise până în ziua în care se măritase cu Spencer Williamson şi aşteptă să-i răspundă cumnata ei. După câteva clipe de linişte, bătu din nou.

— Bess? Remy? Sunteţi acasă? Strigă ea.

— E Livvy, îl auzi ea pe Remy prin uşa închisă. Aşteaptă puţin, Livvy.

Ea avusese mâna pe clanţă, dar acum aşteptă. Niciodată, în cei optsprezece ani de când erau căsătoriţi, Bess şi Remy nu îi spuseseră să aştepte înainte să intre. De fapt, nu-şi amintea să fi spus aşa ceva cuiva vreodată.

Remy deschise uşa puţin, iar, după ce îi aruncă o privire lui Bess peste umăr, o deschise larg, lăsând-o pe Livvy să intre. Casa era cufundată în semiîntuneric, obloanele erau lăsate, lămpile neaprinse.

Bess stătea pe canapea, ca o păpuşă de cârpe imensă aruncată, cu umerii căzuţi şi cu şorţul la nas. Era limpede că plânsese şi, în ciuda întunericului, Olivia îşi dădu seama că asta făcuse toată dimineaţa.

— Ce naiba? … întrebă ea aşezându-se repede lângă cea mai bună prietenă a ei şi luând-o pe după umeri. Ce este? Ce s-a-ntâmplat?

Bess îi făcu semn lui Remy să plece, ţinându-şi şorţul la nas. Suflă tare, după care îşi şterse faţa, care era roşie şi umflată...

— Vreţi să vă fac nişte ceai? Întrebă Remy părând stânjenit în propriul lui salon. Sau să vă aduc ceva răcoritor?

— Du-te şi vezi ce fac porcii, îi spuse Bess scăpându-i un suspin. Sau păsările.

— Animalele sunt bine, Bessie, o asigură el. Pentru

tine îmi fac griji.

Olivia simţi că i se face rău de teamă, inima îi bătea cu putere şi palmele îi asudau atât de tare, încât trebuia să şi le şteargă de fustă.

— Bess? Vrei să-mi spui ce s-a-ntâmplat?

— Remy, spuse ea categorică, du-te şi vezi cum stau lucrurile pe câmp. Du-te şi vezi cum e soarele. Numai du-te.

El încuviinţă, văzându-se pe chipul lui că înţelegea faptul că soţia lui dorea să rămână singură cu sora lui.

— Ăăă, cred c-o să mă duc să-i verific copita lui Blackie. L-am pus un medicament nou ieri şi…

Glasul i se pierdu în timp ce mergea cu spatele spre uşă.

— Fă-o, spuse Bess cu o voce blândă. Şi nu te grăbi. E-n regulă dacă sunt cu Livvy.

— Nu e chiar aşa o problemă, Bessie. Îţi jur, spuse el şi Livvy îi desluşi lacrimi în glas.

— Poate nu e pentru tine, zise Bessie. Dar Livvy o să înţeleagă. Hai, du-te şi vezi ce face calul.

El plecă tăcut, închizând uşa fără cel mai mic zgomot. Bess respira greu şi anevoios.

— Am fost la doctorul Lemense, spuse Bess în sfârşit. Crezi că ştie meserie?

Saliva i se adună în gură, dar Olivia nu putu să o înghită. Îşi ţuguie buzele, îşi mişcă limba, dar tot nu putu să obţină o cooperare din partea gâtlejului.

Doamne, să nu fie nimic grav cu Bess.

— Livvy? Întrebă Bess, înclinându-şi capul în aşa fel, încât să o privească bine. Arăţi mai rău ca mine.

— Spune-mi ce s-a-ntâmplat, zise Livvy când izbuti să-şi recapete vocea. Eşti bolnavă? Ce-a zis doctorul Lemense?

— În afară de faptul că trebuie să slăbesc vreo douăzeci şi cinci de kilograme pe puţin?

— Întotdeauna a spus asta. Nu te-a deranjat niciodată aşa de tare.

— Mai e ceva. Zice că, din cauza greutăţii mele, inima nu sună bine.

— Ce înseamnă asta? Întrebă Livvy. Adică, poţi să slăbeşti şi atunci totul o să fie în regulă?

— Zice că nu pot… că, dacă… ah, Liv! Exclamă Bess îmbrăţişând-o şi sufocând-o aproape cu trupul ei masiv. Nu mai pot să am alţi copii. Ar fi o solicitare prea mare pentru inimă. Cel puţin aşa zice el.

— Dar dacă n-ai mai avea? Întrebă Livvy desprinzându-se din îmbrăţişare şi dându-se în spate ca să-i vadă faţa. Atunci ai fi în siguranţă?

— Ei bine, trebuie să slăbesc. Zice că de aceea mă dor încheieturile aşa de tare, de la kilogramele pe care le am în plus, dar nu asta-i problema. Livvy, ci faptul că nu mai pot avea alţi copii.

Livvy încercă să nu lase furia să i se strecoare în glas, dar fu convinsă că i se citea pe chip. Bess aştepta din

partea ei înţelegere. Ei bine, nu găsise persoana potrivită, dacă îşi închipuia că Oliviei avea să-i fie milă de ea, din moment ce avea trei copii şi un soţ iubitor. Nu mai putea să aibă alţi copii? Bess simţise freamătul vieţii în trupul ei, durerile naşterii, senzaţia pe care ţi-o dădea un prunc care sugea la sân şi se aştepta ca Livvy să o compătimească pentru că, după trei – nu unul, nu doi, ci trei copii – nu mai putea să simtă acea plăcere iarăşi?

— Asta e problema? Întrebă ea strângând din buze, când crezu că se putea stăpâni. Să nu mai faci copii şi să slăbeşti?

Bess se ridică destul de greu şi se duse la fereastră. Ridică oblonul şi privi spre câmp, uitându-se după Remy, fără îndoială.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că no să înţelegi.

— Aşa e, aprobă Livvy. Ar fi trebuit.

— Bănuiesc că a fost ceva necugetat din partea mea, spuse Bess după câteva clipe. Trebuie să ai impresia că sunt lacomă.

— Păi, oarecum.

— Nu e vorba numai de copii, spuse Bess, continuând să rămână cu spatele la ea. Ci de Remy. O femeie are o datorie faţă de bărbatul ei şi, ei bine, lui Remy i-a plăcut mereu să încerce, dacă mă înţelegi.

Olivia tăcu. Oare Bess se referea, într-adevăr, numai la Remy? Cât de mult îşi dorea să fi stat de vorbă cu ea

înainte să se mărite cu Spencer. Dar Bess îşi închipuise că ea ştia destule lucruri la douăzeci şi cinci de ani şi, atât mama ei cât şi Marion o părăsiseră, deja. Cum ar fi putut să o întrebe acum, după trei ani de căsnicie, dacă o femeie trebuia să simtă vreo plăcere cu soţul ei sau nu? Cum ar fi putut să o întrebe dacă ei îi făcea plăcere?

Nu îşi pusese niciodată întrebarea aceea până în seara de dinaintea sosirii copiilor, când îşi dorise ca, în loc să termine mai repede, Spencer să nu se mai oprească niciodată. Chiar şi acum, când se gândea, simţea cum o căldură pune stăpânire pe ea.

— Nici măcar nu ştiu cum să-ncerc să nu fac copii, zise Bess. Ştiu doar că posibilitatea făcea să merite şi mai mult încercarea.

Olivia îşi muşcă buzele.

— Habar n-am, spuse ea încet.

— Se face târziu, zise Bess în ciuda razelor strălucitoare ale soarelui care pătrundeau prin fereastră.

Nu putea să fie cu mult peste ora trei.

— Bănuiesc că vrei să te-ntorci acasă.

I se cerea să plece.

— Îmi pare rău că eşti aşa de tristă, spuse ea cu sinceritate. Aş vrea să poţi avea tot ce-ţi doreşti.

Bess se bătu pe şold şi râse.

— Cred că tocmai asta m-a băgat în buclucul ăsta. Livvy.

— Trebuie neapărat s-o laşi mai moale cu prăjiturile,

Bess.

Aceasta încuviinţă.

— Şi cu torturile.

Bess încuviinţă din nou.

— Şi cu plăcintele, cu budincile şi pâinea. Te iubesc prea mult, Bess Sacotte, ca să stau cu mâinile în sân şi să mă uit la tine cum te bagi în mormânt cu mult înainte de vreme.

— Eh, Livvy, n-o să mă mai sinucid cu dulciuri, spuse Bess zâmbind. Dar ar fi o moarte frumoasă, nu?

Îşi tamponă ochii cu poalele şorţului şi îi aruncă lui Livvy un zâmbet sincer.

— Te simţi mai bine? O întrebă Livvy.

Bess încuviinţă.

— Acum vrei să-mi spui ce te frământă?

— Eram doar îngrijorată pentru tine, spuse Livvy.

„Cel puţin asta era înainte să ajung aici.”

— Numai la tine mă gândesc.

6

Ei, dacă exista un cal mai prost decât Curly George în tot statul Wisconsin, Spencer Williamson nu voia să ştie de el. Dacă ar fi fost o iapă în călduri pe câmpul din apropiere, Curly George n-ar fi găsit-o nici cu ajutorul unei hărţi. Chiar şi cu ajutorul lui Remy, cei doi bărbaţi abia putură să facă armăsarul să se ocupe de Peaches, care abia aştepta să ridice coada şi fu cât pe ce să-l calce

în picioare pe George în graba ei de a se da spre* el. Cu o iapă atât de dornică şi de dispusă, Spencer ar fi zis că George avea să o apuce de ceafă chiar înainte de răsăritul soarelui.

Dar nu, aproape că trebuise ca el şi Remy să facă treaba în locul calului, tot îndemnându-l să se urce pe Peaches şi să-i aducă aminte unde trebuia să intre. Fu cea mai lungă dimineaţă din viaţa lui Spencer, convingând calul să facă tot ceea ce ştia că ar fi trebuit să-i placă şi dădu buzna în casă pentru masa de prânz, dar mormăitul îi fu ignorat de soţia lui şi de fetiţa care era goală în chiuveta din bucătărie.

— Pentru că o fetiţă care nu se spală începe să miroasă ca un purceluş, spuse Livvy stând cu spatele la el şi părând să-i facă baie lui Josie, care nu prea era de acord.

Soţia lui fu stropită şi scutură din cap ca un câine care venea din ploaie după care se şterse cu mâneca.

— Ţine-o tot aşa, scumpo, dar tot n-o să ieşi din chiuveta asta până când părul n-o să fie săpunit şi limpezit. Pe urmă, o să-ţi cumpărăm cea mai frumoasă rochiţă albă pe care a îmbrăcat-o cineva vreodată la Le Chapelle şi tu o să arunci cele mai frumoase flori.

Se părea că şi părul lui Livvy era spălat, absolut din întâmplare. Câteva şuviţe îi scăpaseră din coc şi îi cădeau inele-inele pe spate ajungându-i până la mijloc.

— Aşa, fii fetiţă cuminte, îi gânguri ea fetiţei

încurajator.

După numai două săptămâni, se părea că Livvy se obişnuise cu rolul de mamă mult mai repede decât s-ar fi aşteptat el.

— Mă duc să aduc un prosop.

Se întoarse şi întinse mâna spre prosop, având pe chip un zâmbet larg de mulţumire.

— Ah, Spencer, zise ea întorcându-se şi mai mult, dar continuând să o ţină pe fetiţă cu o mână în chiuvetă. Nu mi-am dat seama că ai venit. O să-ţi pregătesc de mâncare imediat.

Corsajul rochiei era ud leoarcă şi partea din faţă era lipită de corp, de parcă ar fi fost văruită. Două sfârcuri întunecate împungeau materialul. Ea mai spuse ceva, dar el nu realiză ce anume. Nu era sigur decât de faptul că se excita numai privind-o. Se chinui să respire ca un om la un pas de înec, privirea fiindu-i aţintită asupra celor două sfere care se înălţau şi coborau, simţurile fiindu-i perfect conştiente de tensiunea din vintre.

— Eşti udă, spuse el când îşi recăpătă glasul. Adică, rochia ţi-e udă.

— Păi, făceam baie, nu-i aşa, Josie? Spuse ea făcând un gest din mână care provocă o mişcare uşoară a sânilor. Ne pregătim să mergem la Sfânta împărtăşanie la La Chapell. Închipuie-ţi, Spencer! În sfârşit, am o fetiţă pe care s-o duc. Ce multe mulţumiri o să am de adus.

Ochii îi licăreau, dar lui îi atraseră atenţia nasturii strălucitori ai bluzei ei. Nasturii, bluza udă şi ceea ce nu-i mai era ascuns. Îl omora, Ia fel de sigur ca, un cuţit pe care ea îl răsucea în el.

— Pot să mă-ntorc după ce termini, spuse el, deşi nu era sigur că se putea urni din loc.

— Am terminat, zise ea răsucindu-se şi ridicând fetiţa din chiuvetă, punând-o jos şi ştergând-o repede cu prosopul. Acum fugi şi adu-ţi hainele, iar eu o să te ajut să te îmbraci.

Se şterse pe mâini cu prosopul şi apoi îşi trecu cu el peste bluză.

— E frig, spuse ea îndreptând umerii şi apropiindu-şi braţele, aşa încât sânii îi erau lipiţi unul de celălalt.

— Dumnezeule, spuse el holbându-se ca un băiat de paisprezece ani care nu mai văzuse niciodată nişte sâni.

— Unde e Remy? Întrebă ea frecându-şi braţele şi făcându-şi pieptul să execute un fel de dans în faţa ochilor lui.

— Cine?

— Remy. Ştii, fratele meu, cel care te-a ajutat cu Curly George… Spencer.

Remy. Spencer păru să-şi aducă aminte că plecase imediat după ce Curly George începuse, în sfârşit, să împingă serios. Nu ştia de Remy, dar afurisitul de cal obţinea mai multă satisfacţie decât el, asta era sigur.

— S-a dus acasă.

Doamne, ce frumoasă era aşa, cu părul în dezordine, cu faţa îmbujorată şi umedă şi arătându-şi calităţile ca o femeie uşoară. Şi ea nici măcar nu ştia ce îi face stând acolo aşa, cu acel zâmbet pe chip, cu sânii înălţându-se, coborând şi înălţându-se iarăşi.

— Mai bine mă duc s-o îmbrac pe Josie, spuse ea încet, de parcă i-ar fi displăcut să rupă vraja. Poţi să aştepţi?

„Nici măcar un minut în plus.”

— Ce anume?

— Masa, bineînţeles. O pregătesc imediat. Vreau doar să am grijă să nu răcească Josie.

— Sau tu, zise el arătând cu un gest vag spre bluza ei, de parcă ar fi spus „nu-mă-uit-la-sfârcurile-tale”.

— Ah, asta o să se usuce, spuse ea, de parcă n-ar fi dezvăluit nimic care să-l tortureze numai stând acolo.

Se aplecă să şteargă duşumeaua de apă şi el îi văzu sânii crescând sub ochii lui până atinseră nişte dimensiuni la care visase doar.

— Nu mi-e foame, minţi el, îndreptându-se repede spre uşă, fără să arunce măcar o privire înapoi.

— Bine, spuse ea, ridicând glasul pentru ca el să o audă chiar şi după ce închisese uşa. O găseşti aici, dacă vrei.

După-amiaza fu o învolburare de sentimente în care se lăfăi Olivia. Văzuse foarte bine cum se uitase Spencer la ea când o surprinsese făcându-i baie lui

Josie. Destui bărbaţi o priviseră cu poftă. Iar când îşi încrucişase braţele, ei bine, crezuse că aveau să-i lase ochii din cap.

O voia. O voia la fel de mult cum îl voia ea pe el şi, imediat după ce el avea să pregătească animalele pentru culcare şi ea, copiii, avea să-i dea de înţeles că era gata să-l lase să facă tot ce voia cu ea. Încă din noaptea de dinaintea sosirii copiilor, îşi dorea ca Spencer să-i sugă sânii din nou, să o atingă în locul ei secret.

Şi, de fiecare dată când se gândea la aceste lucruri, îşi simţea inima bătând cu putere, obrajii îmbujorându-se şi, mai rău decât orice, părţile ei intime umezindu-se.

Masa de seară nu dură mai mult de zece minute de la început până la sfârşit, dar păru să dureze mai mult decât o călătorie cu căruţa până la Duluth. Prin ploaie, fără pernă pe scaun. Şi fără nimic de mâncare.

Neil ceru a doua porţie. Era foarte bine pentru un băiat în creştere, spuse Spencer. El ceru şi a treia porţie. Louisa abia dacă se atinse de farfurie, zicând că peştele este prea sărat şi cartofii prea moi. Bineînţeles că Josie, care îşi copia sora în toate, o făcu şi acum.

— Eh, zise Spencer după ce termină de mâncat, am ceva treabă în hambar.

Treabă? Întrebă ea încercând să-şi ascundă dezamăgirea...

Bineînţeles, avea dreptate. Nu puteau să se ducă la culcare aşa devreme când casa era plină de copii.

— Trebuie să aranjez hamurile. Şi aş vrea s-o învelesc pe Peaches.

Neil se oferi să-l ajute şi Olivia îşi ţinu respiraţia sperând să nu îl repeadă, dar el încuviinţă. Ea nu se aşteptase ca două săptămâni să genereze o legătură menită să dureze o viaţă întreagă.

Louisa şi Josie se duseră în camera lor, sora mai mare respingând oferta Oliviei de a o ajuta să o culce pe Josie şi de a-i citi acesteia o poveste. Peste alte câteva zile, când Josie avea să se mai fi obişnuit cu noul stil de viaţă, Olivia intenţiona să scoată câteva din cărţile pe care le păstrase din propria ei copilărie şi avea să-i citească fetiţei din ele, indiferent dacă îi plăcea sau nu. Uneori, un trup avea nevoie de o împingere uşoară în direcţia cea bună şi nimeni nu avea o experienţă mai bogată în acest domeniu decât Olivia Williamson.

Deocamdată, Livvy avea primele minute de linişte totală după mai mult de o săptămână. Şi ştia exact ce să facă.

Se duse în dormitor şi închise uşa în urma ei, aprinzând lampa pentru citit. După ce se uită peste umăr de două ori, deşi uşa era închisă, se duse direct la sertarul în care era lenjeria de iarnă a lui Spencer şi pipăi până simţi cartea.

Spencer habar nu avea că ea ştia unde o pusese sau că citea din ea. Presupusese că dormea când dăduse pătura la o parte şi se dusese la sertar în vârful picioarelor,

întorcându-se cu cartea scrisă de doctorul Napheys în mână. După toate mormăielile lui, cartea părea o sursă de nemulţumire, dar chiar cu o seară în urmă o luase din nou să mai citească puţin, dar după câteva pagini, o închise cu zgomot şi o trânti înapoi în sertar cu destul zgomot, aşa încât ea nu putu să mai pretindă că dormea.

— S-a-ntâmplat ceva? Îl întrebase ridicându-se în capul oaselor şi clipind nedumerită.

— Totul, Olivia. Totul. Şi se pare că nu pot să fac nimic ca să îndrept lucrurile.

— Vino la culcare, Spence, spusese ea întinzând braţele spre el cu speranţa că el avea să caute mângâiere acolo.

— Ăsta e ultimul lucru pe care poţi să-l faci ca să ajuţi, Livvy-love.

Ei bine, aşa cum promitea coperta cărţii cu litere aurii pe piele maron „Cunoaşterea înseamnă siguranţă" şi ea avea mare nevoie de siguranţă. Răsfoi repede cartea, neştiind cât avea să stea Spencer în şopron şi trecu peste capitolele despre adolescenţă şi pubertate, ca, de asemenea şi peste cel şocant despre răul social şi bolile care rezultau de pe urma acestuia şi, în cele din urmă, găsi ce căuta.

Pagina 171. „Soţi şi soţii."

Ei bine, potrivit cărţii, dormitorul lor avea mărimea potrivită şi amândoi erau curaţi. Deocamdată, doctorul Napheys ar fi fost mulţumit.

Pagina 173. „Despre relaţiile conjugale.” Livvy închise cartea, ţinând degetul ca semn şi ascultă câteva clipe, dar nu auzi nimic. Îşi promise să nu citească decât un paragraf; cu siguranţă că o femeie nu avea nevoie să ştie mai mult de-atât. Cuvintele „Pasiunea la femei” îi săriră în ochi. Trase aer în piept şi începu să citească.

„O opinie populară susţine că ar fi nişte creaturi cu pasiuni la fel ca ale noastre; că ar avea dorinţe la fel de puternice şi, adesea, la fel de imposibil de stăpânit, ca acelea care conduc la atât de mult rău în relaţiile noastre sexuale. Nişte scriitori plini de vicii, oameni brutali şi ignoranţi şi nişte femei fără ruşine sunt de acord cu această opinie.

Nimic nu este mai neadevărat. Numai rareori femeile simt un pic din sentimentul sexual care este familiar majorităţii bărbaţilor. Multe din ele sunt complet frigide şi nici măcar în căsnicie nu simt o adevărată dorinţă.”

Ei bine, îşi spuse ea, închizând cartea furioasă şi scoţând sunete care îi aminteau de Spencer, însemna că ea trebuia să fie o femeie uşoară şi lipsită de ruşine. O stricată. Deschise sertarul lui Spencer cu atâta forţă, încât fu cât pe ce să-l scoată complet şi puse cartea exact aşa cum o găsise, sub lucrurile lui. Măcar dacă ar fi putut s-o întrebe pe Bess dacă ea era singura femeie serioasă care îşi dorea ca mâinile soţului ei să-i exploreze din nou locurile ascunse.

— Liv?

Sări imediat depărtându-se de sertar când auzi vocea lui Spencer, dar fu cât pe ce să-l răstoarne, după care se grăbi să-l îndrepte şi aproape că răsturnă lampa.

— Te simţi bine? O întrebă el repezindu-se să prindă lampa şi o privi cu atenţie. Pari îmbujorată.

Ea duse iute mâinile la faţă, îşi acoperi gura şi îşi ascunse privirea.

— Ce s-a-ntâmplat? Te-au supărat fetele iarăşi?

O ţinea de braţ şi ea îi simţi căldura prin mânecă. Îşi coborî privirea asupra ei şi el şi-o retrase de parcă el ar fi fost fript în urma contactului, nu ea.

Ea se aplecă să închidă sertarul, după care se îndreptă şi îşi netezi fusta, de parcă acest lucru i-ar fi redat, într-un fel, demnitatea. Nu o făcu.

O privea, aşteptând un răspuns. Dar ei îi era greu să mai ţină minte întrebarea când el era atât de aproape.

— Louisa a refuzat iarăşi să te lase să le ajuţi la culcare? De asta eşti aşa de tulburată?

— Da. Adică… nu. M-ai speriat, atâta tot, spuse ea uitându-se la paravanul în dosul căruia se schimba, la fereastra a cărei perdea ascundea luna. La orice, nur ai la sertarul în care se afla cartea sau în ochii soţului ei, nu.

— Eşti sigură că te simţi bine?

Tocmai citise dintr-o carte despre, ei bine, lucruri interzise. Ba, mai rău, chiar se gândise la, ei bine, acele lucruri.

— Mi-e bine, insistă ea.

— Ce făceai aici singură? O întrebă el rotindu-şi privirea prin încăpere asemeni unui poliţist care căuta dovezi ale unei infracţiuni.

Se uită la sertar.

— Liv?

— Rufe spălate, spuse ea, probabil prea repede. Am pus la loc nişte lucruri spălate.

— La ora asta? N-am văzut nimic pe frânghie astăzi.

— Cârpite. Am zis spălate? Am vrut să zic cârpite, spuse ea. Neil s-a dus la culcare?

Acum fu rândul lui Spencer să pară fâstâcit.

— Băiatul doarme pe canapea, dacă nu te deranjează.

Să o deranjeze? Ştia foarte bine că ea voia ca toţi cei trei copii să doarmă în casă, putând să se odihnească şi ea mai bine dacă îi ştia în siguranţă. El fusese cel care insistase ca Neil să doarmă în hambar.

— Vaca aia proastă a mâncat ceva care nu i-a căzut bine la stomac şi tot hambarul miroase ca… ei bine, ca şi cum o vacă proastă ar fi mâncat ceva ce nu i-a căzut bine la stomac.

Livvy încuviinţă, dar nu spuse nimic.

Era evident că Spencer făcea mai multe progrese cu Neil decât ea cu fetele, în ciuda faptului că ea făcea atâtea eforturi şi Spencer se împotrivea oricărei relaţii din toate puterile.

— Poţi să te duci cu el mâine la Zephin’s să-i

comanzi o pereche de ghete din piele netăbăcită? Nu poate să ajute prea mult dacă picioarele i se afundă în nămol la fiecare pas.

— Bănuiesc că aşa este, spuse ea încercând să se abţină să nu zâmbească.

Îi plăcea Neil şi felul în care se uita la Spencer de parcă acesta ar fi avut soarele şi luna la capătul unui ham.

— Nu ştie să deosebească un cocoş de o găină, dar trebuie să recunosc că încearcă.

Ea se aşeză în faţa oglinzii, unde putea să-şi desfacă părul din coadă şi să-l şi vadă pe Spencer, în acelaşi timp.

— Nu ţi-a pus nimeni capul sub copita unui boii, Spencer. Nu eşti obligat să spui ceva bun despre băiat.

— Acum te pregăteşti de culcare? O întrebă el mişcându-se puţin ca să-i vadă faţa mai bine.

Cel puţin, ea îşi închipui că se uita la faţă, dar privirea lui sigur alunecă mai jos.

— Mă gândeam să-mi pun cămaşa de noapte înainte să mai trec pe la copii încă o dată, spuse ea trecându-şi cu peria prin păr şi privind cum ochii lui îi urmăreau lacomi fiecare mişcare.

— Cine o fi hotărât că femeile trebuie să-şi strângă părul în cocurile astea mici? Întrebă el.

— Vrei să-l perii tu? Întrebă ea întinzându-i peria, dar el se dădu înapoi de parcă ea ar fi fost şarpele şi peria,

mărul cunoaşterii.

Vorbi când ajunse aproape lângă uşă.

— Cred c-o să mă duc eu pe la copii, Olivia. Tu culcă-te.

Deci şi el era nerăbdător. Un sentiment de uşurare puse stăpânire pe ea.

— Să nu te aştepţi la prea mult din partea Louisei. Ai grijă doar ca lămpile să fie stinse şi Josie să fie învelită bine. Azvârle păturile de pe ea dacă nu sunt vârâte bine în părţi.

— Am înţeles, zise el, continuând să-i urmărească mişcările, părul care i se revărsa pe umeri şi pe care ea hotărî în clipa aceea să-l lase despletit.

— Şi, pe urmă, ia perna mea şi dă-i-o lui Neil. Bănuiesc că nu mai poate fi prea confortabil pe canapeaua aia după atâţia ani.

Părul îi era descurcat, dar ea continuă să-l perie, fascinându-şi soţul.

— O să mai întârzii ceva, spuse el la un moment dat, întorcându-i spatele şi punând mâna pe clanţă. Nu mă aştepta.

— Nu sunt foarte obosită, zise ea. Dacă vrei să… stăm de vorbă.

El întoarse capul încet, de parcă n-ar fi vrut să-i mai arunce o privire, dar nu se putea abţine.

Ea îşi descheie nasturele de la gât şi apoi pe următorul.

— Sunt foarte obosit, Liv, spuse el şi ea descheie al treilea nasture, smulgându-i un geamăt de pe buze. Mai obosit decât îţi închipui.

Din noaptea în care ea recunoscuse că simţea plăcere el o evitase ca pe un scaiete, însă, acum, pierdea bătălia cu ceea ce îl făcea să se ţină la distanţă, indiferent ce ar fi fost acest lucru.

Ea se duse în spatele paravanului şi scoase un braţ din mânecă, ţinându-se apoi de margine şi uitându-se la soţul ei de după paravan.

Bretelele lui îi atârnau pe şolduri. Cămaşa îi era descheiată la primii doi nasturi. Poate dacă n-ar fi fost atât de frumos, îşi spuse ea.

Poate dacă părul cârlionţat de pe piept n-ar fi captat lumina şi n-ar fi sclipit.

Poate dacă n-ar fi fost acea tristeţe care îi întuneca faţa şi o implora să o sărute ca să i-o alunge. Poate că, atunci, pieptul ei nu s-ar fi strâns numai la vederea lui şi ea n-ar fi vrut să se afle din nou sub el.

Şi poate că porcilor le-ar fi crescut aripi şi ar fi zburat spre sud iarna, Livvy fetiţo.

Îşi umezi buzele şi încercă să se gândească la lucrurile potrivite pe care să le spună, cuvinte care să-i dea de înţeles lui că îl dorea la fel de mult cum o dorea şi el. Cuvinte care să-l convingă de faptul că ar fi trebuit să se întoarcă repede în braţele ei.

Mâna lui era pe clanţă, dar privirea îi era aţintită

asupra umărului ei gol.

— Culcă-te, Liv, spuse el oftând adânc, după care luă o pernă de pe pat. Oricum vreau să stau puţin de vorbă cu Louisa...

Îi spunea clar că nu era interesat.

Clipind des ca să-şi reţină lacrimile, se retrase în dosul paravanului, ruşinată şi stânjenită pentru că se etalase în faţa lui.

— Noapte bună, atunci, zise el răguşit şi îşi drese glasul.

— Mm, spuse ea, fiindu-i la fel de greu să rostească vreun cuvânt.

Închise uşa în urma lui şi se rezemă de ea, dar inima îi bătea atât de tare, încât se temea ca nu cumva să se audă prin uşă. Chiar dacă stătea cu ochii închişi, putea să-i vadă umărul gol, mângâiat de părul castaniu în lumina lămpii şi tare mult ar fi vrut să-şi treacă un deget peste pielea aceea catifelată. Dar un deget n-ar fi fost de-ajuns şi umărul ei ar fi fost doar începutul unor lucruri pe care jurase să nu le mai facă niciodată.

— Mătuşa Livvy s-a culcat? Întrebă băiatul de pe canapea, speriindu-l pe Spencer şi trăgându-l de la marginea unei prăpăstii care ameninţa să-l distrugă total.

— Da, s-a culcat. Nu te-am muncit destul de mult ca să mâni porcii la piaţă?

— Ba da, spuse el, fiind limpede că nu ştia ce înseamnă expresia aceea, dar vrând să-i dea lui Spencer

răspunsul pe care credea că acesta dorea să-l audă.

— Să sforăi, băiete, îi explică Spencer. Ce e? Nu poţi să dormi?

Nu ştia de băiat, dar ştia că, în ciuda zilei obositoare, avea să treacă mult timp până când el avea să-şi găsească liniştea. Nici măcar nu era în aceeaşi cameră cu Livvy, nu-i vedea părul mătăsos şi nu-i simţea parfumul de liliac, dar sângele începuse să-i clocotească în vene. Se uită în jur după ceva de făcut.

— E cald. Vrei să deschid o fereastră?

Băiatul clătină din cap.

— Mă întrebam, spuse el încet, ciupind pătura uşor, de unde ai ştiut că o să plouă azi-dimineaţă? Adică, aseară, când mi-ai spus să închid toate geamurile şi să dau la o parte capacul butoiului pentru apă de ploaia… de unde ai ştiut că, până dimineaţă, o să toarne cu găleata?

— Ai observat apusul aseară?

Neil scutură din cap.

— Nici eu, deci înseamnă că n-a fost ieşit din comun, nu? Ai văzut vreo stea pe cer aseară?

Neil scutură din cap iarăşi. Părul îi crescuse cam mare şi i se mişca uşor în jurul feţei, făcându-l să pară mai tânăr decât era.

Îl făcea să pară de vreo şapte, opt ani.

— Dar luna? Ai observat că avea un inel în jurul ei? Ceva ca o ceaţă?

Neil se scărpină în cap şi ridică din umeri.

— Poate, zise el.

— Fermierii trebuie să observe astfel de lucruri. Toate sunt nişte semne. E ca şi cum Mama Natură ar avea propriul ei mod de a scrie şi un fermier trebuie să înveţe să descifreze mesajele pe care le lasă pe cer, pe apă sau în vânt.

Bineînţeles, nu prinsese rău nici faptul că prostul de Curly George gonea muşte imaginare şi i se furnica pielea de parcă ar fi avut o mâncărime îngrozitoare, ceea ce era semn sigur de furtună.

— Există ceva ce nu ştii în legătură cu munca la fermă? Îl întrebă Neil, ochii fiindu-i plini de atâta admiraţie, încât îl făcu pe Spencer să se simtă stânjenit.

— Nu pricep cum poate un băiat ca tine să muncească atâta şi, totuşi, să mai aibă energia, seara, să mă bombardeze cu întrebări. Eşti sigur că ai făcut tot ce ţi-am spus, băiete?

— Da, domnule, spuse Neil cu o voce uşor tremurătoare. N-am vrut să te supăr.

— Tu şi Ju… tatăl tău – vă înţelegeţi bine?

— La fel ca majoritatea oamenilor, bănuiesc.

— Şi fetele? Ele se înţeleg bine cu tatăl vostru?

Neil ciupi din nou pătura cu care era învelit şi ridică din umeri.

— Cred că sunt mai obosit decât am bănuit, spuse el căscând şi ducând mâna la gură. Fiecare zi face cât două

de când am venit aici. Una pentru şcoală şi una pentru munca la fermă.

— Nu-i o viaţă uşoară, aprobă Spencer. Dar nicio viaţă nu-i uşoară în zilele astea.

— Aşa este, spuse Neil lăsându-se mai jos sub pătură şi punând capul pe pernă.

— Te nemulţumeşte ceva, băiete?

— Acum nu, spuse el privindu-l în ochi.

— Înţeleg. Poate că, într-o bună zi, o să-mi spui cu ce te bătea.

Băiatul închise ochii şi respiraţia îi deveni mai greoaie.

— Ah, zise Spencer făcându-i jocul. Văd că ai adormit.

Se duse şi se uită la băiatul ai cărui obraji încă mai purtau amprenta copilăriei şi al cărui păr încă îi mai înconjura capul ca o aureolă şi întinse mâna pentru a-i netezi fruntea încruntată. La câţiva centimetri înainte să-i atingă pielea, se opri.

Peste câteva minute, somnul avea să-l scape de toate grijile. Capul avea să-i asude şi trupul avea să emane acel miros cald şi uşor dulceag pe care Peter îl avea mereu.

Ar fi fost mai bine ca Neil să doarmă din nou în hambar începând de a doua zi.

Dumnezeule. Soţia lui în dormitor, acel băiat pe canapeaua lor – oare câte avea să i se ceară să mai

suporte?

Se îndreptă încet spre camera fetelor pentru a stinge lumina care încă se mai vedea pe sub uşă. Bătu încet.

— Noapte bună, Olivia.

Cuvintele erau aspre şi categorice.

— Nu e mătuşa Olivia, zise el. Sunt eu, Spencer şi am de gând să intru.

7

Josie dormea, părând neobişnuit de angelică, genele lungi atingându-i obrajii bucălaţi şi ţinând un pumn grăsuţ la numai câţiva centimetri de guriţă. Un picior era peste pătură şi Spencer se luptă cu amintirile care îl asaltară când i-l vârî la loc sub pătură şi apoi se aplecă s-o fixeze bine. Ea se mişcă în somn, aranjându-se mai bine şi scoţând nişte sunete ca şi cum ar fi supt, care îl secară la inimă, până când îşi găsi degetul mare şi se linişti.

— Acum, spuse el îndreptându-se şi întorcându-se cu faţa spre Louisa. Tu.

Louisa îşi strânse cămaşa de noapte în jurul gâtului, urmărindu-i fiecare mişcare cu ochii ei întunecaţi, identici cu ai mamei şi ai mătuşii ei şi tremurând.

— Ţi-e frig?

Ea clătină din cap tăcută.

— Ţi-ar prinde bine să mai pui ceva carne pe oase, zise el remarcând cât de măruntă părea în aşternut. Ai

putea să încerci mâncarea gătită de mătuşa ta şi să-i dai astfel un exemplu bun surorii tale.

— Nu-mi place cum găteşte, zise Louisa.

— Ei bine şi eu am mâncat lucruri şi mai bune, aprobă el. Dar am gustat şi mai rele, de asemenea. Vânatul gătit de mama ta a fost cei mai groaznic lucru pe care l-am mâncat vreodată cu furculiţa.

— Ai mâncat mâncare făcută de mama?

— Nu atât de mu It ca să mă omoare, dar destul, spuse el râzând uşor.

Marion încercase mai multe reţete pe el şi Remy. Amândoi se considerau norocoşi că mai trăiau ca să povestească.

— Mama era o bucătăreasă excelentă.

Spencer îşi înălţă sprâncenele. Amândoi mâncaseră din mâncarea gătită de Marion. Oare Louisa chiar credea că era ceva delicios?

— Presupun că eşti de părere că mama ta era aproape perfectă, spuse el renunţând la subiectul legat de felul cum gătea Marion.

— Nu numai eu sunt de părerea asta.

— Se pricepea şi la cusut? Pentru că am observat un maldăr de stambă imprimată într-un colţ al dormitorului nostru, care nu era acolo acum două săptămâni. Îmi închipui că vă e destinată vouă, ţie şi surorii tale.

— Vrea să mă îmbrace ca pe o fată de la ţară.

— Ah, presupun că te referi la mătuşa ta Livvy. Ei

bine, trebuie să recunoşti că rochiile tale sunt puţin cam elegante ca să dai de mâncare păsărilor şi să cureţi coteţul îmbrăcată cu ele.

Se aşeză pe marginea patului nepoatei lui. Era prea obosit ca să se ascundă după degete cu ea, dar privirea ei speriată şi felul în care îşi trase picioarele brusc îl luară prin surprindere.

— Hei, n-am de gând să te muşc. Am stat în picioare toată ziua şi sunt obosit.

— Atunci, du-te în camera ta, spuse ea, mai mult ca o rugăminte decât ca o sugestie.

El încuviinţă. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult, dar unele lucruri trebuiau spuse şi el era cel mai potrivit să o facă.

— O superi foarte mult pe mătuşa ta, domnişoară Louisa. Îi provoci o supărare absolut nemeritată. N-am văzut în viaţa mea o femeie care să facă atâtea eforturi pentru a mulţumi pe cineva primind atât de puţin în schimb. Găteşte, coase, se oferă să te ajute la teme şi tu o refuzi de câte ori ai ocazia.

— N-am nevoie de o femeie care să aibă grijă de mine. Pot să am grijă şi de mine şi de Josie şi de Neil. Asta am făcut de când a murit mama şi pot s-o fac şi de-acum încolo.

— Deci, crezi că vă acordă prea multă atenţie. Asta e?

— E întotdeauna lângă noi, atât de drăguţă, încercând să ne facă s-o iubim, făcându-ne prăjituri, sărutându-ne

de noapte bună, cumpărându-ne tot felul de lucruri, încercând să pretindă că e mama noastră…

— Deci, e prea bună. Asta e?

Fata îşi plimbă degetul pe modelul păturii, tăcând, de parcă s-ar fi gândit cât de mult să mărturisească.

— Neil o place, spuse ea în cele din urmă. Probabil că-şi doreşte să fie mama noastră adevărată.

— Şi tu găseşti că nu-i corect ca el să o placă, din moment ce mama voastră a murit, nu?

— E ca şi cum nici n-ar mai ţine-o minte pe mama, spuse ea şi apoi se uită la surioara ei, care dormea liniştită puţin mai încolo. Iar ea nu şi-o aminteşte deloc. N-a cunoscut-o niciodată. Nu mă are decât pe mine.

— Şi pe tatăl vostru.

Ea pufni ironică şi el hotărî să-l excludă pe Julian din discuţie.

— Bănuiesc că, dacă ţi-ar plăcea Olivia, chiar puţin, ai avea impresia că asta ar lua ceva din amintirea mamei tale. Am dreptate?

Ea rămase cu privirea aţintită asupra păturii şi continuă să-şi plimbe degetul peste căsuţele imprimate, urmărind dârele de fum care ieşeau din coşuri, fără să-i răspundă.

— Şi crezi că nu i-ai mai fi loială mamei tale, dacă ţi-ar plăcea cum găteşte altcineva sau dacă ai lăsa pe altcineva să te sărute pe frunte înainte să intri în lumea viselor, nu?

— Am iubit-o pe mama. Pentru mine, cel puţin, totul a fost perfect până când a murit, zise ea trăgându-şi nasul şi el scoase o batistă pe care i-o dădu. N-o să mai iubesc pe nimeni aşa cum am iubit-o pe ea.

— Bineînţeles că nu, spuse el. Dar nu văd cum, lăsând-o pe Livvy să te iubească, ţi-ai micşora dragostea pe care i-o porţi mamei tale, zise el şi apoi arătă spre pieptul ei. Acolo n-ai loc decât pentru o singură persoană?

— În felul ăla, spuse ea în cele din urmă, ridicându-şi privirea.

— Atunci, găseşte alt fel, zise el, ajungând la capătul răbdării. Găseşte un alt fel în care s-o iubeşti. Iubeşte-o, pentru că e puternică şi bună şi nu renunţă. Iubeşte-o pentru că n-o să întâlneşti prea multe persoane pe lumea asta care să vrea atât de mult să fii fericită.

— Credeam c-o să înţelegi, şopti ea. Dar eşti la fel ca orice alt om mare. Crezi că numai tu ai voie să-ţi păstrezi amintirile nepreţuite, că eu nu pot să le am pe ale mele. Nici măcar nu ne laşi să urcăm în camera de la mansardă, ca să nu mai vorbim de dormitul în paturile alea afurisite, aşa încât fratele meu trebuie să doarmă pe canapea sau în hambar, când există un excelent…

— Parcă ai spus că e un pat afurisit, zise el.

— Aşa este. La fel ca tot ce e în casa asta. Ţi se pare că e nemaipomenită pentru că aici au locuit copiii tăi, spuse ea făcând ochii mici, după care adăugă, arătând

spre pieptul lui. N-ai loc acolo decât pentru copiii ăia?

La început, el nu răspunse. Pur şi simplu, se ridică şi se duse spre uşă. Când ajunse acolo, se uită peste umăr la nepoata lui care îşi îngropase faţa în pernă şi începuse să plângă.

— Asta e necazul cu copiii, spuse el. Cred că ştiu lucruri despre care n-au nici cea mai vagă idee. Situaţia ta şi a mea nu are nimic în comun. Dar îţi spun doar atât – îi mulţumesc lui Dumnezeu că Olivia a apărut în viaţa mea şi mă aştept ca, duminică, să faci şi tu la fel.

După ce rosti acele cuvinte, luă lampa şi ieşi din cameră. Avusese dreptate când se împotrivise sosirii copiilor acolo. Era în salon şi auzea respiraţia uşoară a lui Neil. Erau peste tot.

Şi, ca şi cum trei copii nu erau de-ajuns, pe sub uşa camerei lui continua să se vadă lumină. „La naiba", îşi spuse el şi, luându-şi haina din cui, ieşi pe verandă ca să aştepte să adoarmă Olivia.

Ea auzi uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se şi se opri din scrierea scrisorii pe care voia să i-o trimită lui Julian. Îi spusese să nu-l aştepte – nu? Dar, dacă era atât de obosit, ce căuta afară la ora aceea?

Lăsă jos pana şi încercă să vadă ceva pe fereastră. O lumină de pe verandă arunca umbre pe pământ. Luă un şal, îşi puse papucii, hotărâtă, cel puţin, să stea de vorbă cu soţul ei înainte de culcare.

Trecu pe lângă Neil, care dormea pe canapea şi deschise uşa cât putu de încet. Soţul ei stătea pe verandă, cu capul în mâini şi umerii îi tresăltau. Vântul îi aduse la urechi ecoul suspinelor lui şi atunci îşi dădu seama uluită că plângea. Plângea în hohote pe verandă, într-o seară răcoroasă de primăvară, de parcă ar fi fost complet singur pe lume, fără o fiinţă a cărei inimă ar fi împărtăşit bucuroasă necazurile lui – ba nu, ar fi luat toate necazurile asupra ei, numai să vadă din nou un zâmbet pe chipul lui din nou.

Intră înapoi în casă şi închise uşa fără niciun zgomot, învăţase ceva din căsnicia ei cu Spencer şi anume că lucrurile nu puteau fi împărtăşite decât dacă se ofereau, nu dacă se luau. Nu putea să-i ia necazurile, dar, dacă el ar fi vrut să le împartă cu ea, ar fi găsit-o acolo. Bănuia că acolo avea să fie întotdeauna.

Scrisoarea către Julian aştepta. Ce voia un tată să audă despre copiii lui? Cu siguranţă nu că erau trişti sau că făceau tot ce le stătea în putinţă să o supere şi pe ea la fel de mult. Începu cu Neil, ştiind că avea să-i fie uşor să-l laude pentru felul cum sărea să ajute, chiar dacă nu era prea util.

„Neil a învăţat atâtea lucruri despre munca la fermă în perioada scurtă de când îl ajută pe Spencer, încât mă tem că, până o să ne dăm seama, o să facă toată treaba la fermă. E pasionat de toate uneltele şi ţine foarte mult la animale. Numai săptămâna trecută a ajutat la săpat

pământul, la curăţatul hambarului şi la hrănit porcii.”

Spencer trebuise să refacă toate acele treburi, dar un tată trebuia să fie mândru de fiul lui şi Olivia nu văzuse niciun pic de mândrie la Julian când acesta fusese cu ei.

„Josephina şi cu mine am început să ne înţelegem mai bine după felul dificil în care am pornit. Dovedeşte un interes avid faţă de toate lucrurile şi îmi umple zilele cu bucurii.”

Interesul avid faţă de toate lucrurile nu era o exagerare. Josie golise toate sertarele din bucătărie, răsturnase toate cutiile cu cârlige, îşi arsese două degete la maşina de gătit…

„Învaţă foarte repede şi reţine bine cunoştinţele.”

Dar, ar fi vrut să adauge Livvy, întâi încearcă şi abia pe urmă pune întrebări, după ce se opreşte din plâns. De trei ori căzuse de pe scara ce ducea în camera de la mansardă, dar, de fiecare dată, izbutise să urce cu o treaptă mai mult.

„E şi perseverentă.”

Şi Spencer ar fi făcut bine să repare balustrada pe care o desfiinţase cu ani în urmă sau să înlăture scara înainte ca Josie să ajungă sus.

„Louisa, continuă Olivia, este chiar o mică mamă, aşa cum mi se pare că ai spus odată. Are atâta grijă de Josie că, pur şi simplu, mă doare sufletul când trebuie s-o împing afară dimineaţa, ca să se ducă la şcoală.”

Bineînţeles că Louisei îi făcea şi mai puţină plăcere

decât Oliviei, dar era, oare, un lucru pe care trebuia să-l ştie Julian?

„Deşi ar fi greu de crezut că ar putea fi de şi mai mare ajutor, mă gândesc s-o las să-şi încerce mâna la bucătărie."

Poate atunci o să mănânce ceva. Nu pot s-o fac deloc să mănânce ce gătesc eu şi, dacă slăbeşte mai mult, n-o s-o mai vedem când o să stea din profil.

„Circulă zvonul că o să se construiască o cale ferată până la Maple Stand, deşi nu văd de ce ar interesa pe cineva să vină într-un oraş a cărui singură industrie în ultimii zece ani a fost o presă pentru cidru. Dar calea ferată are două sensuri, aşa că bănuiesc că-i va ajuta pe tineri să se ducă într-un oraş mai mare, aşa cum aţi făcut tu şi Marion.

Ei bine, fiindcă sunt foarte ocupată cu copiii, bănuiesc că ar trebui să închei scrisoarea şi să-mi văd de treabă. Cu siguranţă că am o mulţime de lucruri de făcut acum."

Ridică pana de pe foaia de hârtie. În casă era atâta linişte, încât auzea cărbunii mişcându-se uşor în soba din salon. Oare nu avea de gând să se mai încălzească vremea odată?

Spencer tuşi undeva, asigurând-o că nu plecase să bea în oraş.

„Să nu-ţi faci probleme în privinţa copiilor. Spencer şi cu mine avem grijă de ei ca şi cum ar fi ai noştri."

Şi, din moment ce era puţin probabil să aibă vreodată propriii lor copii, Olivia era hotărâtă să se bucure de fiecare clipă pe care o petrecea cu Neil, Josie şi chiar cu Louisa.

„Cu dragoste, Olivia."

Împături hârtia frumoasă, un cadou de la Bess şi o vârî într-un plic, pe care îl lăsă pe noptieră ca să nu uite să-l ia cu ea când avea să se ducă la Zephin's. Micşoră lumina imediat după aceea, dar apoi hotărî că Spencer putea să se descurce şi pe întuneric, dacă avea să decidă să intre în casă, aşa că stinse lampa de tot. În întuneric îşi ascultă propria respiraţie, dorindu-şi ca Spencer să fie lângă ea, răsuflarea lui greoaie acoperind-o pe a ei, la fel cum necazurile lui le acopereau pe ale ei şi viaţa lui o eclipsa pe cea pe care ea o alesese pentru sine.

Trebuia să fi venit în pat la un moment dat, pentru că, dimineaţa, când se trezi, Olivia îl văzu lângă ea, cu capul proptit în mână, privind-o cum dormea.

— Nu ţi-ai împletit părul, fură primele cuvinte care ieşiră din gura lui şi ea văzu că îi ţinea o şuviţă în mână.

Nu ştiu ce să-i răspundă. Păruse atât de fascinat de părul ei, încât îl lăsase despletit în speranţa că avea să-l atingă şi apoi avea să o atingă şi pe ea. Dar nu era un lucru pe care să i-l spună soţului ei.

— Te deranjează dacă e liber? Întrebă ea.

— Mmm, spuse el dând drumul şuviţei şi, întinzându-se pe spate, îşi împreună mâinile sub cap. Se răsfiră

peste tot noaptea.

— Îmi pare rău, zise ea. O să-l împletesc.

— Ar fi bine, spuse el fără entuziasm.

— Îl iau pe Neil în oraş azi, îl anunţă ea ridicându-se în capul oaselor şi întinzându-se.

— O să am nevoie de el, zise el sărind din pat şi ducându-se la fereastră pentru a vedea cum era vremea. Am aşteptat toată săptămâna o zi plină pe câmp cu el. Vine şi Remy cu băieţii şi o să probăm noul încărcător de fân, după care o să mergem cu toţii la Ferma Sacotte.

— O să se descurce cu pantofii pe care-i are? Întrebă ea, sperând să nu strice toate planurile pentru ziua aceea, fiindcă era cel mai apropiat lucru de o ieşire în familie pe care îl organiza Spencer după cinci ani şi prima oară când ea îl văzuse atât de entuziasmat tot după atâta timp.

— Julian a fost nebun dacă l-a adus să muncească la o fermă în pantofi de oraş. Ce şi-a închipuit c-o să facă băiatul aici? O să joace şotronul pe ciment? O să dea de-a dura un cerc pe beton?

— Dacă punem ceva în vârful ghetelor mele?

— E mult mai mic decât tine, Liv. E mărunt pentru vârsta lui. Nu cu mult mai împlinit decât Peter, în ciuda faptului că e cu câţiva ani mai mare.

Livvy încercă să-şi ascundă uimirea când îl auzi pomenind de fiul său. Numele, ca şi camera de la mansardă, era interzis.

— Poţi să-l duci în oraş acum devreme? O întrebă el repede, de parcă s-ar fi temut ca Livvy să nu sugereze să-i dea lui Neil ghetele lui Peter. Oare chiar credea că ar fi sugerat aşa ceva?

— Şi fetele? Micul dejun? Treburile mele? Întrebă ea, strecurându-se în dosul paravanului şi grăbindu-se să se îmbrace.

— Louisa poate să pregătească micul dejun şi să se ocupe de Josie. Şi aşa susţine tot timpul că poate s-o facă. S-o dovedească. Eu o să mulg vacile şi o s-o las pe ea să facă restul. Încărcătorul ăla de fân ne-ar putea reduce la jumătate timpul de lucru şi Henry ar putea să plece de la fermă, dacă vrea să-şi încerce norocul în altă parte.

Livvy ieşi de după paravan.

— Pentru Dumnezeu, Spencer, Henry e un copil. Şi fata n-are decât unsprezece ani. Nu poate…

Spencer îi urmărea degetele care încheiau nasturii dintre sâni. De ce nu putea să se uite la ea aşa şi seara? De ce acum, când casa era plină de copii, două câmpuri de fân aşteptau să fie strânse şi încărcate şi nepoţii ei veneau acolo împreună cu fratele ei?

— Livvy, eu…

Se auzi o bătaie în uşă. Spencer se duse desculţ şi deschise uşa puţin în timp ce Olivia se întoarse cu spatele terminând de încheiat nasturii.

— Sunt gata, spuse Neil. Şi am luat şi vârfurile de

săgeţi ca să fac schimb cu Philip, spuse el arătându-i mândru cele două vârfuri de săgeţi pe care le găsise când o ajutase pe Livvy la săpat grădina.

— Mătuşa Livvy o să te ia în oraş să-ţi cumpere o pereche de ghete, băiete. Pune nişte gem pe o felie de pâine şi mănânc-o pe drum.

— Am înţeles, zise Meii zbughind-o de lângă uşă.

— Şi nu-l lăsa pe Philip să te păcălească. Ai grijă să iei ceva de valoare în schimbul vârfurilor ălora, strigă Spencer în urma lui.

— Am înţeles, zise Neil iarăşi.

— O să-l înham pe Curly George la şaretă, spuse Spencer trăgându-şi pantalonii peste indispensabili. O să te scutească să mergi pe jos.

— O să-l împreunezi iarăşi cu Peaches astăzi în ţarc?

— Dacă n-ai nimic împotrivă. George îmbătrâneşte şi ar fi mare păcat să nu lase nimic în urmă.

Acelaşi lucru era vizibil şi pentru Spencer, îşi spuse Olivia cu tristeţe. Ce bine ar fi fost dacă i-ar fi putut dărui lui Spencer un copil al lui.

— Nu vrei s-o fac? Întrebă el, neştiind ce anume o frământa.

— Problema e că Louisa e acasă astăzi şi, fiindcă n-a trăit niciodată la o fermă, nu cred că e obişnuită să vadă aşa ceva.

— Ei bine, spuse el peste umăr, ducându-se grăbit spre uşă. Mă bucur să văd că aceşti copii nu dau niciun

fel de bătaie de cap. Eu trebuie să-l înham pe George, tu trebuie să dai fuga în oraş şi să cheltuieşti bani buni.pe nişte ghete care or să-i rămână mici înainte să apucăm să terminăm de semănat, iar sensibilitatea domnişoarei Louisa o să fie afectată dacă las afurisiţii de cai să se comporte ca nişte cai.

Deschise uşa cu putere şi îi strigă:

— Şi aia mică plânge iarăşi, Liv. Dar nu-ţi face probleme, pentru că eu nici măcar nu ştiu că sunt aici, aşa cum ai zis tu.

Apoi, uşa se trânti cu atâta putere, încât se zgâlţâiră vasele în bucătărie şi Josie începu să urle atât de tare, încât, fără îndoială că Spencer o auzi chiar şi în hambar.

Şi, cu tot acel haos, cu strigătele lui Spencer, cu Louisa, care arsese ceva în bucătărie, cum se făcea, se întrebă ea, că nu putea să se gândească decât la felul cum o privea Spencer când se trezise, ţinându-i şuviţa de păr în mână?

8

— O pereche de ghete pentru băieţi, domnişoară Zephin, spuse Livvy de cum trecu pragul magazinului. Cât se poate de repede. Acest tânăr are un câmp întreg de semănat şi nu poate s-o facă încălţat cu pantofii lui de oraş.

— Am înţeles, zise Emma neobişnuit de veselă. Şi ce mărime să fie?

Livvy se uită la Neil, care părea mai mic în mijlocul unui magazin plin de adulţi decât într-o casă plină de copii şi îi puse uşor mâna pe cap, dându-i şapca încet pe spate, până când el îşi dădu seama că eticheta cerea să şi-o scoată. Ea se lăsă apoi în jos şi îl întrebă în şoaptă dacă ştia ce mărime purta.

— Ultima oară când mi s-au cumpărat erau numărul doi, spuse el studiind-o pe Emma Zephin. Doamnă, adăugă el respectuos.

— Ce tânăr chipeş ai adus, doamnă Williamson, spuse Emma aplecându-se să-l examineze şi aproape lipindu-şi nasul de nasul lui. Foarte bine educat.

— E prea mic pentru tine, Emma, spuse Charlie Zephin, din spatele tejghelei, unde stătea pe vine şi nu se vedea. Când o să fie el bun de însurătoare, tu o să fii cu un picior în groapă.

— Tată! Exclamă Emma, îndreptându-se şi având grijă ca bluza să nu-i fi ieşit din fustă. Fă câte glume vrei, domnule Zephin. Într-o zi, cât de curând, o să plec şi o să vezi ce greu o să-ţi fie fără mine.

— Să pleci? Întrebă Livvy, dar Emma ridică doar din sprâncene spre tatăl ei, după care mormăi ceva despre ghete care începeau de la mărimea trei şi dispăru în încăperea din spate. Să plece? Îl întrebă Livvy pe Charlie Zephin. Emma pleacă undeva?

— Ah, zise Charlie oftând şi apropiindu-se mai mult de Olivia şi de Neil. L-a intrat în cap că tipul ăla,

Waylon Makeridge o să vină şi o s-o ia de nevastă, zise el clătinând din cap şi având pe chip o expresie care parcă spunea că era o idee prostească şi demnă de milă.

— O să se însoare cineva cu ea? Întrebă Neil nevenindu-i să creadă, după care duse repede mâna la gură, de parcă n-ar fi vrut să rostească acele cuvinte cu glas tare.

— Puţin probabil, nu-i aşa, băiete? Spuse Charlie ciufulindu-l. Păcat că nu arată şi ea ca mătuşa ta, altfel mi-ar fi făcut un nepot, doi până acum.

— Nu neapărat, zise Olivia, încercând să nu lase să i se strecoare durerea în glas. Şi cine e acest domn Makeridge? Nu cred că am mai auzit numele ăsta până acum.

— Waylon Makeridge este topograful căii ferate, spuse Emma apărând de după perdeaua care separa depozitul de magazin, cu două cutii şi o pereche de ghete. Zâmbetul îi reapăruse pe chip la auzul numelui domnului Makeridge.

— Îmi plac trenurile –, spuse Neil aşezându-se pe o băncuţă şi apucându-se să-şi desfacă şireturile pantofilor. Am venit cu trenul aproape tot drumul de la Chicago până aici. Tata a jucat cărţi mai tot timpul cu un domn, dar eu, Josie şi Louisa ne-am plimbat prin vagoane şi era un om care vindea brioşe şi altul cu sucuri. Şi un vagon întreg era ca un restaurant cu feţe de masă albe şi cu tot felul de lucruri.

— Ei, băiete, dacă femeile astea pot să facă vreo vrajă, s-ar putea ca trenul să oprească şi aici, în Maple Stand. Eh, ce zici de asta? Întrebă Charlie încrucişându-şi braţele peste şorţ şi părând foarte încântat de sine.

— Credeam că povestea asta cu calea ferată e doar un zvon, zise Olivia. Doar nu încerci să-mi spui…

— Ei bine, domnul Makeridge vine la Maple Stand să facă unele măsurători, explică Emma roşind puternic. Am corespondat cu el… în privinţa asta, bineînţeles.

Pusese cutiile lângă Neil şi desfăcuse şireturile ghetelor pentru ca băiatul să le poată proba. Acum stătea cu o gheată în mână şi privea în gol.

— Va trebui să-l aducă tata din Milwaukee.

— Milwaukee? Întrebă Livvy luând gheata din mâna Emmei şi ajutându-l pe Neil să se încalţe. O să te duci până în Milwaukee, domnule Zephin?

— E cam mare, spuse Neil, umblând prin magazin, cu un picior încălţat încă în pantof. N-aveţi unele mai mici puţin?

— Băiatul o să crească, spuse Charlie căutând prin nişte cutii din spatele tejghelei şi scoţând la iveală o pereche de ciorapi groşi de lână. Încearcă-i pe ăştia şi vezi dacă, după ce strângi şireturile bine, or să-ţi vină. Doar nu vrei să-ţi rămână mici înainte de prânz.

Livvy se uită la ceasul de pe perete. Dumnezeule, durase deja mai mult decât se aşteptase şi încă nici nu începuse să-l facă pe domnul Zephin să mai lase din

preţ. Probabil că Spencer clocotea de furie pe câmp.

Spencer. Respingerea lui încă îi mai ardea ochii şi îi strângea gâtlejul.

— Doamne, ce urâtă e, şopti Neil când Emma se duse iarăşi în spate ca să caute o pereche de ghete mai mici.

Olivia îi aruncă o privire care îi dădu de înţeles că nu tolera un astfel de mod de a vorbi, dar nu putu să nu se întrebe dacă Neil gândea la fel şi despre ea. Oare era urâtă? De aceea nu o voia Spencer? „Atât de frumoasă", spusese în noaptea aceea. Atât de frumoasă. Şi deşi ştia că nu era frumoasă, cu siguranţă, nu frumoasă Kirsten sau frumoasă Marion, nu credea totuşi, că este nici urâtă Emma.

— Şi Waylon, adică domnul Makeridge, o să locuiască aici, cu noi, spuse Emma dându-i Oliviei o cutie cu nişte ghete care păreau foarte mici. Şi zice că abia aşteaptă să guste prăjitura mea cu vişine.

— Foarte frumos, zise Olivia arătându-i ghetele lui Neil, care clătină din cap în semn că nu merita nici măcar să le încerce.

Îşi pusese ciorapii groşi peste ai lui şi acum proba o a doua pereche de ghete, unele care semănau foarte mult cu cele pe care le purta Spencer.

— Ai vrea să iei doi pasageri cu dumneata, domnule Zephin? Întrebă ea. Poate o să mergem eu şi doamna Sacotte, dacă domnul Williamson şi Remy n-or să aibă nimic împotrivă. Bess nu se simte prea bine şi aş vrea să

o vadă un doctor bun. Asta dacă ai de gând să stai o noapte. Nu putem să stăm mai mult.

— Aş fi încântat să am companie, doamnă Williamson. Mă gândesc chiar să închid prăvălia şi s-o iau pe Emma cu mine, dar aşa e mult mai bine, zise el înclinându-se uşor. Aş fi foarte bucuros dacă mi-ai face o asemenea onoare. Şi se pare că el a găsit ghetele pe care le voia.

Neil stătea cu ghetele în picioare, împăunându-se cu bărbia în vânt şi cu mâinile în şolduri.

— Astea sunt, mătuşă Liv. Îmi vin perfect.

— Eşti sigur? Întrebă ea, deoarece nu cumpărase niciodată încălţăminte pentru un copil şi nu avea de unde să ştie dacă erau mult prea mari sau prea mici, ştiind doar că Neil le voia pentru că semănau perfect cu ale lui Spencer.

— Îi sunt bune, spuse Charlie aplecându-se şi pipăind vârful ghetei ca să vadă până unde îi ajungeau degetele. E destul loc, dar nici prea mult, ca să le piardă în noroi. Şi sunt un chilipir. Doar un dolar optzeci, mai puţin ca în catalog, ca de obicei.

— Un dolar optzeci, repetă Olivia, uitându-se din nou la ceas.

Ar fi vrut ca Philip să fi fost acolo şi să se tocmească în locul ei, din moment ce ea nu se pricepea la aşa ceva nici când avea timp berechet. Era prea sinceră ca să fie şmecheră, aşa că spuse exact ce gândea.

— Domnul Williamson o să mă-ntrebe dacă ţi-am dat cât ai cerut, domnule Zephin şi dumneata ştii că nu pot să mint.

Domnul Zephin începu să râdă.

— Bănuiesc că aş putea să mai las cinci cenţi şi să fie unu şaptezeci şi cinci.

— Olivia, prăjitura ta a câştigat panglica albastră anul trecut, nu? Întrebă Emma împachetând absentă ghetele pe care Neil le probase şi le respinsese. Cea cu vişine.

— Eh, a fost un an bun pentru vişinele de la Ferma Sacotte, zise Livvy. De fapt, fructele ar fi trebuit să primească panglica.

— Mătuşa Liv e o bucătăreasă foarte bună, spuse Neil. Chiar şi unchiul Spencer a zis asta.

— În legătură cu reţeta, Olivia, spuse Emma, uitându-se rugătoare la Livvy.

— În legătură cu preţul ghetelor, domnule Zephin, spuse Livvy în schimb.

— În legătură cu drumul la Milwaukee, doamnă Williamson, spuse Charlie şi toţi trei aşteptară un moment.

— Nu pot să las mai jos, zise Charlie în cele din urmă. Dar aş putea să mai pun un set de şireturi în plus şi nişte cremă.

— O să-ţi scriu reţeta în seara asta, îi spuse Livvy Emmei. Şi sper să-i placă foarte mult domnului Makeridge.

— O să aibă nevoie de nişte vişine foarte bune, zise Charlie. Poţi să le aduci când vii pentru Milwaukee.

Livvy râse şi încuviinţă.

— Dacă o să putem merge, cu mare plăcere, domnule Zephin.

— Plăcerea e de partea mea, doamnă Williamson.

— Pot să merg cu ele până acasă? Întrebă Neil.

— Păi, eu ştiu? Zise Livvy, uitându-se cu scepticism la ghetele imense din picioarele subţiri ale nepotului ei şi apoi aruncă iarăşi o privire spre ceas. Poţi să alergi cu ele?

— Bineînţeles, spuse Neil umflându-se în pene înainte să se împiedice în drum spre uşă.

— Bine, acceptă Livvy ridicând din umeri. Bine că-l avem pe Curly George care să ne ducă acasă.

Spencer împreună cu nepoţii lui probaseră încărcătorul de fân şi semănaseră un rând şi jumătate de porumb până când el îi văzu pe Olivia şi pe Neil în şaretă venind pe drum dinspre oraş. Habar nu avea unde îi fusese mintea când o trimisese pe ea să-i cumpere ghete băiatului. Numai Dumnezeu ştia cu ce aveau să vină, căci Livvy era atât de bună, încât ar fi fost în stare să-i ia băiatului ce voia el. Iar Neil, în ciuda faptului că prindea repede, nu se pricepea deloc la munca de la fermă.

Ea opri şareta la câţiva yarzi de şopron, după care îi spuse ceva lui Neil şi puse frâna. Băiatul sări şi o luă la

fugă spre Spencer, stârnind nori de praf cu ceea ce păreau a fi nişte ghete foarte bune.

— Mătuşa Liv te întreabă unde vrei să-l ducă pe Curly George, zise el când ajunse la o distanţă de la care unchiul lui îl putea auzi.

— Hei, Neil, spuse Henry când îşi văzu vărul apropiindu-se. Ne eşti dator cu patru rânduri.

— O să meargă mai repede acum, că am venit eu, zise Neil şi Spencer se abţinu să nu râdă.

Dacă exista o modalitate prin care Neil să facă totul să dureze dublu, cu siguranţă că o găsea.

— Mă duc să-l desham pe George, le spuse Spencer băieţilor şi porni în fugă spre şaretă.

Olivia tocmai cobora de pe capră, bâjbâind cu piciorul după butucul roţii, cu şezutul în aer. El se opri în spatele ei, paralizat. Nu îndrăznea să-i cuprindă mijlocul, ştiind că n-ar fi putut să o facă fără să-i atingă şezutul în drum spre acel mijloc subţire pe care probabil că i-l putea cuprinde cu mâinile. Cum de nu ştia acest lucru după atâta timp de când. Erau căsătoriţi?

Pentru că îşi ţinuse mâinile acasă şi, cu siguranţă, asta ar fi trebuit să facă şi acum, în loc să-i ridice fusta destul de mult pentru a-i lua glezna şi a-i pune piciorul pe butuc. Pentru că vocea subţire din capul lui îl prevenea că, dacă o lua în braţe, nu mai era decât un pas până la a o lua în inima lui.

— Ah! Exclamă ea şi fu cât pe ce să-şi piardă

echilibrul când îi simţi mâna pe gleznă.

Nu nimeri cu piciorul pe butuc şi, astfel, îi alunecă în mâna lui până când aceasta i-l prinse chiar de sub genunchi. Cum putea un picior să fie atât de neted şi de catifelat? Dacă i-ar fi dat drumul în clipa aceea, ar fi căzut. Dacă ar fi ţinut-o mai mult, nu i-ar mai fi dat drumul niciodată. Cu mâna liberă o luă pe sus şi o depuse cu fermitate pe pământ lângă şaretă.

Recăpătându-şi echilibrul şi prinzându-şi pălăria înainte să-i cadă de pe cap, ea îl privi ca şi cum şi-ar fi pierdut minţile. Încă puţin şi, cu siguranţă şi le-ar fi pierdut. Copii peste tot, nevasta lui cu bluze ude, cu obrajii în permanenţă îmbujoraţi…

George tropăia pe loc şi fornăia, scuturându-şi hamul de parcă ar fi vrut să se ducă undeva sau să fie eliberat. Eliberat. El şi Curly George aveau prea multe dorinţe comune.

— Nu ştiam dacă vrei să duc calul în hambar sau în ţarc, spuse Olivia făcând ochii mici din cauza soarelui şi părând să strălucească.

— Calul e aici ca să muncească, zise el. Există pe lume ca să muncească, exact ca mine.

Ce naiba tot spunea? Nu putea să zică simplu „Am nevoie de el pe câmp?” Tot acel haos îl făcea să fie incapabil să spună lucruri cu sens.

Ah, bineînţeles, spuse ea părând uşor stânjenită. Şi pe Peaches o foloseşti la plug. Nu ştiu ce-a fost în mintea

mea.

Dacă ea ar fi fost bărbat, el ar fi bănuit că se gândea la împerecherea cailor. La primăvară şi la tot ce mai spuneau poeţii. La parfumul unei femei şi la ce făcea aceasta cu minţile unui bărbat, chiar dacă era o dimineaţă însorită de mai când erau o mulţime de lucruri de făcut şi îl aştepta un câmp plin de copii.

— Cred că mă duc să văd ce fac fetele, spuse ea, cu atâta timiditate, încât el ar fi fost în stare să jure că îi ghicise gândurile. Timp de o clipă îşi dori să i le ghicească şi el pe ale ei, dar făcea acest lucru de fiecare dată când o privea în ochi. Şi era o carte pe care nu voia să o mai citească niciodată. Absolut niciodată.

Neil ar fi vrut să aibă o oglindă în faţă ca să se poată vedea în timp ce mătuşa lui îi tăia părul. Nu că ar fi ţinut la o anumită tunsoare, dar ea părea atât de absentă, încât el se temea să nu cumva să fie chel la Ruga închinată Sfintei Fecioare. Şi vedea că privirea ei nu era la ceea ce făcea, ci la rochiţa albă pe care o cumpărase pentru Josie de la Zephin' s.

— Ai grijă ce faci acolo, îi spuse unchiul lui, care stătea pe canapea şi citea ziarul de parcă n-ar fi fost un haos în jurul lui.

— Ah, Spencer, zise mătuşa lui cu o voce visătoare. Ai văzut vălul acela micuţ? Nu-i aşa c-o să arate ca un înger?

Unchiul lui scoase un sunet care semăna mai mult a

tuse decât a râs şi îşi scoase ochelarii ca să se şteargă la ochi.

— N-o să-l păcălească pe Domnul, zise el. Sub toată chestia aia albă o să fie aceeaşi neastâmpărată mică şi cu sufletul negru care a fost cât pe ce să-ţi spargă nasul şi care îşi tot ascute dinţii pe gleznele mele.

— Nu vrea să facă asta, spuse mătuşa Olivia încet ca să nu o audă Neil.

Dar el nu era chiar atât de sigur. Niciuna din surorile lui nu făcea nimic ca să fie iubită de ei.

Cât despre Neil, el făcea tot ce îi stătea în putinţă. Muncea pe câmp până era gata să cadă din picioare, mânca orice i se punea în farfurie, nu uita să-şi scoată şapca în casă şi se ducea la culcare atunci când i se spunea.

— Gata, spuse mătuşa Olivia, dându-se puţin înapoi ca să se uite la el. N-o să fie un băiat mai frumos. Acum du-te şi pune-ţi costumul ăla pe care ţi l-am călcat şi spune-i lui Josie că sunt pregătită pentru ea.

— Mă-ndoiesc, zise unchiul Spencer şi mătuşa Olivia izbucni într-un râs copilăresc care îl surprinse şi îl încântă pe Neil şi se aplecă să strângă părul de pe jos.

— Îl tunzi şi pe unchiul Spencer? Întrebă el.

Unchiul Spencer arăta ca şi cum ar fi fost gata să se ducă să muncească pe câmp, nu să ia parte la cea mai importantă festivitate religioasă a anului. Nu fusese la slujbă duminică, cum făcuse în fiecare duminică de

când erau ei acolo, dar mătuşa lui spusese că, dacă absenţa de la slujba de duminică era de iertat, procesiunea era cu totul altceva.

Mătuşa Liv se uită la unchiul Spencer peste umăr şi înclină capul.

— Ar cam trebui, Spencer. Ar fi trebuit să ne gândim la asta săptămâna trecută, când am fost în oraş. Vrei să ţi-l îndrept eu puţin?

Unchiul Spencer scutură din cap. Se făcu foarte linişte şi Neil avu sentimentul că se petrecea ceva între cei doi, deşi niciunul nu spunea nimic.

În cele din urmă, mătuşa lui rupse tăcerea. Neil avea impresia că ea era întotdeauna cea care ceda.

— Spencer, fermierul trebuie să se roage Sfintei Fecioare pentru o recoltă bogată. Fermierul e cel care trebuie să mulţumească, să…

— Nu şi acest fermier, Liv. Acest fermier are de lucru. Îl cinstesc pe Domnul duminica prin faptul că nu muncesc. Dar nu pot s-o fac şi lunea.

— N-o să fie mai rău dacă n-o faci? Îl întrebă ea şi buzele îi tremurară puţin, ca şi cum ar fi fost cât pe ce să izbucnească în plâns, chiar acolo, în faţa lui.

Unchiul lui pufni, ceva ce Neil descoperise că făcea destul de des. Însemna că i se părea amuzant un lucru care nu dădea aceeaşi impresie şi altora.

Mai ales mătuşii lui, care se duse şi se aşeză în genunchi lângă braţul rotund al canapelei.

— Te rog, Spence, toată viaţa am aşteptat ziua asta. Îmi amintesc atât de bine de prima oară când mama m-a îmbrăcat în alb şi mi-a pus vălul pe cap şi florile în mână… îmi amintesc cum mi-a zâmbit părintele Martin îmbrăcat în veşmintele de sărbătoare şi cum ţinea cupa cu Sfânta împărtăşanie ridicată… Te rog, Spencer. Nu face asta.

Dacă l-ar fi rugat pe Neil cu vocea aceea să construiască un hambar, ar fi găsit el o modalitate de a o face, dar unchiul lui părea de neclintit şi doar clătină din cap ca un profesor dezamăgit al cărui elev nu înţelegea ceva ce el explicase de o mie de ori.

— Nu te opresc, spuse el şi, pentru o clipă, Neil crezu că avea să-i cuprindă bărbia exact aşa cum făcea o mamă cu copilul ei, dar mâna lui se opri în aer şi gestul se transformă într-o ridicare din umeri. Du-te tu cu ei, Livvy. O să mă descurc fără băiat astăzi. Oricum ar fi fost la şcoală.

— Da, dar… începu ea, aproape ca şi cum l-ar fi implorat.

Neil ar fi vrut ca ea să se ridice, dar nu o făcu, ci rămase acolo, în genunchi, atingându-i braţul uşor.

— Voiam să fim cu toţii, ca o familie, Spencer. Ştii doar cât de mult mi-am dorit asta.

De data aceasta, unchiul lui îi cuprinse bărbia şi Neil văzu regretul de pe chipul unchiului său.

— Ştiu, spuse ei, după care repetă: Ştiu. Dar nu pot să

merg. Nu eşti singura care are amintiri. Familia mea nu mai e, Liv. Nimeni nu ştie asta mai bine ca tine. Faptul că poţi să mă mai şi rogi… Rochiţa lui Margaret e şi acum în dulăpiorul ăla, albă şi pregătită. Nu…

Mătuşa lui încuviinţă şi se ridică. Buza de jos, care îi plăcea lui Neil pentru că era groasă şi părea moale, nu subţire ca a tatălui său, îi tremura.

— Trebuie să te îmbraci, dragul meu, spuse ea când îl văzu tot acolo.

Altă femeie probabil că s-ar fi înfuriat văzându-l cum stătea acolo şi se uita la ea, dar pe Neil nu îl miră faptul că nu era supărată, pentru că ea nu se înfuria niciodată. Nu era supărată nici măcar pe unchiul Spencer pentru că îi stricase ziua.

— Rămân acasă cu unchiul Spencer, zise el cu mai multă convingere decât simţea.

Poate că, dacă spunea că nu merge decât dacă mergea şi unchiul lui, acesta avea să cedeze.

— Du-te numai cu fetele.

— Îmbracă-te, băiete, spuse unchiul lui cu vocea aceea care nu suportă contrazicere.

— Dar tu nu mergi, încercă Neil. O să merg dacă mergi şi tu.

Se gândea că, poate, mătuşa lui avea să-l roage pe unchiul Spencer să dea un exemplu bun. În definitiv, dacă unchiul lui nu mergea, el de ce să o facă?

— Cred că nu vrei s-o faci pe mătuşa ta să întârzie.

Aşteaptă ziua asta de foarte multă vreme.

— Mergi?

Unchiul lui nici măcar nu se osteni să-i răspundă.

Acum, Neil nici nu prea mai voia să meargă. Mătuşa lui ar fi crezut că o făcea pentru că era forţat, nu pentru că dorea atât de mult să o vadă zâmbind din nou. Avea să fie supărată pe el şi numai din cauza unchiului.

— Nu vreau să merg, dacă nu mergi şi tu, zise Neil. De ce nu pot să rămân aici cu tine?

Unchiul lui se ridică, aşa încât Neil îi ajungea până la piept. Chiar şi când se dădu în spate, băiatul nu putu să-i desluşească expresia de pe chip...

— Pentru că o dezamăgeşti pe mătuşa ta, spuse el simplu. Şi nu vrei să faci asta, nu?

Mătuşa Livvy stătea lângă masa din bucătărie, cu o perie în mână, încercând să convingă buclele lui Josie să accepte vălul pe care ea i-l prindea în păr. Însă privirea îi era aţintită asupra lui şi a unchiului Spencer.

— Dar tu? Întrebă Neil. Tu nu o dezamăgeşti?

Unchiul lui încuviinţă şi îşi frecă bărbia de parcă s-ar fi gândit că ar fi trebuit să se bărbierească.

— O fac tot timpul, spuse el încet, după care traversă încăperea, singurul zgomot fiind cel al ghetelor lui greoaie. Nu-i aşa? Întrebă el, dar deschise uşa şi ieşi înainte ca mătuşa Livvy să-i poată răspunde.

Avusese două săptămâni pentru a se obişnui cu ideea şi acum i se părea chiar că planul Oliviei de a pleca spre Milwaukee nu era tocmai nebunesc. Sigur, însemna mai multă muncă pentru el şi Remy, dar doi bărbaţi în toată firea ar fi trebuit să fie în stare să aibă grijă de două ferme pentru o noapte, mai ales cu ajutorul Louisei, care avea să fie încântată să se dovedească a fi o persoană adultă. De fapt, ce făcea Livvy în afară de gătit, ceea ce promisese că va face dinainte, curăţenie, ceea ce spusese că putea fi făcut şi mai târziu, mulsul vacilor şi hrănitul păsărilor, lucruri de care Neil promisese să se ocupe şi îngrijitul copiilor, care insistau că puteau face asta şi singuri?

Atunci, în regulă. Să plece. Îi prindea bine şi lui puţină întrerupere a atenţiei continue cu care îl copleşea. Putea să se întindă cât voia în pat fără să rişte să se atingă de ea. Avea să fie o uşurare faptul că se ducea la culcare fără să vadă acel chip plin de speranţă, o plăcere să se trezească fără să-l întâmpine acel zâmbet afurisit. Hei, ar fi putut să se ducă mai departe de Milwaukee, fiindcă el nu avea nimic împotrivă.

Totuşi, trebuia să admită că era bucuros că nu era singură. Nu că ar fi avut nevoie de Bess să aibă grijă de ea, dar nu era tocmai învăţată cu oraşele şi vreun individ lipsit de scrupule, fermecat de înfăţişarea ei proaspătă, ar fi putut să aibă nişte idei pe care ea nici să nu le înţeleagă. Cine ştie în ce buclucuri ar fi putut să intre o

fată aşa de drăguţă ca ea într-un oraş ca Milwaukee?

Nu că el ar fi găsit-o drăguţă, dar, cu siguranţă, existau oameni care o vedeau astfel. În definitiv, avea un corp cât se poate de feminin, fără niciun kilogram în plus pe ea. Lângă Bess, avea să pară şi mai atrăgătoare. Şi părul ei. Bineînţeles, când era strâns în coc, nu puteai să-ţi dai seama cât de lung sau cât de mătăsos era.

Nu conta, oricum. Să se simtă bine. Avea să-i dea şi nişte bani de cheltuială, în caz că vedea ceva deosebit ce nu se găsea în Maple Stand. Ceea ce nu era deloc imposibil.

— Spencer? Mai ai mult? Strigă Livvy de pe verandă.

Un câine lătră şi el se întrebă dacă aveau şi aşa ceva acum.

— Destul, strigă el.

„Mai am destul de mult, pentru că, în loc să sap, am stat să mă gândesc."

— Pământul e mai tare decât m-am aşteptat, minţi el.

— Zău? Întrebă ea venind spre el încruntată. Dar a plouat trei zile. Speram să sădesc căpşunile până plecam la Milwaukee.

— N-o să lipseşti mult, Olivia. O zi, două nu contează.

— Nu, zise ea oftând, de parcă el ar fi spus ceva profund. Bănuiesc că nu contează absolut deloc.

— Mai trebuie să sap vreo oră şi ceva, spuse el înfigând cazmaua în pământul moale şi întorcând-o cu

mai mult efort decât ar fi fost nevoie.

— Vrei să-ţi aduc ceva de băut?

Josie veni în spatele ei şi ea o ridică pe şold, ciufulind-o.

— Ai dat de mâncare la păsări? O întrebă ea pe fetiţă, care părea destul de fericită, jucându-se cu cârlionţii care scăpaseră din cocul soţiei lui.

Când se întâmplase asta? Crezuse că Josie nu o putea suferi pe Liv, dar iată-le suflându-şi părul reciproc şi râzând.

— Bănuiesc că sunt grăunţe prin tot hambarul, spuse el închipuindu-şi ce mizerie putea să facă un copil de trei ani.

Josie scutură din cap serioasă.

— Una câte una, spuse ea.

— Hâh?

— I-am dat o ceşcuţă cu grăunţe şi i-am spus să le dea una câte una ca să dureze mai mult. Aşa ai făcut? O întrebă ea pe fetiţă şi aceasta încuviinţă, vrând să se dea jos.

— Doar nu crezi că a făcut chiar aşa, nu? Întrebă el surprins că nu învăţase nimic după cât avusese de-a face cu fetiţa aceea neobosită.

— Spencer, n-ar fi prima oară când ar fi grăunţe prin hambar. Dacă păsările nu le-au ciugulit pe toate, o să le adun eu. Una câte una.

— Hmm! Păru să fie singurul răspuns adecvat şi îl

dădu în timp ce ea se îndepărta, ducându-se după Josie, mersul ei vioi făcând-o să pară mult mai tânără decât cei douăzeci şi opt de ani pe care îi avea.

— Ah, strigă ea peste umăr grăbind pasul pentru a o prinde din urmă pe fetiţa care alerga. Remy o să vină înainte de întrunire. A zis că trebuie să stea de vorbă cu tine.

— Ce întrunire? Strigă şi el, dar era deja în hambar şi, dacă îl auzise, nu scoase capul pe uşă pentru a-i răspunde.

— Dumnezeule, mormăi el înfigând cazmaua adânc în pământul moale.

Avea lucruri mai bune de făcut decât să răscolească pământul în grădină. Porni spre câmp pentru a vedea ce stricăciuni făcuse ploaia.

Lui Neil îi plăcea să-i facă pe plac mătuşii lui. Să sape el.

Nişte hohote de râs răsunară dinspre hambar şi, după toate aparenţele, Josie făcea pe găina, iar Olivia, pe vulpea care voia să o prindă. Îşi privi soţia, o femeie cu foarte multă demnitate, cum se ţinea după fetiţă în patru labe, cu şorţul legat în jurul şezutului pentru a trece drept coadă.

Josie ţipă când fu prinsă şi luată pe sus de soţia lui. O clipă, lui i se tăie respiraţia când îi văzu mânuţa ţâşnind în sus, dar fetiţa nu făcu decât să se agate cu braţul de gâtul lui Livvy şi, parcă, să o sărute.

Spencer se chinui să vadă mai bine, dar ele dispărură în interiorul grajdului. Era greu de crezut că soţia lui nu avea altceva mai bun de făcut decât să se joace. El, cu siguranţă, avea lucruri mai bune de făcut decât să stea să le privească.

Pământul era ud, dar nu îmbibat cu apă şi, fără suficient soare, toată recolta lui se ducea naibii. Când avea să renunţe şi să se apuce să planteze vişini şi meri ca la Ferma Sacotte? Nici nu mai ştia de câte ori se gândise la acel lucru şi apoi se răzgândise, ştiind că nu avea timpul necesar pentru a aştepta ca pomii să ajungă la maturitate ca să dea recolte destul de bune pentru ca el să-şi poată plăti ipoteca.

Ce prost fusese, împrumutase banii pentru a mobila casa exact aşa cum dorise Kirsten. Şi încă mai plătea pentru scaunele pe care ea nu avea să mai stea niciodată. Toate lucrurile pe care ea şi le dorise atât de mult şi nici nu avusese prilejul să se bucure de ele aşa cum ar fi trebuit, oare Livvy se bucura de ele? Se întrebă el. Nu era sigur nici măcar că le observa.

Peaches necheză, acel nechezat specific pe care îl scotea când ieşea la aer şi, surprins că se afla afară, Spencer îşi ridică privirea. Livvy scosese iapa din grajd şi pe spatele acesteia stătea Josie, cu mâinile cufundate în coama ei.

El înghiţi în sec, dar nodul din gât refuză să dispară. Josie nu semăna deloc cu Margaret, al cărei păr auriu

strălucea în razele soarelui şi care stătea încremenită de groază pe spinarea lui Curly George. Micuţa aceea era plină de viaţă şi curaj, iar dacă era cineva îngrozit, aceasta era Peaches, care încerca să ţină fetiţa în echilibru pe spatele ei, de parcă ar fi fost conştientă de preţioasa ei povară.

Atunci, dacă nu semăna deloc cu fiica lui, de ce o vedea numai pe Margaret căzând de pe Curly George în timp ce se îndrepta furios spre trioul care mergea încet prin ţarc? Amintiri. Blestemul existenţei lui.

Fără să scoată un cuvânt, pentru că ştia că, dacă ar fi deschis gura, ar fi spus lucruri care nu ar fi trebuit rostite niciodată, luă repede fetiţa de pe cal şi i-o dădu Oliviei, după care plesni iapa atât de tare peste crupă, încât aceasta porni în galop spre capătul celălalt al ţarcului, unde se întoarse să se uite la el.

Trei perechi de ochi erau uimiţi de gestul lui, de parcă nu s-ar mai fi întâmplat niciodată ca un bărbat să ia un copil de pe cal.

— E în călduri, fir-ar să fie, zise el, de parcă asta ar fi explicat totul.

— Şi tu la fel? Îl întrebă Olivia atunci.

„Acum cine era nebun?” se întrebă el, surprins de subita ei obrăznicie.

— Te comporţi foarte ciudat, zise ea ca şi cum asta ar fi explicat, într-un fel, remarca ei. Chiar şi pentru tine.

Nepoata lui stătea agăţată de piciorul Oliviei,

temându-se mai mult de el decât de cal. Spencer făcu doi paşi înapoi pentru a-i mai alunga teama şi, în acelaşi timp, se dădu la o parte din calea brizei calde care îi aducea parfumul de liliac al lui Livvy în nări şi într-un creier care nu mai părea să funcţioneze.

Se uitau la el de parcă ar fi aşteptat să facă neapărat ceva şi bănuia că ar fi continuat să pândească vreun semn de demenţă tot restul după-amiezei, dacă un tropot de copite şi un zgomot de şaretă nu ar fi anunţat sosirea cumnatului său.

— A venit Remy, spuse el. Avem lucruri mai importante de discutat.

Porni în întâmpinarea şaretei cu nişte paşi hotărâţi. Nici nu mai ţinea minte de ce îi spusese ea că venea Remy.

În ultima vreme îi era greu să mai ţină minte şi altceva în afară de cât de bine mirosea Olivia şi de cât de mătăsoasă îi era pielea când făcea greşeala să o atingă.

— Remy, spuse el în chip de salut. Bess. Mă bucur să vă văd pe amândoi.

Remy dădu din cap şi sări de pe capră.

— Aşteaptă-mă aici, draga mea. Nu stau decât un minut. N-are niciun rost să te dai jos ca să te urci imediat înapoi.

Bess păru supărată, dar el o sărută pe obraz şi îi smulse un zâmbet. Livvy ajunsese deja lângă şaretă, cu

fetiţa pe şold.

— E prea mare ca s-o porţi în braţe peste tot, îi spuse Spencer. N-ar trebui s-o ţii atâta în braţe.

Olivia lăsă fetiţa jos cu inima îndoită, deloc încântată să renunţe la apropierea care abia începea să se înfiripe între ele.

— Vii la întrunire? O întrebă Bess când Remy îl trase de mânecă pe Spencer, făcându-i semn să meargă împreună pe verandă.

La întrunirea căii ferate? S-o aud pe Emma Zephin povestind iarăşi despre iubitul ei? Spuse Livvy râzând cristalin, după care adăugă ceva de genul că se gândea să meargă.

Lui Spencer îi fu greu să o mai audă când se depărtară.

— Am nevoie de carte, spuse Remy în şoaptă. Cea pe care ţi-am împrumutat-o.

Spencer începu să râdă.

— Ai uitat cum se face?

Remy scutură din cap.

— Nu-i de râs. Doctorul i-a spus lui Bess că nu mai trebuie să aibă copii, pentru că s-ar putea să-i fie fatal. Şi eu, pur şi simplu, nu ştiu ce să fac. Spencer, habar n-ai cum e. Simt că înnebunesc. Azi-dimineaţă i-am tras un dos de palmă lui Thom-Tom pentru că a vărsat laptele. Închipuie-ţi, să fac eu aşa ceva. Dacă n-o ating, îi rănesc sentimentele. Dacă o ating, nu sunt sigur că pot

să mă mai opresc. O să-mi pierd minţile. Sperăm că doctorul ăla din Milwaukee să aibă nişte răspunsuri.

Spencer avea toate răspunsurile de care avea nevoie Remy şi ştia din proprie experienţă că niciunul din ele nu dădea rezultate. Habar nu avea ce se aştepta Remy să obţină de la cartea doctorului Napheys, dar fu de acord să i-o aducă. Cu siguranţă că pe el nu-l ajutase cu nimic, cu sugestiile ei legate de abstinenţă. Doctorului Napheys îi era uşor să scrie aşa ceva. Probabil că nevastă-sa semăna cu calul lui. Dar ia să doarmă câteva nopţi în acelaşi pat cu Olivia, părul ei să-i mângâie pieptul şi parfumul ei să-i invadeze nările. După aceea să mai vorbească despre cât de uşoară era abstinenţa.

Deschise sertarul şi căută pe sub lenjeria de iarnă. Scoase toate lucrurile rând pe rând, dar cartea nu era acolo.

Citise din ea chiar cu două seri în urmă, sperând că trecuse peste vreun secret care să pună capăt agoniei lui. Încercă şi celălalt sertar, gândindu-se că, poate, dezamăgirea îl făcuse să fie neglijent. Puţin jenat, scotoci prin lenjeria Oliviei, toate lucrurile fiind albe cu volănaşe, danteluţe şi panglici. Găsi un corset pe care nici nu ştia că îl are, dar nici urmă de carte.

Livvy! Trebuia s-o fi găsit şi fusese şocată. Doctorul Napheys era un tip foarte tare care le spunea lucrurilor pe nume. Şi, acum, Spencer trebuia s-o întrebe ce făcuse cu ea. Ei bine, dacă fusese scandalizată, nu era decât

vina ei. Nimeni nu o pusese să citească, deşi numai Dumnezeu ştia că s-ar fi descurcat mult mai bine în noaptea nunţii dacă ar fi făcut-o… Totuşi, căutase cartea, care fusese bine ascunsă şi o citise din propria ei voinţă.

Acel gând îl înfuria şi îl speria. Cartea doctorului Napheys era suficient de explicită pentru ca până şi Livvy să priceapă ce se petrecuse între ei şi ce nu.

— Dumnezeule, murmură el, vrând lucrurile la loc în sertar.

Nu ştia dacă să fie revoltat sau să fugă văzând cu ochii.

Şi, totuşi, ea nu îşi schimbase atitudinea faţă de el. Se purta la fel ca întotdeauna. O femeie ca Livvy, dacă ar fi ştiut ce făcea el, nu i-ar fi zâmbit doar oferindu-i ceva de băut în grădină. O femeie ca Livvy ar fi… Se cutremură numai când se gândi.

Poate luase cartea, dar nu o citise încă. Ieşi din cameră ca şi cum, chiar în clipa aceea, ea ar fi avut-o în mână şi, dacă se grăbea, el ar fi putut să o împiedice să ajungă la partea referitoare la căsnicia lor.

— Olivia, strigă el din prag, făcându-i semn să intre în casă. Vino puţin.

Ea le spuse ceva lui Bess şi Remy, după care se îndreptă încet spre el, cu o expresie nedumerită pe chip.

— Ce s-a-ntâmplat? Întrebă ea când ajunse lângă el.

— Ăăă… Era o carte… A lui Remy. Şi o vrea înapoi.

Olivia se făcu roşie ca focul.

El îşi simţi propriii obraji încălzindu-se şi se întrebă dacă părea la fel de vinovat ca ea.

— Deci o ai?

— S-o am?

Nici nu putea să-l privească în ochi.

— Livvy. Îmi dau seama, după culoarea din obrajii tăi, că ai citit din ea, aşa că n-are niciun sens să ne mai jucăm. O să vorbim mai târziu despre faptul că ai citit o asemenea carte, dar acum trebuie să i-o dau lui Remy.

Ea îşi încrucişă braţele şi, privind în pământ, ridică din umeri.

— Foarte bine, dă-i-o.

— Unde e? Întrebă el cu un glas mai blând când văzu cât de stânjenită era.

Erau căsătoriţi de trei ani şi tot avea impresia că stătea de vorbă cu o fată inocentă.

Ea se duse în dormitor şi se aplecă să tragă sertarul. Oricât de mult i-ar fi plăcut să-i privească şezutul, el nu văzu niciun rost în şarada aceea.

— Nu-i acolo, Liv. Unde ai ascuns-o?

Bănui că, până la urmă, nu o citise şi că, poate, încercase să-l împiedice pe el să o facă.

— E în regulă. Nu vreau decât să i-o dau înapoi. N-ai de ce să te temi.

Ea era tot aplecată, pipăind lucrurile.

— Spencer, spuse ea întorcându-se şi privindu-l cu

ochii mari şi ridicând din sprâncene. Nu-i aici. Nu-i nici la mine, nici la tine.

— Ei bine, atunci cine? …

— Doar nu crezi… începu Livvy, ducând repede mâna la gură. Vai, nu se poate…

— Băieţii sunt curioşi, Liv. Asta-i tot. Deşi pare cam mic.

— Nu-i vorba numai de carte, Spencer. Ce căuta prin lucrurile noastre intime?

Se cutremură şi el îi frecă braţul, după care o apucă de cot şi o ajută să se ridice. Chiar şi aşa tulburată, era delicată, chiar şi cu dunga aceea de pe frunte era… ei bine… Singurul cuvânt care îi venea în minte era „drăguţă” şi nu asta gândea.

— O să stau de vorbă cu el, zise Spencer. Băieţii sunt curioşi din fire în privinţa unor asemenea lucruri.

Nici lui nu-i plăcea ideea că i se umbla prin lucruri, dar îşi amintea că fusese un băiat cu o mulţime de întrebări, care nu avusese destul curaj ca să le pună.

— Poate ar trebui s-o fac eu…

— Nu, spuse el întrerupând-o. Un băiat trebuie să stea de vorbă cu un bărbat.

— Îmi pare rău, Spencer, zise ea privindu-l cu vinovăţie. Aş putea să-l rog pe Remy să stea de vorbă cu Neil, dacă tu nu vrei.

— Am zis c-o să-i vorbesc, se răsti el cu mai multă asprime decât intenţionase. Mă mir doar că trebuie s-o

fac atât de curând. De fapt, fiind băiatul lui Bouche, probabil că a fost crescut după Opera lui Aristotel.

Ea îl privi nedumerită şi el abia se abţinu să nu zâmbească, amintindu-şi cum răsfoise împreună cu Remy cartea amintită în spatele hambarului tatălui său. Chiar dacă desenele erau destul de primitive, pentru nişte băieţi de treisprezece ani, avizi de informaţii, fuseseră destul de interesante. Dar Neil avea, cât, zece ani? Ce putea să ştie despre asemenea lucruri?

— Crezi că o fi în hambar? Întrebă ea referindu-se la carte. Să mă duc să mă uit?

Spencer clătină din cap. Prefera ca băiatul să i-o dea singur, nu să se ducă el să o ia. Remy putea să aştepte câteva zile. În definitiv, Bess avea să fie plecată şi el putea să stea de vorbă cu Neil în absenţa femeilor. Probabil că şi nepoţii lui aruncaseră o privire pe cartea aceea. Remy avea să înţeleagă.

— Ar trebui să mergem la întrunire, zise el. O iei şi pe-aia mică?

— Mm-hm, spuse ea zâmbind cu puţină mândrie.

Copiii păreau să-i priască, deşi lui îi creau o stare de nervozitate.

— Louisa e pe-aici pe undeva şi Neil a zis că se duce acasă cu Thom-Tom şi Philip după şcoală că să-şi facă temele împreună şi, pe urmă, vin încoace.

Ah, îşi spuse Spencer – cartea. Istoria se repetă.”

— Temele, zise el nevrând să pară prea neîncrezător.

Da, se pare că lui Thom-Tom şi lui Philip le place de vărul lor.

— Da, spuse ea, fiind prea încântată pentru ca el să-i spună adevărul. Nu e minunat?

— Şi unde ai zis că e domnişoara Louisa?

Fata îl îngrijora, fiind o combinaţie ciudată de femeie şi copil, încercând să fie o persoană matură, dar eşuând groaznic, apoi încercând să-şi ascundă sânii care începeau să se dezvolte uşor şi şoldurile care se împlineau încetul cu încetul.

— Sincer nu ştiu, recunoscu ea ridicând uşor din umeri. Dar, ca şi băieţii, fetele trebuie să treacă prin anumite momente la unsprezece, doisprezece ani, care nu sunt deloc uşoare. Cred că e pe undeva şi se gândeşte.

Spencer fusese martor la dezvoltarea Oliviei, fiind destul de mare ca să ştie ce se petrecea cu ea, dar nu destul de mare pentru a fi înţelegător cu o fată care stătea ore întregi cu privirea în gol, fără să facă nimic şi pe urmă spunea că Maple Stand era cel mai plictisitor loc de pe pământ.

— Cred că ar cam trebui să stai de vorbă cu ea când te întorci, îi sugeră el, dar Olivia făcu o mişcare din cap parcă pentru a-i aminti că Louisa nu voia să aibă nimic de-a face cu ea.

El bănui că avea dreptate. Orice încercare a lui Livvy de a o ajuta pe Louisa să înţeleagă ce se petrecea cu ea

ar fi putut fi luată de aceasta drept o tentativă de a-i lua locul mamei ei.

— Eh, ar fi timpul să plecăm, spuse el ieşind împreună cu ea exact la timp ca să-l audă pe Remy strigând că întârziau.

După felul în care vorbiseră Charlie Zephin şi fiica lui, Olivia bănuise că totul era stabilit. Ea scrisese pentru consultaţii, una pentru sine şi una pentru Bess, unei doctoriţe despre care citise în Badger State Banner. Numărase banii pentru cheltuieli şi pe cei din castronelul pentru zahăr, care erau puşi deoparte din ce îi rămânea după ce cumpăra lucrurile necesare pentru cină.

Acum, iată-i pe prietenii şi vecinii ei discutând aprins despre topograful căii ferate. Trebuia invitat acolo sau nu? Trebuia. Altfel cum ar fi putut ea să ajungă la Milwaukee să se ducă la doctoriţa Sarah Roberts? Şi, dacă nu discuta cu aceasta, cum avea să ştie dacă exista măcar un licăr de speranţă în ce privea posibilitatea ca ea să rămână însărcinată?

— … pentru că un tren înseamnă zgomot, fum şi tot felul de neisprăviţi, îşi a uzi ea soţul spunând.

— O să aducă posibilităţi noi de afaceri şi nu te poţi împotrivi progresul ui, domnule Williamson. Suntem aproape în secolul douăzeci şi dumneata trăieşti în optsprezece, spuse Charlie Zephin întunecat la faţă, când altădată era zâmbitor.

— Am citit că a avut loc un accident chiar luna trecută în Gilmour, Montana şi patru oameni au fost răniţi. Am impresia că în fiecare săptămână se aude de câte unul…

— Erau nişte vagabonzi, spuse cineva. Nu contează.

— N-aţi auzit de ciocnirea din Hudson? Şase morţi şi doi răniţi la nici două sute de mile de-aici şi asta s-a întâmplat săptămână trecută.

— E ceva ce ţine de viitor şi Maple Stand nu-şi permite să rămână în urmă.

— Ei bine, eu votez împotrivă, spuse Spencer ridicându-se în picioare.

— Nu văd de ce ar fi rău dacă domnul Makeridge ar veni să arunce o privire, spuse Olivia ridicându-se lângă soţul ei.

În încăpere se făcu linişte.

— Stai jos, zise Spencer. Nu poţi să votezi pentru calea ferată, aşa că ai grijă de aia mică pe care ai ţinut morţiş s-o aduci cu tine.

— Vrei să spui că nu am un cuvânt de spus în treaba asta? Întrebă Livvy, uitându-se la Josie, care mânca încântată prăjiturelele pe care le luase la ea.

I se alăturară şi alte femei care se ridicară în picioare şi se întoarseră spre soţul ei cu aceeaşi expresie întrebătoare pe chip care bănuia că se vedea şi pe faţa ei.

— Pentru că mai multe din aceste doamne împreună cu soţii lor posedă terenul pe care vor să-l cumpere cei

de la căile ferate. Unele, ca doamna Trencher, de exemplu, sunt proprietare unice. Aşa că, dacă femeile nu au dreptul să voteze…

— N-am spus că ele nu pot să voteze, zise Spencer în şoaptă, dar destul de tare. Am spus că tu nu poţi să votezi. Doar dacă nu cumva vrei să te declari împotriva căii ferate, ca şi mine. Altfel nu facem decât să ne anulăm reciproc şi n-are niciun sens să ne aflăm aici.

— Ei bine, poate că n-are sens pentru tine, spuse ea ignorând insulta care ieşise de pe buzele soţului ei atât de uşor, dar, pentru mine, are. Am două bucăţi de pământ acolo şi bănuiesc că, dacă pe domnul Makeridge o să-l intereseze vreuna din ele, am acelaşi drept ca orice bărbat să aud ce are de spus.

— Makeridge? Întrebă Spencer. Cine mai… începu el să spună, dar Olivia îi aruncă o privire furioasă şi se stăpâni. Cine este acest Makeridge? Şi de unde-l cunoşti?

— Domnul Makeridge, spuse Emma Zephin dregându-şi glasul, este topograful de la Ahnapee and Western Railroad. De fapt, profesia lui se numeşte inginer de construcţii civile.

Un zumzet se răspândi prin încăpere, mai ales în rândul femeilor când văzură noua coafură a Emmei, un fel de coc umflat, ca acelea desenate de C.D.Gibson. Cel puţin Livvy bănuia că aşa intenţionase Emma să arate. Se întrebă cum ar fi stat părul ei aranjat astfel.

Spera că mai bine decât al Emmei.

— Ce ai în cap, domnişoară Zephin? Întrebă cineva şi câţiva bărbaţi, inclusiv Spencer, izbucniră în râs.

Livvy îi şopti atunci:

— Nu e surdă.

— Nu, spuse el. Doar urâtă.

Emma ignoră întrebarea legată de părul ei.

— Domnul Makeridge este un om extrem de bine educat, continuă ea. Are părul şaten cu o buclă deasupra unei sprâncene şi ochii de culoarea cerului în iunie.

— Oricum, spuse Olivia, încercând să o împiedice să se facă şi mai mult de râs, nu putem opri un om dacă vrea să vină şi poate că reuşim ca vizita lui să fie în avantajul nostru.

Speră că altcineva care era în favoarea construirii căii ferate avea să ia cuvântul în continuare, pentru că ea nu mai ştia ce să spună. „Trebuie să mă duc la Milwaukee, pentru că vreau un copil al meu”, nu părea un lucru potrivit.

— Şi poate că, dacă nu-l invităm, dacă nu ne purtăm frumos cu ei, o să se ducă în altă parte, unde cei de acolo or să facă treaba asta şi astfel noi o să scăpăm de toate necazurile chiar înainte ca acestea să înceapă, zise Spencer, adresându-se tuturor, dar, când încheie, se uită furios la Livvy.

— Tocmai asta e, zise domnul Zephin. Dacă nu-l curtăm noi, alţii or s-o facă…

— Se pare că domnişoara Emma abia aşteaptă să-l curteze, fu de părere cineva.

— Am corespondat, zise ea cu mândrie şi cu nasul în vânt.

— Au corespondat, spuse Spencer încet, aşa încât nu îl auziră decât câţiva din jurul lui. Aşa se explică totul. Tipul ia ceva fără să fi văzut înainte. Am impresia că e de datoria noastră să-l protejăm.

— Aş vrea să-l văd pe inginerul ăsta venind şi cumpărând Ferma Sacotte chiar de sub picioarele obosite ale lui Bess, interveni Remy, luând-o pe Olivia prin surprindere, l-aş vinde tot de la Dan până la Beersheba numai s-o văd pe Bess plecând de la ferma aia şi mutându-se într-o căsuţă frumoasă în oraş, fără scări şi treburi de făcut în afară de bătutul untului pentru biscuiţii ei delicioşi.

— Şi ţi-ar plăcea să-i dai lui Bouche o treime din bani ca să nu mai auzim niciodată de el? Şi încă o treime surorii tale care ar da-o probabil primului copil sărman care i-ar apărea în cale? Întrebă Spencer.

— Părerea mea e că Wayton, adică domnul Makeridge, ar putea fi convins să aducă trenul chiar prin Maple Stand, spuse Emma.

— Se pare că e gata să-şi treacă toată calea ferată prin… se auzi o voce aspră înainte s-o corecteze cineva… oraş, domnişoară. Să aducă acea cale ferată chiar prin oraşul nostru.

Se auziră multe fluierături şi râsete şi Olivia se gândi că persoana care făcuse acel comentariu nu avea gânduri potrivite pentru o întrunire la care se aflau şi bărbaţi şi femei.

— Sunt de părere să supunem la vot, zise Charlie Zephin, dându-şi fica la o parte de pe podium, după care ceru să se facă linişte. Toţi cei care sunt pentru sosirea domnului Makeridge în Maple Stand ca să vadă cum stau lucrurile să vină în stânga mea. Cei care nu vor nici măcar să vadă ce are omul de oferit, care vor ca Maple Stand să fie lăsat să se usuce şi să se transforme în praf şi pulbere, să vină în dreapta mea.

Parcă era un predicator pregătit pentru binecuvântare aşa cum stătea cu mâinile ridicate. Spencer o apucă pe Livvy de braţ, dar ea se eliberă şi se duse cu Josie în braţe să se alăture celor care îmbrăţişau viitorul şi tot ce presupunea acesta.

Îşi privea sfidător soţul care se uita extrem de urât la ea. Foarte puţini rămăseseră lângă Spencer, agăţându-se de trecut şi vrând ca lucrurile să rămână aşa cum erau.

Livvy îşi dorea ca măcar unii din cei care stăteau lângă ea acum să vină cu ea acasă şi să-l înfrunte pe Spencer mai târziu. Nu o atrăgea deloc ideea că trebuia să o facă singură.

10

Era aranjată şi pregătită să plece. Privind-o, Spencer

se întrebă dacă mai văzuse vreodată acel costum cu care era îmbrăcată. Era de un gri-perlă şi îi strângea foarte bine mijlocul.

Aproape că nici nu o cunoştea pe femeia cu pălărie cu pene care stătea lângă uşa dormitorului lor. Dar expresia de expectativă din ochii ei era destul de familiară. Părea atât de plină de speranţă, încât ai fi zis că ea era cea care avea programare la doctor, nu Bess. Dar aşa era Livvy, păsându-i mai mult de alţii decât de ea însăşi.

— Ai multă încredere în această doctoriţă Roberts, nu? O întrebă el. Crezi c-o s-o ajute pe Bess?

Ea păru uimită de vorbele lui, după care ridică uşor din umeri şi penele de la pălărie se mişcară şi după ce ea nu mai dădu din cap.

— Trebuie măcar să încercăm, spuse ea. Adică, dacă există o cale, cu siguranţă n-aş vrea s-o ratăm pentru că trăim în Maple Stand şi nu în Milwaukee.

— Nu, zise el, neînţelegând prea bine la ce se referise ea. Dar nu crezi că, dacă ar mai slăbi puţin, Bess n-ar mai avea nicio problemă? Poate că această călătorie nu e chiar necesară, Liv.

— Cina e în răcitor. Louisa ştie cum s-o încălzească. O să stea acasă cu Josie, dar lui Neil i-am zis să se ducă la şcoală, spuse ea punându-şi mănuşile care se asortau perfect cu costumul ei de călătorie.

— Nu văd ce ar putea să-i spună doctoriţa aia în plus.

Doctorul Lemense îşi practică meseria încă de când

eram eu mic. Crezi că nu ştie ce spune?

Ea îşi netezi fusta care străluci asemeni unui câmp îngheţat sub razele soarelui.

— Nu prea sunt sigur că ar fi cazul să te duci.

— Neil o să se ocupe de animale şi o să rămână destul de la cină pentru mâine seară. Sunt două pâini în cuptor care or să fie gata peste vreo douăzeci de minute, spuse ea, după care strigă: Louisa, n-o să uiţi de pâine, da?

Din camera fetei se auzi un mormăit pe care amândoi îl luară drept un răspuns afirmativ.

— Eşti sigură că această călătorie e bună pentru Bess?

Poate că nu-i o idee tocmai bună să plece la un asemenea drum. Te-ai gândit la asta?

Ea făcu ochii mari şi îşi concentră atenţia asupra lui, nu asupra hainelor de călătorie care, după părerea lui, erau deja perfecte şi nu mai necesitau atâta agitaţie din partea ei.

— Spencer, aş fi gata să jur că nu vrei să plec.

Nimic nu era mai departe de adevăr. Abia aştepta ca ea să. Plece. De fapt, ar fi vrut să o fi făcut încă din seara precedentă. De preferat înainte de întrunirea aceea afurisită.

— Nu jura, Livvy, spuse el evitând să-i răspundă. Ai luat banii pe care ţi i-am dat?

Luă geanta pe care o lăsase lângă uşa dormitorului şi o puse lângă cea de la intrare.

— Pentru a treia oară, da, zise ea. Nu-ţi mai face

atâtea griji. M-am descurcat singură destul timp înainte să mă mărit cu tine, ai uitat? Am mai fost la Milwaukee şi nu e nici chiar atât de mare, nici atât de înspăimântător.

— Un oraş în care singura stradă fără o berărie e plină. De femei care…

Nu ştia cum să exprime în cuvinte potrivite pentru urechile lui Livvy ceea ce făceau acele femei şi nu-i plăcu faptul că ea părea amuzată de stânjeneala lui.

— Toată viaţa am trăit în preajma berii, Spencer şi mă-ndoiesc că femeile alea mi-ar putea servi la ceva. De ce eşti aşa de îngrijorat?

— Nu sunt îngrijorat, spuse el şi observând o pieliţă nelalocul ei pe degetul mare, începu să o rupă.

— Bine, zise ea cu o notă de finalitate în glas.

— Da, aprobă el trăgând de pieliţă cu dinţii şi o smulse dureros.

— Şi o să poţi sta de vorbă cu Neil în absenţa mea, şopti ea, după care adăugă: Ştii tu despre ce.

De parcă n-ar fi ştiut la ce se referea. Îi era groază deja. Să-i vorbească despre asemenea lucruri unui băiat de vârsta lui Neil.

— Spencer? Întrebă ea tatonând.

— O s-o fac, Olivia, doar am zis c-o s-o fac, nu?

Aveau să fie două zile grozave. În locul torturii de a dormi lângă soţia lui mirositoare a liliac, avea să doarmă singur. Şi fetele. Nu prea îl plăceau. Louisa se purta ca

şi cum el ar fi mirosit urât, ţinându-se la distanţă ori de câte ori putea, iar Josie tot mai continua să creadă că unele părţi ale corpului său erau destinate muşcatului, mai ales când el încerca să o dea jos de pe unde reuşea să se cocoaţe.

— Sărmane Spencer, zise Olivia cu compătimire în glas. Ştiu că nimic din toate astea nu e cum ai plănuit.

Înainte ca el să apuce să se gândească la adevărul pe care îl conţineau acele cuvinte, ea deschise uşa şi făcu semn cu mâna.

— Au venit, zise ea. Louise, Josie? Vreau să-mi iau rămas-bun de la voi.

Neil veni alergând din hambar, încercând să nu verse laptele pe care îl mulsese de la Miss Lily. Olivia îl ciufuli şi îl sărută pe obraz spunându-i apoi să-l asculte pe unchiul Spencer. După aceea se întoarse şi se uită la fetele care ieşeau din dormitor.

Louisa înaintă încet, muşcându-şi buza de jos puţin şi ţinând-o pe Josie în faţă.

— Nu mai fi aşa îngrijorată, îi spuse Olivia cuprinzându-i bărbia. Unchiul Spencer nu-i deloc greu de mulţumit. O să fie bine.

Louisei îi tremură buza, dar fata încuviinţă uşor şi îşi strânse şi mai tare surioara în braţe.

— Iar tu, spuse Olivia împungând-o pe Josie în burtică şi făcând-o să râdă, să nu faci nicio năzbâtie cât sunt eu plecată. Să asculţi de sora ta şi de unchiul

Spencer şi să fii cuminte, auzi?

Micuţa o privi cu nişte ochi mari şi inocenţi când o sărută.

Apoi veni rândul lui. Stătea stânjenită în faţa lui, aşteptând să-i spună „drum bun” şi că avea să-i fie dor de ea. El ştia acest lucru. Copiii îl priveau aşteptând acelaşi lucru. Ştia şi asta. Dumnezeule, nici nu-şi mai amintea când avusese ultima oară parte de un moment de intimitate. Îşi scoase ochelarii şi îi lustrui cu batista, având grijă să înlăture şi ultima pată.

Apoi îi luă valiza şi o duse la trăsura lui Zephin.

— Ar trebui să pleci.

Ea se duse repede după el, amintindu-le copiilor ba una, ba alta, în timp ce mergea, de parcă ar fi fost o mamă adevărată şi îl lăsă să o ajute să urce în trăsură. El avu un scurt schimb de amabilităţi cu Bess, urându-i o călătorie plină de succes şi îi strânse mâna lui Charlie Zephin.

— Nu-ţi face niciun fel de griji, îl asigură Charlie. Soţia dumitale e pe mâini bune.

Inima îi bătea cu putere în piept, văzându-şi soţia cum se instala. Cuvintele tânjeau să-i iasă de pe buze, dar le împiedică, muşcându-şi limba. Nu că ar fi vrut să-i spună că avea să-i fie dor de ea. Problema era că se aştepta acest lucru din partea lui. Şi, în niciun caz nu avea să se lase forţat să spună cera numai pentru a-i face fericiţi pe ea şi pe copii.

— Ei, la revedere, Spencer, spuse Bess veselă.

Şi nu avea de gând să o spună nici de dragul lui Bess.

— Asta-i tot, atunci? Întrebă Charlie, de parcă ar fi fost obligatoriu ca un soţ să-i spună astfel de lucruri soţiei.

Al naibii să fie dacă avea să spună.

— Da, asta-i tot.

Toţi se uitau la el, aşteptând.

— Spencer? Întrebă Livvy încet. Mai vrei să-mi spui ceva?

— Nu, spuse el supărat de atâtea îndemnuri. Puteţi să plecaţi când vreţi.

— Doar dacă dai drumul hamului, zise Charlie râzând şi arătând spre cureaua de piele pe care Spencer o ţinea strâns.

Spencer îi dădu drumul de parcă l-ar fi fript deodată şi plesni calul peste crupă.

Abia când trăsura nu se mai văzu aproape deloc, rosti cuvintele cu glas tare.

— Drum bun, Livvy-love.

— Acum nu mai poate să te audă, zise Neil încet.

Când se întoarse să-i spună băiatului să plece repede la şcoală, nu mai văzu pe niciunul din cei trei copii.

Ziua fu plină de surprize, niciuna binevenită. Senzaţii pe care nu le mai avusese de când locuiseră în casa lui Kirsten şi copiii reveniră deodată pentru a-l bântui ca nişte fantome. De exemplu, descoperi că tot mai putea

să-şi dea seama că cineva nu era în casă fără să fie înăuntru. Pur şi simplu, simţea că Livvy nu era acolo chiar şi de pe cel mai depărtat câmp.

Apoi descoperi că putea fi sigur că doi copii erau în casă, pentru a-şi da seama, când intra seara, că ei nu erau acolo. Pe masa din bucătărie fusese lăsat un bilet în care i se spunea că aveau să se întoarcă.

Se dusese înapoi pe câmp, neavând nici cea mai vagă idee de unde să înceapă să caute fetele şi aproape o oră întreagă încercase să-şi spună că nu avea de ce să-şi facă atâtea griji.

Se înşelase din nou.

Când apăruseră, în sfârşit, văzuse că faţa Louisei era brăzdată de lacrimi şi ochii îi erau roşii. Şi era limpede că nu cu el ar fi vrut să discute problemele pe care le avea.

Ceea ce îi aminti că avea ceva de discutat cu Neil.

Băiatul veni de la şcoală alene, fredonând o melodie şi urmărind norii ca şi cum misterele universului ar fi fost scrise pe cer. Îşi trânti cărţile pe verandă şi o zbughi pe câmp fără să intre în casă măcar ca să bea un pahar cu lapte rece.

— Nu ţi-e foame, băiete? Îl întrebă el. Dacă nu începi să mănânci mai mult, o simplă furtună de vară o să te zboare până în Michigan.

— Pot să mai aştept, spuse băiatul arătând spre cerul care se acoperea cu nori negri, lucru pe care Spencer nu

îl observase. Se pare c-o să plouă, nu?

— Ar trebui să ducem caii înăuntru, se hotărî Spencer.

— Am înţeles, zise Neil alergând înainte ca să deschidă uşa grajdului.

Spencer îi arătă cum să deshame calul şi îi dădu cutia de Colgate's Black Harness Soap. Fără să facă risipă de cuvinte, vârî o cârpă înăuntru şi îi arătă cum să aplice pasta şi să o întrebuinţeze.

Când fu sigur că Meii nu avea să distrugă pielea, făcu o încercare de a vorbi cu el.

— A fost bine la şcoală?

— Cred că da, zise băiatul.

Urmară câteva momente de linişte.

— Aveţi ceva fete drăguţe în clasă?

— Fete?

— Da, ştii, creaturile alea drăguţe cu panglici în păr şi cu jupoane.

— Ah, zise Neil. Cele care nu vor să-şi care singure cărţile şi pe care nu poţi să le loveşti, dar care pot să te lovească dacă vor.

Spencer nu putu să nu râdă.

— Exact. Sunt vreunele drăguţe în clasa ta?

— Nu m-am gândit niciodată la asta, zise Neil evident gândindu-se în acel moment.

— E vreuna deosebită?

— Nu, spuse el după ce se gândi bine.

— Ah.

Se ocupară de hamuri şi curele, intrând într-un anumit ritm, Neil frecând bine pielea cu săpun şi Spencer lustruind.

— Nu-i uşor pentru un copil să fie departe de tatăl lui când e în creştere, zise Spencer când ajunseră unul lângă altul.

— Bănuiesc, spuse băiatul cu o voce puţin tremurătoare.

— Ţi-e dor de tatăl tău?

Băiatul clătină din cap solemn. Spencer nu ştia dacă era atât de trist pentru că, într-adevăr, îi era dor de Bouche şi avea impresia că şi-ar fi jignit unchiul dacă ar fi recunoscut sau dacă numai simpla discuţie despre tatăl lui îl făcuse să devină serios dintr-o dată. Oricum, Spencer se gândi că ar fi fost mai bine să nu mai aducă vorba de Bouche.

— Eh, voiam să ştii că mă pricep destul de bine să răspund întrebărilor unui băiat, ţinând cont că şi eu am fost copil odată.

— Bine, spuse Neil frecând bine cureaua din mâna lui.

— Aşa că, dacă ai vreo întrebare, poţi s-o pui, îl îndemnă el.

— Păi, ar fi ceva.

Spencer se pregăti.

— De unde crezi că se ştie la ce distanţă să se pună

dinţii de la grapă? Sunt la distanţa perfectă pentru sădit, nu? Cum…

— Sunt ajustabili, spuse el. Dar eu m-am referit la faptul că poţi să-mi pui întrebări, ei bine… Poate vrei să ştii anumite lucruri mai personale, iar fetele nu sunt pe-aici, mătuşa Liv e pe drum spre Milwaukee… Ai vrea să mă-ntrebi ceva ce discută numai băieţii?

Neil se gândi puţin.

Spencer ştia că se gândeşte pentru că îşi rodea interiorul obrazului.

— Ei bine, nu cred că pe fete le interesează prea mult munca la fermă, zise el în cele din urmă.

— Nu, nu le interesează.

— Atunci, mai pot să-ţi pun o întrebare în legătură cu ferma?

Spencer nu putu să nu ofteze. În ritmul acela, discuţia lor ar fi putut să dureze toată noaptea şi tot n-ar fi ajuns la carte.

— Aş prefera să ne limităm la lucruri pe care băieţii le discută atunci când fetele nu sunt prin preajmă.

— Neil se uită la el de parcă ar fi fost vreun degenerat, începu să se şi simtă ca unul.

— Vreau să spun, din moment ce mătuşa Liv nu-i aici, mă rog.

— Bănuiesc că nu vorbeşti prea mult cu băieţii, spuse Neil şi păru să se gândească dacă să continue discuţia sau nu. Bine, zise el şovăitor. Presupun că putem să

vorbim despre genul ăsta de lucruri. Dacă vrei.

— Vreau, zise Spencer.

Urmară din nou câteva clipe de linişte, care fu întreruptă de un tunet şi de zgomotul primelor picături de ploaie care căzură pe acoperişul grajdului.

Spencer se tot gândea la fetele din casă cum trebuiau să se simtă, când afară era furtună şi începu să-şi piardă răbdarea.

— Pune odată întrebările alea, băiete, spuse el şi apoi îi veni să-şi muşte limba. Trebuie să existe unele lucruri pe care ai vrea să le afli. Despre băieţi şi fete, vreau să spun.

Neil se oprise din lucru şi îl privi nedumerit.

— Ce anume despre băieţi şi fete?

— Bine, încercă el din nou. Ce zici de modul în care vin copiii pe lume? Vrei să ştii mai multe despre asta?

Neil păru îngrozit.

— Nu! Ştiu totul despre asta.

— Zău?

Neil încuviinţă.

— Mama a înghiţit o sămânţă de pepene care a tot crescut în burta ei până când a fost atât de mare, încât a durut-o îngrozitor când au scos-o şi ea a ţipat şi a ţipat şi, în final, după ce au scos-o… spuse el arătând spre şezut cu ochii închişi şi strâmbând din nas, a dat-o în schimbul lui Josie.

Spencer îşi acoperi gura cu mâna. Într-un târziu,

izbuti să spună:

— Înţeleg. Atâta tot vrei să ştii despre asta?

— E nevoie să ştiu mai mult? Întrebă băiatul cu atâta teamă, încât Spencer se trezi luându-l pe după umeri şi strângându-l uşor înainte să se ridice.

— Nu, băiete, nu cred că e nevoie.

Nu credea că Neil luase cartea. Alergară amândoi în casă şi se scuturară ca nişte câini uzi în mijlocul salonului.

Josie râse de ei, lucru la care Spencer se aşteptase. Louisa se strâmbă. Ceea ce, de asemenea, nu era de mirare. Era o fată morocănoasă, fără îndoială. Dar aroma care se simţea dinspre maşina de gătit merita toate privirile încruntate pe care voia ea să i le arunce.

— Mâncarea e aproape gata? Întrebă el.

— Mătuşa Liv a spus să pun masa la cinci şi jumătate, spuse ea uitându-se la ceasul de pe poliţa căminului.

— Nu e aici şi tot îmi dirijează viaţa. Eh, bănuiesc că n-o să-i spună nimeni dacă o să încălcăm o regulă, două în absenţa ei, nu?

Se lăsă ademenit şi mai mult de aromă şi luă capacul de deasupra cratiţei.

— Cred că e gata, spuse el, întinzând mâna spre farfuriile care erau şi acum pe grătar, la scurs, unde le lăsase Livvy.

— Încă nu e cinci şi jumătate, se răsti Louisa la el şi încercă să-şi strecoare braţul între el şi cratiţă pentru a

pune capacul la loc. Cel puţin asta bănui el că fusese intenţia ei, dar ea icni deodată şi se depărta brusc de maşina de gătit, strângându-şi braţul.

— Oh, Doamne, ia să văd, spuse el vrând să-i examineze braţul.

— Nu-i nimic, zise ea şi lacrimile îi inundară ochii de un căprui închis care semănau atât de mult cu ai lui Livvy, încât ai fi zis că era fiica acesteia. Sunt sigură că nu m-am fript rău.

— Neil, adu nişte slănină din dulap, spuse el ridicând fata, surprins că era atât de uşoară şi aşezând-o pe dulap. Dă-mi voie să mă uit, zise el din nou, de data aceasta, dându-i de înţeles că nu suporta contrazicere.

Ea dezlegă panglica de la manşetă şi suflecă mâneca. Lacrimi mari căzură pe fustă şi apoi pe umăr, când întoarse capul, fiecare picătură lăsând un cerc întunecat pe stamba de culoare bleu.

— E-n regulă, spuse el cât putu de blând, gândindu-se că Livvy avea să-l omoare pentru că lăsase să se întâmple aşa ceva.

Dacă nu se omora el înainte. Auzi, să lase o fată de vârsta Louisei să se ocupe de mâncare… unde i-o fi fost minţea?

Îşi ţinu răsuflarea când văzu semnul roşu de pe braţul ei. Nu arăta prea rău şi cu siguranţă nu avea să-i rămână semn, dar trebuia să usture groaznic, totuşi.

— Te doare rău?

Ea scutură din cap, refuzând să-l privească în ochi.

— Nu pare foarte grav, zise el, dând puţin cu slănină peste locul înroşit, după care îi lăsă braţul încet în jos. Nu e ceva care să nu se vindece.

O îmbrăţişă apoi şi o frecă pe spate uşor, simţindu-i suspinele de parcă ar fi fost în interiorul lui. Materialul rochiei era subţire şi îi simţi oasele mici, ca de pasăre. Nu avea mai multă carne pe ea decât fratele sau sora ei. Doar că părea să se ţină mai mândră. Bănui că acest lucru se datora faptului că Marion îşi petrecuse mai mult timp cu ea.

— Drăguţă rochie, spuse el, întrebându-se dacă Livvy fusese cea care i-o făcuse.

Codiţele florilor brodate îl făcură să creadă că da. Suspinele încetară şi ea rămase tăcută în braţele lui. Se dădu puţin înapoi, ţinând-o cu o mână pe dulap şi îi studie chipul, încercând să-şi dea seama cât de rău o durea. Ea privea dincolo de el, muşcându-şi buzele furioasă.

Era ceva, nu îşi dădea seama ce anume, ceva ce îl făcea să vrea să se depărteze de ea. O voce lăuntrică îl implora să nu o atingă, dar, cu toate acestea, ea nu se desprinse de el. O ajută să se dea jos de pe dulap după care îi trase o palmă uşoară peste şezut, trimiţând-o în cameră.

— Du-te şi linişteşte-te. Mă ocup eu de cină.

Ea porni tăcută spre dormitor, privind de două ori

peste umăr şi uitându-se repede în altă parte când îi întâlni privirea.

El încercă să mai înveselească atmosfera la masă, dar până şi Josie era tăcută şi el tânjea după sporovăiala pe care soţia lui părea să o întreţină cu atâta uşurinţă.

— Mă întreb ce-o face mătuşa voastră în Milwaukee, spuse el vesel, dar acest lucru îi făcu să fie şi mai mohorâţi, dacă aşa ceva era posibil.

Când buzele lui Josie începură să tremure şi ochii fetiţei se umplură de lacrimi, îi păru rău că pomenise de ea.

Căzură de acord să se culce devreme cu toţii. Louisa se retrase cu Josie, iar el şi Neil rămaseră să se ocupe de vase.

— Mai vrei să vorbim despre ceva? Îl întrebă Neil ştergând farfuriile. Ştii, ca între bărbaţi?

Spencer nu putu să nu-i zâmbească. Ar fi vrut să-i pună o sută de întrebări, toate despre Julian Bouche şi despre ce le făcuse acelor copii. Neil era atât de dornic să facă pe placul tuturor, Josie atât de nestăpânită, iar Louisei îi era atât de teamă să nu fie atinsă.

— Ai văzut vreodată un meci de baseball? Îl întrebă el, însă.

— Am asistat la un antrenament odată, la Chicago, spuse Neil radiind.

— Poate o să mergem într-o zi la un meci, zise Spencer, ceea ce fu o surpriză pentru amândoi.

Acum, ce i-o fi venit să spună aşa ceva? Se întrebă el.

La ora opt era linişte în toată casa. Neil dormea pe canapea, ca în fiecare seară de când vântul lui Miss Lily zguduise toată lumea, iar din camera fetelor nu se auzea niciun zgomot.

Spencer se dezbrăcă şi se întinse în pat cu pipa lui şi cu o nouă povestire despre acel detectiv deştept cu pălărie de pâslă, bucurându-se de faptul că avea tot patul numai pentru el. După câteva minute, se hotărî să vadă dacă partea lui Livvy era mai moale.

Nu era.

Trecu la locul lui, îşi umflă perna, o îndoi şi o rezemă de tăblia patului. Se aşeză pe partea stângă, dar nu avea suficientă lumină ca să poată citi, aşa că se întoarse pe dreapta, unde lumina îi bătea direct în ochi.

Vinovăţie. Asta era. Din cauza faptului că el îşi pierduse răbdarea, fata se fripsese. Poate că nu avea să-i lase o cicatrice pe piele, dar avea impresia că avea să-i lase una pe conştiinţa lui. De parcă n-ar fi avut destule.

Se dădu jos din pat şi se plimbă prin cameră întrebându-se ce ar fi făcut Livvy dacă ar fi fost acolo. Apoi luă lampa şi porni încet spre camera fetelor.

În încăpere era întuneric şi fetele dormeau. Se uită întâi la Josie, observând că ţinea degetul mare în guriţă şi că, atunci când dormea, îl sugea. Apoi se întoarse spre Louisa.

Era învelită până sub bărbie şi el lăsă pătura în jos

încet, sperând să nu o trezească. Îi luă braţul şi îi descheie mâneca dând dovadă de o dexteritate care îl surprinse şi pe el. Apropie lampa mai mult ca să se uite la braţul ei şi îi suflecă mâneca, descoperind locul fript care era încă uns.

Îl atinse uşor ca să vadă dacă nu frigea şi Louisa se mişcă, depărtându-se de el.

— Ah, spuse ea atât de încet încât el abia o auzi. Te rog, tată, nu.

Cel puţin aşa i se păru lui că spusese. Dar când ridică lampa în aşa fel încât să-i vadă faţa, ochii ei erau închişi şi el nu fu sigur că ea se trezise măcar.

Îi lăsă mâneca la loc şi îi vârî braţul sub pătură.

— Louisa? Şopti el şi ea se cuibări şi mai mult sub pătură, cu chipul încordat, nu ca al unei persoane care dormea adânc.

Îi atinse fruntea uşor şi apoi se ridică.

— Sunt eu, domnişoară Louisa, unchiul Spencer. Culcă-te la loc, spuse el încet.

După aceea le mai aruncă o privire şi ieşi din cameră, închizând uşa în urma lui.

Se dovedi a fi o noapte foarte lungă.

Noaptea fusese interminabilă pentru Livvy. Se întorsese când pe o parte, când pe alta în patul ei de la YWCA, unde Charlie le lăsase pe ea şi pe Bess. Îşi pusese atâtea întrebări de credea că îi va exploda capul. Dacă doctoriţa avea să-i spună că nu putea să aibă

copii? Dacă trebuia să se opereze? Ce i-ar fi spus lui Spencer? Făcuse opt drumuri la baie, fiecare din acestea fiind comentate de celelalte două femei care se aflau în camera aceea sufocantă. Şuşotiseră despre ea, făcând speculaţii în legătură cu motivul pentru care se ducea, născocind tot soiul de lucruri, care mai de care mai ridicole. Cel mai mult îi plăcea cel că ar fi fost însărcinată şi ar fi încercat să scape de copil. Fu cât pe ce să izbucnească în râs. Dar noaptea şi închipuirile ei nu erau nici pe jumătate atât de îngrozitoare ca realitatea rece de a sta în faţa doctoriţei Roberts, o femeie cu părul cărunt şi cu ochi ca de oţel, ai cărei ochelari stăteau pe vârful nasului când studie foaia de hârtie care reducea viaţa Oliviei la o dorinţă neîmplinită.

— Eşti măritată doar de trei ani? Întrebă ea suspicioasă. Ce ţi-a trebuit atât de mult?

Livvy ridică din umeri când niciun răspuns nu-i veni în minte.

— Te întreb, pentru că mă gândesc că s-ar putea să fi făcut ceva înainte de căsătorie ca să ducă la actuala situaţie. N-ai avut nicio sarcină anterioară căsătoriei?

Livvy scutură din cap.

— Bineînţeles că nu. N-am avut copii niciodată.

Doctoriţa îşi scoase ochelarii şi îşi frecă fruntea.

— Scumpo, zise ea cu răceală. N-ai fi prima femeie care a făcut o greşeală şi a încercat s-o repare, fiind nevoită să plătească pentru ea, în cele din urmă. Ne-ai

scuti de multă pierdere de timp, dacă ai recunoaşte că aşa s-a-ntâmplat.

— Ah! Exclamă Livvy când înţelese la ce se referea doctoriţa. Niciodată… ah! Nu… eu…

Femeia clătină din cap.

— Bine, excludem ipoteza asta. Soţul dumitale are erecţii în mod regulat, le menţine, ejaculează cum trebuie?

Livvy îşi simţea obrajii arzând. Îşi muşcă buzele şi strânse fusta în pumnul înmănuşat.

— Ah, pentru Dumnezeu, spuse doctoriţa, rezemându-se de spătarul scaunului şi studiind-o. Bănuieşti. Aşa e?

Ea încuviinţă scurt.

— A avut doi copii cu prima soţie. Deci nu el e problema.

Doctoriţa aproape că zâmbi.

— Bine. Facem progrese. Dureri?

— Poftim?

Doctoriţa oftă.

— Dureri. Senzaţii neplăcute? În timpul actului sexual? Când ai ciclu? Dureri de spate? Constipaţie? Dureri ale abdomenului?

Livvy clătină din cap, dar doctoriţa cojea un măr cu un cuţit de argint, coaja căzând în coşul de sub biroul ei.

— Nu, spuse Livvy cu glas tare.

— Iartă-mă, zise doctoriţa gesticulând cu mărul. N-

am timp să iau masa de prânz. Ai ciclu regulat? Nu sângerezi mult? N-ai cheaguri? Întrebă ea şi, tăind o felie de măr, o înfipse în vârful cuţitului şi i-o oferi lui Livvy.

— Nu, zise acea sta referindu-se şi la măr şi la întrebare.

— Ai încercat? Vreun tratament?

Se simţea o anumită resemnare în glasul ei şi Livvy nu îşi dădu seama dacă acest lucru se datora faptului că aceea era toată speranţa pe care o putea oferi sau că nu exista nicio speranţă.

— Viavi, spuse ea aproape în şoaptă.

Chiar amintirea faptului că introdusese acele pastile în locul ei cel mai intim o făcu să-şi apropie picioarele şi mai mult unul de celălalt.

— Crema şi…

— Da, spuse doctoriţa. Ştiu. Altceva?

— Lydia Pinkham's.

— Şi?

— Imperial Granum.

Doctoriţa scoase un geamăt.

— Şi?

Livvy închise ochii. Măcar dacă doctoriţa ar fi venit lângă ea şi i-ar fi pus o mână pe umăr. Măcar dacă ar fi încuviinţat o dată în loc să tot clatine din cap.

— Altceva, doamnă Williamson. Cât de departe ai mers în încercarea de a aduce pe lume un copil?

— Cureaua electrică a lui Wilson.

Doctoriţa scoase un ţâţâit şi aruncă apoi cotorul mărului în coş.

— Trebuie să fii teribil de sănătoasă dacă ai supravieţuit tuturor tratamentelor ăstora. Altceva?

Livvy scutură din cap şi ridică privirea.

— Ba nu. Rugăciuni. Am făcut o sută de promisiuni Sfintei Fecioare şi am ascultat fiecare sugestie făcută de alte femei, indiferent cât de ciudată ar fi fost. Am împins cărucioare goale şi altele cu copiii altora înăuntru. Mi-am tras palme când m-am aflat în prezenţa unor femei însărcinate. Mi-am pus tot felul de lucruri sub pernă, de la un inel pentru ros când le dau dinţii copiilor până la o bucată de peşte mort şi mi-am minţit soţul spunându-i că doar am însoţit-o pe cumnata mea aici.

Doctoriţa se ridică de la birou, fiind mai scundă şi mai plinuţă decât păruse. O umbră de zâmbet apăru pe chipul ei sever când spuse:

— N-am auzit niciodată chestia cu peştele.

După aceea îi puse o mână pe umăr uşor.

— Du-te acolo şi scoate-ţi fustele, zise ea arătându-i o uşă pe care scria „numărul 2”. Înfăşoară-te într-un cearceaf, dacă vrei. O să vin imediat.

Livvy râse nervos. Femeia aceea nu putea să fie altfel.

Cheful de râs îi dispăru imediat cum deschise uşa camerei de consultaţii. Aceasta era dominată de o masă

de lemn deasupra căreia, pe un fel de suporturi, erau două scânduri cu câte o crestătură fiecare. Lângă acel capăt al mesei se afla o lampă care lumina exact spaţiul dintre cele două scânduri.

Simţi cum i se pune un nod în gât.

— Doamna doctor a spus să vă scoateţi corsetul şi să vă descheiaţi bluza, spuse o voce de femeie plinuţă. Aveţi nevoie de ajutor?

Când încercă să vorbească, nu ieşi niciun sunet. „Un copil, îşi spuse ea. Vrei un copil?”

— Doamnă?

Se auzi o bătaie uşoară în uşă şi apoi apăru capul unei femei tinere, uşor înclinat, aşa încât boneta albă fu cât pe ce să-i cadă.

— Aveţi probleme?

Livvy nu putu decât să scuture din cap. Cu degete tremurătoare reuşi să descheie doi nasturi. Acest lucru păru să o mulţumească pe fată, care zâmbi şi o asigură că doamna doctor avea să vină în curând, după care intră cu o tavă pe care se aflau nişte obiecte argintii şi sclipitoare pe care Livvy nu le mai văzuse în viaţa ei.

— Să nu atingeţi nimic, vă rog.

Sora – pentru că asta bănuia Livvy că era, după îmbrăcămintea şi boneta albă – îi aruncă un zâmbet şi ieşi.

Dură o veşnicie, sau cel puţin aşa i se păru lui Livvy, stând singură şi înfăşurată într-un cearceaf de la brâu în

jos în acea încăpere care mirosea a acid fenic. Se auzeau paşi apropiindu-se şi depărtându-se şi, de fiecare dată, inima îi bătea mai tare.

— Bine, spuse doctoriţa intrând şi îndreptându-se spre un lighean cu apă care se afla într-un colţ, deasupra fiind scris „numai pentru uzul medicului”. Ai vreo întrebare înainte să începem?

— O să puteţi să-mi spuneţi ce e în neregulă cu mine? Întrebă ea, după care se corectă imediat. Vreau să spun, pe loc? Numai din…

Arătă spre masă. Era mai rău decât în noaptea nunţii şi atunci nu fusese prea plăcut.

— Sinceră să fiu, doamnă Williamson, am deja bănuielile mele. Ce-ai zice să te urci pe masă şi să vedem cum stau lucrurile?

Voia să o facă. Doamne, chiar voia, dar picioarele ei refuzară să se mişte. Sora îi întinse mâna. Doctoriţa îşi încrucişă braţele. Ceasul de pe perete ticăia atât de tare, încât ea abia auzi bătăile nerăbdătoare din picior ale doctoriţei.

— Te urci sau pleci, doamnă Williamson? Am o mulţime de paciente care mă aşteaptă.

Livvy încuviinţă şi îi dădu mâna fetei. Când se urcă pe masă, o văzu pe doctoriţă dând ochii peste cap şi strâmbându-se.

— Eşti măritată de trei ani? O întrebă ea pe Livvy de parcă n-ar fi fost convinsă că înţelesese bine.

— Da.

— Lasă-te mai jos. Genunchii pe scânduri. Mai mult. Dumnezeule, spuse ea oftând. Să fie clar de la-nceput. O să vâr mâna înăuntru ca să văd dacă soţul dumitale n-a mişcat cumva ceva ce Dumnezeu a pus altundeva. Să-mi spui doar dacă te doare.

Doctoriţa mări lumina lămpii şi Livvy îi simţi căldura pe fluierele picioarelor. Femeia îi împinse pulpele în părţi.

— Ce surpriză, spuse ea gemând. O să am nevoie de nişte săpun, domnişoară Mekenzie. E uscată ca un os.

Una din mâinile doctoriţei se afla pe burta lui Livvy, ţinând-o întinsă pe masă. Cealaltă mână începu să i se strecoare între picioare. Ea le lipi brusc, prinzând mâna doctoriţei între ele.

— Ah, trebuie să fii exact ce şi-a visat soţul dumitale. Domnişoară Mekenzie, am nevoie de puţin ajutor aici.

Nişte mâini reci îi depărtară genunchii şi ceva alunecă în ea. Un deget. Două. Mâna de pe burtă o apăsă.

— Bine, spuse doctoriţa după ce Livvy fu suficient de umilită. Acum o să simţi ceva rece şi neplăcut.

Ceva mai mare şi mai tare decât Spencer intră în ea. Olivia se agăţă de marginile mesei şi îşi muşcă interiorul obrazului până când simţi gustul sângelui care îi umplu gura.

— Îmi dă voie să văd foarte departe înăuntrul dumitale, spuse doctoriţa. Acum lasă-te puţin mai jos ca

să ajung cu degetul în…

Ceva metalic căzu pe jos cu zgomot când Livvy încercă să se ridice brusc şi să dea la o parte mâinile femeii. Un picior era încă prins în suportul de lemn, înfăşurat în cearceaful care îi acoperea o parte a pulpei, dar îi lăsa alte părţi descoperite.

— Nu, spuse ea cu greu. Nu pot. Nu…

Doctoriţa se dădu înapoi şi îi vorbi foarte blând, de parcă ar fi fost un câine turbat cu spume la gură.

— Am terminat. Gata. Stai liniştită un minut. Calmează-te şi apoi o să vorbim.

Să vorbească? Nici nu putea să înghită. Nu putea să respire. Cu siguranţă nu putea să vorbească. Şi ce-ar fi putut să spună, oricum? Îşi luă capul în mâini şi începu să plângă. Plânse pentru copilul pe care, nu avea să-l aibă şi pentru speranţele la care trebuia să renunţe de-acum înainte.

— Nu-i nimic în neregulă cu dumneata, spuse doctoriţa rezemându-se de u să, cu braţele şi picioarele încrucişate.

Totul e aşa cum ar trebui să fie, din câte mi-am dat seama, în afară de sexualitatea dumitale.

Livvy habar nu avea despre ce vorbea.

— Ce anume? …

Femeia clătină din cap şi se scărpina în ureche.

— Draga mea, eşti o victimă a timpului dumitale. Reţinută, temătoare, îngrozitor de timidă. Dumneata eşti

motivul pentru care există mai multe femei stricate pe River Street decât berării. Înainte să devii mamă, va trebui să devii femeie.

Livvy se acoperi cu cearceaful şi se uită la doctoriţă încercând să priceapă ce voia să spună.

— Pot să am copii? Întrebă ea, recăpătându-şi glasul, în sfârşit.

— Asta am spus, zise doctoriţa lăsându-şi mânecile în jos şi pregătindu-se să iasă.

— Şi atunci de ce nu fac?

Doctoriţa o privi din cap până în picioare de parcă ar fi purtat nişte cartoane care făceau reclamă la ceva şi se plimba cu ele prin Milwaukee.

— Din cauza nervilor, spuse ea deschizând uşa. Acelaşi lucru pe care îl văd în fiecare zi a săptămânii, aproape în fiecare săptămână. La fel ca în cazul multor paciente, bănuiesc că, până când n-o să înveţi să te bucuri de ceea ce Dumnezeu a făcut miraculos, n-o să produci nicio minune. Dar… Nu există nicio pastilă, niciun tratament, nicio operaţie. Eşti propriul dumitale duşman, doamnă Williamson, după părerea mea. Soţul dumitale ştie ce să facă. Lasă-l pe el s-o facă.

Şi, după aceea, o îndemnă pe soră să iasă înaintea ei şi închise uşa.

11

Bess nu voise să vorbească despre doctoriţă mai mult

decât Olivia. Strânsese poşeta la piept tot drumul până la hotel şi mormăise ceva pentru sine. Părea atât de tulburată, încât, pe moment, Livvy uită de propriile necazuri şi o întrebă ce îi spusese doctoriţa.

— Nimic, zise Bess, strângând poşeta atât de tare, încât Livvy se temea să nu o rupă în două...

— Ce ţi-a dat?

— Ce să-mi dea? Nimic. Nimic ce aş folosi, oricum.

Acum îi stârni curiozitatea lui Livvy.

— De ce?

— Pentru că sunt o bună catolică şi ştiu pentru ce există căsnicia şi patul conjugal! Spuse Bess roşind puternic.

Livvy nu observase până atunci că Bess începuse să îmbătrânească, dar acum îi văzu ridurile din colţurile ochilor şi firele albe de păr. Bess nu mai avea prea mult timp şi Livvy ştia că ea însăşi nu era cu mult în urmă. Întinse mâna cu palma în sus şi aşteptă ca Bess să deschidă poşeta şi să îi pună acel obiect secret în palmă.

— Nu pot, spuse Bess clătinând din cap. Pur şi simplu, nu pot.

— Bess Sacotte! Ce naiba te-a apucat? E vreun medicament? Un tonic?

Ştia cât alcool, sau chiar opiu, conţineau unele medicamente de pe piaţă şi era împotriva lor ca şi cumnata ei, dar lui Bess nu avea de ce să-i fie ruşine. Şi tocmai de ea.

— E un… spuse Bess coborând glasul ca să nu o audă cineva care trecea pe stradă, *pic fanţesc.*

Cel puţin aşa i se păru lui Livvy că spusese.

— Un ce?

— Un plic franţuzesc, spuse Bess puţin mai tare şi Livvy avu impresia că era gata să izbucnească în plâns.

Livvy o luă pe după umeri şi o bătu uşor pe spate.

— Ei, nu e chiar atât de rău, nu? Sunt ceva instrucţiuni înăuntru?

Bess se uită la ea de parcă ar fi fost nebună.

— Instrucţiuni? Bănuiesc că Remy ar şti unde să şi-l pună, nu?

— Ce să pună?

Bess făcu ochii mari.

— Habar n-ai despre ce vorbesc, nu?

Livvy bănuise că francezii născociseră vreun sistem pentru a o ajuta pe Bess, dar, după expresia de pe chipul acesteia, era limpede că îi scăpa ceva foarte esenţial.

— Se pune pe… Prinde… Pentru ca femeia să nu… Ah, Livvy! Nu pot să vorbesc despre asta! Exclamă ea ascunzându-şi faţa în mâini.

— E un obiect? Din Franţa?

— Nu, îi spune aşa pentru că bărbatul şi-l pune… şi ţine…

Livvy nu pricepea deloc ce voia să spună cumnata ei.

— Oh, Doamne. Îi prinde… şi Domnul a zis că dragostea există pentru a face copii, iar cu asta nu mai

există nici e şansă să faci copii, pentru că… Ei bine, şti. Foarte bine. Doar eşti femeie măritată, pentru Dumnezeu!

Livvy o bătu pe spate doar şi încuviinţă. Doctoriţa Roberts avusese dreptate. Înainte să devină mamă, trebuia să înveţe mai întâi o mulţime de lucruri despre a fi femeie Bess tocmai îi confirmase spusele doctoriţei. Era reţinută Era îngrozitor de timidă. Propriul ei duşman. Doctoriţa dăduse vina pe nervii lui Livvy. Dar şi era un „dar" minunat dacă era numai din cauza nervilor şi a fricii, însemna ce putea să-i dăruiască lui Spencer un copil.

Într-o linişte plăcută, cele două femei se aşezară pe o bancă în faţa lui YWCA, aşteptându-l pe Charlie Zephin să vină să le ia ca să le ducă înapoi, unde le era locul. Milwaukee era plin de participanţi la convenţii, femei uşoare, berării şi doctori care se aşteptau ca femeile să ştie mai mult decât trebuia.

Amândouă părură să răsufle uşurate când zăriră trăsura domnului Zephin apropiindu-se, chipul acestuia luminându-se când le văzu.

„Ei bine, cel puţin nu sunt respingătoare, îşi spuse Livvy. Charlie Zephin e încântat să mă vadă." Doamne, acum nu mai ştia dacă voia să o creadă pe doctoriţă sau nu. Trebuia să facă foarte multe eforturi pentru a-i urma sfaturile. Dar recompensa era atât de mare.

— A trebuit să mă opresc într-un loc, spuse Charlie

după ce femeile se aşezară în trăsură. Aţi avut o dimineaţă plăcută?

Livvy şi Bess schimbară o privire, iar Bess îşi strânse poşeta la piept. Livvy căută să răspundă ceva, dar, înainte să găsească un lucru potrivit, Charlie arătă spre un bărbat spilcuit care aştepta în colţ şi opri trăsura lângă el.

— Makeridge? Întrebă el şi bărbatul dădu din cap afirmativ.

Avea o înfăţişare destul de plăcută, deşi, de la distanţă, era greu de observat cât de exactă fusese descrierea Emmei privind ochii lui albaştri şi părul ondulat. Ţinea în mână o geantă de piele şi câteva pachete, iar, pe caldarâm, lângă el, era o valiză.

Charlie coborî de pe capră şi îi luă valiza, după care îl conduse spre ele, vorbind tot timpul cu însufleţire, fără îndoială despre avantajele unei căi ferate care să treacă prin Maple Stand. Livvy era complet indiferentă. Poate că doctoriţa Roberts avea dreptate. Poate dacă se relaxa, avea să se întâmple.

— Domnule Makeridge, dă-mi voie să ţi le prezint pe doamna Williamson şi pe doamna Sacotte, numai două din frumuseţile care îţi transmit salutări din Maple Stand. Doamnelor, domnul Makeridge.

Bărbatul se apropie destul de mult pentru ca Livvy să-l vadă foarte bine şi observă că Emma nu exagerase prea mult. Dacă ochii nu îi erau chiar precum cerul în luna

iunie, erau cu siguranţă ca la sfârşitul lui mai. Şi bucla aceea rebelă care îi cădea chiar deasupra ochiului stâng, ei bine, existase o vreme când un asemenea bărbat ar fi făcut-o să leşine, probabil. Acum, însă, preţuia mai mult un spate lat decât un cap plin de păr, mai mult un chip brăzdat de griji decât un zâmbet frumos.

Totuşi, nu putu să nu-i remarce manierele şi felul în care o complimentă pentru costum şi pălărie. Observă şi modelul elegant de pe mănuşile lui Bess, după care le întrebă pe doamne cum preferau să stea. Uluită că erau lăsate să aleagă, ea se bâlbâi puţin şi o lăsă pe Bess să răspundă.

— Aici ai senzaţia că treci cu plugul peste un tren stâncos, domnule Makeridge. Dacă nu te deranjează prea tare, aş prefera să stau în faţă cu domnul Zephin.

El îi zâmbi larg Oliviei, de parcă nimic nu i s-ar fi părut mai plăcut decât să-şi petreacă o zi întreagă lângă soţia unui necunoscut, după care o ajută pe Bess să coboare din trăsură şi să se urce pe capră.

Urcând lângă ea, domnul Makeridge o rugă pe Olivia să-i ţină puţin pachetele, luă geanta de la Charlie şi se aşeză.

— Bomboane de ciocolată, explică el când luă din nou pachetele de la Olivia şi le puse pe genunchi. Le ador, dumneata nu? Un dar al zeilor.

Olivia zâmbi şi încuviinţă. Mâncase bomboane de ciocolată doar de câteva ori în viaţa ei şi ţinea minte

foarte bine momentele respective. Ultima oară fusese când Spencer o ceruse în căsătorie. Îi adusese o cutie cu bomboane şi un buchet de mieluşei, fiindcă fusese prea devreme pentru ca alte flori să fi fost înflorite. Îi explicase că nu se putea descurca singur cu ferma şi că se gândise că s-ar fi înţeles destul de bine amândoi.

Nu se pomenise nimic de dragoste, nu se schimbaseră cuvinte pompoase. Dar, cel puţin, îi adusese bomboane de ciocolată şi mieluşei.

— Nu există bomboane care să se compare cu cele din Milwaukee, spuse el. Poate că, mai târziu, o să te conving să guşti câteva.

— Sunt sigură, zise ea, poate prea repede. Mai târziu. Avem un drum lung de parcurs.

Şi aşa şi era. Soarele după-amiezei îşi pierdu strălucirea şi ziua se răci pe măsură ce se depărtau de Milwaukee, până când soarele începu să apună pe la jumătatea călătoriei lor.

Bess adormise demult, capul căzându-i când pe spate, când în piept. Charlie le striga ceva din când în când pasagerilor săi, dar aceştia nu prea îl auzeau bine şi Olivia avu impresia că ea şi Makeridge erau singuri pe pământ, înconjuraţi de câmpuri imense şi fără să vadă nicio fiinţă omenească pe o distanţă de mile întregi.

— Îmi place foarte mult munca pe care o fac, spuse el după o perioadă îndelungată de linişte. E o ocazie minunată de a călători, de a cunoaşte alţi oameni, de a

influenţa viitorul.

— Sunt mulţi cei care se împotrivesc unei căi ferate, domnule Makeridge. Cum vă descurcaţi cu ei? Îl întrebă ea, neştiind dacă Spencer avea să mai fie supărat pe ea când ajungea acasă. Oare de ce nu fusese de acord cu el când cu discuţia despre calea ferată? Cum putuse să i se împotrivească în public? Nu era de mirare că nu îi spusese nici măcar „la revedere”.

— De-a lungul timpului am întâlnit, numeroşi oameni care au refuzat ocaziile pe care le oferea viitorul. Oameni care vor să rămână îngropaţi în trecut, pentru că se simt bine acolo sau pentru că se tem de necunoscut. Îi privesc pe aceşti oameni cu milă, doamnă Williamson, uneori chiar cu dispreţ, pentru că nu vor să rămână doar ei în trecut, ci îi mai atrag şi pe alţii.

— Mai avem vreo oră, două, spuse Charlie peste umăr. Aş vrea să oprim să mâncăm ceva în Green Bay.

Oliviei îi părea rău, dar doctoriţa o costase toţi banii pe care îi economisise. Şi trebuise să-i împrumute lui Bess suma pe care i-o dăduse Spencer ca să-şi cumpere o carte scrisă de doctoriţa Alice Stockham, în care era vorba de un regim pe care trebuia să-l ţină Bess. Din moment ce niciuna din ele nu avea bani, sugerară să nu mai oprească nicăieri. Stomacul lui Livvy se răzvrătea de vreo jumătate de oră şi ea speră că domnul Makeridge nu auzea.

— Ştii, spuse bărbatul de lângă ea, ridicând unul din

pachetele de pe genunchi şi dând la o parte învelitoarea maron, acum aş mânca o bomboană. Ador bomboanele din Milwaukee. Dar cele mai delicioase, spuse el bătând-o pe mână uşor şi făcându-i cu ochiul, sunt vişinele învelite în ciocolată.

Rupse ceea ce mai rămăsese din hârtia maron, scoţând la iveală o cutie îmbrăcată în satin pe care era tipărit ceva într-o limbă care Oliviei i se păru că aducea a franceză, dar nu era sigură. „Plicuri franţuzeşti", îi veni imediat în minte. Speră că era prea întuneric pentru ca domnul Makeridge să o vadă roşind, dar avea îndoieli. Bănuia că radiază, pur şi simplu.

— Nu vrei să guşti una? O întrebă el ridicând capacul şi lăsând lumina lunii să dezvăluie şirurile perfecte de bomboane de ciocolată. Te asigur că te vor face să te simţi în paradis.

— Poate una singură, acceptă Olivia simţind că îi lasă gura apă.

El se aplecă apoi şi întinse cutia spre Charlie şi Bess.

— Doriţi bomboane?

Bess întinse mâna repede, dar şi-o trase imediat. Livvy crezuse că dormea.

— Cred că mai aştept puţin, spuse ea.

Părea să caute o alternativă la soluţia oferită de doctoriţă.

— Ador bomboanele de ciocolată, zise Charlie luând câteva. Şi aşa e destul de puţină dulceaţă în viaţă.

Profită cât poţi.

— Aşa e, îl aprobă domnul Makeridge punând cutia pe genunchii Oliviei. Calul de dar nu se caută la dinţi niciodată. Aşa spun eu întotdeauna, doamnă Williamson. Sau pot să-ţi zic Olivia?

Livvy luă o bomboană din cutie, ale cărei margini înmuiate i se lipiră de degete şi muşcă din ea, lăsând crema delicioasă să-i inunde gura. Îşi dădu capul pe spate repede, dar puţină cremă tot i se prelinse pe bărbie. Simţi degetul lui Makeridge prinzând picătura înainte să-i cadă pe corsajul costumului, după care urcă încet spre buzele ei, dar apoi vârî degetul în propria-i gură, sugându-l.

Dulceaţa din gură şi imaginea acelui bărbat chipeş de lângă ea, care îşi lingea degetul privind-o cum îşi curăţa buzele cu limba, îi provocară o ameţeală cum nu mai simţise vreodată.

Vârî restul bomboanei în gură şi învârti vişina cu limba pentru a o scoate din învelişul ei de ciocolată. La insistenţele lui, mai mâncă trei înainte ca el să se mişte uşor şi să o tragă mai aproape.

— Trebuie să fii tare obosită, îi spuse el grijuliu. Dacă vrei să dormi, aş fi onorat să-ţi servesc drept pernă.

Livvy se lăsă spre el puţin. Fusese un drum lung şi încă mai aveau de mers. Corsetul îi împungea stomacul şi sânii, ceea ce o făcu să se întrebe cum puteau femeile de la oraş să poarte aşa ceva în fiecare zi. Mai degrabă

simţea decât vedea murdăria de pe mână şi, nevăzând altă posibilitate, îşi linse degetele cât putu de delicat.

— Poţi să te laşi mai mult, spuse el, înconjurându-i umerii şi încurajând-o să se lase pe pieptul lui. Nici nu te simt, atât eşti de delicată.

I se spuseseră multe lucruri, dar niciodată că era deli cată. Era bună, sănătoasă, destinată unei vieţi de muncă grea. Avea muşchi puternici şi oase zdravene. Totuşi, în trăsura aceea, sub razele lunii, cu burta plină de vişine în ciocolată şi cu spatele rezemat de un bărbat foarte chipeş, se simţea aproape delicată. Şi poate puţin plină de neastâmpăr. Măcar dacă ar fi văzut-o doctoriţa Roberts acum.

— Mai ia o bomboană, îi spuse el la ureche, foşnind cutia în poala ei până când ea acceptă.

Îi fu extrem de greu să găsească una cu degetele şi, apoi, la fel de greu să-şi găsească propria gură. Nu fu deloc de mirare că o bucăţică de ciocolată, poate datorită faptului că nu stătea dreaptă, îi căzu pe corsaj. Înainte ca ea să poată face vreun gest, domnul Makeridge fu destul de iute şi o luă repede vârându-i-o în gură.

Îi simţi degetele sărate şi ferme.

— Domnule Makeridge! Izbuti ea să spună după ce înghiţi vişina întreagă, fiind cât pe ce să se înece.

Încercă să se ridice în capul oaselor, dar păru prea mare efortul. Şi el îi şoptea atât de încet, încât, dacă s-ar

fi mişcat, nu l-ar mai fi auzit.

— Waylon, spuse el cu un glas plăcut, de parcă ea n-ar fi încercat să strige la el. Nu puteam să las un costum atât de splendid să se murdărească, nu? Şi, sigur, n-ar fi meritat să laşi să se irosească o bomboană atât de delicioasă.

Îi mai dădu una, atingându-i buzele cu ea, înainte ca Olivia să o ia cu propriile-i mâini.

— Sunt foarte bune, zise ea chinuindu-se să se îndrepte, dar simţindu-se oarecum dezechilibrată. Excelente.

Nu numai că erau gustoase, dar păreau să o facă să se simtă foarte bine. Aerul era mai cald şi roţile trăsurii păreau să se învârtească în gol.

După câtva timp şi alte câteva bomboane, Charlie opri lângă marginea drumului.

— De câtva timp mă tot uit după tufe şi mă tem că va trebui să mă mulţumesc cu pomii ăştia, altfel o să explodez. Dacă doriţi puţină intimitate, doamnelor… spuse el să rând de pe capră şi pornind grăbit spre un pâlc de copaci, fără să-şi termine ideea.

— Aş vrea să mă dezmorţesc puţin, zise Olivia aruncând o privire afară. Vai, dar ce sus suntem, nu?

— Aşteaptă puţin că te ajut eu, spuse domnul Makeridge sărind din trăsură şi ajungând în partea cealaltă la timp pentru a o prinde când încerca să coboare singură.

— Ah! Exclamă ea când i se suci glezna şi se prăbuşi la pământ, în ciuda încercărilor domnului Makeridge de a o ţine.

El se lăsă în genunchi lângă ea, privind-o cu atenţie.

— Eşti teafără? O întrebă încruntat.

Părea atât de penibil, îşi spuse ea clătinându-se uşor şi se trezi îndreptată de mâna lui care îi ţinea braţul.

— Cred că mi-am sucit glezna, recunoscu ea. Mai sunt bomboane?

— Cred că ai mâncat destule, zise Bess uitându-se la ea de pe capră ca şi cum ar fi dezaprobat din tot sufletul faptul că Olivia stătea pe pământ cu inginerul de construcţii civile de la Ahnapee and Western Railroad.

Dar ce ştia Bess? Nu-i spusese doctoriţa Roberts că trebuia să devină femeie? Şi o acuzase că îi era frică?

— Ha! Şi eu care credeam că dormi, spuse ea.

Vocea îi suna de parcă i-ar fi dansat prin cap, făcând-o să-şi dorească să se ridice şi să danseze pe melodia acelei femei necunoscute din trupul ei.

— Domnule Makeridge, spuse Bess cu ceea ce Oliviei i se păru a fi un ton acuzator, nu cumva bomboanele acelea au lichior în ele?

— Nu fi ridicolă, zise Olivia încercând să se ridice, dar descoperind că nu avea niciun pic de ajutor din partea gleznei. Sunt delicioase. Ar trebui să guşti şi tu. De fapt, aş mai vrea una. Waylon?

— Cum vrei, spuse el ridicându-se pentru a aduce.

Cutia, dar am impresia că prietena ta nu e de acord, adăugă apoi în şoaptă.

— Bess nu e prietena mea. E cumnata mea. Habar n-are să se distreze, spuse Olivia, după care se gândi puţin. Doar dacă nu cumva obiectul ăla pe care îl are în poşetă e un… cum se spune? Ceva franţuzesc. Un… Cum îi spune, Bess?

— Olivia Williamson! Aş fi gata să jur că eşti beată, zise Bess.

Îl auziră pe Charlie Zephin cântând în depărtare. Pe măsură ce se apropie, cuvintele deveniră mai clare.

— … şi-a dat jos izmenele stârnind hohote de râs şi a dovedit că nu era pisică deloc, cântă el punându-şi pălăria şi apoi se uită la Olivia, care era tot pe pământ cu domnul Makeridge alături, ’nă seara, donşoară Olivia. Admiri peisajul?

— Şi dumneata ai mâncat bomboane din alea? Îl întrebă Bess. Au lichior în ele, Charlie Zephin?

Charlie îi făcu cu ochiul lui Waylon Makeridge şi apoi clătină din cap.

— Nu cred, doamnă Sacotte. O doamnă ca doamna Williamson n-ar bea niciodată, nu?

— Sigur că nu, spuse Livvy. Domnule Makeridge, luna nu era mai înainte deasupra umărului dumitale stâng?

Waylon îi zâmbi şi o întrebă dacă voia să meargă în tufişuri.

— Nu, o să mă cac aici, spuse ea rezemându-se de roata trăsurii.

— Olivia!

— Ce e? O întrebă ea cu un glas ridicat. Ce-am zis? Că vreau să stau aici un minut. Pe urmă o să urc înapoi în trăsură, dacă o să mă ajute domnul Makeridge.

— Bineînţeles, spuse el imediat. Şi spune-mi Waylon, te rog. Lasă-te pe mine, Olivia. Aşa.

Avea o mulţime de mâini. Una îi atinse sânul, una şezutul. Una o ţinea după mijloc şi una i se strecură pe sub genunchi ridicând-o în trăsură. O sprijini într-un colţ al trăsurii, după care îi ridică piciorul pe genunchii lui.

— Mai bine scoatem gheata asta înainte să ţi se umfle piciorul, zise el şi se apucă să-i descheie năsturaşul gri perlă. Aşa, spuse apoi examinându-i glezna şi gamba...

— Mmm, zise ea îndreptându-se şi punând piciorul din nou pe podea. Aşa e mult mai bine.

— Mai vrea cineva acolo o bomboană? Întrebă Waylon întinzând cutia spre Charlie şi Bess şi aceştia luară câte una. Olivia? Îi oferi el apoi punându-i cutia în faţă.

— Cred că am mâncat destule, spuse ea, dar mai luă una şi o vârî în gură.

— Povesteşte-mi despre copilăria ta la Ferma Sacotte, zise el apoi încet.

Spencer îi auzi pe cei trei cântând afon încă de pe

drum. Copiii dormeau de câteva ore, după o zi cu mai puţine probleme decât cea precedentă, deşi Josie îl muşcase când o luase de la jumătatea scării care ducea spre camera de la mansardă, iar Neil reuşise să verse, nu una, ci amândouă găleţile de lapte în dimineaţa aceea împiedicându-se de ele, ceea ce însemnase nu numai lapte irosit, dar şi pantaloni murdari care aveau să pută până se întorcea Olivia. Louisa fusese tăcută şi se uitase chiorâş toată ziua, iar el făcuse efortul de a nu-i spune nimic.

Una din voci îi aparţinea Oliviei, dar nu o auzise niciodată cântând acel cântec, de fapt nu auzise nicio femeie cântându-l. Deschise uşa şi aruncă o privire afară exact la timp pentru a vedea trăsura înaintând pe alee cu Charlie Zephin pe capră şi ceea ce păreau a fi doi pasageri în spate. Ieşi pe verandă şi privi uimit cum Livvy se ridică, dar apoi căzu la loc pe banchetă.

— Hopa, zise ea şi izbucni iarăşi în hohote de râs.

— Hopa, repetă Charlie şi râse atât de tare, încât Spencer se temu să nu-i trezească pe copii.

— Aici trebuie să cobor, spuse Livvy ridicându-se iarăşi.

De data aceasta, însă, când îşi pierdu echilibrul, căzu în braţele unui bărbat. Spencer ajunse lângă trăsură din doi paşi şi o luă pe sus dintr-o singură mişcare.

— Olivia? Zise el încercând să priceapă ceva din comportamentul ei. Vrei să-mi explici…

Dar, înainte să termine ce avea de spus, bărbatul de pe bancheta din spate îi dădu o gheată gri.

— Ah! Spuse ea întinzând mâna după gheată şi ţinându-se de Spencer ca să nu cadă. Acolo era. Pământul e rece, spuse ea ridicându-şi fusta.

— Eşti beată! Exclamă el, dându-şi seama ce era în neregulă cu soţia lui. Eşti, pur şi simplu, beată! Zise el apoi dându-se cu un pas înapoi, iar ea se clătină, zâmbindu-i dulce.

— E ridicol, spuse ea ducând mâna la gură şi părând ruşinată. Eu sunt o femeie la locul ei. Sunt un stâlp al bisericii. Un exemplu de corectitudine. Sunt tare, zise ea şi începu să-şi descheie jacheta.

— Olivia, spuse el cât putu de calm. Du-te în casă. În linişte. Copiii au adormit.

— Ah, zise ea. Micuţii mei. Au ascultat de unchiul Spencer?

— Du-te înăuntru, repetă el când ea pregătea să-şi scoată jacheta.

— Vii şi tu? Doctoriţa a zis că putem să facem câţi copii vrem. Vrei să facem un copil?

— S-ar putea să mă fi înşelat, totuşi, în privinţa bomboanelor, spuse bărbatul din trăsură. Parcă şi eu mă simt cam ameţit.

— Cine naiba eşti? Îl întrebă Spencer stând lângă trăsură şi îl trase de costum până când omul îngenunche, chipul lui fiind la acelaşi nivel cu al lui Spencer. Vreau

să ştiu ce să scriu pe piatra ta funerară.

— Williamson e gelos? Spuse Charlie surprins. N-aş fi crezut.

— Te-am întrebat cum te cheamă, zise Spencer, conştient, după umbrele care se vedeau pe perdea, că Livvy era în dormitor.

Toţi cei trei bărbaţi se uitară la ea cum îşi scoase jacheta şi începu să descheie nasturii bluzei. Sigur. Când era numai el, se ascundea întotdeauna după acel afurisit de paravan. Acum, când mai erau şi alţii de faţă, o făcea în văzul tuturor.

— Perdeaua se dădu la o parte şi Livvy ridică geamul, într-o şoaptă destul de desluşită îşi luă rămas-bun de la Charlie şi de la Waylon.

— Waylon? Întrebă Spencer. Eşti tipul ăla de la căile ferate?

— Fir-ar să fie. Mai bine i-l duc Emmei înainte să vadă bine, zise Charlie râzând şi scutură frâul.

Tipul de la căile ferate căzu pe podeaua trăsurii când Charlie întoarse caii, lăsându-l pe Spencer uluit în urma lui.

O găsi fredonând când intră în dormitor, rulându-şi ciorapul în jos pe picior ca o stricată de doi bani. Părul îi scăpase din coc, căzându-i pe umeri şi pe spate. Bluza îi era pe jos împreună cu fusta. Se părea că ţintise spre spătarul scaunului, dar nu nimerise.

— Ah, Spencer, spuse ea îmbujorată şi cu un zâmbet

seducător pe buze. Uite, nici măcar n-are nevoie de mine, zise ea arătându-i corsetul, care stătea pe duşumea singur, strângând nimic altceva decât aerul.

— Mmm, făcu el neştiind ce altceva ar fi trebuit să răspundă.

— Şi nici eu n-am nevoie de el, zise ea mândră, stând dreaptă şi scoţând pieptul în afară înainte să se prăbuşească pe pat.

Se întinse şi Spencer fu sigur că niciodată nu văzuse ceva mai provocator.

— Ţi-a fost dor de mine?

— Bagă-te sub pătură, Olivia. E foarte târziu.

„Şi mie mi-e foarte greu să mă stăpânesc. Mai întoarce-te o dată şi sunt terminat."

Ea se răsuci pe burtă, oferind privirii lui imaginea unui şezut rotund extrem de ispititor în izmenuţe. El gemu.

— Nu-i aşa că e foarte cald aici, Spencer? Întrebă ea puţin mai nedesluşit decât înainte.

— Da, Olivia. E al naibii de cald aici, spuse el căutând un cearceaf cu care să-i acopere trupul aproape gol.

— Al naibii de cald, repetă ea şi el se întoarse să se uite la gura care rostise expresia lui preferată.

Era pe jumătate deschisă şi de pe buzele ei ieşi un oftat foarte slab.

— La anu' de ziua mea, Spence, zise ea visătoare.

Dacă n-o să mai avem copii, îmi iei o cutie de bomboane din astea?

— Bomboane? Întrebă el şi atunci îşi aminti ce spusese tipul acela spilcuit de la căile ferate în trăsură. Aşa ai ajuns în halul ăsta, Liv? Mâncând bomboane cu lichior?

— Crezi că sunt drăguţă, Spence?

Părul ei închis la culoare era peste tot, înconjurându-i faţa şi unduindu-se pe umerii ei goi. Acum stătea pe o parte şi sânii îi erau lipiţi unul de celălalt, umflaţi pe deasupra cămăşuţei, un sfârc întunecat fiind aproape vizibil. Avea un mijloc atât de subţire, încât el se întrebă la ce-i mai trebuia corsetul acela care acum stătea pe jos, iar vocea îi era dulce şi puţin răguşită.

— Da? Întrebă ea din nou şi buzele îi păreau pline de pasiune şi dorinţă. Crezi că sunt femeie şi ai vrea să faci o minune cu mine?

— Cred că eşti beată, spuse el învelind-o cu un cearceaf până sub bărbie.

— Nu suport gândul că nu mă vrei, zise ea şi cuvintele fură urmate imediat de un sughiţ şi apoi de un suspin.

„Că n-o vreau, îşi spuse el, că n-o vreau.” O voia mai mult decât orice îşi amintea că dorise vreodată, ar fi vrut să-i facă lucruri despre care citise doar şi nu în cartea doctorului Napheys. Ar fi vrut să-i sărute fiecare părticică a trupului să o atingă peste tot şi să o facă să

cearl mai mult, să-l ceară pe el. Ar fi vrut să-şi cufunde limba în dulceaţa gurii ei şi să simtă gustul acelor bomboane de ciocolată care o aduseseră în acea stare, încât să stea întinsă în pat, aşteptând ca el să o devasteze.

— Ce fel de bărbat aş fi dacă aş profita de soţia mea beată? Întrebă el cu blândeţe, dându-i părul la o parte de pe faţă şi torturându-se şi mai mult.

— Unul slab? Întrebă ea trăgându-şi nasul şi ştergându-şi-l cu dosul palmei.

— Încearcă să dormi, Livvy. Mâine dimineaţă o să ai o durere de cap îngrozitoare, spuse el făcând lumina mai mică.

— Nu mă iubeşti, nu-i aşa?

— Sexul n-are nicio legătură cu dragostea, Olivia, spuse el evaziv. Culcă-te.

— Pun pariu că Waylon n-ar fi pierdut o asemenea ocazie, zise ea.

Ochii îi erau strâns închişi, dar lacrimile tot se prelinseră din ei.

— Ar trebui să fie un idiot sau un domn, zise el, dar se îndoia că respectivul era astfel.

— Ai noroc că te iubesc, spuse ea cu acea voce care anunţa că avea să adoarmă dintr-o clipă în alta.

El nu ştiu ce să-i răspundă, aşa că se întinse lângă ea îmbrăcat, încordat şi aşteptă ca ea să adoarmă.

12

Spencer ştia că prima mahmureală era întotdeauna cea mai grea. Fără îndoială că Livvy îl văzuse trecând prin toate chinurile. Nu fusese niciodată atent la ce făcea ea, nu observa niciodată când era în preajmă.

Dar, înainte ca picioarele ei să atingă duşumeaua măcar, el ştiu cât de rău se simţea după geamătul care îi ieşi de pe buze şi după felul cum se agăţase de cearceaf, de parcă i-ar fi fost frică să nu cadă peste bord şi să se înece în propria ei amărăciune pe podeaua dormitorului.

— O să te simţi mai bine mai târziu, îi spuse el, dar ea stătea cu spatele.

Începu să încuviinţeze, dar se opri brusc.

— Te simţi bine? O întrebă el când ea se ridică de pe pat, ţinându-se cât putea de dreaptă, de parcă orice mişcare bruscă ar fi putut să fie şi ultima.

— Da, spuse ea printre dinţi, fără îndoială.

Bocănind pe duşumea, cu o gheată încă în picior din urmă cu o seară, reuşi să-şi adune lucrurile şi să se ducă în dosul paravanului fără să-l lase să-i vadă faţa.

— Eh, erai cât se poate de plină aseară, zise el încercând să pară mai înţelegător decât se simţea. Ai adormit şi cu ghetele în picioare… sau mă rog, cu gheata.

Ea nu-i răspunse.

— N-ai de ce să te ruşinezi, Liv.

Cel puţin aşa spera.

Ea tot nu spuse nimic şi se mişca atât de tăcută, încât el nu era sigur nici măcar că se îmbrăca.

— Te-ai simţit bine în oraş?

Când tot nu primi niciun răspuns din partea ei, se ridică şi începu să se dezbrace de lenjeria murdară, punându-şi alte lucruri curate.

— Hei, strigă el spre paravan. Nu te-am îmbătat eu, să ştii. N-ai de ce să fii supărată pe mine.

Îşi puse indispensabilii de vară şi îşi trase blugii peste ei.

— Dacă ar trebui să fie cineva supărat, ăsta ar trebui să fiu eu. Te-am văzut în braţele unui individ în trăsura lui Charlie Zephin, beată moartă, mirosind groaznic, cu rochia murdară, cu o gheată scoasă din picior… cred că am fost destul de tolerant.

Înşfăcă aceeaşi cămaşă albă cu care fusese îmbrăcat cu o zi în urmă şi o puse pe el furios. Credea că se calmase clocotind toată noaptea, dar se părea că nu reuşise. Nu că ar fi fost gelos, la naiba, era sigur de asta. Dacă ar fi fost, ar fi însemnat că o iubea pe Olivia, un alt lucru pe care era sigur că îl evitase. Dar, chiar dacă nu o iubea şi nu o iubea, era nevasta lui şi acela era un motiv cât se putea de întemeiat ca să fie atât de furios.

— Ar fi trebuit să te pun pe genunchi şi să-ţi trag o bătaie la fund.

Îşi încheie cămaşa, dar văzu că poalele erau inegale, aşa că o descheie nervos şi o încheie din nou.

— De fapt, ar fi trebuit să-ţi cer explicaţii înainte să te las să adormi. Şi probabil că ar fi trebuit să te bat zdravăn.

Se aşeză pe marginea patului pentru a-şi pune ciorapii şi ghetele.

— … După ce i-am spart tipului nasul ăla frumos.

Ea nu mai ieşea din dosul paravanului. El ar fi putut să se îmbrace de trei ori şi să are două câmpuri până îşi punea ea bluza.

— Ieşi de acolo chiar în clipa asta, altfel vin eu la tine, strigă el. Trebuie să pregătim copiii pentru biserică şi vaca n-a fost mulsă cum trebuie de două zile.

Nimic.

— Bine, zise el. Nu uita că tu ai vrut-o.

Împinse paravanul cu atâta forţă, încât acesta se prăbuşi, ca un castel din cărţi de joc sub greutatea hainelor care erau puse pe el.

În spatele lui, stând pe un scaun şi luptându-se cu şiretul ghetei, era soţia lui, a cărei vedere era atât de înceţoşată din cauza lacrimilor, încât el nu era sigur că îşi dădea seama unde se sfârşea gheata şi unde începea piciorul.

Îi fu greu să mai fie furios când o văzu.

Îi luă glezna şi îi desfăcu şiretul, scoţându-i gheata şi dându-i-o.

— Altul şi-ar fi bătut nevasta măr, spuse el uitându-se la femeia aceea abătută care ţinea gheata de parcă habar

n-ar fi avut ce să facă. Ştii asta?

Ea încuviinţă şi îşi ridică spre el faţa brăzdată de lacrimi.

— De ce n-ai făcut-o? Îl întrebă atunci, de parcă ceea ce făcuse el nu fusese gestul unui om bun, blând, matur şi înţelegător.

De parcă n-ar fi avut nevoie de toată forţa care îi mai rămăsese pentru a nu se prevala de drepturile oferite de lege şi la care inima lui renunţase.

— Ştii cât noroc ai că n-am făcut-o? Că simt aşa cum simt? Că nu te-am lovit niciodată?

Doi ochi întunecaţi şi plini de lacrimi îl priviră. Cu siguranţă nu părea să realizeze ce noroc avusese măritându-se cu un bărbat atât de liniştit.

Un bărbat care nu era absolut deloc posesiv în ceea ce o privea. Un bărbat care, stând acolo şi uitându-se la pieptul soţiei lui, începea să devină din ce în ce mai puţin liniştit.

— Dumnezeule, spuse el săturându-se să tot încerce să înţeleagă femeile. Data viitoare s-ar putea să-ţi dau ceea ce meriţi.

Ea îl privi cu îndoială în ochi, îndoială şi dezamăgire.

— Mai încearcă, Livvy şi o să vezi tu.

Ardea de dorinţa de a o atinge. Dar nu era deloc sigur că ar fi făcut-o cu furie.

Nu era nici măcar gelos. Se făcuse de râs – nu că ar fi făcut-o intenţionat, dar aşa se întâmplase – şi el nici

măcar nu era gelos. Ajunsese acasă în braţele altui bărbat, pentru Dumnezeu! Ce altceva ar mai fi trebuit să facă?

Ce ar mai fi putut să facă decât să cedeze şi să renunţe?

Se afla în biserică şi capul o durea atât de tare, încât îşi dorea să moară şi să termine odată cu toate. Îşi simţea glezna de parcă şi-ar fi prins-o în uşa cuptorului de fiecare dată când păşea înaintând spre locurile lor cu copiii, iar în drumul înapoi spre casă, durerea deveni şi mai insuportabilă. Dar nimic nu o durea mai rău decât inima, care era atât de sfărâmată, încât nu s-ar mai fi putut vindeca niciodată.

Bineînţeles, el nu se ostenise să sape grădina, ceea ce nu o deranja deloc. Nu avea niciun chef să stea în patru labe şi să pună căpşuni pentru prăjiturile lui. Fusese destul de proastă să creadă că prăjiturile acelea ar fi putut să-l facă să o iubească, exact aşa cum crezuse că fiecare cină pe care o gătea, fiecare cămaşă pe care i-o spăla şi i-o călca, fiecare gest frumos pe care îl făcea ar fi putut să se adune grămadă, aşa cum se adunau fulgii de zăpadă până când greutatea lor avea să dărâme acoperişul pe care el îl ridicase peste inima lui, înăbuşindu-i durerea.

Era o proastă. O proastă căreia îi bătea inima cu putere şi îi zvâcnea glezna. Care avea de făcut pâine, de schimbat paturi, de spălat aşternuturi şi de hrănit şi

îngrijit copii.

Bine că avea copii. Josie se ţinea după ea ca o umbră, fiind extrem de bucuroasă că se întorsese. Până când Louisa şi Neil se întorseseră de la Bess şi Remy, ea şi Josie dăduseră de mâncare la păsări, o mulseseră pe Miss Lily, copseseră două pâini, pregătiseră o cină pentru Spencer pe care acesta o luase la câmp şi spălaseră aşternuturile.

Şi, în plus, se împăcase cu viaţa ei. Avea trei copii care îi umpleau zilele cu bucurie şi o oboseau destul de mult ca să poată dormi noaptea. Emma Zephin ar fi fost încântată să fie în locul ei.

Dar Olivia, de proastă ce era, dorise trei copii, o casă frumoasă, un soţ care să aibă grijă de ea şi dragoste, pe deasupra. Şi îşi închipuise că ar fi putut să o câştige, să o fure sau să i-o smulgă lui Spencer cu şiretenie. Ei bine, poate că nu avea dragoste, dar îi avea pe Josie, pe Neil şi pe Louisa, iar asta trebuia să fie de-ajuns.

Exact când întindea ultimul cearceaf, având-o pe micuţa Josie lângă ea, care îi dădea cârligele, ceilalţi copii apărură pe drum. Neil îşi agita braţele şi sporovăia tot timpul. Louisa mergea cu paşi mari, dar ţinea privirea în pământ şi era întunecată la faţă.

— N-ai dormit bine? O întrebă Livvy când ajunse destul de aproape şi îi văzu cearcănele. Arăţi îngrozitor de obosită.

— Am dormit, spuse fata grăbindu-se să treacă pe

lângă ea şi intrând repede în casă.

Livvy dădu să se ducă după ea, dar simţi o mână, caldă chiar şi prin mâneca de bumbac, care o opri.

— Lasă-i să se ducă înăuntru, şopti Spencer şi vocea lui o făcu să simtă un gol în stomac.

Era transpirat după munca la câmp şi mirosea a pământ ud şi a muncă grea. În ciuda hotărârilor pe care le luase, trase adânc aer în piept, de parcă ar fi putut să captureze o parte din el astfel.

— Doreşti ceva, Spencer? Îl întrebă ea cu o voce formală, de parcă ar fi fost două cunoştinţe care aveau un schimb de amabilităţi pe stradă.

— Tot mai eşti supărată pe mine pentru că n-am mers la biserică?

— Am treabă, zise ea încercând să-şi elibereze braţul.

— Stai puţin. E vorba de Louisa, spuse el, continuând să o ţină ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat între ei.

Dar, pentru el, chiar nu se schimbase nimic. Nu o iubise cu o zi în urmă şi nu o iubea nici în ziua aceea. Numai că, acum ea ştia acest lucru cu certitudine. Credea din tot sufletul.

— Cred că ea a luat cartea, spuse el dând drumul, în sfârşit, braţului lui Livvy, dar se strâmbă şi adăugă: Te-am murdărit.

— Louisa a luat cartea?

Fata trebuia să aibă mai mult curaj decât Livvy, care nu avusese niciodată puterea de a o lua, în adevăratul

sens al cuvântului.

— Cred că da, zise el continuând să-i privească braţul încruntat. O să iasă la spălat?

Îşi şterse mâinile pe pantaloni şi apoi încercă să-i cureţe mâneca.

Ea ar fi vrut ca el să nu se mai gândească la rochie. Apropierea lui o tulbura. Era greu să se concentreze asupra discuţiei atâta timp cât el îi atingea mâneca.

— Ai întrebat-o?

— M-am gândit că n-o să recunoască şi n-am vrut s-o pun într-o situaţie jenantă. Fata asta se ruşinează mai repede decât…

Tăcu brusc când o văzu pe Louisa ieşind din casă îmbrăcată cu rochia din stambă pe care i-o făcuse Livvy pentru a face treabă cu ea.

— Mă duc să mă plimb, spuse ea.

Spencer îi făcu lui Livvy cu ochiul, ceea ce o făcu să simtă spirale de căldură şi fiori reci prin şira spinării.

— Ah, Liv, Remy mi-a spus că vrea cartea aia înapoi. Să-mi aduci aminte s-o scot din sertar după cină şi să i-o duc.

Văzând-o pe Louisa îndreptându-şi spatele brusc, aflară tot ce voiau să ştie, dar Spencer nu-i spuse nimic fetei. În schimb, îi ceru scuze lui Livvy din nou pentru că îi murdărise rochia şi vorbi tot felul de lucruri mărunte până când Louisa se depărtă mai mult.

— Cred că o s-o urmăresc puţin pe domnişorica

noastră, zise el. Tare aş vrea să ştiu unde se duce ea mereu.

Simpla discuţie despre cartea doctorului Napheys îi îndreptă gândurile lui Livvy într-o direcţie pe care nu o putea controla. Una care o aducea din nou în braţele puternice ale lui Spencer, sub trupul lui cald, la discreţia dorinţelor lui şi ale ei.

— Crezi că citeşte din ea? Întrebă Livvy simţind valuri de căldură cuprinzându-i obrajii.

— Păi, eu ştiu, femeile au fost întotdeauna curioase, zise el zâmbind înainte să plece.

Livvy îşi acoperi repede obrajii sperând că el nu văzuse cât de roşii erau.

El râse pe înfundate în timp ce se îndepărta, pornind pe urmele Louisei. Olivia făcu ochii mici din cauza soarelui puternic şi îşi dori să nu fi gustat niciodată bomboanele acelea. Era ca şi cum domnul Makeridge i-ar fi oferit un măr, pentru că rezultatul era acelaşi, vişinele acelea distruseseră ceea ce ea sperase c-ar fi putut fi Eden-ul.

În casă, Neil se delecta cu un pahar de lapte şi o necăjea pe Josie ţinând o prăjitură în aşa fel încât ea să nu o poată atinge şi fetiţa încerca să se caţere pe piciorul lui.

— Nu-i de mirare că încearcă să ajungă din ce în ce mai sus, spuse Livvy luând fetiţa în braţe ca să poată pune mâna pe prăjitură.

Senzaţia de neputinţă era cu siguranţă ceva ce Olivia înţelegea foarte bine şi nu suporta aşa ceva.

Neil se oprise la uşă ca să-şi pună ghetele de lucru, cele care îi aminteau atât de mult de ale lui Spencer, când ea îşi aminti deodată că voia să-l întrebe ceva.

— O să-i scriu o scrisoare tatălui tău astăzi, zise ea şi Neil păru să tresară. Vrei să-i transmit ceva din partea ta?

— De ce îi scrii?

— Păi, în primul rând, e tatăl vostru. Sunt sigură că vrea să ştie ce mai faceţi, cum vă descurcaţi. Trebuie să-i fie foarte greu singur în San Francisco şi, atunci când primeşte o scrisoare în care e vorba despre voi, trebuie să se simtă mai aproape de casă.

Şi voia să-l asigure că se simţeau bine acolo unde erau şi că nici nu trebuia să se gândească să trimită după ei. Niciodată. Putea să se ducă în Klondike sau unde voia, pentru că ea avea să aibă grijă de copiii lui şi să-i iubească de parcă ar fi fost propriii ei copii. Întotdeauna.

— Nu-i nevoie să-i scrii despre mine, mătuşă Liv. Nu îi e dor de mine, cu siguranţă.

Stătea pe vine, legându-şi şireturile, concentrându-se asupra acestui lucru mai mult decât era nevoie.

— Bineînţeles că îi este dor de tine, spuse ea temându-se că era adevărat. Locul unui tată e alături de copiii lui. Nu se poate să-i fie uşor ştiindu-vă în grija altcuiva. Sunt sigură că se întreabă dacă mâncaţi bine,

dacă vă odihniţi de-ajuns, dacă nu cumva munciţi prea mult.

— Ce-o să-i spui? Întrebă el dezlegând şireturile şi apucându-se să le lege din nou, încurcându-şi degetele prin ele.

Ea se lăsă pe vine lângă el şi începu să-i lege şireturile ca şi cum ar fi fost un copil mic. Durerea de cap îi trecea încetul cu încetul. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să spună acelaşi lucru şi despre durerea din inimă.

— O să-i spun despre calea ferată, zise ea încercând să-l asigure că nu avea de ce să se teamă, deşi nu era sigură că asta îl neliniştea. Îl ştii pe domnul acela pe care l-am întâlnit în Milwaukee, domnul Makeridge? Ei bine, e de părere că Maple Stand e un loc bun pentru ca trenul să oprească în drumul său. Cum ţi-ar plăcea să te trezeşti auzind şuieratul unui tren?

— N-o să-i spui să vină să ne ia, nu? Josie se poartă mult mai bine, nu crezi? Aproape că nici nu mai muşcă. Şi oricine poate să vadă că unchiul Spencer are nevoie de mine. Nu poate să facă singur toată treaba. Are nevoie de un băiat care să-l deshame pe Curly George, să-l ţesale…

Ea termină de legat şireturile în ciuda lacrimilor care îi tulburau vederea. Băiatul era fericit acolo, la fermă, cu ea şi cu Spencer. În singura scrisoare pe care o primise de la Julian acesta nu pomenise nimic despre faptul că ar fi vrut să ia copiii în viitorul apropiat. De fapt, ceruse

bani, susţinând că Spencer se folosea de munca lui Neil pe degeaba, aşa că ar fi putut să-i trimită câţiva dolari pentru puţin timp.

Spencer aruncase scrisoarea, dar Livvy luase înapoi plicul pe care era trecută adresa lui Julian.

— Nu, n-o să-i spun să vină să vă ia.

„Nici acum, nici altă dată.” îl îmbrăţişă şi apoi îi aranjă şapca.

— Du-te acum! Unchiul Spencer are nevoie de ajutor, aşa cum ai spus.

Pentru o zi care începuse atât de prost, era uluitor cât de mult se putea înrăutăţi. Nu mai putea să se gândească decât la lucrurile pe care Neil i le băgase în cap fără să vrea. Într-o bună zi, avea să fie nevoită să le facă bagajele, să-i sărute pe frunţi şi să-i trimită, poate chiar cu trenul pe care Waylon Makeridge plănuia să-l aducă. Casa fusese pustie înainte de sosirea copiilor, dar ea ştia că avea să fie mult mai groaznic după plecarea lor.

Josie o ajută la treburile după-amiezei. Curăţară grădina de buruieni, fetiţa scoţând şi răsaduri pe lângă buruieni, Livvy trebuind să meargă în urma ei şi să le resădească. Curăţară coteţul, după care trebui să fie curăţată şi Josie, care, în final, mirosea mai rău decât coteţul. Când Louisa apăru, în sfârşit, pe drum, cu mâinile la spate, mâncarea era aproape gata şi Spencer înapoi pe câmp.

Deci, avusese dreptate în privinţa cărţii, bănui Livvy.

Luând-o pe Josie de mână, se duse repede spre hambar, şchiopătând, pentru ca Louisa să poată pune cartea la loc.

Doamne, femeia era îngrozitoare. Indispoziţia ei arunca o umbră asupra întregii case. Ciudat cum o femeie putea să facă o casă întreagă să se încrunte. Eh, cel puţin era linişte. Măcar pentru asta putea să se bucure. În afară de paşii inegali ai soţiei lui care făcea curse între maşina de gătit şi masă, continuând să şchiopăteze, Spencer nu auzea decât zdrăngănitul tacâmurilor în farfurii.

— Cred că o să mă duc la Remy şi Bess cu cartea aia după masă, spuse el rupând tăcerea.

— Pot să vin şi eu? Întrebă Neil. Am nişte lucruri pe care aş vrea să i le dau lui Philip ca să-mi obţină ceva în schimbul lor.

— Ce-o să iei în schimb? Întrebă Josie.

Pe nimeni altcineva nu părea să intereseze.

— Păi, de obicei, îi dau lucrurile lui Philip şi el are grijă să facă afacerea cea mai bună pentru mine.

— Adică nu ştii ce primeşti? Întrebă Louisa evident dezaprobând acel plan.

— Un Sacotte n-ar înşela niciodată un Williamson, spuse Neil sărind în apărarea verilor lui. O să facă o afacere bună. O să vedeţi.

— Tu nu eşti un Williamson, zise Louisa. Eşti un Bouche.

Neil se uită repede la Spencer, de parcă acesta ar fi putut să spună ceva care să schimbe lucrurile.

— Eh, bănuiesc că, deocamdată, puteţi să vă consideraţi nişte Williamson, zise el gândindu-se că nu se întâmpla nimic rău. Locuiţi în casa mea, mâncaţi la masa mea… presupun că, deocamdată, doar deocamdată, puteţi să fiţi consideraţi nişte membri ai familiei Williamson.

Chiar înainte să apuce să termine fraza, regretă că spusese acest lucru. Băiatul avea aceeaşi privire pe care Livvy i-o arunca atât de des. De parcă ar fi crezut că totul avea să fie bine. Mai rău – de parcă ar fi crezut că el putea face ca totul să fie bine.

— Vrei să vii, Liv?

Ea clătină din cap. Oare scosese vreun cuvânt în timpul mesei? În afară de „mănâncă-ţi supa de mazăre” lui Josie şi „foloseşte-ţi şervetul” lui Neil? Doar nu mai era supărată pentru dimineaţă. Nici atunci nu avusese dreptul să fie.

Pentru Dumnezeu, avea să stea supărată o veşnicie?

— Aş vrea să mă uit puţin la glezna aia înainte să plec, spuse el. Nu-mi place deloc cum şchiopătezi.

— E-n regulă, zise ea dând să se ridice.

— Stai jos, îi spuse el, gândindu-se că, dacă mergea tot timpul, nu ajuta deloc glezna să se vindece. Vrei ceva? Unul din copii poate să-ţi aducă ce doreşti.

— Voiam doar să strâng masa, îi explică ea rămânând

pe scaun.

El le spuse copiilor mai mari să strângă masa şi lui Josie să se îmbrace de culcare. Apoi se ridică, se întinse şi îi dădu mâna soţiei lui pentru a o ajuta să se ridice. Lăsarea greutăţii pe piciorul cu pricina după ce stătuse la masă nu fu o idee bună şi ea se strâmbă, făcând ochii mari de durere.

— La naiba, spuse el luând-o în braţe şi îndreptându-se cu ea spre canapea, dar, la un moment dat, se răzgândi şi îşi continuă drumul spre dormitor. Eşti destul de uşoară pentru înălţimea ta, zise el, uluit de cât de uşor o ridicase şi cât de bine părea să se potrivească în braţele lui.

Ah, o ajutase să coboare din trăsuri şi şarete, dar nu îşi amintea să o fi purtat astfel vreodată. Îi dădea o senzaţie surprinzător de plăcută.

O lăsă pe pat şi se aplecă să-i dezlege şiretul ghetei. Piciorul îi era umflat.

— Lasă-te pe spate, spuse el strecurându-şi mâinile pe sub fusta ei pentru a-i trage ciorapul.

Ea îl lăsă să o facă fără să opună rezistenţă. Pielea ei era nespus de catifelată sub degetele lui.

— Te doare rău? O întrebă atingându-i glezna uşor şi răsucindu-i piciorul pentru a se convinge că nu era rupt.

Nu l-ar fi mirat să suporte un picior rupt în dorinţa ei de a avea grijă de copiii altcuiva.

Ea sări ca arsă şi el îi pipăi oasele cu mai multă grijă.

Chiar şi umflată, era o gleznă delicată. Până atunci nu îşi dăduse seama cât de mici îi erau picioarele. Bineînţeles că observase că avea ghete mai mici decât ale lui, dar tot piciorul îi încăpea în mână. Şi, în timp ce o mână îi ţinea piciorul, cealaltă începu să urce din ce în ce mai mult, până ajunse să-i examineze genunchiul, apoi mai sus de genunchi, până atinse marginea dantelată a izmenuţelor.

— Ai dreptate să nu mergi la Remy, spuse el frământându-i uşor muşchii gambei. Cred că mai bine ar fi să nu mai pui piciorul în pământ în seara asta.

— Dar copiii… zise ea încercând să se ridice în capul oaselor şi să se apropie de marginea patului.

— Louisa e destul de capabilă să se pregătească pe sine şi pe Josie de culcare, spuse el ridicându-se şi întorcând-o în aşa fel, încât capul să-i fie pe pernă. S-a descurcat foarte bine cât ai fost plecată.

— Mie nu mi se pare în regulă, mormăi ea, de parcă ar fi fost supărată pe el.

De parcă l-ar fi considerat vinovat de stările de spirit ale femeilor din casa asta.

— Şi aş vrea să-i citesc lui Josie înainte de culcare, zise ea împingându-se în mâna lui, iar aceasta îi alunecă de pe umăr pe sân.

Uluiţi, se uitară amândoi la mâna aceea bronzată care îi acoperea sânul înveşmântat în materialul de un galben pal. Nu se gândea să o dea la o parte. Nu strânse, nu

frecă, nu mângâie. Doar îi cuprindea sânul, transmiţând bătăile inimii ei unui lucru din adâncul fiinţei lui care îl încălzea în locuri pe care le crezuse moarte.

Apoi, tot fără acordul lui, tot fără voinţa lui, mâna se mişcă, alunecă peste pieptul soţiei lui şi degetele lui simţiră bătăile pulsului când îi mângâiară gâtul lung şi subţire până când i-l cuprinseră şi el îi trase faţa spre a lui. O uşoară apăsare cu două degete şi ea înclină capul suficient pentru ca buzele lui să le caute pe ale ei şi să-i guste dulceaţa sărutului.

Îi lăsă capul încet pe pernă, continuând să o sărute şi se urcă în pat lângă ea. Rochia ei avea doisprezece nasturi, îi numărase de o sută de ori când încercase să se gândească la altceva, nu la ceea ce se afla sub cei doisprezece năsturaşi şi puţin bumbac. Acum îl descheie pe primul şi îi sărută gâtul.

Parfumul de liliac se ridică din scobitura gâtului ei şi el îşi cufundă limba în acel loc, întrebându-se dacă şi gustul era la fel de dulce.

— Mătuşă Liv?

Era Neil, cu o voce şovăitoare de parcă ştia că ar fi putut să întrerupă ceva, dar nu părea să ştie ce anume. Spencer unul nu era chiar atât de sigur.

Spencer se depărtă brusc de Olivia şi sări din pat, ducându-se în partea cealaltă a camerei, de parcă ar fi fost prins de părinţii lui Livvy seducându-le fiica. Departe de ea, mintea i se limpezi şi se întrebă ce naiba

îl apucase. De parcă n-ar fi ştiut. Era exact aşa cum îl prevenise tatăl lui în copilărie. Sărutările duceau la atingeri, atingerile la lucruri mai serioase şi, până să-ţi dai seama, o fată drăguţă era gravidă şi tu erai prins într-o căsătorie la care, cu Siguranţă, nu te gândiseşi când furaseşi primul sărut.

Livvy părea somnoroasă, visătoare, tulburată, de parcă i-ar fi fost greu să revină la momentul prezent. Îi venea să-şi dea palme pentru ce îi făcea. Pentru a nu mai vorbi de ce îşi făcea sieşi.

— Ce e, băiete? Întrebă el vârând mâinile în buzunare pentru a ascunde ceea ce ar fi fost evident pentru cineva puţin mai mare decât nepotul lui.

— Josie vrea să ştie dacă mătuşa Liv o să-i citească şi dacă o doare piciorul.

Livvy se uită la Spencer, căutând să-şi dea seama ce voia de la ea.

— Da, spuse el în numele ei. Spune-i lui Josie să vină încoace când o să fie gata de culcare. Şi spune-i Louisei să-i aducă mătuşii tot ce are nevoie cât o să fim noi plecaţi.

Apoi deschise sertarul şi scoase cartea, arătându-i-o lui Livvy parcă dovedindu-i că avusese dreptate, dar ea stătea cu ochii închişi, vârful limbii ieşindu-i puţin printre buze.

— Să nu te dai jos din pat pentru nimic în lume. Mă-ntorc mai târziu, spuse el îndreptându-se spre uşă fără să

mai arunce o privire înapoi.

Ştia că avea să-i vadă scobitura gâtului tot drumul până la cumnatul lui, că avea să-i simtă pielea catifelată a piciorului şi gustul buzelor fierbinţi.

Oricât de lung fu drumul până la Ferma Sacotte, la întoarcere păru de două ori mai lung. Iar vizita nu făcuse nimic pentru a-i linişti nervii. Cei doi păreau la fel de neliniştiţi ca el, sărind ca arşi când se atingeau din greşeală, răstindu-se din cauza unor cuvinte nevinovate.

Acum, când mai avea doi paşi până acasă, Spencer nu se putea gândi decât la faptul că trebuia să-şi mai petreacă o noapte în acelaşi pat cu prinţesa liliacului. Nu putea să o facă. Şi să-şi ţină şi promisiunile pe care şi le făcuse.

— Spune-i mătuşii Liv că a trebuit să mă duc în oraş, zise el oprind şareta în faţa casei pentru a coborî Neil.

— Vrei să vin cu tine? Se oferi băiatul, zâmbindu-i.

Pentru Spencer fu, pur şi simplu, picătura care umplu paharul.

Toţi voiau câte o bucăţică din el şi el nu avea nimic de dat. Orice parte din el care ar fi putut să aparţină altcuiva era moartă şi îngropată la cimitirul belgian din Maple Stand. Şi, cu cât se obişnuiau cu ideea aceea mai curând, cu atât era mai bine.

— Nu, nu vreau să vii cu mine. Nu vreau decât să fiu lăsat în pace. Du-te înăuntru.

Respins, băiatul urcă încet treptele verandei şi se

întoarse să-i facă cu mâna. Spencer dădu din cap uşor, mai mult decât intenţionase, dar mai puţin decât i-ar fi plăcut băiatului şi îi strigă lui Curly George să pornească.

Doamne, îşi spuse el privind partea dorsală a calului cum i se legăna în faţa ochilor, de ce nu înţelegeau ce pretindea de la ei? Lui i se părea destul de simplu. Dacă i-ar fi lăsat în pace, în amarul lui, ar fi fost fericit.

Abia când ajunse la Lucky Clover Saloon îşi dădu seama încotro se îndreptase. Sărind de pe capră, oftă adânc şi porni spre cel mai frecventat loc din Maple Stand.

Ceea ce nu însemna cine ştie ce. Maple Stand era un oraş mic, chiar şi potrivit standardelor ţinutului Door. O fabrică de cherestea, un magazin general, o tavernă, o poştă şi o bancă. Asta era tot, în afară de biserică şi de Lucky Clover, care se afla în spatele casei lui Grace Linden, la marginea oraşului. La Grace se făceau de toate – se jucau jocuri de noroc, se bea şi, dacă ea avea chef şi aveai destui bani, până şi Grace era disponibilă.

Toate femeile din Maple Stand ştiau acest lucru, dar se prefăceau că nu ştiu de existenţa acelui loc. Pe de altă parte, bărbaţii pretindeau că făceau lucruri pe care Spencer nu era convins că le făceau. În definitiv, Grace era încă în viaţă, nu?

După părerea lui Spencer, un singur lucru era neplăcut la Lucky Clover şi nu era vorba nici de Grace, nici de

jocurile de noroc, nici de băutura care era mult mai bună decât berea şi vinul de la tavernă. Nu, era prea aglomerat, de cele mai multe ori, pentru a te putea îmbăta liniştit, întotdeauna era cineva care aştepta să-i spună lui Spencer ce necazuri avea. Nu ca la tavernă, unde era mai mult spaţiu şi puteai să bei nestingherit: Lucky Clover era o găurică în perete unde băutorii înrăiţi se puteau face criţă.

Seara aceea nu făcea nicio excepţie. Printre mulţimea de indivizi îngrămădiţi la bar se aflau Charlie Zephin şi neisprăvitul care fusese cu Livvy în trăsură. Makebreath sau cum naiba l-o fi chemând. Dacă ar fi existat alt loc unde să poată bea ceva, Spencer ar fi plecat de la Lucky Clover chiar în clipa aceea. Dar Sturgeon Bay era foarte departe şi, oricât de mult ar fi vrut să se îmbete, mult prea departe pentru a se putea întoarce acasă.

— Un whisky, Grade, spuse el când îi întâlni privirea.

Gracie încuviinţă şi apoi îi spuse ceva încet lui Charlie, care se întoarse şi se uită la Spencer cu nişte ochi tulburi. El îl salută din cap cu răceală şi îl studie pe bărbatul chipeş de lângă el, întrebându-se cât de atrăgător îl găsise Livvy. Spencer nu avea iluzii în legătură cu sine. Începuse să se îngraşe, părul îi era prea lung, prea cărunt şi se simţea prea obosit. Însă, bărbatul acela era odihnit, plin de energie şi avea un licăr în ochi care se stinsese de mulţi ani într-ai lui Spencer. Văzu cum Charlie îl arată cu degetul, făcând un semn din cap

şi spunându-i, fără îndoială, că era soţul Oliviei Williamson.

Whisky-ul veni cu o jumătate de minut înaintea lui Makebreath şi Spencer îl dăduse deja pe gât până când tipul avu ocazia să întindă mâna.

— Waylon Makeridge la dispoziţia dumitale, spuse el înclinându-se uşor.

Spencer avu impresia că erau destui ani diferenţă între ei. De altfel, bărbaţii care se aflau de o parte şi de cealaltă a lui se dăduseră puţin înapoi, parcă pentru a le face loc. Asta ar fi trebuit să fie ur avertisment pentru Makeridge, dar unii nu pricepeau subtilităţile vieţii. Aveau nevoie să fie loviţi peste cap, cum se spunea.

Spencer ignoră mâna lui Makeridge şi puse paharul pe tejgheaua barului, făcând semn că mai voia unul.

— Am avut plăcerea s-o cunosc pe soţia dumitale deunăzi, continuă Makeridge.

— N-ar fi trebuit să fii la magazin? Întrebă Spencer fără să-şi ia ochii de la pahar. Credeam că te aşteaptă domnişoara Emma.

Probabil că Makeridge se strâmbase, pentru că se auziră hohote de râs şi cineva spuse că nu era suficient de beat ca să suporte faţa Emmei Zephin.

— Dar Livvy Williamson e cu totul altă pereche de ghete, spuse rânjind Frank Saugus, un fermier din partea cealaltă a oraşului.

— Când are ghetele în picioare, interveni Charlie

Zephin şi toată lumea izbucni în râs.

— După părerea lui Makeridge aici de faţă, e şi mai drăguţă fără ghete!

Spencer dădu pe gât şi al doilea pahar de whisky. Alcoolul îi arse gâtlejul şi plămânii şi făcu să-i ia foc stomacul.

— E o femeie foarte frumoasă, spuse Makeridge admirativ. Eşti un bărbat norocos, domnule Williamson.

— După cum vorbeşti, Makeridge, se pare că şi tu ai fost norocos, se auzi o voce tunătoare de undeva din spatele lui Spencer.

Alcoolul îşi făcea efectul, dar nu atât de repede cum ar fi sperat el. Mai dădu pe gât un pahar mare şi încercă să-şi fixeze privirea asupra feţei zâmbitoare a lui Makeridge.

— Are o pereche grozavă de… spuse acesta rânjind şi umflându-şi pieptul… ghete! Strigă el apoi şi Spencer avu impresia că tot localul se zguduia de râsetele celor din jur.

Makeridge avea dreptate. Livvy avea, într-adevăr, nişte sâni grozavi. Spencer îşi petrecuse mult timp uitându-se la ei, întrebându-se cum ar fi fost dacă i-ar fi simţit în palme. Avea şi nişte picioare foarte frumoase şi destul de adesea îşi închipuise cum i-ar fi înconjurat mijlocul.

Avea nişte picioare mici, delicate şi totdeauna reci. De câte ori tânjea să i le strângă între pulpe ca să i le

încălzească. Şi ochii. Avea nişte ochi frumoşi, întunecaţi, calzi şi cercetători. Şi mâinile îi erau delicate, dar puternice; puteau să-i facă inima să bată de două ori mai tare când îl atingeau.

— Îţi spun eu, zise Makeridge, studiindu-l pe Spencer de parcă acesta ar fi fost o specie nouă de melc de grădină pe care nu o mai văzuse în viaţa lui. Dacă aş fi putut să fiu acum în pat cu Olivia Williamson, cu siguranţă că n-aş fi stat aici să mă-mbăt criţă. Dar cumnatul dumitale m-a avertizat că n-ai niciun pic de minte.

Ciudat că Remy avusese de-a face cu acel individ, dar Spencer ştia cât de mult voia ca Makeridge să cumpere Ferma Sacotte. Încet, cu grijă, puse paharul pe tejghea şi se întoarse spre Makeridge, care îi zâmbea indulgent. Unii oameni nu ştiau unde să se oprească. Şi trebuia să li se dea o lecţie. Şi Spencer, cu siguranţă, avea chef să dea lecţii în seara aceea. Se ridică împingând scaunul în spate cu piciorul, bănuind că îl prinsese cineva, pentru că nu se auzi un zgomot în liniştea care se lăsase dintr-o dată. Îşi descheie manşeta mânecii drepte. Dacă rupea nasturele, trebuia să-i explice lui Livvy cum îl pierduse. În plus, nu voia ca sângele lui Makeridge să-i păteze frumoasa cămaşă albă care, le fel ca toate celelalte lucruri pe care i le spăla nevasta lui, mirosea a lămâie.

— Ei, Spence, spuse Charlie ridicând mâna pentru a-l face să se calmeze.

Dar el îl ignoră şi ridică din sprâncene spre Makeridge parcă întrebându-l „Eşti gata”?

Makeridge rânji ca şi cum ar fi fost de părere că Spencer ori nu avea curajul, ori nu voia să-i facă rău.

Braţul lui Spencer funcţionă la fel de bine ca întotdeauna, fie că făcea o gaură în perete, fie că muta din loc falca unui individ. Şi, la fel ca întotdeauna, se simţi excelent. Totuşi, rareori se simţea atât de bine ca acum.

— Presupun că Sacotte a uitat să-ţi spună de dreapta mea, zise el simplu.

Makeridge se uita la el fără să priceapă. Spencer îşi lăsă mâneca în jos din nou şi păşi peste inginerul de construcţii civile în drum spre uşă.

— Mai are cineva ceva de spus despre nevastă-mea? Întrebă el.

Ar fi putut să jure că auzea gheaţa topindu-se în paharele de pe tejgheaua barului.

— Bine, atunci bănuiesc că asta e tot.

În şaretă, îşi încleştă şi îşi descleştă pumnul, convingându-se că niciun os nu era rupt. Presupunea că, până în momentul acela, îl treziseră pe Makeridge şi acesta îşi verifica falca în acelaşi mod. Dacă îl durea la fel de tare cum îl durea pe el pumnul, atunci meritase.

Bineînţeles că, dimineaţă, când efectul alcoolului avea să fi trecut, era sigur că nu avea să se mai simtă la fel. Trebuia să înceapă să nu mai uite că îmbătrânea.

Durerile erau mai puternice, durau mai mult şi lăsau mai multe cicatrice.

Casa era cufundată în tăcere când ajunse. Nu se grăbi cu pregătirea calului pentru noapte, încă încercând să-şi readucă răsuflarea aproape de normal înainte să se bage în pat lângă soţia lui, dacă nu voia să o sperie. Parcă era un urs astmatic fugărit de un roi de albine.

Încercă să-şi spună că o pusese în situaţii jenante de destule ori, bând, luându-se la bătaie, făcându-se de râs. Nu avea şi ea dreptul la o greşeală în trei ani de căsnicie? O greşeală într-o viaţă? Doar nu făcuse nimic cu Makebreath…

Era clar, nu era destul de beat. Cuvintele spilcuitului încă mai contau, gândul că poate mai aveau o şansă încă mai conta şi faptul că ea era în patul lui, moale şi caldă, încă mai conta.

Trebuia să ia o hotărâre. Dacă nu o voia, atunci de ce îl deranja faptul că Makeridge o plăcea?

Trânti uşa grajdului destul de tare ca să trezească şi fantomele strămoşilor lui Curly George şi porni vijelios spre casă. O casă plină de copii. Se opri la toaletă şi, apoi, la pompă ca să se spele puţin. Era o seară foarte caldă. Sau poate whisky-ul era de vină.

Se spălă şi îşi studie casa de afară. Numai o lumină era aprinsă. Oare era încă trează? Ei bine, să spună numai un cuvânt, unul singur, despre faptul că băuse şi avea să-i spună şi el câte ceva despre faptul că auzise

numele nevestei lui pomenit la Lucky Clover plus comentarii despre calităţile ei. Mâna îi amorţise. Strânse degetele şi se strâmbă. Ar fi putut fi şi mai rău. Makeridge ar fi putut să riposteze.

Îşi scoase ghetele pe verandă. Dacă exista şansa ca ’ Livvy să doarmă, nu voia să rişte să o trezească, pentru a fi nevoit să-i citească iarăşi dezamăgirea din ochi. Se gândi că ar fi trebuit să pună o placă de lemn deasupra uşii pe care se scrie: „Casa mahmurelii”. Dar nu în seara aceea. În seara aceea era prea obosit ca să mai facă şi altceva în afară de a se târî în pat şi a se culca.

O formă se mişcă pe canapea în clipa în care fu închisă uşa. Băiatul nu era fermier încă, dar avea şansa să devină un paznic foarte bun, în caz că nu avea să reuşească nimic altceva.

— Culcă-te, şopti Spencer şi văzu cum cearceaful fu tras fără să se scoată un cuvânt.

Uşa dormitorului era deschisă, lumina caldă ademenindu-l şi, ca o molie, se duse spre ea.

Livvy dormea. Îşi dădu seama după mişcările egale ale spatelui ei. Era încă îmbrăcată complet, cu cocul intact. Şi nu era singură.

Josie dormea în curbura trupului ei, iar cartea din care îi citise Livvy îi acoperea o porţiune din obraz. El o luă încet, o închise şi o puse pe noptieră. Cu o pricepere pe care o dobândise după ani de zile în care fusese tată, îşi strecură mâinile pe sub fetiţa adormită şi o ridică de pe

pat fără să o trezească.

Se mişcă uşor în braţele lui şi el îi simţi oftatul pe pieptul recent spălat, văzând cum îşi căuta degetul mare cu buzele. În pat, sub privirea lui, Livvy se mişcă uşor şi apoi se linişti din nou. Uitându-se la ea, dar ducând fetiţa, el se lovi cu fluierul piciorului de colţul patului.

— Spencer?

Era vocea aceea răguşită, de noapte, care îl făcu să simtă furnicături prin tot trupul.

— Mă bucur că eşti acasă.

Cinci cuvinte şi furia lui se evaporă. Cinci cuvinte şi maxilarul i se relaxa.

— Scoate-ţi rochia, Liv. Ai adormit. O duc pe Josie în patul ei.

Ea dădu din cap, fără să-l ridice de pe pernă şi se apucă încet să descheie primul nasture.

El nu rămase să vadă şi restul, ci o duse pe Josie în camera pe care o împărţea cu Louisa şi o aşeză în patul ei.

Louisa nu scoase niciun sunet şi el îşi închipui că se prefăcea că doarme. Era mai nemişcată ca un mort.

— Noapte bună, domnişoară Louisa, spuse el încet, răsucindu-i uşor degetele de la picioare prin cearceaf înainte să iasă.

Ea îşi trase piciorul brusc şi el râse uşor aproape pe muteşte. Cel puţin, era sigur că nu murise. Totuşi, era o fată foarte nesuferită.

Îi lăsase lui Livvy prea puţin timp şi nu fusese realist dacă îşi închipuise că, la întoarcere, avea să o găsească dezbrăcată şi în aşternut. Ea era exact în locul în care o lăsase, cu trei nasturi descheiaţi şi sforăia uşor.

— Haide, Liv, spuse el aşezându-se pe marginea patului şi scuturând-o încet. Doar nu vrei să dormi cu rochia pe tine, nu?

Ea scutură din cap, încercă să-l ridice de pe pernă, dar nu reuşi şi se întoarse pe partea cealaltă. Atunci, el îi căută în păr acele care îi ţineau cocul, degetele încurcându-i-se printre bucle. Atâta păr şi era atât de moale.

Căldura se răspândi în el asemeni unui alt pahar de whisky, cuprinzându-i faţa, arzându-i stomacul şi coborând din ce în ce mai jos.

La naiba! Ar fi trebuit să bea cu câteva pahare mai puţin sau mai mult. Acum simţea şi dorinţa şi capacitatea. Şi, de asemeni, o absenţă a voinţei de a se stăpâni.

Scoţându-i acele din păr şi trăgându-le prin toată lungimea lui, găsi că mirosul de liliac era ameţitor. Lăsă capul în jos şi îşi afundă faţa în buclele ei castanii. Parfumul, senzaţia… O întoarse pe spate şi îi descheie nasturii bluzei cu uşurinţă.

— Ah, Liv, şopti el desfăcându-i bluza şi ridicând-o uşor pentru a i-o scoate, dar se împotmoli la manşetele încheiate strâns. Ajută-mă şi tu, Liv, o rugă el

descheindu-i nasturii de la brâu, după care se ridică şi îi trase fusta în jos peste şolduri, trecând de marginea dantelată a izmenuţelor, până când i-o scoase cu totul şi o aruncă spre paravan.

Ea se luptă cu el în somn, vrând să stea comod din nou şi, întinzându-se, lăsă să se vadă nu numai umflătura unui sân, dar şi porţiunea puţin întunecată de la marginea sfârcului.

Asta ar fi trebuit să fie de ajuns. Mai mult decât de ajuns. Dar el o întinse iarăşi pe spate şi ea se întoarse repede pe o parte.

Apoi mai era şi părul acela. Păr lung şi mătăsos peste tot. Păr, piele, parfum de liliac şi lămâie, respiraţia adâncă şi numai lumina slabă a lămpii care să-l facă să vadă limpede ceea ce ştia deja.

Olivia Williamson era irezistibilă.

— La naiba! Spuse el trăgând un picior patului şi pornind furios spre uşă, chinuindu-se să o deschidă.

Aceasta se izbi de perete cu forţă. Dar lui nu-i mai păsa chiar dacă trezea pe toată lumea din Maple Stand. Cu siguranţă că nu avea să doarmă în noaptea aceea…

De când stătea pe verandă, oare? De un minut? Două? Era prea mult, oare, să ceară puţină intimitate la ora două într-o noapte călduroasă de iunie?

— Spencer? Te simţi bine?

Numai lumina lunii cădea pe cămaşa ei de noapte albă, pe care o ţinea strâns la gât pentru ca el să nu vadă

ceea ce deja îl afectase enorm.

— Du-te în pat, spuse el întorcându-i spatele şi ducându-se în capătul celălalt al verandei.

— Ce s-a-ntâmplat? Întrebă ea ducându-se lângă el, în ciuda faptului că îi dăduse de înţeles că nu voia să o aibă în preajmă.

Nici pe aceeaşi verandă, nici în acelaşi dormitor, nici chiar în aceeaşi casă. La naiba şi în acelaşi stat ar fi fost prea aproape pentru ca el să-şi poată ţine promisiunile.

— Ce s-a-ntâmplat? Faptul că m-am însurat cu tine, Olivia şi acum sunt obligat să stau cu tine.

— Da, aprobă ea cu o voce surprinzător de calmă. Bănuiesc că ai dreptate. Nu poţi să priveşti partea bună a lucrurilor? Ştiu că nu sunt Kirsten, dar nu sunt nici Emma Zephin.

— Ar fi fost mult mai bine dacă m-aş fi însurat cu ea, zise el. Pun pariu că ar şti să nu stea în calea unui bărbat.

Era linişte şi el se împotrivi din răsputeri dorinţei de a se întoarce să vadă ce făcea, dacă mai era acolo măcar. Cel puţin, nu suspina.

Simţea cum îl strâng blugii în părţile cele mai sensibile, iar mâna îi zvâcnea, însă mult mai puţin decât sexul.

— Du-te în casă, fir-ar al dracului, se răsti el. Şi lasă-mă să regret în linişte faptul că m-am însurat cu tine. De ce nu poţi să pleci şi să mă laşi în pace?

Icnetul ei probabil că s-ar fi putut auzi până în Sturgeon Bay, sau chiar până în Milwaukee, dar el nu auzi decât scârţâitul slab al uşii când ea o deschise pentru a intra în casă. Şi, în adâncul inimii, el ştia că îşi muşca dosul mâinii, abţinându-se să nu plângă.

Lovi cu mâna rănită în peretele casei. Ca întotdeauna, îşi spuse el, sufereau amândoi.

13

Până la cinci dimineaţa, Olivia plânsese până când îi secaseră lacrimile şi acceptase ideea că Spencer nu o iubea şi nimic din ce făcea sau ar fi făcut vreodată nu putea să schimbe acest lucru. Şi nici nu mai voia să se schimbe ceva. „Nu putea să plece şi să-l lase în pace?”

Ah, ba da, sigur că putea.

Dădu la o parte cearceaful şifonat şi mototolit după noaptea de nesomn şi scoase de sub pat valiza pe care o avusese când plecase la Milwaukee. „Să plece”? Deschise sertarul cu lenjerie şi luă cele mai bune două perechi de izmenuţe şi cămăşuţa ei preferată.

„Să-l lase în pace?” Le îndesă în valiză, după care luă ciorapii de bumbac, îi făcu ghem şi îi vârî într-un colţ.

Avea să găsească ea o modalitate de a-i răsplăti pe Bess şi Remy pentru faptul că o primeau. Putea să se ocupe de gătit şi de curăţenie, oferindu-i lui Bess posibilitatea să se odihnească. Putea să facă prăjituri cu

vişine şi dulceţuri pe care să le vândă la Zephin. Neill putea să ajute la câmp.

Îşi trecu peria prin păr şi îl dădu în spate, privindu-se în oglindă, ca şi cum femeia aceea hotărâtă pe care o vedea era o persoană pe care nu o mai văzuse în viaţa ei. Poate avea să încerce o nouă coafură, ca aceea a femeilor din Milwaukee. Poate avea chiar să se mute la Milwaukee, dar abia când mai creşteau copii.

Îşi aduse părul apoi puţin mai în faţă şi încercă să zâmbească.

Dacă ochii nu i-ar fi fost roşii, obrajii iritaţi şi buzele umflate, ar fi putut fi aproape atrăgătoare.

Îşi prinse două ace de păr în coc, apoi aruncă peria în valiză. Poate ar fi trebuit să se însoare cu Emma Zephin. Cel puţin, atunci cineva ar fi fost fericit.

Asta era problema lui. Nu voia să fie fericit. Şi nu voia nici ca aceia din jurul lui să fie fericiţi. Dumnezeule, nu trebuia decât să vezi cum se purta cu bieţii copii. Îl muncea pe Neil la câmp până la epuizare, pe Louisa o necăjea fără milă, ameninţa să o bată pe Josie ori de câte ori avea ocazia…

La drept vorbind, lui Neil părea să-i placă munca, venind roşu în obraji şi entuziasmat de vreo nouă descoperire în fiecare zi. Iar Louisa chiar trebuia să fie adusă cu picioarele pe pământ şi, dacă cineva nu se purta cu Josie mai ferm…

O auzi chiar în clipa aceea bolborosind ceva despre

buze de găină. Imediat cum avea să termine cu pregătirile, se va ocupa de copii.

Lui Neil nu avea să-i placă ideea de a se muta la Ferma Sacotte, oricât de mult s-ar fi apropiat de verii lui. Deşi primise puţine încurajări de la Spencer, era lesne de văzut că Neil îşi iubea unchiul cu adevărat.

Era puţin probabil ca Louisei să-i displacă la Ferma Sacotte mai mult decât acolo. Ah, dar semăna foarte mult cu Spencer.

Două suflete mohorâte care aveau grijă ca nimeni să nu fie mai fericit ca ei.

— Dă-te jos, Jo, strigă Neil atât de tare încât se auzi peste toate sporovăielile copilăreşti care răzbăteau de dincolo de uşa dormitorului ei. N-ai voie să urci acolo.

Livvy oftă adânc şi părul din jurul feţei flutură în toate părţile. De aceea îl strângea, de obicei, mai bine.

— Josephina, strigă Louisa speriată. Nu te mişca!

Fără papuci, încă în cămaşa de noapte, Livvy lăsă jos obiectele de toaletă pe care se pregătea să le pună în valiză şi deschise repede uşa ca să vadă ce alt dezastru stătea să se întâmple.

Louisa şi Neil se uitau spre mansardă la fetiţa care era periculos de aproape de margine.

— Oh, Doamne, spuse Livvy ridicându-şi mâinile ca să-i facă să rămână calmi, apoi se apropie de scara şubredă.

Trebuia s-o împiedice pe Josie să ajungă lângă

margine.

— Josie, scumpo, vreau să te duci să vezi dacă e o păpuşă pe patul ăla.

Fetiţa se întoarse şi se uită spre peretele îndepărtat, locul cel mai depărtat de margine.

— Da, scumpo, aia.

Louisa pusese deja un picior pe scară când Livvy strigă:

— Nu, mă duc eu. Ţine scara doar, da?

— Pot să mă duc eu, zise Louisa, dar Livvy îi dădu de înţeles foarte clar că nu începea discuţie.

— Eu o să mă duc, domnişoară, repetă ea, de data aceasta printre dinţi.

Louisa se dădu înapoi, înclinându-şi capul la auzul acelui ton neobişnuit al Oliviei, iar aceasta îşi ridică puţin cămaşa de noapte şi urcă până ajunse cu privirea deasupra nivelului podelei încăperii de la mansardă, când o văzu pe Josie ridicându-se de pe pat şi venind spre ea.

— Nu! Strigă Livvy. Stai acolo. Vin eu după tine.

Puse o mână pe podeaua mansardei şi ridică piciorul căutând următoarea treaptă, dar nu găsi decât cămaşa de noapte.

— Fii atentă, mătuşă Liv! Strigă Neil când ea încercă să-şi elibereze piciorul.

Cineva strigă „Nu”! Exact înainte ca mâna să-i alunece de pe podeaua de lemn a mansardei şi capătul

scării o lovi peste obraz.

Se auzi un alt ţipăt când ea încercă să rămână cu picioarele pe treaptă deşi se prăbuşea pe spate.

I se strigă să fie atentă, dar fu în zadar.

Încercă să-i strige lui Josie să rămână acolo unde era, dar nu fu sigură că o auzise cineva înainte să atingă pământul.

— Cât a trecut? Întrebă Bess ţinând palmele pe genunchi şi legănându-se pe fotoliu.

— Patruzeci şi opt de minute, spuse Remy uitându-se la ceasul de buzunar care se afla pe măsuţa din faţa lui.

Neil stătea lângă el plimbându-şi mâinile în sus şi în jos pe pantalonii de lucru uzaţi şi trăgându-şi nasul.

Spencer se ridică şi îşi trecu mâinile prin păr. Numai patruzeci şi opt de minute? Părea să fi trecut o veşnicie de când auzise ţipetele şi intrase în fugă de pe verandă şi o văzuse.

Imaginea ei zăcând nemişcată pe duşumeaua bucătăriei, cu cămaşa de noapte albă în jurul ei de parcă ar fi fost deja un fel de înger, i se întipărise în dosul pleoapelor, poate pentru totdeauna.

— Stai jos, Spencer, îi spuse Bess ca unui băieţel care îşi pierduse răbdarea. Doctorul a zis c-o să ne spună dacă o să fie vreo schimbare.

Spencer îl trimisese pe Neil la Remy cu instrucţiuni pentru acesta să cheme doctorul şi o luase în braţe pe Livvy ducând-o în dormitor, unde văzuse valiza. În

ciuda faptului că îi făcuse viaţa amară, tot fusese surprins când văzuse geanta aceea de piele.

Dar gândul că ea îl părăsea păli în faţa accidentului şi, acum, după aproape o oră, ştia că nu putea să mai aştepte acolo, cu mâinile în sân, în timp ce ea zăcea nemişcată şi fără cunoştinţă în patul lui.

Din pragul uşii se uită la doctorul care îi pipăia trupul lui Livvy pentru a vedea dacă nu avea ceva rupt.

— Nimic? Întrebă el când doctorul îi ridică pleoapele, după care le lăsă să se închidă de bună voie.

Se uită la Spencer când se aşeză pe scaun şi clătină din cap cu tristeţe.

— Nu pot să fac nimic pentru ea, zise el oftând. Uneori lucrurile astea se rezolvă de la sine.

— Mai auzise acele cuvinte şi nu sunau mai bine acum, în pofida tuturor lucrurilor pe care le făcuse pentru a se asigura că, de data aceasta, nu aveau să conteze, că ea nu avea să conteze, că pierderea ei nu avea să conteze.

Îi era greu să înghită şi se chinui să o facă pe lângă lacrimile care i se strânseseră în gât.

Făcuse o mulţime de lucruri prosteşti în viaţă, majoritatea în ultimii trei ani, dar niciunul nu fusese mai prostesc decât gândul că ar fi putut să trăiască lângă o femeie ca Olivia şi să nu o iubească.

— Vrei un scaun? Îl întrebă doctorul Lemense, ridicându-se şi oferindu-i scaunul lui. Aş vrea să mă

dezmorţesc puţin.

Spencer apropie scaunul mai mult de pat şi se aşează, luându-i mâna lui Livvy într-a lui. Aşteptă până când doctorul ieşi din cameră şi, închizând ochii, spuse încet:

— Deci, până la urmă, te-ai hotărât să renunţi la mine, hm, Liv? Am văzut valiza. Presupun că n-ar trebui să fiu surprins. Adevărul e că, probabil, nici nu merit să te faci bine.

Simţi ceva lipindu-i-se de picior şi, când deschise ochii, o văzu pe Josie rezemându-se de el, ţinând în braţe păpuşa pe care o luase de pe patul lui Margaret. O aşează pe genunchi şi o îmbrăţişă strâns, ascunzându-şi faţa în buclele ei.

— Ea e Winnie, zise el atingând braţele inerte ale păpuşii. N-am văzut-o de foarte multă vreme. Sunt convins că simţea nevoia unei îmbrăţişări la fel de mult ca şi tine, hm?

— Mătuşa Liv o să se facă bine? Întrebă Josie ghemuindu-se în braţele lui.

— Aici erai, spuse Louisa vârând capul pe uşă, evident căutând-o pe Josie. Vino încoace imediat, zise ea întinzând mâna, dar Josie o ignoră şi scutură din cap, ghemuindu-se şi mai mult la pieptul lui şi ţinându-l de gât cu un braţ.

— Las-o, spuse el simţind ceva ud trecându-i prin cămaşă.

Louisa nu-i dădu atenţie.

— Josie, spuse ea. Vino încoace.

Fetiţa se dădu jos fără tragere de inimă şi îl privi cu tristeţe. El îi răvăşi părul şi luptă împotriva unei dorinţe puternice de a o strânge la piept şi de a sta aşa o veşnicie. Cu o expresie care îl făcu să creadă că ea şi-ar fi dorit exact acel lucru, Josie se aplecă puţin şi îl sărută pe genunchi, locul cel mai apropiat de guriţa ei. Apoi Louisa o luă de mâna şi ieşi cu ea din cameră.

Nu avea s-o iubească pe Livvy şi nu avea să-i iubească pe copiii aceia. Acela era planul, nu? Atunci de ce i se oprise inima în loc când o văzuse pe Livvy întinsă pe jos şi de ce era atât de sigur că, până când nu avea să deschidă iarăşi ochii şi să-i zâmbească, nu avea să mai bată?

Şi fetiţa. Dacă o pierdea pe Livvy, aveau să urmeze copiii? Ba mai rău, avusese foarte mare grijă ca, în cazul în care Livvy nu avea să mai deschidă ochii niciodată, în cazul în care nu avea să-şi mai revină, să rămână nimic în urma ei. Niciun copil cu buna ei dispoziţie, sau cu părul ei frumos şi lung, sau cu acel zâmbet permanent pe buze. Şi numai el avusese grijă să fie aşa. Nimeni altcineva nu era de vină în afară de el.

„- Livvy, spuse el aplecându-se deasupra ei şi frecându-i braţele parcă pentru a o încălzi, Livvy-love? Te-ai odihnit destul? Ar fi timpul să te trezeşti şi să te ocupi de familia ta.

Numai mişcarea uşoară a pieptului îi arăta că trăieşte

încă şi aceea i se părea din ce în ce mai slabă. Dacă avea să plece, pur şi simplu? Dacă înceta, la un moment dat, să mai respire şi îl lăsă singur?

— Fir-ar să fie, Livvy, spuse el, zgâlţâind-o furios, de parcă ea ar fi dormit doar şi aşa ar fi putut să o trezească. Nu face asta, Liv! Nu tocmai acum când, în sfârşit, mi-am dat seama ce pierd.

Doctorul o trase din braţele lui. Spencer nici măcar nu-l auzise întorcându-se. Doctorul o aşeză apoi la loc, rezemată de perne, încrucişându-i braţele pe piept.

— Nu face asta, zise Spencer aşezându-i braţele din nou pe lângă trup, apoi schimbându-le din nou poziţia, găsind una mai naturală, cu o mână pe şold şi cu cealaltă ridicată lângă faţă. Nu e moartă.

— Domnule Williamson, trebuie să înţelegi. E foarte probabil ca soţia dumitale să fi suferit o fisurare a craniului. S-ar putea să aibă o hemoragie în interiorul craniului. S-ar putea chiar să şi-l fi fracturat…

— Dumneata trebuie să înţelegi un lucru, doctore. N-o s-o pierd pe Livvy. Nu pot s-o pierd. Încă n-am făcut-o fericită.

Neil ar fi vrut ca unchiul Spencer să iasă din cameră. Unchiul Remy, care îl ţinea pe după umeri, mirosea a frică. Era un miros pe care încerca să-l uite de trei ani, încă de când îi părăsise mama lui şi se dusese în rai. Uneori, la Chicago, în toiul nopţii, când el şi Louisa aşteptau ca tatăl lor să vină acasă, întrebându-se dacă

avea să vină şi, când venea, cât de beat avea să fie, simţea mirosul acelei atmosfere încărcate şi frica îl sufoca. Pierduse deja o mamă şi fusese suficient. Nu că avea să-şi uite mama vreodată, dar se cam obişnuise cu mătuşa Liv şi ajunsese să conteze pe zâmbetul ei în fiecare dimineaţă şi pe sărutul ei pe frunte seara, când ea îl credea adormit.

— Vrei să mănânci ceva? Îl întrebă mătuşa Bess, care tot timpul îi oferea de mâncare, dându-i orice le dădea băieţilor ei.

Dar el nu era băiatul ei şi privirea pe care le-o arunca lui Thom-Tom sau lui Philip nu era ca cea pe care i-o arunca lui. Însă mătuşa Liv… ea îl privea aşa. Pe el, pe Josie şi, când Louisa nu era atentă, chiar şi pe ea.

— Nu, spuse el încet.

Nu îi era foame. Nu pentru ceva ce putea fi servit pe farfurie sau în pahar.

— Credeţi că mătuşa Liv o să…

Oricât de mult ar fi încercat, nu putea să rostească acele cuvinte.

— Mătuşa Liv o să se facă bine, spuse unchiul Remy bătându-l pe genunchi. Nu-ţi face griji.

Când îşi luă mâna, Neil văzu că îi umezise uşor pantalonii.

— Mă duc să văd, zise el, fiind incapabil să stea liniştit în timp ce dorinţele lui se uscau ca grâul dintr-un lan ars de soare.

— Dacă era mai bine, sau mai rău, bănuiesc, ne-ar fi spus doctorul, zise mătuşa Bess apucându-l de braţ ca să nu plece.

— Nu pe mătuşa Liv vreau s-o văd, spuse el, deşi bănuia că, într-un fel, voia. Ci pe unchiul Spencer.

— Lasă-l să se ducă, spuse unchiul Remy şi ea îi dădu drumul.

— Fără zgomot, zise mătuşa Bess, mângâindu-i braţul când trecu pe lângă ea.

De parcă zgomotul ar fi trezit-o pe mătuşa lui. Şi, nu asta doreau cu toţii, oricum?

Unchiul lui avea ochii roşii şi îşi şterse nasul cu mâneca, aşa cum mătuşa Liv îi spunea întotdeauna lui Neil să nu facă. Nu i se părea corect ca el să facă acest lucru, chiar dacă mătuşa Liv nu putea să-l vadă.

— Poţi să vii, îi spuse unchiul lui, fără să-şi ia ochii de la chipul mătuşii lui.

Neil nu fu sigur că unchiul Spencer ştia care din ei se afla în prag, până când îl întrebă dacă surorile lui erau bine.

— Da, domnule, spuse Neil, apropiindu-se încet de pat.

În camera mamei lui fusese sânge, un alt miros care i se întipărise în memorie, dar acolo nu era.

— Uite, Liv, spuse unchiul Spencer, de parcă ea l-ar fi auzit. A venit Neil. Ţi-am spus cum şi-a dat seama că Miss Lily îşi linge întotdeauna buzele înainte să plouă?

Eu n-am observat asta niciodată; tu ai observat?

Neil îşi drese glasul.

— Nu cred că te aude, spuse el. Te aude?

Unchiul lui ridică din umeri şi clătină din cap.

— Poate că nu, fiule.

Cuvântul acela îl surprinse. Fiule. Unchiul lui nu-i mai spusese niciodată aşa. Era sigur. Ar fi ţinut minte. Acest lucru îl făcu să dorească să-i ofere ceva în schimb. Nu putea să-i spună „tată" şi deja îi spunea „unchiule Spencer". Căută repede în minte ceva ce ar fi putut să-l facă fericit pe unchiul lui.

— Pot să vorbesc şi eu cu ea?

Ştia că nu avea să-l audă, dar unchiul Spencer, da şi felul cum dădu repede din cap îl făcu să creadă că, poate, făcuse ce trebuia.

— Mătuşă Liv? Nu vreau să mori. Nimeni nu vrea. Ne-ar fi dor de prăjiturile tale, de povestirile pe care ni le citeşti la culcare…

— Şi de zâmbetul tău, continuă unchiul Spencer când el păru să nu mai ştie ce să spună. De vocea ta…

Glasul unchiului Spencer se frânse şi chiar şi o aripă de găină ar fi putut să-i doboare când auziră cuvintele Louisei prin uşa deschisă.

— Şi de felul în care ne întrebi dacă avem nevoie de ceva, fără să te superi niciodată…

Mătuşa Livvy stătea întinsă acolo, de parcă n-ar mai fi fost nimeni altcineva în cameră şi ea doar trăgea un pui

de somn în miezul zilei. Numai că mătuşa Liv nu trăgea niciodată un pui de somn.

După părerea lui Neil, nu dormea niciodată. Se trezea înaintea lui dimineaţă, pregătea micul dejun, se ocupa de animale, fredona uşor pentru sine şi pentru oricine s-ar fi aflat lângă ea şi era tot trează când el adormea seara.

O privi mai îndeaproape.

Nu ştia de ce unchiul Spencer spunea că nu era la fel de drăguţă ca mama lui.

— Suntem cu toţii aici, Liv, zise unchiul Spencer, întinzând mâinile şi strângând toţi copiii lângă el. Ai de gând să mi-i laşi în grijă?

Nu ştia ce părere avea mătuşa Liv, dar ideea aceea îl speriase pe Neil. Ştia ce se petrecea cu un tată după ce murea o mamă. Îl văzuse pe tatăl lui şi, deşi nu fusese prea răsărit nici înainte ca ea să se ducă, după ce se întâmplase acest lucru fusese îngrozitor. Numai gândul că trebuia să vină acasă în curând o făcea pe Louisa să plângă, pe Josie… Ei, totul mergea mai bine cu mătuşa Liv şi cu unchiul Spencer, atâta tot.

— Cred c-o să-i las să mănânce prăjitură la cină, Liv şi să se culce la ce oră vor. Şi bănuiesc că eu o să mă duc să beau ceva…

— E tocăniţă în răcitor, spuse mătuşa Liv cu o voce care părea să se audă din adâncul unei fântâni.

Şi ea arăta ca şi cum tocmai ar fi fost trasă de acolo.

Se uita la ei de parcă tocmai ar fi ieşit din casă într-o zi însorită şi găsea că lumina era prea orbitoare.

— Doctore! Urlă unchiul Spencer. Îşi revine. Dumnezeule mare, îşi revine!

Mătuşa Liv se chinuia să se ridice în capul oaselor şi se uită la el parcă îşi pierduse minţile, însă el o împinse la loc până stătu din nou întinsă şi o sărută apăsat pe buze, apoi pe fiecare pleoapă şi nu părea ar fi fost nişte copii care se băteau, nu doi oameni maturi care se giugiuleau.

— Spencer, zise mătuşa Liv pe un ton care părea să spună „mă uimeşti". Ce se-ntâmplă?

— Ei, văd că ţi-l aminteşti pe domnul Williamson, zise doctorul, de parcă mătuşa lui ar fi putut să-şi uite propriul soţ. Ţi-aduci aminte ce-ai păţit?

Josie se uita la Neil, care se uita la unchiul Spencer, care uita la mătuşa Liv, care se uita la doctor de parcă el ar fi fost cel care căzuse şi poate îşi pierduse minţile. Neil o luă de mână pe Josie, strângându-i-o parcă pentru a-i spune să nu se teamă. Era ceea ce şi-ar fi dorit să-i facă unchiul Spencer lui.

— Ce-am păţit? Întrebă mătuşa Liv privindu-se şi, când îşi dădu seama că era tot cu cămaşa de noapte, se făcu mai roşie decât panglicile preferate ale lui Josie.

— Care e ultimul lucru pe care ţi-l aminteşti? O întrebă doctorul punându-i o lumină în ochi şi uitându-se după ceva ce numai el ştia.

Mătuşa Liv se uită la ei pe rând, parcă sperând să o ajute cineva să-i răspundă doctorului. Neil se sperie că mătuşa Liv nu avea să-i mai recunoască.

— Ai căzut, îi explică doctorul. Şi ţi-ai pierdut cunoştinţa o vreme. S-ar putea să mai fie unele lucruri pe care nu ţi ie aminteşti deocamdată. Ţii minte cum ai căzut?

Mătuşa Liv clătină din cap cu mare tristeţe.

— Nu-ţi aduci aminte nimic din cursul dimineţii? Continuă doctorul.

Lui Neil i se păru că ea stătea să plângă.

— De aseară?

Ea cercetă chipul unchiului Spencer, apoi pe al lui, pe al Louisei şi, în cele din urmă, pe al lui Josie. Acolo se opri şi îşi muşcă buzele, ridicând puţin dintr-o sprânceană.

— Am citit? Întrebă ea. Josie şi cu mine? Aşa e?

— Black Beauty, spuse Josie strecurându-se până la marginea patului. Şi ai adormit, adăugă ea îndreptând degetul spre mătuşa Liv acuzator.

— Şi, pe urmă, ce s-a întâmplat? Întrebă mătuşa Liv.

— Pe urmă, eu am venit acasă, am dus-o pe Josie în patul ei şi se pare că, azi-dimineaţă, a reuşit să urce până la capăt scara aia afurisită, zise unchiul Spencer.

Neil era de părere că unchiul Spencer sărea peste câteva amănunte importante. Îl auzise când venise acasă. Îl auzise strigând la mătuşa Liv pe verandă,

spunându-i lucruri urâte şi făcând-o să plângă şi ştia că unchiul Spencer rămăsese pe verandă toată noaptea.

— Ah, Josie! Spuse mătuşa Liv întinzând braţele spre surioara lui. Nu te-ai lovit, sper.

Unchiul Spencer îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs. Râse atât de tare încât trebui să se aşeze pe scaun şi să-şi scoată ochelarii ca să se şteargă la ochi.

— Livvy, Livvy, Livvy, spuse el când îşi recăpătă răsuflarea. Numai tu poţi să fii îngrijorată pentru altcineva.

Mătuşa Livvy îşi privi din nou cămaşa de noapte şi apoi se uită la doctorul Lemense. Neil aproape că vedea rotiţele învârtindu-se în capul ei şi scoţând-o la lumină.

— Am căzut?

Unchiul Spencer se aplecă înainte şi se uită la ea de parcă n-ar mai fi fost nimeni în cameră. Poate chiar pe întreaga planetă. Şi apoi spuse cel mai ciudat lucru pe care îl auzise Neil vreodată.

— Nu atât de tare ca mine, Livvy-love. Nu atât de tare ca mine.

14

Nimeni nu voise să plece, nici doctorul, nici Remy cu Bess, nici copiii. Parcă niciunul din ei nu îl credea în stare pe Spencer să-şi îngrijească propria soţie. Şi el nu-i putea învinui. Până atunci se descurcase foarte prost, nu? O făcuse să sufere atât de tare, încât voia să-l

părăsească. Îi veghea somnul, îi dădea părul la o parte de pe faţa când aţipea. Ea nu îşi amintea nimic din cele petrecute de dimineaţă şi chiar îl acuza că-i ascunsese peria ca s-o ţină în pat. Doctorul îi spusese să nu se îngrijoreze, că memoria avea să-i revină, dar Spencer se ruga să nu se întâmple acest lucru, se ruga să nu-şi mai amintească cuvintele grele pe care i le spusese pe verandă cu o seară în urmă.

Miss Lily trebuia mulsă. Păsările ciuguliseră, fără îndoială, toate grăunţele pe care le risipise Josie şi acum căutau altele. Soarele probabil că arsese culturile. Şi tot ce conta era faptul că Livvy dormea în patul lui, întorcându-se când pe o parte, când pe alta, frecându-şi nasul când el o gâdila cu vârful cozii ei împletite pentru a se convinge că doar se odihnea şi nu era din nou inconştientă.

Era o adevărată tortură să o lase să doarmă când avea atâtea lucruri să-i spună, atâtea lucruri pentru care voia să-şi ceară iertare, atâtea de sărbătorit. Ea se întinse şi deschise ochii pe care el ajunsese să-i cunoască atât de bine şi care erau plini de nedumerire.

— Spencer, cât e ceasul? Întrebă ea ridicându-se în capul oaselor şi el o lăsă. Fiind extrem de bucuros când o văzu mişcându-se şi o auzi vorbind.

— E mijlocul după-amiezei, îi spuse el, luând carafa cu apă pe care o ţinuse lângă patul ei şi turnându-i într-un pahar. Ţi-e sete?

— Mijlocul după-amiezei! Exclamă ea dând cearceaful la o parte şi punând picioarele pe duşumea, dar închise ochii şi se strâmbă.

— Încet, spuse el. Doctorul a zis că s-ar putea să ai ameţeli şi dureri de cap un timp, dar o să treacă totul dacă o iei uşurel.

Ea se ridică şi îşi netezi cămaşa de noapte, căutându-şi papucii cu picioarele, de parcă el n-ar fi spus nimic.

Razele soarelui trecură prin cămaşa ei de noapte, dezvăluindu-i fiecare formă. El strânse în pumn o bucată din cămaşa de noapte, nevrând să-i dea drumul.

— Te duci undeva?

— Spencer, copiii. Trebuie să mănânce de prânz şi…

Unde e Josie?

Îi lovi peste mână încercând să se elibereze, dar el nu-i dădu drumul.

— Copiii sunt la Bess. S-a gândit că e într-o formă mai bună decât tine şi sunt sigur că Louisa e încântată că are ocazia să demonstreze cât de matură e, spuse el răsucind mâna care ţinea materialul, trăgând-o, astfel, mai aproape. Miroşi atât de frumos, Livvy-love. Exact ca liliacul.

— Miros la fel ca întotdeauna, zise ea privindu-l cu suspiciune. S-a întâmplat ceva de dimineaţă, ceva despre care ar trebui să ştiu?

Îşi muşcă buzele şi el ridică mâna, plimbându-şi degetul peste buza de jos care era puţin mai groasă decât

cealaltă.

— Eşti atât de moale, spuse el cu o voce răguşită.

— Nu mi-ai răspuns, zise ea, atingându-şi părul ca o mireasă emoţionată. S-a întâmplat ceva despre care ar trebui să ştiu?

— Ah, Liv, spuse el privindu-i chipul speriat.

Erau atât de multe lucruri despre care ar fi trebuit să ştie, dar în niciun caz nu avea să-i spună totul. Trecutul era în urma lor, iar viitorul avea să fie exact aşa cum ştia el că îşi dorea ea.

— S-a întâmplat ceva, totuşi. Ceva ce o să ne schimbe viaţa complet.

— Pleacă? Întrebă ea deodată şi ochii i se umplură de lacrimi. Vine după ei, deci?

— Nu, spuse el, folosindu-se de teama ei ca să o ia în braţe şi să o strângă la piept. Copiii sunt plecaţi doar în seara asta, sau până când o să mă duc acolo să-i aduc. Între noi doi s-a schimbat ceva, Liv.

Îi freca spatele, dar, strângând-o şi mai mult, braţul lui îi atinse sânul. Ea deveni rigidă şi el se opri, dar nu-şi dădu mâna la o parte.

— Când te-am văzut acolo jos… spuse el înghiţind greu, căci amintirea îi încleşta gâtlejul.

Trase aer în piept.

— Când te-am văzut acolo jos, am crezut că te-am pierdut. Şi gândul ăsta aproape că m-a omorât. Te iubesc, Livvy. Nici măcar nu poţi să bănuieşti cât de

mult.

Degetele lui îi mângâiau partea exterioară a sânului, până când trebui să îi schimbe poziţia din cauza a ceea ce i se întâmpla.

— Ce faci? Îl întrebă ea privindu-l cu ochii mari.

— Te iubesc. O să vorbim mai mult despre asta când o să te simţi mai bine. Între timp, să ştii numai că te iubesc. Şi-ţi jur că o să mă revanşez pentru toţi anii ăştia, Liv, a zis el sărutând-o în creştetul capului şi inhalându-i parfumul. Şi o să mă bucur de fiecare clipă.

— Visez cumva? Întrebă ea încet căutând adevărul în ochii lui.

— Nu, Livvy-love. Toate visele tale au devenit, în sfârşit, realitate. Şi eu sunt atât de norocos că s-a-ntâmplat asta.

O puse să se odihnească tot restul zilei, ceea ce nu fu uşor pentru niciunul din ei. Ea ar fi vrut să se ridice din pat ca să se ocupe de fermă şi de copii şi să-şi dea seama unde se afla într-o viaţă din care lipsea o bucată importantă ce lega ziua aceea de cea precedentă. El, pe de altă parte, ar fi vrut să uite de fermă şi de copii şi să umple acel gol luând-o iar şi iar, până când ceea ce uitase să nu fie nici pe jumătate atât de important ca tot ceea ce trebuia să ţină minte.

Bess trimise de mâncare prin băieţi, aceştia fiind instruiţi să o întrebe pe Livvy cum se simţea, dacă avea nevoie de ceva şi ceea ce lui Spencer i se păreau a fi o

sută de alte întrebări stupide care îi făceau pe copii să stea acolo mai mult decât era nevoie, după părerea lui.

O duse de două ori la toaletă, amuzat de stânjeneala ei de fiecare dată.

— Mă simt foarte bine, insistă ea a doua oară.

— În regulă, zise el, dar refuză să-şi ia mâna de pe mijlocul ei înainte să ajungă în faţa uşii, Livvy fiind atât de timidă încât nici nu îndrăznea să-şi ridice privirea spre el.

După aceea, el se oferi să o ajute să facă baie, atât pentru că ideea aceea i se părea atrăgătoare, cât şi pentru că voia să o vadă roşind încă o dată.

— S-ar putea să-ţi vină ameţeală şi să te îneci. Cred că…

— N-o să mă înec într-un lighean cu apă.

Îşi închipui cum ar fi fost să-i atingă trupul ud şi săpunit şi îşi dădu seama că, în seara aceea, era imposibil. Ea nu avea de gând să cedeze şi el nu avea să se poată abţine. Astfel că aduse un lighean cu apă caldă în dormitor şi apoi se duse în salon, spunându-i să cânte sau să-i vorbească pentru ca el să ştie că totul era în regulă.

— Îmi mai aduc aminte ceva, spuse ea şi el îşi ţinu respiraţia. N-ai fost la Remy să-i duci cartea?

— Apa mai e destul de caldă? Întrebă el.

— Şi, pe urmă… zise ea şi vocea îi deveni puţin visătoare. L-ai lăsat pe Neil acasă, nu?

— Ai terminat? Cred că trebuie să fii destul de curată deja şi ar fi cazul să te odihneşti, spuse el ridicându-se, dar ezitând să intre peste ea.

— Trebuie să fi adormit înainte să te-ntorci tu.

— Ar fi bine să fi terminat, o preveni el. Intru.

O surprinse cu prosopul numai pe jumătate înfăşurat în jurul trupului şi, deşi se întoarse prea repede pentru ca el să poată vedea ceva bine, fu suficient pentru a face ca temperatura camerei să crească subit.

— Îţi aduc cămaşa de noapte, spuse el privindu-i picioarele şi remarcând că erau mai lungi decât bănuise şi foarte frumoase.

Când o ocoli, ea se întoarse în aşa fel încât el să-i vadă numai spatele. Ar fi fost mai bine dacă prosopul ar fi fost suficient de mare ca să-i acopere tot şezutul. Ar fi fost normal ca trei ani de reţineri să-l pregătească bine pentru încă o noapte.

Dumnezeule, ce prost era!

— Te-ai şters? O întrebă el uitându-se pe fereastră la luna care se înălţa pe cer şi îi întinse cămaşa, simţind cum ea i-o luă din mână.

Când se întoarse, o văzu sub cearceaf, cu faţa încadrată de cârlionţi umezi.

— Bănuiesc că eşti obosită, nu?

— Cum aş putea să fiu obosită? Întrebă ea râzând nervos. Toată ziua n-am făcut decât să mă odihnesc.

— Eşti ameţită, atunci?

Îşi descheie cămaşa şi şi-o scoase fără să se uite la ea.

— Nu, Spence. N-am nimic.

Bine că, măcar unul din ei nu avea nimic. El unul nu era sigur de sine. Când satisfăcuse ultima oară o femeie? Era mai rău decât în noaptea nunţii, din moment ce niciunul din ei nu era neprihănit.

Gândul la noaptea nunţii îl readuse brusc cu picioarele pe pământ. Dacă nu putea să mai aştepte până a doua zi şi, într-un fel, după seara aceea, ea avea să-şi dea seama ce făcuse el, ce o făcuse să creadă, ce îi făcuse pe toţi cei din Maple Stand să creadă? Îşi descheie pantalonii şi şi-i scoase cu oarecare dificultate.

— Eşti o bucătăreasă foarte bună, Liv, spuse el. Cred că m-am îngrăşat cu vreun kilogram.

— O să-ţi dau drumul la cusături, zise ea. Mai ales că se apropie sezonul prăjiturilor cu vişine.

El se vârî în aşternut lângă ea, întrebându-se de ce se simţea, oare, atât de stânjenit. Doar era nevasta lui. O iubea. Se apropie de ea până când şoldurile li se atinseră. Ea nu se feri, ceea ce el consideră că era un semn bun.

— Cum te simţi?

— În mare parte, recunoscătoare. M-ai făcut să mă simt deosebită azi, Spencer, îţi mulţumesc.

Dar era deosebită.

— N-a fost greu. Asta fac soţii pentru soţiile lor când acestea cad de la mansardă.

Se întoarse pe o parte şi îşi plimbă mâna în sus şi în jos pe braţul ei.

— Dacă aş fi ştiut, cred că aş fi făcut în aşa fel încât să cad de-acum câţiva ani.

Păru să-şi ţină respiraţia, aşteptându-i răspunsul.

— Mai sunt şi alte lucruri pe care pot să le facă soţii pentru ca soţiile să se simtă deosebite…

Nu era sigur că ea mai respira.

— Liv?

— Mm?

Nu ştia că un asemenea sunet putea fi rupt în două.

— Aş putea să-ţi arăt unul din aceste lucruri, dacă vrei.

Se gândi că ar fi spus „nu” dacă nu l-ar fi dorit, aşa că îi luă tăcerea drept acceptare şi, lăsându-şi capul în jos, o sărută.

Şi, în timp ce o săruta, îşi plimbă limba peste linia de îmbinare a buzelor ei, îndemnând-o să le desfacă, până când ea o făcu şi, atunci, el îşi strecură limba în căldura gurii ei, gemând.

Încet, aproape chinuitor, ea ridică braţele şi îl luă de gât. El ar fi vrut ca, într-un fel, să le poată lega acolo şi să nu mai scape niciodată din strânsoarea lor.

Uşurel, îşi spuse el, ştiind că ar fi trebuit să aştepte, ştiind că nu putea să o facă. Totuşi, era o noapte de răbdare. O noapte în care amândoi aveau să cunoască recompensele iubirii.

Îi mângâie sânul uşor prin cămaşa de noapte, găsind sfârcul şi plimbându-şi degetele pe deasupra lui foarte uşor până când se întări şi păru să se întindă spre el. Doar cu degetul arătător îl încercui încet, până când, la un moment dat, îşi dădu seama că ea nu îl mai săruta, ci respira agitat în buzele lui.

Se chinui să-i descheie nasturii ca un şcolar care nu mai dezbrăcase niciodată o femeie, nici măcar cu privirea şi, în cele din urmă, îi ceru ajutorul. Şi ea păru să se descurce greu cu nasturii aceia mici şi el trebui să facă un efort extraordinar ca să se abţină să nu-i sfâşie cămaşa de noapte.

Dar nu avea prea multă putere de abţinere şi când, după ceea ce păru o veşnicie, ea tot nu reuşise să se dezbrace, el se lăsă condus de instincte şi îi rupse cămaşa, dezvelindu-i sânii superbi pentru a fi scăldaţi de lumina lunii. Lăsă capul în jos şi îi şicană un sfârc cu limba. Ea se arcui şi el continuă să facă acelaşi lucru, în timp ce mâna îi alunecă spre şoldurile ei, făcând cerculeţe cu degetul mare, imitând mişcarea limbii pe sân.

Mâna îi înaintă încet spre feminitatea ei şi degetele i se pierdură printre cârlionţi. Strecurându-şi genunchiul între picioarele ei, i le depărtă uşor ca să poată ajunge în punctul care avea să-i aducă fericirea pe care i-o promisese.

Era umedă. Înţelese din aceasta că, deocamdată, îi

plăcea ce îi făcea el. Doamne, se simţea ca un idiot, era însurat cu femeia aceea de trei ani şi nici nu ştia măcar ce îi plăcea. Se simţea chiar şi mai rău, pentru că nici măcar nu-i păsase.

— O să mă revanşez faţă de tine, spuse el. O să fac tot ce va fi nevoie.

Continuă, fixându-şi viteza după gemetele ei, măsurându-şi succesul după icnetele ei şi, când crezu că era pregătit, se aşeză deasupra ei, pătrunzând în mănuşa de catifea croită numai pentru el şi lăsându-se învăluit de ea.

Niciun vis nu-l urmări, nicio amintire nu îl asaltă. Nu era nimeni altcineva în acel pat din lemn de stejar sculptat decât acel bărbat şi acea femeie, soţ şi soţie şi el era încântat.

Se întoarse pe o parte luând-o şi pe ea cu el, continuând să rămână uniţi şi îi luă faţa în mâini.

— Spune-mi că e-n regulă, Livvy, o imploră el.

Ea avea piciorul prins sub trupul lui şi încercă să şi-l elibereze înainte să vorbească. El îşi schimbă poziţia şi alunecă din ea.

— Ah, exclamă ea, dezamăgirea fiindu-i la fel de evidentă ca uimirea.

— E prea târziu, Livvy-love? O întrebă el, atingând-o pretutindeni şi căutând o modalitate de a o umple din nou cu dragostea lui.

Se întinse pe spate, încurajând-o cu mâinile să îndoaie

genunchii şi să-l încalece.

Oricât de minunat ar fi fost să lunece în cuibul ei mătăsos şi mai minunat fu să-i vadă bucuria care îi invadă chipul în clipa în care îl primi înăuntrul ei şi se arcui.

Era goală deasupra lui, cu sânii plini şi tari, toate comorile ei oferindu-i-se privirii şi el nu putea să vadă decât ochii aceia întunecaţi şi surprinşi, plini de uimire faţă de ceea ce făcea el să se întâmple înăuntrul ei.

Îi văzu relaxarea maxilarului, îi simţi încleştarea pumnilor, o auzi cum îşi ţinu respiraţia brusc şi ştiu că, în sfârşit, începuse să-şi achite datoria faţă de ea. Era o datorie pe care avea să o achite bucuros în fiecare seară.

Apoi se petrecu înăuntrul lui o explozie care îi zgudui inima, sufletul şi trupul, căci aşa avea să-l aibă de-atunci încolo, pentru totdeauna. Timp de un moment stătură nemişcaţi unul în braţele celuilalt, după care ea îşi înălţă capul şi începu să caute ceva cu o mână.

— Ce faci? Întrebă el, crezând că adormise vreo secundă, două.

— Cămaşa, spuse ea acoperindu-şi sânii cu cearceaful şi bâjbâind pe lângă ea cu cealaltă mână. Nu pot să stau aşa.

— Te rog să mă scuzi, doamnă Williamson, spuse el încercând să nu râdă de soţia lui pudică, ţinând cont că, numai cu câteva minute în urmă, dăduse o reprezentaţie nemaipomenită deasupra lui. Dar tocmai am intrat cu

şalupa pe canalul tău. Poţi să stai cum vrei.

— Spencer! Spuse ea roşind. Ce lucruri spui!

— Iartă-mă, zise el. Eşti o doamnă căreia îi place rafinamentul şi bunul gust. Acum vino încoace şi lasă-mă să-mi trec trenul prin tunelul tău din nou.

O trase sub el acoperindu-i faţa cu sărutări şi ea râse. Ce râs minunat avea, gros şi sexy. Nu-şi amintea să-l mai fi auzit vreodată, dar avea de gând să-l audă mereu tot restul vieţii.

— Aş putea să-mi înfig sapa în brazda ta, o tachină el simţind cum se întăreşte din nou lângă piciorul ei şi fu sigur că şi ea simţea. Ei, uite cum răsare spicul.

Mâinile îi erau pe mijlocul ei, pe şolduri, pe fese, gâdilându-i pulpele şi ea se zvârcolea şi râdea ca o fetişcană.

— Atinge-mă şi tu, o rugă el.

— Spencer!

Trebuia neapărat să scoată doamna rezervată din ea. Căută locul unde ar fi putut să o ascundă, mai ales într-un anumit punct, până când socoti că îl găsise, pentru că nicio doamnă rezervată nu ar fi făcut ce îi făcea ea acum cu mâna stângă.

— Ah, Liv! Exclamă el, bucuros că toţi copiii erau plecaţi. E atât de bine. Mă simt atât de bine iubindu-te. Ce prost ar putea să fugă de aşa ceva? Oh, Doamne!

Îi învăţă trupul destul de repede. Delicioasă şi moale peste tot, îi plăcea să fie şicanată ici, mângâiată colo.

Nu-i plăcea să i se frământe tot sânul, dar simpla atingere a sfârcului o înnebunea.

În jurnalul pe care îl avea în minte, el trecu punct cu punct ca să o poată mulţumi iar şi iar.

Termină din nou odată cu ea sau, cel puţin, era destul de sigur că îşi găsise şi ea fărâma de paradis şi se prăbuşi jumătate pe ea, jumătate lângă ea.

La început, crezu că respira anevoios, dar când mintea începu să i se limpezească, îşi dădu seama că plângea.

— Ce? Ce e? Te-a durut?

Ea scutură din cap şi îşi trase nasul.

— Am murit?

— Poftim?

— Niciodată n-am simţit aşa. Am murit cumva?

El începu să râdă şi se rezemă împreună cu ea de perne, sprijinind-o în scobitura braţului său.

— Nu, bleguţo. Deşi am ajuns în paradis, nu-i aşa?

Ea tăcu, mişcând mâinile pe sub pătură.

— Liv? Nu-i aşa? Nu ţi-a plăcut?

Ea se ridică în capul oaselor, trăgând cearceaful pentru a ascunde acele moviliţe ispititoare...

— Întoarce-te, da? Spuse ea cu nervozitate în glas.

El nu pricepea.

— Întoarce-te cu faţa la uşă, Spencer. Te rog.

— Livvy, am văzut deja tot ce ai şi, dacă mai ai şi altceva, oricum n-aş mai putea să fac nimic.

Avea noroc că mai putea să vorbească. Cât despre

celelalte părţi ale lui… nu exista nicio şansă fără să se odihnească puţin.

— Te rog, spuse ea din nou.

Lui nu-i plăcu cum îi sună vocea, dar se supuse.

— Liv? S-a-ntâmplat ceva?

— Nu ştiu, recunoscu ea. Poate. Spencer, am mai făcut dragoste şi altădată, dar nu… niciodată… n-am… e ceva…

— Ce? Ce e? Întrebă el întorcându-se şi o văzu privindu-şi mâna, care lucea umedă în lumina lunii.

— Spencer?

În glasul ei era teamă, când ar fi trebuit să fie furie.

El nici măcar nu se gândi să mintă.

— Îmi pare rău, fu tot ce spuse.

Îi părea rău? Pentru ce putea să-i pară rău? Doar era murdăria ei, nu? La început crezuse că sângera, dar nu era perioada şi lichidul acela lipicios de pe pulpa ei nu avea nicio culoare.

Îi părea rău? Oare era…? Dar mai făcuseră dragoste şi altă dată. El îşi sădise sămânţa de atâtea ori, dar grădina ei fusese cea care refuzase să o lase să se prindă.

Îi părea rău? Dumnezeule mare, putea să fie? La asta se referise Bess, oare? Îşi aminti de celelalte dăţi, dar o altă amintire îi veni în minte. „De ce nu poţi să pleci şi să mă laşi în pace?” Oare îşi amintea corect?

— Ne-am certat cumva aseară?

Lichidul acela continua să i se scurgă din trup şi ea

sări din pat, sperând că fiecare picătură din el avea să o părăsească.

— Da, recunoscu el, trăgând de cearceaful în care se înfăşurase ea, încercând să o convingă să se întoarcă în pat, în braţele lui. Dovada este faptul că-ţi făceai bagajul azi-dimineaţă. Dar asta a fost înainte, Liv. Toate astea au fost înainte.

Ea stătea încremenită lângă pat.

— Înainte să cad?

— Da şi de asta dar am vrut să spun înainte să-mi dau seama că, oricât aş încerca, nu pot să nu te iubesc. La naiba, Liv, n-am vrut să-ţi fac rău, dar, pur şi simplu, nu puteam să risc. După Kirsten, nu suportam gândul de a mai pierde o altă femeie pe care o iubeam şi credeam că, dacă mă împiedicam să te iubesc…

Ea se depărtă de el, cearceaful alunecând dintre degetele lui până când e a se eliberă complet. Acum ştia ce era lichidul acela lipicios 1 între pulpele ei şi ştia şi pentru ce era plicul franţuzesc al Iu i Bess.

— Şi copiii? Care a fost planul tău în legătură cu copiii?

— Vreau să avem o sută. Şi vreau ca toţi să fie ca tine, nu încăpăţânaţi şi proşti ca mine. Şi aş vrea…

— Vorbeam despre ce-a fost înainte, spuse ea încercând să-şi păstreze vocea egală, luptând împotriva isteriei care ameninţa să o copleşească. Atunci când nu mă iubeai.

— Atunci, recunoscu el fără să nege faptul că nu o iubise, fără ca măcar să încerce să nege, deşi nu i-ar fi folosit la nimic, nu mai voiam copii.

Ea nu putu să nu atingă lichidul de pe picioare. Stomacul i se întoarse pe dos când îl simţi.

— Trebuie să înţelegi, spunea el. Îi pierdusem pe toţi cei pe care îi iubisem. Credeam că, dacă mă protejez, că trebuia să mă protejez… Bineînţeles că am fost un idiot. Trăiesc într-o stare permanentă de idioţenie. Dar toate astea au fost înainte.

Se întinse iarăşi să o tragă spre el, apucând un colţ din cearceaful care îi acoperea goliciunea.

— Livvy, spuse el pe un ton rugător. Îmi pare rău. Am fost un prost. O să mă revanşez faţă de tine. O să avem un copil. O mulţime de copii. S-ar putea să fi făcut unul chiar acum.

— Dar nu şi înainte de seara asta, spuse ea, încercând să fie absolut sigură că înţelegea ce farsă fuseseră ultimii trei ani. Aşa e?

— Era puţin probabil, recunoscu el, dar acum… Familia ta e plină de copii. A mea… ei bine, eu… acum, Livvy, putem să avem toţi copiii pe care i-ai dorit vreodată.

— Ar fi foarte greu, şopti ea, strecurându-se în dosul paravanului şi căutându-şi lucrurile pe întuneric.

Avea să fie, într-adevăr, foarte greu, din moment ce intenţiona să nu-l mai lase pe Spencer să se folosească

de ea vreodată.

15

— Eşti ridicolă, Liv, spuse el ducându-se după ea.

Asta o spunea bărbatul care trăise cu ea timp de trei ani pretinzând că o iubea sau, dacă nu asta, prefăcându-se că… numai gândul acela o umplea de ruşine şi de stânjeneală. Era o femeie matură şi măritată şi habar nu avea ce se petrecea în propriul ei pat. Punea pariu că doctoriţa din Milwaukee se distrase teribil după ce plecaseră ea şi Bess.

— Dacă tot aşa o să gândeşti şi mâine dimineaţă, o să-l înham pe George şi te duc eu însumi, spuse el împiedicându-se de ceva în întuneric şi înjurând.

Ei îi păru rău că nu-şi frânsese gâtul.

— Nu te condamn că eşti supărată, zise el pe un ton împăciuitor. Ai tot dreptul. Dar te iubesc, Livvy. Poţi avea tot ce ţi-ai dorit vreodată. Pe mine, copii…

Ea pufni ironică. Era, evident, singurul răspuns potrivit.

— O să fii supărată pe mine o veşnicie? Ştii foarte bine că nu. Când o să fiu pe patul morţii peste vreo douăzeci de ani şi o să vii să-ţi iei rămas bun de la mine, ştii că n-o să mai fii supărată. Sau peste zece ani? Doar n-o să fii supărată pe un bărbat chipeş ca mine şi peste zece ani, nu?

Zece ani? Putea să fie supărată pe el zece vieţi.

— Cinci ani. În cinci ani se pot întâmpla o mulţime de lucruri. Louisa o să se mărite, probabil. Şi tu o să te aştepţi ca eu să-i fac nunta. Şi o să i-o fac şi atunci, cum o să poţi să mai fii supărată pe mine? Deci, am ajuns la cât, la doi ani? La naiba, Henry probabil că o să sensoare şi, dacă lucrurile or să iasă aşa cum vrea Remy, Ferma Sacotte o să fie vândută celor de la căile ferate, aşa că va trebui să facem nunta aici, la noi.

Era foarte întuneric afară. Şi bufniţele nu făceau ca atmosfera să fie mai plăcută.

— Deci, cât? Un an? Ai putea să stai supărată pe mine un an? Când eu o să-ţi aduc cadouri şi o să-l iau pe Neil sub oblăduirea mea? Ai putea să renunţi un an la ceea ce tocmai am făcut în pat, Livvy-love?

Oare se credea atât de grozav în pat încât se aştepta ca ea să se întindă pe spate ori de câte ori avea el chef? Oare credea că era singurul bărbat din Maple Stand cu un sucitor între picioare?

— Deci, cel mai mult câteva luni. Haide, Liv, merită ca, pentru câteva luni, să tulburi copiii, să-i deranjezi pe Bess şi pe Remy, mai ales că ea nu se simţea atât e bine, numai ca Să mă pedepseşti pe mine? Te rog să mă crezi, am fost pedepsit destul. Crezi că mi-a plăcut măcar o clipă să stau departe de tine? În seara asta n-a fost singura dată când m-am simţit minunat, Olivia. Ştiam ce pierd.

Ea încremeni în loc. Era întuneric, dar nu chiar atât de

întuneric încât să nu-i vadă chipul soţului ei. Şi nici atât de întuneric încât să nu-i poată da palma pe care o merita.

Zgomotul, care îşi găsi ecoul în liniştea serii, o înconjură şi, pe moment, nu ştiu dacă fusese cel al mâinii ei în contact cu faţa lui Spencer sau, poate, cel al inimii ei care se frânsese în două.

— Numai din cauza ta eu n-am ştiut, zise ea, podul palmei usturând-o atât de tare încât îi venea să ducă mâna la gură, numai că nu voia să-i dea lui satisfacţie. Şi faptul că mi-ai amintit de momentele minunate pe care le-ai petrecut cu Kirsten în patul meu nu poate să mă facă să simt milă faţă de dumneata, domnule Williamson.

— Vezi, sunt un idiot, spuse el atingându-şi obrazul uşor, ca şi cum ar fi putut să-şi alunge durerea astfel. Spun lucruri aiurea. Fac lucruri greşite. Asta pentru că nu pot să gândesc cum trebuie în preajma ta.

— Ei, asta n-o să mai fie o problemă.

— Livvy, am fost fericit. Pentru prima oară de când au murit ei, am fost fericit. Vrei să-mi iei asta?

— A fost o vreme când mi-aş fi dat mâna dreaptă ca să te aud spunând asta, Spencer.

— O spun, Livvy.

Ferma Sacotte se afla imediat după următoarea colină. După ce străbătuseră distanţa aceea de nenumărate ori, nici Spencer, nici Olivia nu trebuiau să o vadă ca să ştie

că era acolo.

— E prea târziu.

— Aş putea să te duc eu, zise el punându-i o mână pe braţ.

— Şi o să mă legi cu lanţuri de pat sau de maşina de gătit?

El îi dădu drumul şi merse lângă ea.

— Nu e prea târziu, spuse el când se aflau la câţiva paşi de uşă. O să vezi, Liv. M-ai iubit când m-am purtat oribil. Dacă ai putut să faci asta, îţi va fi foarte uşor să mă iubeşti când o să mă port excelent. O să fie la fel de uşor ca atunci când rostogoleşti un buştean. — – Cei care rostogolesc buşteni se lovesc, spuse ea cu un picior pe veranda unde, cu mult timp în urmă, îşi petrecuse zilele visând la bărbatul care, acum, îi cerea iertare.

— O să te apăr, Livvy, spuse el cuprinzându-i bărbia şi lăsând-o să-i vadă lacrimile din ochi. În definitiv, îţi sunt dator.

Îi era dator vândut. Dacă seara aceea era un indiciu cu privire la scânteile pe care le puteau genera doi oameni care se iubeau, atunci îi era dator trei ani şi tot atâţia copii. Nu vedea nicio modalitate în care ar fi putut să-şi achite datoria. Absolut niciuna.

Dar, chiar dacă ea vedea foarte limpede, deşi era întuneric, nu însemna că el era gata să renunţe.

— Nu poţi să întorci spatele acestei iubiri, Liv, zise el când ea păşi pe verandă.

— Sşş, spuse ea arătându-i spre uşa de plasă. O să te audă cineva.

— Puţin îmi pasă, spuse el, poate chiar puţin mai tare. Mă iubeşti, Olivia Williamson. Nu poţi să-mi spui că, brusc, nu mai ai sentimentul ăsta pe care l-ai avut toată viaţa.

— Ei bine, spuse ea ţinându-se de balustradă. Timp de trei ani am urmărit un maestru. Sunt sigură că am prins ceva.

— Nu-i drept, spuse el cu o voce plângăreaţă. Am pierdut tot. Tu ce-ai pierdut în comparaţie cu asta?

— Am crezut că nu sunt femeie, Spencer, spuse ea stânjenită de acea mărturisire. Ştii cum e să crezi că nu poţi să aduci pe lume un copil? Că n-ai niciun rost în lume? Că eşti pedepsită?

— Iartă-mă, Liv, spuse el atingându-i umărul uşor şi lăsându-şi mâna să alunece încet în jos pe braţul ei. Ştiu cum e să ai senzaţia că eşti pedepsit şi ştiu cum e şi să pierzi un copil, iar între a nu putea da naştere unui copil şi a pierde unul, ştiu ce am ales şi aş alege din nou.

— M-am săturat atât de mult de durerea ta, Spencer. De pierderea ta. De alegerea ta. Pe mine m-ai întrebat? Mi-ai spus? Ţi-a păsat că toată lumea a crezut că sunt stearpă? Că eu însămi am crezut că sunt stearpă?

Ce rost avea? N-ar fi înţeles niciodată durerea pe care i-o provocase. Era prea ocupat cu a lui, având grijă să nu moară niciodată. Deschise uşa şi intră în casă.

— O să vin dimineaţă ca să văd dacă te ai răzgândit, strigă el prin uşa de plasă.

— N-o să mă răzgândesc, spuse ea încet, văzându-l pe Neil, pe canapea şi se rugă să fi dormit şi să nu fi auzit o altă discuţie între unchiul şi mătuşa lui.

— Atunci o să vin poimâine, spuse Spencer când ea închise uşa de lemn în urma ei. Şi ziua următoare, adăugă el ridicând glasul. Cât o să fie nevoie, Olivia. N-o să renunţ la tine.

Ea se rezemă de uşă un moment, simţind cum o podidesc lacrimile şi se duse repede la bucătărie pentru ca nepotul ei să nu o vadă izbucnind în plâns pentru toate visurile care se născuseră moarte în patul lui Kirsten cu numai o oră în urmă.

Ducându-şi mâna la gură pentru a-şi înăbuşi suspinele, se sprijini de chiuvetă şi lăsă lacrimile să-i şiroiască pe obraji.

Neil îi auzise strigând cu o seară în urmă şi trecuse mult timp până adormise din nou. Se părea că abia reuşise să închidă ochii, când glasul ridicat al unchiului Spencer îl trezi iarăşi.

— Să deschidă cineva afurisita asta de uşă!

Mătuşa Bess duse mâna la gură, iar unchiul Remy se strâmbă şi clătină din cap.

— Nu vrea să te vadă, strigă el prin uşa închisă. Pregăteşte copiii pentru şcoală. Pe toţi şase.

Neil se gândi să-l corecteze. În definitiv, Josie nu

mergea la şcoală, dar îşi închipui că unchiul lui voia doar să pară supărat şi sigur reuşise.

— Aş putea s-o ajut, spuse unchiul Spencer.

Neil fu cât pe ce să cadă de pe canapea. Unchiul Spencer era la fel de priceput la bucătărie cum era Thom-Tom la câmp. Mătuşa Liv trebuia să se fi gândit la acelaşi lucru, judecând după zdrăngănitul unei linguri care căzu pe jos.

Dar trebuia să fi spus nu, pentru că mătuşa Bess, care stătea în uşa bucătăriei, aruncă o privire înăuntru şi apoi clătină din cap spre unchiul Remy, care îi spuse unchiului Spencer că mătuşa Liv tot nu voia să-l vadă.

Acest lucru îi aducea aminte de o dată când Thom-Tom şi Philip se certaseră şi îşi vorbeau prin intermediul lui Henry, punându-l fiecare să-l întrebe una sau alta pe celălalt. Unchiul Rem îi trăsese una peste urechi lui Philip şi ameninţase să-i facă acelaşi lucru şi lui Thom-Tom dacă mai continuau.

Se întrebă dacă unchiul Remy voia să o lovească pe mătuşa Liv peste urechi. După felul cum stăteau lucrurile, cu siguranţă i-ar fi plăcut să-l lovească pe unchiul Spencer.

— Atunci o să-i aştept pe copii, zise unchiul Spencer. Aş putea să-i duc până la şcoală. Poate chiar o s-o plimb pe Josie cu căruciorul ăla al lui Philip.

— Philip a dat căruciorul pentru o bicicletă veche, spuse unchiul Remy. Şi copiii ştiu deja unde e şcoala.

Du-te acasă, Spencer, ai făcut destul rău pe ziua de azi.

— Remy, fir-ar a dracului de treabă, deschide uşa asta afurisită.

— Ai grijă cum vorbeşti, Spencer Williamson. În casa asta sunt copii, strigă Bess.

— Încă n-ai auzit nimic, Bess Sacotte. Acum deschide uşa sau o să-ţi dau un exemplu de vocabular murdar că, până la prânz, va trebui să văruieşti veranda.

— Şi eu o să-ţi spăl limba cu săpun, aşa cum aş face cu unul din băieţii mei. Mă auzi?

Chiar dacă uşa era închisă, probabil că şi cei din Sturgeon Bay o auziseră pe mătuşa Bess.

— Nu puteţi să-mi ţineţi nevasta acolo, strigă unchiul Spencer. Nu acum.

Mătuşa Bess şi unchiul Remy îşi aruncară o privire întrebătoare.

— Dumnezeule, Remy, o iubesc, urlă unchiul Spencer de pe verandă. Trebuie să ştie că-mi pare rău. L-am promis… ah, nu contează!

Mătuşa Bess deschise uşa şi ieşi. Neil nu putu să audă cuvintele pe care şi le spuseseră, dar îşi văzu mătuşa bătându-l pe umăr şi privind spre casă.

Avu sentimentul că, după ce el şi verii lui aveau să plece, vor avea loc nişte discuţii pe care era bucuros că nu le auzea.

— Ce vrea? Întrebă Livvy nevenindu-i să creadă după ce toţi copiii, în afară de Josie, plecară la şcoală.

— Vrea să ia copiii la picnic, spuse Bess de parcă Spencer Williamson ar fi fost ales deja de două ori tatăl anului.

— N-o să merg nici la picnic, nici în altă parte cu omul ăsta, spuse Livvy, dându-şi seama imediat care îi era planul.

Puse trei linguri pe duşumea ca să se joace Josie cu ele şi ridică vocea ca să se facă auzită peste vacarmul produs de fetiţă.

— Niciodată.

— Tu nu eşti invitată, spuse Bess spălând vasele de la micul dejun fără ca măcar să se uite la cumnata ei.

— Ah, nu? Şi când vrea să facă treaba asta? Probabil că nu i-a trecut prin cap că, în timpul zilei, copiii sunt la şcoală.

Îi luă lingurile lui Josie şi îşi puse piciorul încălţat cu gheată în faţa ei.

— Încearcă să dezlegi şiretul, îi spuse ea fetiţei.

— Ei bine, era o idee care e destul de plăcută, zise Bess.

Livvy avea impresia că Bess îi ocolea privirea intenţionat. Deşi, cu şase copii şi trei adulţi, erau destule vase de spălat. Iar Bess o pusese pe Livvy să se ocupe de cârpit, sub motiv că pe ea o cam lăsase vederea.

— Are de gând să întindă o masă la umbra pomilor. Acum se întunecă atât de târziu încât pot să mănânce şi să se joace pe săturate înainte să răsară luna.

Suna bine, numai că Spencer avea să facă parte din acel program. Livvy ar fi vrut să se fi gândit ea prima la acest lucru. O seară în aer liber cu copiii era exact ceea ce îi trebuia.

— Zice că poate să-i spună lui Neil cum să-şi dea seama de vreme după ceaţa din jurul lunii şi poate să-i arate şi Steaua Nordului, deşi recunoaşte că nu prea se pricepe la constelaţii. Vrea să-i pregătească, într-un fel, pentru eclipsa care o să aibă loc.

— Ce eclipsă?

Tatăl ei stătuse mereu cu nasul în almanah şi îi spunea cam la ce să se aştepte de la cer. Gândul că Spencer făcea acelaşi lucru… ei bine, pur şi simplu, nu avea să se gândească la asta.

— Habar n-am, recunoscu Bess. Tot trăncănea despre faptul că e în stare, cel puţin, să recunoască Cygnus şi carul şi parcă se scuza că nu ştia mai multe. Pe urmă a-nceput să vorbească despre treaba cu picnicul.

Livvy cunoştea bolta cerească la fel de bine ca pe propriul buzunar.

În serile de vară stătea întinsă în iarbă cu tatăl şi fratele ei şi studiau cerul punându-şi dorinţe.

Cea mai mare dorinţă a ei fusese întotdeauna ca, într-o bună zi, ea şi Spencer să stea la fel pe câmp şi să-şi înveţe copiii să recunoască stelele.

— E ridicol, spuse el lăsând jos o cămaşă cârpită. E o seară din cursul săptămânii. Au nevoie de somn.

— Eşti cam arţăgoasă în dimineaţa asta, Olivia. Poate ar fi bine să te mai descarci puţin. Vrei să-mi spui ce cauţi aici?

— Mă maturizez, Bess. Nu mă mai amăgesc singură, nu mă mai las amăgită. Ştiu că e un deranj, dar am de gând să câştig bani şi să vă plătesc pentru şederea noastră aici. Poţi să fii singură de asta.

Bess se şterse pe un prosop de vase şi se întoarse să se uite la Livvy ca şi cum acesteia îi mai crescuse un cap.

— Vrei să faci din treaba asta ceva permanent?

Livvy nici nu stătu pe gânduri.

— Da.

— Livvy, spuse Bess cu blândeţe, aşezându-se pe un scaun suficient de aproape ca să-i ia mâna cumnatei ei. Scumpo, e o problemă. Abia mă descurc cu ai mei trei şi sunt destul de mari.

Josie trecu la şiretul lui Bess.

— Nu, scumpo şi aşa abia le leg o dată pe zi.

— O să fac treburile casei în locul tău, Bpss. De fapt, o să-ţi fie mult mai uşor cu noi aici. Şi mă gândesc să fac prăjituri pe care să i le vând lui Charile Zephin ca să câştig destul pentru a-ţi plăti mâncarea până o să mă gândesc la altceva.

— L-ai iubit pe omul ăsta toată viaţa, Olivia Williamson.

În locul tău nu mi-aş face planuri pe o perioadă atât de îndelungată.

Livvy o luă pe Josie în braţe. Era timpul să-şi vadă de celelalte treburi ale zilei şi de viaţa ei.

— Nu, spuse ea ridicându-se şi, simţind că avea gheata desfăcută, se aşează din nou. Am fost îndrăgostită de altcineva. În fiecare etapă am fost îndrăgostită de altcineva.

Îşi legă şiretul la loc şi îşi roti privirea prin bucătărie.

— Pot să folosesc vişinile alea? Întrebă ea, arătând spre castronul de pe dulap. Aş vrea să fac o prăjitură pentru Charlie.

Bess o bătu pe spate şi o ciupi pe Josie de obraz.

— Numai dacă faci două, spuse ea.

— Tu, draga mea, eşti la regim. O să-ţi fac ceva care să nu conţină numai grăsime şi zahăr.

— Dar îmi plac grăsimea şi zahărul, spuse Bess pe un ton plângăreţ. Şi prăjitura ta cu vişine.

— Gândeşte-te la prăjiturile mele ca la nişte lucruri care costă bani, spuse Livvy, închipuindu-şi cum avea să se îmbogăţească de pe urma talentului ei de bucătăreasă.

— Banii nu poţi să-i mănânci, spuse Bess îmbufnată şi arătându-i o faţă tristă lui Josie. Nu-i aşa, scumpo?

Dar Livvy nu stătea să se gândească la apetitul lui Bess. După ce îşi suflecă mânecile, aduse castronul cu vişine pe masă.

— Vrei să mă ajuţi? O întrebă ea pe Josie, care dădu din cap bucuroasă.

— Bine, spuse ea începând să se mai gândească la Spencer Williamson.

Avea să facă prăjiturile cele mai bune pe care le gustase vreodată Charilie Zephin. Şi avea să vândă milioane, numai în vara aceea. Avea să facă şi unele mai mici pentru târguri şi altele pentru două persoane pentru picnicuri…

— Ai vrea să mănânci în seara asta pe câmp cu unchiul Spencer? O întrebă ea pe Josie.

Se gândi să mai facă o prăjitură. Nu voia să-i lipsească pe copii. Şi nu strica să-i aducă aminte ce pierduse.

Nu îngâmfarea, ci sinceritatea era cea care punea acel zâmbet pe faţa Oliviei când se îndrepta spre oraş cu cea mai bună prăjitură cu vişine făcută vreodată în ţinutul Door pusă în coşul care se legăna pe braţul ei. Câştigase panglica albastră la târg aproape în fiecare an de la unsprezece ani, iar femeile îi oferiseră chiar bani în schimbul secretului unei asemenea glazuri sclipitoare şi delicioase.

Dar ei nici prin cap nu-i trecea să le spună. Nu numai că toată lumea ar fi făcut prăjituri la fel de bune ca ale ei, dar faptul că folosea lapte acru şi că descoperise trucul din întâmplare, nu făcea ca reţeta să sune prea bine.

Nu se gândise că domnul Makeridge ar fi putut să fie la magazin. Nu îl văzuse din seara când veniseră

împreună cu trăsura domnului Zephin. Dar iată-l acolo, cu bărbia învineţită, stând pe un scaun lângă tejghea şi scriind concentrat ceea ce părea a fi o scrisoare.

Văzându-l cu pana în mână, îşi aduse aminte că ar fi trebuit să-i scrie lui Julian ca să-l înştiinţeze că ea şi copiii locuiau acum la Ferma Sacotte.

Poate că exista vreo posibilitate să trimită ceva bani pentru întreţinerea lor, cu toate că ea nu avea să pomenească nimic despre acest lucru.

O îndurera, dar trebuia să se gândească la necesităţile lui Remy şi ale lui Bess. Iar Spencer nu avea de ce să trimită bani. În definitiv, nu erau copiii lui.

Şi nu era nici responsabilitatea lui Remy. Nu el acceptase să aibă grijă de ei. Nu, copiii erau numai responsabilitatea ei. Şi, dacă se gândea bine, exact asta şi voia.

— Doamnă Williamson! Spuse domnul Makeridge când îşi ridică privirea şi o văzu în prag, după care se uită la scrisoare. Vorbeam de lup! Dar, bineînţeles că dumneata eşti un înger. Şi chiar mai frumoasă decât atunci când te-am văzut ultima oară.

— Olivia, spuse Emma Zephin apărând din spate cu nişte cutii în braţe. Nu te-am auzit intrând. Ah, uite-o şi pe scumpetea asta mică. Şi cum ai zis că o cheamă?

— Ea trebuie să fie Josie, spuse domnul Makeridge înainte ca Olivia să apuce să răspundă.

Rămase mută când o văzu pe Emma. Dacă nu se

înşela, se dăduse cu ruj! Iar părul îi era aranjat într-un fel de parcă tot capul i-ar fi fost vârât într-un cuib de viespi.

— Da, spuse ea, deşi nu îşi amintea să-i fi povestit despre copii domnului Makeridge pe drum.

Adevărul era că nu îşi amintea prea multe în legătură cu drumul acela, în afară de vişinele învelite în ciocolată şi o durere de cap cumplită.

— Josephina, dânşii sunt domnişoara Zephin şi domnul Makeridge.

Emma se aplecă spre Josie, care se dădu înapoi îngrozită. Deşi în compania lui Livvy se simţea bine, încă se mai speria uşor de străini.

Chiar şi Bess, care era o mamă înnăscută, o făcea pe Josie să fie încordată. Emma o făcu să devină de-a dreptul isterică.

— Copiii mă plac de obicei, îl asigură Emma pe domnul Makeridge şi îi dădu fetiţei o acadea. Poftim. Asta ar trebui să te bine dispună. Aşa îmi spunea mama mereu. Nu că aş fi avut nevoie de ceva care să mă bine-dispună, spusese ea întorcându-se spre domnul Makeridge din nou. Sunt o persoană foarte veselă. Întotdeauna am fost.

— Chiar aşa, zise el.

— Nu atât de veselă cum ai fost în ultimele două zile, spuse Charlie Zephin, apărând dintr-un, colţ al magazinului, unde trebuia să fi reaşezat nişte mărfuri

mai vechi.

Şorţul îi era plin de praf şi el şi-l scutură puţin cu mâna, uitându-se nemulţumit la fiica lui.

— Domnule Zephin, zise Olivia, bucurându-se că Josie se potolise şi acum sugea fericită din acadea. Am venit să-ţi fac o propunere.

Domnul Zephin zâmbi şi schimbă o privire cu domnul Makeridge, care o făcu pe Livvy să nu se simtă prea bine.

— Îmi faci o propunere, doamnă Williamson? Întrebă el, părând să-i fie foarte greu să rămână serios.

— Ştii că am cele mai bune vişine din tot ţinutul Door… începu ea, dar Charlie şi domnul Makeridge izbucniră în râs, întrerupând-o.

Îi privi întrebătoare şi ei redeveniră serioşi imediat.

— Mă rog, bănuiesc că Bess are cele mai bune vişine, dar eu…

Cei doi abia se abţineau. În mod obişnuit, când ar fi ajuns acasă, l-ar fi întrebat pe Spencer ce naiba spusese atât de amuzant, dar zilele acelea dispăruseră. Poate avea să-l întrebe pe Remy. Emma se uita la cei doi bărbaţi pe rând, evident, la fel de uluita ca ea.

— Iartă-mă, spuse domnul Zephin, ştergându-se la ochi. E vorba de ceva ce discutam cu puţin înainte să intri dumneata. Deci, spuneai cât de bune sunt vişinile dumitale, nu?

De data aceasta, se chinui să nu izbucnească în râs şi

trebui să-şi muşte buzele ca să nu o facă.

— Îţi ofer vişinile mele, spuse ea punând coşul pe tejghea şi dând la o parte colţurile şervetului în care era învelită prăjitura.

Domnul Makeridge practic căzu de pe scaun de atâta râs şi se duse dincolo de perdea, în camera din spate. Charile se întorsese cu spatele la ea, luptând zadarnic să se stăpânească.

— Vrei să guşti dau nu? Întrebă ea.

Doi bărbaţi în toată firea şi râdeau ca nişte copii de şase ani care tocmai descoperiseră o lume pe care nu aveau voie să o cunoască.

— Eu aş vrea, veni răspunsul înecat de râs din dosul perdelei, unde era evident că domnul Makeridge se distra copios pe seama ei.

— Nu ştiu ce am putut să spun de vă amuzaţi aşa amândoi, zise ea ca o profesoară dezaprobatoare, dar vă ofer o şansă unică în viaţă.

Domnul Zephin nu îşi putea face buzele să nu mai tremure.

— Nici nu mă-ndoiesc.

— Toate bunătăţile mele cu vişine sunt cunoscute în oraş, probabil chiar în tot ţinutul şi ţi le ofer dumitale să le vinzi oamenilor. Ştii că, dacă lumea află că sunt ale mele, n-o să existe persoană în Maple Stand care să nu le vrea.

Aceea păru să fie picătura care umplu paharul. Charlie

se izbi de rafturi făcând ca toate cutiile să zboare şi era clar că domnul Makeridge râdea în încăperea din spate.

— Dă-mi voie să văd dacă am înţeles bine, zise Emma ignorându-şi tatăl intenţionat. Vrei ca noi să-ţi vindem prăjiturile aici în magazin?

— Şi dulceţurile, adăugă Livvy, bucuroasă că auzea o voce raţională în mijlocul acelei isterii.

— Şi asta e o mostră? Întrebă Emma pipăind marginile prăjiturii care fusese pusă pe tejghea.

— Da, zise Livvy.

— Ce părere are domnul Williamson despre asta, Olivia? Întrebă Charlie recăpătându-şi, în sfârşit, controlul asupra limbii. Ultima oară când te-am rugat să faci nişte prăjituri din astea pentru magazin, bărbatul ăla al tău a zis că nu s-a însurat cu tine ca să hrăneşti tot oraşul şi că, dacă oamenii vor şi ei vişine, să-şi ia neveste.

Un hohot de râs se auzi din dosul perdelei. Livvy începuse să-şi dea seama care era cuvântul cheie şi ce însemna el.

— Nu-l mai priveşte pe domnul Williamson, spuse ea serioasă şi, cu toată îndrăzneala de care era capabilă, adăugă: Vişinile mele nu-l mai privesc pe el.

Urmă un moment de linişte plină de uimire întreruptă doar de Josie care sugea acadeaua, după care domnul Makeridge apăru din spate mai serios.

— Ei bine, spuse el uitându-se la Livvy de parcă ar fi

fost la fel de delicioasă ca prăjiturile pe care le făcea, eu aş vrea să gust puţin.

Emma se uită la domnul Makeridge şi apoi la Livvy, înainte de a se hotărî să aducă farfurii.

— Am o idee, spuse ea. Ce-ar fi ca Waylon şi cu mine să mergem sus şi să mâncăm puţină prăjitură după masa de prânz. Tata poate să aibă grijă de magazin şi să înghită o bucăţică aici, jos. Pe urmă, dacă ne place, o să te anunţăm.

— O să vă placă, zise Livvy.

Nimeni din cei care îi gustaseră prăjiturile nu fusese dezamăgit.

— Sunt convins, spuse domnul Makeridge. Dar nu la fel de mult ca aceea care le face.

— Nu-i aşa că se pricepe de minune la complimente? Întrebă Emma, luând prăjitura şi făcându-i semn domnului Makeridge să o urmeze.

— Nu vii şi dumneata, doamnă Williamson? Întrebă el, iar Emma se întoarse şi clătină din cap, dându-i de înţeles Oliviei că trebuia să spună nu.

— Trebuie s-o duc pe-asta mică acasă, zise Livvy ridicând-o pe Josie pe şold.

— Aş putea să trec eu pe la fermă să-ţi spun cum rămâne cu prăjiturile, propuse Charlie Aşa o să mă asigur şi că domnul Williamson e de acord. În niciun caz n-aş vrea ca soţul dumitale să fie supărat pe mine.

— M-am întors la Ferma Sacotte, domnule Zephin,

zise ea înălţându-şi bărbia uşor. Poţi veni acolo să iei prăjiturile dacă vrei. O să coc la ele toată ziua, pentru că ştiu că or să-ţi placă.

— Olivia? Întrebă Emma. Stai din nou la Ness şi la Remy? De ce?

Ea deschise gura să răspundă, dar în loc să-şi audă propria voce, fu bucuroasă să o audă pe cea a lui Waylon Makeridge.

— Sunt sigur că asta nu interesează pe nimeni altcineva decât pe ea, spuse el cu blândeţe, de parcă vorbele lui ar fi fost menite să fie nişte bătăi uşoare pe spate.

Emma o privi cu compasiune.

— Deci, ai renunţat? O întrebă ea şi roşi puternic când realiză că dăduse glas gândurilor.

— Da, spuse Livvy. Bănuiesc că da.

16

În cei cinci ani care trecuseră de la moartea lui Kirsten şi a copiilor, Spencer nu fusese la cimitir decât atunci când trebuia să meargă la înmormântările altora. Avea mare grijă să ocolească mormintele soţiei şi copiilor lui, uneori sărind un gard care înconjura cimitirul în graba lui de a scăpa.

Dar, în ziua aceea, se îndrepta hotărât spre bolta metalică ce semnifica singurul cimitir din Maple Stand, repetând iar şi iar în minte cuvintele pe care voia să le

spună nepreţuitei lui familii.

Cuvinte care întârziaseră mult. De fapt, Spencer nu se aşteptase niciodată să-i spună lui Kirsten că revenea în lumea celor vii, unde îi era locul şi că îi încuia pe ea şi pe copii într-un spaţiu sacru din inima lui, unde avea să-i ţină veşnic în siguranţă, dar separaţi de viaţa care îl ademenea acum.

Kirsten o plăcuse întotdeauna pe Olivia. Şi, de asemenea, îi plăcuseră râsetele, dragostea şi tot ce încercase aceasta să-i ofere lui în ultimii trei ani. Nu căuta aprobarea lui Kirsten, deşi nu avea nicio îndoială că ar fi primit-o.

Venea să-şi ia rămas bun.

Deşi nu mai văzuse mormintele de la înmormântare şi refuzase chiar să fie prezent când se puseseră pietrele funerare dintr-o teamă ridicolă că, odată ce acestea erau aşezate, familia lui avea să fie şi mai definitiv moartă decât era deja, tot ştia unde se aflau acestea.

Astfel că, atunci când văzu o siluetă măruntă, puţin mai mare decât Peter, îngenuncheată lângă mormintele lor, fu atât de uimit, încât se opri brusc şi închise ochii, încercând să şteargă acea imagine.

— … Norocos. Adică, ştiu că eşti mort şi că trebuie să ţi se pară ceva stupid, dar aş face schimb de locuri cu tine imediat dacă aş putea să am măcar pentru puţin timp un tată ca al tău.

Băiatul rupea smocuri de iarbă în timp ce vorbea, dar

Spencer parcă împietrise şi nu putea face altceva decât să asculte şi să privească.

— Am văzut păsărelele pe care le-ai cioplit. Sunt încă acolo, în camera voastră. E o cameră cochetă, dacă se poate spune aşa. Îmi place foarte mult patul ăla în care ai dormit tu.

Spencer îl privi pe Neil cum se întoarse puţin şi începu să se ocupe de mormântul lui Margaret, smulgând nu iarbă, aşa cum îşi închipuise el, ci buruieni, adunându-le cu grijă între cele două morminte mici.

— Tot eu sunt, spuse băiatul încet. Vărul vostru. M-am gândit că vrei să ştii că Josie, micuţa ta verişoară, mai ţii minte –, ei bine, a împrumutat păpuşa care era pe patul tău, dar eu am pus-o la loc. Na murdărit-o şi i-a fost foarte frică pentru mătuşa Liv. La fel i-a fost şi tatălui vostru. Nu că n-ar mai iubi-o pe mama voastră, dar o iubeşte şi pe mătuşa Liv şi ea ne-a tras tuturor o sperietură grozavă. Acum stăm la unchiul Remy. Unchiul vostru şi al meu. Ultima oară când am avut un pat al meu a fost înainte să moară mama. Nu mă deranjează că dorm în salon, dar văd tot felul de lucruri. Cred că tu şi Peter aţi fost norocoşi că v-aţi dus cu mama voastră, pentru că, aşa, ea poate să aibă grijă de voi. Dar pun pariu că vă e dor de tatăl vostru…

Tăcu şi începu să strângă buruienile în braţe. Era limpede că îngrijise mai întâi mormântul lui Kirsten şi

îşi terminase treaba, dar nu şi gândurile.

— Propriul tău pat în propria ta casă. Pentru voi poate că nu înseamnă prea mult, dar…

Buruienile îi căzură din braţe când îşi ridică privirea şi se înfioră văzându-l pe Spencer atât de aproape încât trebuia să fi auzit fiecare cuvinţel. Spencer îşi umezi buzele, căutând cuvintele potrivite şi simţi gustul sărat al unei lacrimi.

— Îţi mulţumesc, spuse el din adâncul unei inimi pline de regret. Bănuiesc că ar fi trebuit să mă ocup personal de buruieni.

Neil se relaxă cu prudenţă.

— Nu mă deranjează.

— Ai mai făcut-o? Îl întrebă Spencer şi văzu atitudinea defensivă şi teama din ochii nepotului său. Poate că-ţi datorez mai multe mulţumiri, nu numai pentru azi.

Băiatul rămase tăcut, aruncând o privire spre mormântul lui Peter, de parcă s-ar fi aşteptat ca acesta să-i ia apărarea.

— Des? Nu văd prea multe buruieni. Bănuiesc că ai venit cam o dată pe săptămână, din moment ce arată aşa bine...

— Cam aşa ceva, recunoscu băiatul aproape în şoaptă.

— Dacă mă laşi un minut singur cu ei, zise Spencer arătând din cap spre grupul de pietre funerare, o să te duc înapoi.

— O să las undeva buruienile astea. Şi o să te aştept acolo, adăugă el, privindu-şi unchiul întrebător.

— Ar fi foarte bine, zise Spencer trecându-şi mâna peste părul răvăşit al băiatului. N-o să stau mult.

— Poţi să stai cât vrei, spuse Neil. Te aştept.

Strângând în braţe grămada de ierburi murdare şi scăpând din când în când câte una, se îndreptă spre un colţ al cimitirului.

— Băiatul a cam încurcat lucrurile, spuse el încet moviliţelor de pământ sub care se afla mica lui familie. O face mereu. Adevărul e că eu am fost norocosul, nu voi. Am ajuns să cunosc o iubire atât de minunată cum n-am crezut c-o să mai trăiesc vreodată. Cred că o să vă bucuraţi cu toţii când o să aflaţi că m-am înşelat. Exact ca atunci când eraţi aici, mi-am vârât capul în nisip şi habar n-am avut cât de norocos eram, de fapt. Acum, însă, am o a doua şansă. Aşa că am venit să-mi iau rămas bun. Toţi trei o să trăiţi veşnic în inima mea. O să faceţi parte din tot ce-o să fac şi ce-o să fiu. Dar Livvy m-a învăţat ceva ce credeam că n-o să aflu niciodată. În inima ei e loc pentru mai mulţi în afară de voi trei. E loc pentru Livvy şi Neil, pe care se pare că l-aţi cunoscut deja, pentru Josie cea mică şi neastâmpărată, chiar şi pentru domnişoara Louisa. Şi o să mai am loc pentru oricine o mai apărea. Vă iubesc pe toţi.

Mai stătu lângă morminte un minut, citind pentru prima oară ce scria pe pietrele funerare. Numele lui era

săpat în granit pe fiecare dintre ele. „Margaret, fiica iubită a lui Spencer şi Kirsten. Peter, fiul iubit al lui Spencer şi Kirsten. Kirsten Williamson, soţia iubită a lui Spencer, mama iubită a lui Peter şi Margaret”.

Iubiţi erau cu toţii. Şi iubiţi aveau să fie întotdeauna. Ei, Livvy şi băiatul care aştepta lângă o grămadă de buruieni şi îşi dorea un pat al lui.

— Te duci acasă? Îl întrebă Spencer, scuturând praful de pe cămaşa băiatului şi scoţând o batistă cu care se şterse pe faţă.

— Mă duceam la unchiul Remy, zise Neil cu tristeţe.

— Te grăbeşti?

— Nu, spuse Neil privindu-şi unchiul nedumerit.

— Am câteva cumpărături de făcut şi mi-ar fi prins bine un sfat, dacă poţi să ţii un secret.

— Nu prea mă dau în vânt după secrete, recunoscu Neil, dând cu piciorul în grămada de buruieni.

Spencer fu surprins să vadă că purta ghetele acelea greoaie la şcoală, dar nu spuse nimic.

— N-ar depinde de surpriză?

— Ba cred că da.

— Deci, vii sau nu? O să te duc eu la Ferma Sacotte când o să terminăm treaba, bine?

La depozitul de cherestea, Spencer alese cel mai bun lemn de pin pe care îl avea domnul Ostend. L-ar fi plăcut să folosească un lemn mai bun, dar vopseaua avea să ascundă nodurile şi spera ca ciopliturile lui să

facă mai frumos ceea ce, altminteri, ar fi fost foarte simplu. Îşi ţinu planul secret faţă de Neil deocamdată, dar clocotea în el ca un gheizer gata să ţâşnească.

— Ce construieşti, unchiule Spencer? Îl întrebă Neil când se îndreptau spre magazin.

— Secret, răspunse el, având pe faţă un zâmbet larg.

Băiatul păru puţin mohorât, aşa că Spencer adăugă:

— Un secret bun. Un secret care o să-ţi placă.

Neil îl privi bănuitor.

— O să-ţi dau un indiciu. Fac patru şi unul o să fie mai mare decât celelalte trei.

Văzu cum Neil încerca să vină cu un răspuns, dar nu găsea niciunul.

— Bine. Într-unul vor încăpea de două ori mai multe persoane decât în celelalte trei.

În clipa aceea, ştiu că Neil bănuia ceva. Se vedea pe chipul lui plin de speranţă, dar băiatul alungă acel gând imediat.

— Bine, bine, zise Spencer, dorind să readucă strălucirea în ochii copilului. Ghiceşte ce vreau să cumpăr de la magazin, atunci.

Neil ridică din umeri.

— Cuie?

Spencer încuviinţă entuziasmat.

— Şi?

— Şmirghel?

Încuviinţă din nou.

— Şi?

— Lac?

— Ei bine, mă gândeam să folosesc vopsea. Cu vopsea aş putea să fac anumite lucruri care mi-ar lua foarte mult timp să le cioplesc. Eh şi aici intri tu. Ţi-aduci aminte că ţi-am spus c-o să am nevoie de sfatul tău?

— Îhî.

— Dar, înainte să ţi-l cer, va trebui să-mi promiţi că nu-i sufli nicio vorbă mătuşii Liv. Absolut nicio vorbă.

— De ce?

— De ce?

Bună întrebare. Adevărul era că ar fi încercat să-l oprească. Dar, odată ce le făcea şi i le arăta, ea avea să înţeleagă ce însemnau pentru el ea şi copiii şi la ce dădea cu piciorul. La naiba, după aceea nu avea să mai dureze mult până ceda.

— Pentru că mătuşii Livvy îi plac surprizele, chiar dacă ţie nu-ţi plac.

— Aseară n-a prea dat impresia că-i plac, murmură băiatul, rupând o aşchie care ieşea în afară.

— Îmi pare rău că ai auzit, zise Spencer sincer. Dar, aşa cum i-am spus şi mătuşii tale, am de gând să îndrept totul. Deci, poţi să ţii un secret sau nu?

Curiozitatea fu mai puternică.

— Pot, spuse el, dar fără convingere.

— Şi, dacă o să spun o minciună la Zephin, o să mă

dai de gol?

Băiatul avea mai multe întrebări decât avea coceanul de porumb boabe.

— Pentru că mătuşa Liv vine mereu aici să cumpere una, alta şi s-ar putea ca pe cineva să scape gura.

Acel răspuns îl mulţumi şi Spencer deschise uşa lăsându-l să intre în magazin pe sub braţul lui.

— Domnule Williamson, spuse Charlie Zephin cu un glas uşor tremurător. Te pot servi cu ceva?

— Cu nişte cuie, spuse el aruncând o privire în jur şi văzându-l pe neisprăvitul care complimentase anatomia soţiei lui că stătea pe un scaun lângă tejghea.

Observă încântat că avea bărbia învineţită şi mânca dintr-o prăjitură. Îl ignoră şi îi spuse lui Zephin de ce mai avea nevoie. Apoi se aplecă spre Neil şi îi ceru sfatul cu privire la culorile vopselelor.

— Ceva potrivit pentru o fetiţă şi pentru o fată mai mare.

Poate roşu? Şi aş putea să cioplesc o inimă sau două în centru. Ce zici?

— Roşu e frumos, aprobă Neil, dar Spencer observă că, din cauza emoţiei, băiatul se ridica şi se lăsa iarăşi în ghetele care el bănuise de la bun început că îi erau prea mari.

— Şi pentru un băiat? Cam de vârsta ta, să zicem… Ce culoare crezi că i-ar plăcea unui băiat?

— Albastru, spuse Neil fără să stea pe gânduri nicio

clipă. Albastru-închis, închis, ca lacul Michigan. Şi o bărcuţă cioplită în centru şi poate şi nişte valuri, spuse el privindu-şi unchiul plin de speranţă.

— Şi o să mai vreau un galon de vopsea roşie, unul de vopsea albastră şi două galoane de vopsea albă, dacă nu te superi, domnule Zephin.

— Da! Spuse Neil destul de tare şi se uită cu teamă la Spencer.

— E-n regulă, băiete. Strigă să te audă toată lumea când eşti fericit. Nu aşa spune mereu mătuşa ta Bess?

— Cred că se referă la proslăvirea Domnului, spuse Neil cu seriozitate.

— Pe naiba, zise Spencer râzând. Nu cred că Domnul e aşa pretenţios.

— Totul face patru dolari şi optsprezece cenţi, spuse Charlie, care între timp făcuse socoteala.

Spencer se duse şi se uită la ceea ce mai rămăsese în tava de pe tejghea. Dacă prăjitura aceea în care îşi vârâse degetele Makeridge nu era una de-a lui Livvy, numele lui nu era Spencer.

Makeridge îşi plimbă degetul prin tavă până găsi o vişină, pe care vru apoi să o ducă la gură, rânjindu-i lui Spencer în acelaşi timp.

— Stai aşa, spuse acesta apucându-l de încheietura mâi. Nii. Aia nu-i o furnică?

Îi răsuci mâna până când Makeridge urlă de durere, după care îi luă vişina.

— Sunt sigur că era o furnică.

Se uită la ce mai rămăsese din prăjitură. Acea glazură de un roşu strălucitor, crusta aceea delicioasă; fără îndoială că soţia lui făcuse prăjitura. Şi ideea că o făcea pentru Makeridge nu-i plăcea deloc, dar absolut deloc.

— Trece-mi totul în cont, îi spuse Spencer lui Charlie Zephin, după care luă şi tava cu ce mai rămăsese din prăjitură şi adăugă: Şi asta.

Makeridge se uită la murdăria de pe mâini şi se strâmbă, iar Spencer îi aruncă cel mai inocent şi mai enervant zâmbet al lui. În loc de răspuns Makeridge îşi vârî în gură tot degetul şi îl retrase încet, sugându-l cu plăcere.

— Te-ai cam murdărit, zise Spencer. Dacă aş fi în locul tău, m-aş spăla pe mâini de toată povestea.

— O să mai primesc şi mâine, zise Zephin arătând spre tava aproape goală din mâna lui Spencer când Makeridge ieşi ţinându-şi mâna murdară departe de costumul elegant.

— Foarte bine, îi spuse Spencer printre dinţi. O s-o iau şi pe aia.

— Ah, bănuiesc că or să fie mai multe, spuse Charlie legănându-se pe călcâie.

— Şi mai bine, zise Spencer, după care li se adresă şi lui Neil şi lui Charlie: Şi niciun cuvânt Oliviei.

Erau lucruri şi mai rele decât să trăiască mâncând prăjiturile cu vişine ale Oliviei. După moartea lui

Kirsten fusese obligat să se descurce singur şi, chiar dacă uneori mânca împreună cu Bess şi Remy, ştia cu siguranţă că existau lucruri şi mai rele decât să trăieşti mâncând prăjiturile făcute de Livvy.

Livvy îşi petrecu întreaga după-amiază făcând la prăjituri, ascultând zgomotele caracteristice unei case pline şi prefăcându-se că era fericită. Se pricepea mai bine să facă prăjituri decât să se prefacă şi era un lucru foarte bun. Dacă ar fi fost să trăiască de pe urma abilităţii ei de a minţi, ea şi copiii ar fi murit de foame.

Nu la fel stăteau lucrurile şi cu Spencer. El o păcălise cu siguranţă. În adâncul sufletului ei crezuse că suferea, dar niciodată, nici măcar o clipă, nu îşi închipuise că voia ca ea să simtă aceeaşi suferinţă. Acum ştia acest lucru şi nu avea să-l ierte niciodată.

Pe măsură ce trecea ziua, ea devenea şi mai furioasă, simţind o ruşine şi mai mare. Viaţa ei cu Spencer fusese o minciună şi acum se terminase. De fiecare dată când îl lăsase să se folosească de ea, când stătuse sub el în timp ce el îi ridicase cămaşa de noapte, fusese o minciună.

Şi gândul la ce ar fi putut să fie de fiecare dată o urmărea în timp ce îşi făcea de lucru prin bucătăria copilăriei ei care, după toate aparenţele, avea să devină bucătăria bătrâneţii ei.

Şi mai chinuitoare era amintirea ultimei dăţi când el făcuse dragoste cu ea şi faptul că ştia că asta fusese, ultima oară, o durea mai mult decât orice altceva. El

cunoscuse bucuria pe care ar fi putut să i-o ofere şi i-o oferise doar ca dar de despărţire. Ceva de care ea să-şi aducă aminte când avea să se culce singură în pat tot restul vieţii. Ceea ce ar fi putut să fie, dacă el ar fi vrut să o iubească.

Auzi zgomotul familiar al şaretei care se apropia de fermă, auzi uşa cu plasă deschizându-se când Thom-Tom dădu buzna afară ca să-l întâmpine pe Spencer, îl auzi pe acesta răspunzând şi simţi un nod în stomac.

Cele două prăjituri din cuptor erau aproape gata; altele trei se răceau pe grilaje în bucătărie. Broboane de sudoare îi şiroiau printre sâni şi inima îi bătea cu putere. Dacă fugea acum, prăjiturile aveau să se ardă. Dacă fugea acum, Spencer avea să creadă că fugea de el.

Ah, dar dacă rămânea!

— Liv? Pot să intru? Strigă el de dincolo de uşa de plasă.

Ea amuţise.

— Liv? Strigă el din nou. Tot mai eşti supărată?

Ea se şterse pe mâini cu un prosop deja murdar şi ieşi hotărâtă din bucătărie ducându-se până la vreun metru şi ceva de uşa de la intrare. Soarele coborâse pe cer destul de mult, astfel că îl transforma pe Spencer Williamson într-o siluetă neagră.

— Copiii sunt gata, spuse ea cu dificultate din cauza lacrimilor care îi blocau gâtlejul.

— Ţi-am adus ceva, spuse el încet, ducând mâna spre

clanţă.

— Nu vreau nimic de la tine.

El renunţă să mai atingă clanţa, rămânând acolo unde se afla, afară din casa ei, afară din viaţa ei.

— Bănuiesc că mi-am primit răspunsul, spuse el, după care adăugă mai tare: Miroase bine pe-aici. Miros cumva prăjiturile tale cu vişine?

Livvy adulmecă în aer.

— Miros prăjiturile mele care se ard, spuse ea dând fuga la bucătărie.

Erau prăjituri în valoare de cincizeci de cenţi şi o viaţă întreagă de respect faţă de sine în acel cuptor şi Livvy nu avea de gând să le lase să se distrugă.

Deschise repede uşa cuptorului şi un nor de fum ieşi deodată făcând-o să lăcrimeze. Dădu să ia prăjitura din stânga, dar, înainte să apuce să pună mâna pe ea, fu apucată din spate şi braţele i se imobilizară pe lângă trup.

— Vrei să-ţi arzi mâinile, bleguţo?

Ea îşi privi atunci mâinile neprotejate şi un şuvoi de lacrimi nedorite îi înceţoşară privirea. Nu se mai arsese de când era mică. Atunci fusese de-ajuns. După aceea fusese extrem de atentă la bucătărie.

Până acum.

Acum, când stătea cu spatele lipit de pieptul lui şi răsuflarea lui îi flutura părul, raţiunea ei părea să se fi dus la plimbare în spatele aceluiaşi hambar vechi unde

un băiat îi furase un sărut unei fete cu mulţi ani în urmă.

— Le scot eu, spuse el, dându-i drumul şi luând un prosop; înainte ca ea să poată obiecta, cele două prăjituri se aflau pe dulap şi câţiva copii stăteau în prag atraşi de fum şi de agitaţie.

— Nu pare să fie prea rău, zise Spencer. Nu par distruse, nu?

Livvy se uită la părţile de deasupra ale prăjiturilor, care acum erau înnegrite, când erau renumite pentru strălucirea lor. Nu văzu pe dulap decât făină irosită, zahăr irosit şi vişine irosite.

— Ba sunt distruse, spuse ea.

— Nu cred, o contrazise el, de parcă s-ar fi priceput câtuşi de puţin la prăjituri, când el nu ştia decât să se îmbuibe cu ele fără să spună măcar „E bună” sau „Mulţumesc”. Părerea mea e că pot fi salvate.

— Asta-i părerea ta, spuse ea neputând să-şi elimine supărarea din glas. Dar când o prăjitură e distrusă, e distrusă. Când ceva s-a terminat, Spencer, s-a terminat.

El se uită de la ea la prăjitură şi înapoi la ea. Înţelesese foarte bine ce voise să spună şi ea se bucura. În faţa copiilor nu putea să exprime ce gândeşte, dar o mulţumea faptul că înţelegea.

— Nu pot să vând o asemenea prăjitură, spuse ea, după care îi veni să-şi muşte limba.

Însă, fusese răspunsul firesc. În definitiv, el îi interzisese să vândă ceea ce gătea. Dar asta era valabil

pe vremea când el avea un cuvânt de spus în privinţa lucrurilor pe care le făcea ea. Acum nu-l mai privea dacă vindea prăjiturile sau dacă le îngropa în grădină. Îşi ridică bărbia şi îl privi sfidător, aşteptând să vadă dacă avea să-i spună ce să facă.

— Poate că dacă ai presăra pe ea puţin zahăr din ăla care seamănă cu făina, ar merge, zise el uluind-o.

Era o idee bună.

— Ar fi păcat să se piardă ceva ce ar putea fi atât de minunat numai cu puţin efort.

Şi ea putea să-şi dea seama ce voise să spună la fel de bine cum putuse el. Ştia că nu se referă numai la prăjituri şi nu avea nicio intenţie să fie de acord.

— Nu, zise ea, uitându-se la prăjituri ca şi cum ar fi fost dezgustătoare. Ai putea să iei una cu tine la acest picnic cu copiii. Ei şi aşa nu prea se pricep la calitate.

El păru jignit dar nu o contrazise. Doar îi mulţumi pentru prăjitură şi îi strigă pe copii, invitându-i chiar şi pe băieţii lui Remy.

După ce o săltă pe Josie pe umăr, prevenind-o să-şi lase capul în jos, ieşi din casă, Neil deschizându-i uşile şi Louisa urmându-i fără chef la câţiva paşi. Thom-Tom veni în fugă de undeva, după ce Bess îi dăduse voie să se ducă şi el, astfel încât Spencer semăna cu cimpoierul din Hamlin când ieşi cu toţi copiii după el.

— N-ar trebui să laşi ăsta prea mult în soare, strigă el de pe verandă, după care coborî şi o aşeză pe Josie în

partea din spate a şaretei şi îi aşteptă şi pe ceilalţi să se urce. Ţi-am lăsat cadoul pe verandă, mai strigă el, după care urcă pe capră, iar Neil se aşeză lângă el.

Livvy se întrebă dacă el ştia că îl priveşte pe fereastră, dar când îl ciufuli pe băiat şi îi dădu hăţurile, fu convinsă că ştia. Nu-l mai lăsase niciodată pe Neil să mâne calul şi era puţin probabil că acest lucru avea să se întâmple şi după ce aveau să dispară din raza ei vizuală.

Se duse înapoi la bucătărie. Bess profitase de faptul că Olivia se afla acolo şi se dusese în oraş să-şi viziteze sora. Îi părea bine că nu era acasă cumnata ei, dar, din această cauză, trebui să caute prin toate dulapurile până găsi zahărul pudră. În timp ce aştepta să se răcească prăjitura, se apucă de curăţenie în bucătărie cu înverşunare. Duşumeaua era o dovadă a faptului că lui Bess îi era foarte greu să se aşeze în patru labe, iar praful şi murdăria pătrunseseră în spaţiile dintre scânduri.

Remy veni în bucătărie şi se împiedică de ea, ceea ce îl făcu să înjure, dar reuşi să nu cadă.

— Ce naiba faci? O întrebă el. Penitenţă?

O dureau mâinile şi încheieturile degetelor.

Se ridică încet în picioare şi îşi dezmorţi spatele.

— Ajut şi eu cât pot, spuse ea, poate puţin cam tristă.

El o privi încleştându-şi pumnii.

— Îmi vine să-l omor, recunoscu el încet. Aş vrea să fi murit şi el odată cu preţioasa lui familie.

— Remy! Strigă ea şi palma răsună puternic în liniştea din bucătărie, iar el duse mâna repede la obraz. Ah, îmi pare atât de rău, zise ea când îşi dădu seama ce făcuse.

Lovise doi bărbaţi în tot atâtea zile şi unul din ei îi era frate! La ce o adusese în stare soţul ei?

El făcu semn că nu avea importanţă şi în ochi îi apăru o milă sinceră.

— E chiar atât de rău, nu? Încă îl mai iubeşti ca o nebună?

— Numai pentru că nu doresc moartea unui om pe care-l cunoaştem de o viaţă nu înseamnă că-l preţuiesc mai mult decât pe oricine altcineva.

— Şi palma pe care mi-ai dat-o, Livvy? Dacă mi-aş fi dorit ca Emma sau Charlie Zephin să moară, tot m-ai fi pălmuit?

Ea îl ignoră şi puse apă curată în găleată, după care se lăsă din nou în genunchi.

— Am spus că-mi pare rău, murmură ea, reîncepând să frece duşumeaua.

— Eşti o proastă, Olivia. Mă duc în oraş s-o iau pe Bess. Vrei să vii şi tu? O întrebă el întinzându-i mâna ca s-o ajute să se ridice.

Scuturând din cap, ea frecă şi mai tare ca să scoată murdăria care îşi închipuia că trebuia să se afle între scânduri. Lumina era prea slabă ca să vadă bine, dar freca şi mai tare tocmai pentru că nu vedea niciun

rezultat. Când auzi şareta lui Remy plecând, se opri. Indiferent cât de mult freca, tot nu putea să şteargă amintirea chipului lui Spencer când ea îşi recăpătase cunoştinţa după cădere. Nu putea şterge noaptea pe care şi-o petrecuse în braţele lui, râzând, tânjind, iubindu-l. Nu putea să şteargă acel moment în care ea îşi dăduse seama că el îi refuzase exact ceea ce îşi dorise ea cel mai mult. Ceea ce îşi dorise chiar mai mult decât dragostea lui.

Se ridică, se spălă şi tocmai presăra zahăr pudră pe prăjitura arsă, admirând rezultatele, când auzi zgomotul unei şarete străine pe drum. Straniu cum ajunsese să recunoască sunetul roţilor şaretei lui Spencer şi tropotul lui Curly George.

Când aruncă o privire pe fereastra bucătăriei, zări trăsurica lui Charlie Zephin. Bănuia că acesta cumpărase aşa ceva în speranţa că aceia care trebuiau să aibă numai ce era mai nou să dea fuga la magazinul lui să-şi comande una. Singurul lucru la care nu se gândise Charlie era că, în Maple Stand, nu existau astfel de oameni. Şi, chiar dacă ar fi existat n-ar fi putut să-şi permită să arunce banii pe ceva atât de frivol ca o trăsurică, din moment ce şi o simplă căruţă putea să-i ducă acolo unde aveau nevoie. Avea noroc când venea un client cu bani gheaţă şi nu cu ouă şi unt sau alte lucruri pe care să le dea la schimb.

Nici lui Charlie Zephin nu prea îi convenea. Liv avea

impresia că ar fi dorit să vândă magazinul şi să se ducă la fiica lui, Celia, din Green Bay, dar trebuia să aibă grijă de Emma. Magazinul lui Zephin era, de fapt, zestrea acesteia şi, deşi nu aducea cine ştie ce avere, era de ajuns pentru a oferi unei familii un acoperiş deasupra capului şi mâncare.

Ea era deja la uşa de la intrare, deschizând-o pentru Charlie, când acesta opri trăsurică în apropiere. Şi, fiindcă veni vorba de zestre, îşi spuse ea, lângă Charlie stătea acel Waylon Makeridge la care Emma ţinea atât de mult.

— Bună seara, doamnă Williamson, zise Charlie scoţându-şi pălăria.

— Ai venit pentru prăjiturile mele, Charlie Zephin? Întrebă ea neputând să nu zâmbească. Ştiam eu c-o să vii.

— Doamnă Williamson, o să le iau imediat cum o să le coci, spuse el schimbând cu domnul Makeridge acelaşi gen de privire ca atunci când fusese ea la magazin.

— Mă gândeam să pun şi nişte dulceaţă, spuse ea, sperând că nu forţa nota.

— O să iau orice ai, spuse Charlie privind în jur. Unde e toată lumea?

— Pe-aici, spuse Olivia, care, deodată, nu se simţi prea bine singură în compania celor doi bărbaţi.

— Nu că ar fi dat o petrecere sau că Charlie Zephin ar

fi arătat ca un peţitor. Dar bărbatul chipeş care cobora din trăsură, cu pantalonii aceia puţin cam prea strimţi, cu mustaţa cernită până la un punct… eh, el ar fi fost sigur pe placul unor femei.

— Se pare că ar trebui să pui trandafirul ăsta în apă până nu se ofileşte de tot, zise Charlie luând floarea de pe balansoar şi dându-i-o când trecu pe lângă ea, intrând în salon. Câte prăjituri ai pregătit pentru mine?

Livvy se uită la trandafirul din mâna ei şi ştiu că Spencer i-l lăsase acolo pentru ca ea să priceapă că îi îngrijea grădina. Pierduse deschiderea primului boboc al sezonului. Şi mai erau atâtea alte lucruri de care avea să-i fie dor.

Se întristă imediat la acel gând.

Apoi se îndreptă şi îl şterse din minte ca şi cum ar fi fost o altă murdărie de pe duşumea. Să-i aducă în dar un trandafir din propria ei grădină. Nu era ceva caracteristic lui Spencer Williamson. Ca şi cum i-ar fi servit propria ei inimă pe o tavă şi, în timp ce aceasta era făcută praf şi plină de sânge, el ar fi spus că o iubea şi nu erau amândoi fericiţi acum?

— Din ce în ce mai frumoasă, zise domnul Makeridge intrând şi el. Nu ştiu cum o faci şi, totuşi, să reuşeşti şi nişte prăjituri atât de delicioase. Am impresia că Dumnezeu te-a înzestrat mai mult decât pe altele, doamnă Williamson. Sau pot să-ţi spun Olivia?

O măsură din cap până-n picioare şi ea nici nu mai

ţinea minte când arătase ultima oară atât de groaznic. Dar nici domnul Makeridge nu arăta prea bine. Vânătaia decolorată pe care o văzuse la magazin părea şi mai accentuată. De fapt, maxilarul îi părea destul de umflat, pielea avea nuanţe decolorate de purpuriu şi albăstrui, iar zâmbetul îi era cam strâmt.

— Ce-ai păţit? Îl întrebă Livvy, înclinându-şi capul ca să vadă mai bine.

El, însă, făcu un semn care voia să spună că nu avea nicio importanţă.

— O neînţelegere, zise el, de parcă un maxilar pe jumătate rupt ar fi fost ceva cu totul lipsit de semnificaţie.

Livvy se gândi că vreun soţ furios nu mai suportase toate complimentele pe care chipeşul inginer părea să le reverse asupra tuturor femeilor. Uitându-se la picioarele ei, desculţe din cauza căldurii şi a faptul că ea tocmai freca duşumeaua, el o întrebă ce îi mai făcea glezna.

Stând cu genunchii îndoiţi pentru ca rochia să-i acopere degetele, răspunse „E bine”, simţind cum roşeşte.

— Mulţumesc de întrebare. Mă duc să-ţi aduc prăjiturile, domnule Zephin. N-am decât patru, pentru că nu ştiam sigur câte vrei.

Îşi umezi buzele cuprinsă de nervozitate şi, dându-şi seama că domnul Makeridge o privea cu atenţie, trase limba repede înapoi în gură. El îi zâmbi, ca şi cum ar fi

împărţit un secret intim amândoi. Ea se trezi zâmbind la rândul ei, din politeţe, dorindu-şi să ştie care era secretul.

— Sunt foarte bune patru, spuse Charlie. Atâta timp cât o să mai faci altele mâine.

— O să le aduc imediat, zise ea ducându-se repede la bucătărie, unde încercă să-şi vâre picioarele în nişte ghete de piele care îi îngreunau foarte mult mersul.

— Ar fi foarte bine dacă te-ai grăbi, strigă Charlie după câteva minute. Emma ne aşteaptă cu cina pregătită.

— Vin imediat, strigă şi ea şi fu surprinsă când îşi ridică privirea şi îl văzu pe Waylon Makeridge în prag.

Duse degetul la buze ca să-i facă semn să tacă.

— Nu-i nicio grabă, spuse el în şoaptă. Nu sunt prea nerăbdător să mă-ntorc. Mai ales acum.

Ea îi urmări privirea şi observă cât de mult i se ridicase rochia când îşi pusese ghetele.

— Oh, Doamne! Zise ea lăsând rochia în jos repede şi ridicându-se, cu un picior vârât complet în gheată şi cu celălalt numai pe jumătate.

Târându-şi piciorul, se duse şchiopătând să ia prăjiturile, dându-i două lui Makeridge, care părea amuzat de întreaga situaţie.

— N-ai un coş, ceva? O întrebă el neputând să-şi mascheze amuzamentul. N-am vrea ca praful de pe drum să le distrugă.

Îi dăduse prăjiturile de parcă ar fi trebuit să le ţină în

poală până în oraş. Ea nu mai avu nicio îndoială.

Nu-şi lăsase numai soţul la fermă, ci şi mintea.

17

De ce oare, se întrebă Spencer, întorcându-se la Ferma Sacotte cu şareta plină de copii adormiţi, atunci când fusese trist, Livvy nu voise decât să-l facă fericit şi acum că era fericit nu voia decât să-l întristeze? O cunoştea pe Livvy Sacotte Williamson şi pe dinăuntru şi pe dinafară… acel gând îl făcea să zâmbească… şi nu avea să renunţe la el cu prea mare uşurinţă. Dar, la naiba, îl iubise toată viaţa.

Oare putea să înceteze să o mai facă aşa, deodată?

Acum?

Acum, când, în sfârşit, era pregătit să-i dăruiască toată dragostea pe care o merita o femeie a Livvy? Să-i ofere o viaţă în care se includeau şi copii şi orice ar mai fi vrut ea?

O viaţă în care aveau loc speranţe, visuri şi amintiri? Oare putea să-i lipsească pe amândoi de aceste lucruri?

De undeva se auzi o bufniţă şi el îşi dădu seama că era mai târziu decât îşi închipuise. De ce îl respingea? Ironia aceea era prea mult pentru el. Toate lucrurile acelea pe care i le oferea, sperând să le împartă cu ea, nu erau chiar cele de care o lipsise el însuşi?

Adevărul era că îi simţea lipsa în viaţa lui aproape la fel de mult ca în pat şi acel sentiment îl bucura, în ciuda

faptului că îi provoca durere. Trăia. Şi iubea. Ferma Sacotte, cu luminile aprinse, apăru în zare. Aruncă o privire peste umăr şi văzu patru copii întinşi pe podeaua şaretei, care dormeau liniştiţi sub cerul senin al serii. Ar fi dorit tare mult să-i ducă la ferma lui, să-i culce în paturile lor şi el să se bage în pat lângă nevasta lui.

În schimb, încetini şi se delectă cu imaginea soţiei lui care stătea în balansoarul de pe verandă, legănându-se uşor şi ţinând paharul din mână apăsat pe piept.

Părul îi era strâns lejer şi sclipea în lumina lămpii, fapt care îl făcu să-şi dea seama că era încă ud după ce îl spălase şi că, fără îndoială, mirosea a liliac. Câte nopţi înjurase acel parfum şi capacitatea acestuia de a-l atrage? De câte ori nu fugise de el la Lucky Clover sau în altă parte, unde putea să bea şi să-şi amorţească dorinţele?

Şi ce n-ar fi dat acum doar să aibă voie să miroasă acel păr proaspăt spălat, să-l lase să-i lunece printre degete, să-i sugă apa de la vârfuri?

— Bună seara, Liv, spuse el încet când George se opri lângă trepte.

Ea se încruntă.

Unde sunt…

El arătă în spate şi duse un deget la buze.

— Dorm toţi. E uluitor ce pot face puţin aer curat şi puţină mâncare.

Ea veni lângă şaretă şi se uită peste marginile de lemn

la protejaţii ei. Umerii rigizi i se relaxară şi pe gura severă apăru un zâmbet.

— Până şi Louisa.

El încuviinţă. Domnişoara Louisa fusese distantă la început, dar el îi oferise posibilitatea să tragă singură concluzii în legătură cu ieşirea aceea şi, în cele din urmă, ajunsese să facă parte din cercul lor de pe pătură care îi ascultau povestirile de groază, ţinând-o pe Josie pe genunchi. Ba acceptase chiar ca el să o ajute când venise timpul să se urce din nou în şaretă.

— Putem să vorbim puţin? O întrebă el pe Livvy, conducând-o înapoi pe verandă şi stând lângă ea când se reaşeză în balansoar. E linişte, zise el privind în jur. Unde e toată lumea?

— Remy şi Bess s-au dus la culcare devreme, spuse ea şi, chiar şi în lumina aceea slabă, el o văzu roşind. Henry e plecat cu Jenny Watchell pe undeva, iar Philip a promis c-o să se întoarcă înainte să se lase întunericul, aşa că mă aştept să apară într-un minut, două, dacă ştie ce e bun pentru el.

— Bess se simte bine? Întrebă el mirându-se ce era cu roşeaţa din obrajii ei care apăru din nou.

— Cred că da, zise ea întinzând gâtul pentru a arunca o privire în sus spre fereastra dormitorului, care se afla chiar deasupra balansoarului. Da.

Spencer nu putu să nu râdă când îi văzu stânjeneala.

— Dar parcă doctorul i-a spus…

Chipul ei se închise asemeni unei case care se pregăteşte de furtună.

— Când am fost în Milwaukee, am aflat că există modalităţi, spuse ea, dar sună mai mult a acuzaţie decât a explicaţie.

— Dar care nu sunt bune pentru o credincioasă catolică, Liv, spuse el uitându-se spre fereastra camerei unde Remy era norocos să se afle lângă femeia pe care o iubea.

— Dar tu? Întrebă ea. Tu ce-ai făcut?

Existase o vreme când el fusese aproape la fel de credincios ca Bess, o vreme când părerea Domnului avusese importanţă pentru el.

— Eu am fost deja în iad, Liv. Nu mai trebuia să-mi fac griji în legătură cu modul în care să intru.

Ea făcu ochii mari, dar nu spuse nimic.

— O să dăm totul la spate, o asigură el, ignorând uşoara scuturare din cap oare făcu să zboare în toate părţile picături de apă ce, în lumina lămpii, păreau nişte licurici. Eşti foarte frumoasă, spuse el, nevrând să-şi exprime gândurile cu glas tare.

Avea frumuseţea belgienilor din sud, valoni li se spunea, care se trăgeau din celţi şi romani. Era o frumuseţe care părea să se dezvolte odată cu înaintarea în vârstă, spre deosebire de flamanzi, al căror păr blond-deschis se transforma în gri de timpuriu ca în cazul strămoşilor lor germani. Ea se strâmbă când auzi

complimentul, punându-i la îndoială sinceritatea şi el nu o putea condamna deloc. În definitiv, dacă i-o mai spusese vreodată, o făcuse în vâltoarea pasiunii. Nu credea că se referise la faţa ei.

Şi ce faţă! Ochi calzi şi întunecaţi cu gene lungi şi negre îl studiau în timp ce el privea, parcă pentru prima oară, frumuseţea care stătuse întinsă lângă el în fiecare noapte, mâncase în faţa lui în fiecare zi, muncise cot la cot cu el săptămână de săptămână timp de trei ani lungi. Pielea ei era catifelată, ca a unui copil, obrajii îi erau uşor pătaţi, ceea ce îl făcuse să se gândească la secrete pe care ea le păstra în interior şi numai acea roşeaţă uşoară îi dădea de înţeles că secretele acelea îl priveau. Nasul îi era puternic şi drept. Iar buzele. Buzele îi erau groase şi indiferent cât de hotărâtă ar fi fost să ia un aer sever, el tot zări o umbră de zâmbet pe ele.

— Foarte frumoasă, spuse el mai mult pentru sine.

Se apropie de ea şi îi scoase agrafa din păr.

— N-o să se mai usuce niciodată dacă-l ţii strâns, spuse el, trecându-şi degetele prin părul ei, de parcă i-ar fi păsat dacă avea să se usuce vreodată sau nu şi inhală parfumul de liliac la care se aştepta.

— Ar trebui să duc copiii înăuntru, zise ea, întinzându-se să-şi strângă părul iarăşi, răsucindu-l, dar abia atunci îşi dădu seama că agrafa era în mâna lui.

Întinse palma şi aşteptă cu răbdare ca el să i-o dea înapoi.

— Ce-mi dai în schimb? Merită un sărut?

Ea îşi lăsă părul să cadă din nou liber şi scutură din cap.

— Mai am şi alte agrafe, zise ea trecând pe lângă el şi îndreptându-se spre treptele verandei.

— Stai puţin, spuse el urmând-o şi, deşi nu se întoarse, ea se opri, cu o mână pe coloana care susţinea veranda.

El îi ridică părul de pe spate şi i-l răsuci, poate nu cum trebuia, dar cu grijă şi încercă să i-l prindă cu agrafa. Se aplecă puţin pentru că era mai înalt ca ea şi simţi cum i se înmoaie genunchii în apropierea ei. După ce el bâjbâi câteva momente, ea întinse mâna la spate şi, în cele din urmă, reuşiră să lege părul.

— Ai rochia umedă, spuse el atingând materialul care îi era lipit de spate.

Ea se întoarse încet în braţele lui şi ochii îi străluciră în lumina lămpii.

— De ce acum? Întrebă ea şi o lacrimă îi lunecă singură pe obraz.

— Pentru că sunt la un pas de a te pierde, recunoscu el ridicând mâna pentru a-i şterge lacrima, dar se opri când ea clătină din cap.

— Nu la un pas, Spencer.

— Mamă? Se auzi din şaretă o voce slabă, îngroşată de somn.

— Louisa, îi spuse el în şoaptă. Probabil că visează.

— Mamă? Se auzi strigătul din nou, de data aceasta, însă, puţin mai tare.

— Sunt aici, spuse Livvy dând fuga la şaretă şi întinzându-se pentru a-i mângâia spatele fetei. Sunt aici.

Deveni rigidă când îl simţi în spatele ei şi furia o făcu să fie şi mai hotărâtă.

— Îi duc eu înăuntru, se oferi el. Numai să-mi spui unde.

Răspunsul ei veni destul de târziu. Suficient de târziu.

Pentru a-i da o speranţă lui Spencer.

— Louisa şi Josie dorm în fosta mea cameră, şopti ea.

Oricât ar fi fost de stupid, el se bucură că Livvy nu se mutase în vechea ei cameră, deoarece îl făcea să creadă că totul era doar temporar şi, poate, într-o bună zi, curând, familia lui avea să se întoarcă. O luă pe Louisa în braţe cu destulă uşurinţă. Era surprinzător de uşoară pentru un copil care părea atât de împovărat.

— Nu ştiu, Olivia, zău nu ştiu, spuse Bess când pregăteau micul dejun a doua zi dimineaţă. În Sfânta Evanghelie scrie că o femeie ar trebui să-i fie credincioasă bărbatului ei. În cartea aia a doctorului Napheys scrie că dacă te culci cu soţul tău fără să existe perspectiva unui copil, e un păcat demn numai de femeile plătite. Doctorul zice că, dacă nu mă protejez, o să am trei băieţi fără nană.

— Credeam că problema asta a fost rezolvată aseară, spuse Livvy cât putu de încet, fiindcă nu se ştia cine ar

fi putut să intre în bucătărie în orice moment. Şi Remy era foarte împăunat azi-dimineaţă…

— Pentru un bărbat e altfel, Olivia. Un bărbat simte nevoia în pantaloni în timp ce o femeie o simte în inimă. Şi, fără posibilitatea unui copil, eu nu mai simt la fel.

Bess trânti clătitele pe platoul din faţa ei şi se duse cu el spre uşă...

— Nu că nu m-aş fi simţit bine, îi spuse ea lui Livvy înainte să deschidă uşa cu şoldul şi să le strige copiilor să vină la micul dejun. Aş minţi dacă aş spune asta… şi a fost şi mai curat. Doamne, Liv, mult mai curat, deşi presupun că Remy nu-i de aceeaşi părere, zise ea, chicotind ca o şcolăriţă şi ducând mâna la gură.

Copiii năvăliră pe scări, alergând din toate ungherele casei, când auziră că micul dejun era gata, iar Livvy se bucură că discuţia trebuia să se sfârşească. Altfel, Bess ar fi întrebat-o de patul conjugal pe care îl împărţise cu Spencer.

Încă îi mai simţea răsuflarea în ceafă când încercase să-i lege părul cu o seară în urmă. După ce aşezaseră copiii în paturi, el spusese un lucru foarte ciudat. Îl culcase pe Neil pe canapea şi îl învelise cu o pătură subţire. AI tău e primul, spusese... Albastru-închis ca oceanul. Dar mai aşteaptă puţin, fiule".

Când îl întrebase ce voise să spună, el îi cuprinsese bărbia în mână şi îi spusese că, dacă el trebuia să aibă răbdare, la fel trebuia să facă şi ea. Apoi o sărutase pe

nas şi o întrebase ce părere avea în legătură cu sturzii.

— Doamne, Thom-Tom, spuse Philip furios. Ţi-am spus să laşi ăla în sertarul meu. În primul rând, n-ai voie să-mi umbli prin lucruri şi în al doilea rând, ţi-am spus să-l laşi în cameră.

Livvy se întoarse să vadă pe care anume din comorile lui Philip o adusese Thom-Tom la masă, sperând să nu fie ceva viu.

— Mamă! Lasă-mă să-l văd şi eu, zise Neil. De unde-l ai?

— Un pistol! Exclamă Livvy speriată când îl văzu trecând din mâna lui Philip în cea a lui Thom-Tom şi apoi a lui Neil.

Fratele ei avusese o puşcă în copilărie şi chiar ea o folosise o dată sau de două ori, dar un pistol? Nu cunoştea nici măcar un adult care să posede aşa ceva. Până şi simplul fapt că îl vedea o neliniştea.

— Lasă-l jos chiar în clipa asta, spuse ea categorică.

Neil se uită la ea sfios şi puse pistolul pe masă. Imediat, Josie se întinse să-l ia.

— Nu! Strigă Livvy, dar exact în aceeaşi clipă, Bess smulse arma din mâna fetiţei.

— Nu e încărcat, spuse Philip dându-şi ochii peste cap. Credeţi că aş aduce un pistol încărcat în casa asta? Dacă nu m-ar împuşca mama cu el, tata ar face-o cu siguranţă.

— La ce e bun un pistol fără gloanţe? Întrebă Louisa

cu obişnuitul dispreţ în glas.

— E bun pentru schimb, zise Philip de parcă nimeni nu înţelegea cu ce se ocupa el, în ciuda numeroaselor lui eforturi de a-i educa. Un pistol ar putea să valoreze cât o barcă pentru cineva.

— Nu fără gloanţe, îl corectă Louisa.

— Aş putea să fac rost de gloanţe, spuse Philip, în timp ce Livvy şi Bess stăteau uluite şi îl ascultau cum explica arta schimbului de obiecte.

Când termină, Bess îl plesni zdravăn peste cap.

— Să dai pistolul chiar azi, Philip Sacotte, altfel o să-ţi plesnesc şi urechea ailaltă de n-o să mai poţi să auzi nicio ofertă o săptămână întreagă.

Apoi deschise cel mai înalt dulap din bucătărie şi, ridicându-se pe vârfuri, puse pistolul pe un raft.

— Până atunci o să stea acolo, ca să nu mai ajungă nimeni la el.

— O să-l dau sâmbătă, zise Philip.

— Astăzi, spuse mama lui cu fermitate.

— Astăzi lucrez la Zephin's. Şi mâine la fel. Iar vineri mă întâlnesc cu bătrânul Yost pentru barca lui. Trebuie să fie sâmbătă, mamă.

Bess îşi dădu ochii peste cap.

— Ai mai văzut o asemenea casă? O întrebă ea pe Livvy.

— Tot nu văd de ce ar vrea cineva un pistol fără gloanţe, spuse Louisa. E ca atunci când ai luat bicicleta

aia fără cauciucuri.

— Nu mă ascultă nimeni aici? Întrebă Philip exasperat. Tu nu vrei o bicicletă fără cauciucuri, eu nu vreau o bicicletă fără cauciucuri, dar cineva care are două cauciucuri ar putea să vrea. Şi pe urmă le schimbi pe un lucru pe care-l vrei. De ce nu înţelege nimeni treaba asta în afară de mine?

Livvy se uită la ceas şi îndemnă copiii să iasă. Dacă se grăbea, putea să facă şase prăjituri până la cină. Le ducea la Zephin's, primea un credit pentru alte provizii, în definitiv, nu putea să tot folosească făina, untura şi zahărul lui Bess şi, după aceea, să mai facă şase. Charlie spusese că dorea cât de multe putea ea să facă şi ea nu avea de gând să-i lase timp să se răzgândească.

Înainte de prânz se afla pe drum spre oraş, cu coşul plin atârnat pe braţ şi cu necazurile împovărându-i inima. Josie ţopăia pe lângă ea, cântând, bolborosind singură şi oprindu-se la fiecare pas să culeagă buruieni pe care i le oferea lui Livvy de parcă ar fi fost nişte flori nemaipomenite de seră. Dacă mergeau în ritmul acela, Livvy se gândi că nu mai avea să facă decât trei prăjituri.

— Haide, intră, spuse ea ţinând uşa deschisă şi lăsând-o pe Josie să treacă pe sub braţul ei. Şi ai grijă să te uiţi cu ochii, nu cu mâinile.

Josie strâmbă din nas şi buza de sus dezveli un şir de dintişori albi.

— Hm?

— Să nu pui mâna pe nimic.

Josie duse mâinile la spate şi încuviinţă solemn. Livvy nu crezu niciun moment că lucrurile aveau să rămână astfel prea mult timp, dar fiecare secundă era o altă mică victorie.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să stau de vorbă cu dumneata, domnişoară Emma, auzi ea un bărbat spunând, sunt nevoit să plec. Trebuie să văd mai multe terenuri, dacă vreau să le trimit cât mai curând un raport superiorilor mei.

Bărbatul stătea cu spatele la Livvy, dar ea nu trebuia să-l vadă ca să ştie că era Waylon Makeridge. Dacă nu s-ar fi făcut cunoscut prin el însuşi şi, în oraşul acela, un asemenea costum sărea în ochi, expresia de pe chipul Emmei l-ar fi dat de gol oricum.

— Bună dimineaţa, Emma, spuse Livvy pe un ton de scuză.

I Nu-i plăcea că trebuia să-i întrerupă pe cei doi, dar altfel ar fi însemnat să tragă cu urechea, ceea ce îi displăcea şi mai mult.

— Bună dimineaţa, domnule Makeridge. Am mai adus prăjituri şi mai am nevoie de ceva provizii.

— Ei, doamnă Williamson, zise domnul Makeridge întorcându-se cu faţa spre ea şi măsurând-o din nou din cap până-n picioare. Eşti ca un tablou, spuse el clătinând din cap ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă cât era de

frumoasă.

Era atât de convingător încât aproape că o făcu să uite că purta o rochie albastră veche, care era murdară de vişine până la nivelul la care ajungea Josie, iar corsajul era murdar de făină şi bucăţele de aluat copt.

— Tablou? Întrebă Emma studiind-o pe Livvy cu un ochi oarecum critic. Tabloul cui?

— Al unui dezastru, spuse Livvy râzând.

Dacă n-ar fi ştiut mai bine, ar fi fost în stare să jure că Emma era geloasă.

— Arăt ca şi cum o tornadă s-ar fi abătut asupra Fermei Sacotte şi n-am mai avut timp să ajung în pivniţă!

— Deci tot acolo stai? Întrebă Emma.

Se vedea o încruntătură sub mustaţa pe care încercase fără succes să o decoloreze. Nişte negi mici şi roşii se alăturau perilor scurţi şi negri, iar Livvy trebui să se forţeze să-şi desprindă privirea de gura Emmei ca să-i poată răspunde.

— Bănuiesc că e vorba de ceva definitiv, spuse ea încet, uitându-se prin magazin după Josie ca să nu vadă expresia de milă din ochii Emmei.

— Bărbatul care lasă să-i scape o femeie ca dumneata e un prost, zise Waylon Makeridge clătinând din cap. Ce ne-am mai distrat pe drum Când am venit din Milwaukee. Şi acum trebuie să suferi îngrozitor de singurătate, adăugă el, ducându-se spre ea şi luându-i

din mână coşul pe care îl puse pe tejghea.

Josie compara două păpuşi din cârpe şi Livvy se aşeză pe un scaun de lângă maşina de calculat. Josie începu să se plimbe pe culoarul dintre rafturi, iar Livvy observă pentru prima oară cât de multe lucruri delicate erau aşezate la îndemna copiilor.

— Josie, nu… începu ea în clipa în care fetiţa luă mingea ca de ceară şi o duse la gură.

— Bleah, strigă ea când simţi gustul săpunului şi azvârli mingea cât colo.

Groaza îi făcu pe cei trei adulţi să încremenească când lampă după lampă căzură ca un şir de cuburi. Josie făcu ochii din ce în ce mai mari, guriţa schiţând un „o” din ce în ce mai mare. Sticla se sparse, scoţând un sunet care nu diferea de cel al monedelor de argint de care avea să fie nevoie pentru achitarea pagubelor produse. Chiar dacă ar fi putut să facă o mulţime de prăjituri, câte ar fi putut să vândă Charlie Zephin? După ce ultima lampă se prăbuşi la podea, Waylon Makeridge înaintă peste cioburi şi o luă în braţe pe Josie, ducându-i-o cu grijă lui Livvy, fetiţa fiind prea speriată ca să mai obiecteze.

— Eşti teafără? O întrebă Livvy, examinând-o pentru a se convinge că niciun ciob nu zburase în direcţia ei. N-ai păţit nimic, nu?

Fetiţa scutură din cap şi îşi muşcă buza de jos. Ca şi Livvy, se lupta să ţină în frâu lacrimile care erau inevitabile. Livvy fu prima care pierdu lupta,

ascunzându-şi faţa într-o mână şi suspinând în palmă.

— Gata, gata, spuse domnul Makeridge. O să fie în regulă totul.

Câteva mâini o bătură pe spate. Ar fi putut să jure că una din ele era a micuţei Josie.

— Eu ar trebui să te liniştesc pe tine, îi spuse ea fetiţei. Ce mai mamă sunt! Cum o să pot plăti vreodată aşa ceva? Întrebă ea arătând în jur cu mâna.

Emma se uită drăgăstos la Waylon.

— Ai putea să începi cu Ferma Sacotte, sugeră ea.

— Exact la asta mă gândeam şi eu, zise el. De fapt, poate ar trebui s-o conduc pe domnişoara Olivia acasă, zise el ciupind-o pe Josie de sub bărbie. Ţi-ar plăcea să mergi cu o trăsurică frumoasă?

Josie îl privi bănuitoare, aproape ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama ce urmărea, după care ridică din umeri în semn că era de acord.

— Oh, da! Spuse Emma. Am putea să le ducem acasă şi, pe urmă, să luăm o prăjitură din cele făcute de Livvy şi să ne ducem la picnic lângă lac.

— Un picnic e o idee minunată, zise domnul Makeridge.

Pun pariu că ţi-ar plăcea, îi spuse el lui Josie, ştergându-i lacrimile de pe obraji.”

Fetiţa dădu din cap afirmativ, încercând să respire normal.

— Waylon, sunt sigură doamna Williamson are prea

multă treabă de făcut ca să meargă, zise Emma, urmărind felul în care el o studia pe Olivia. Credeam că numai noi doi o să…

— Dar trebuie să ai grijă de magazin, îi aminti el. Şi ai o grămadă de lucruri de strâns, draga mea.

— Bine, dar… zise Emma lăsându-şi buza de sus în jos, ceea ce nu era deloc uşor, ţinând cont de mărimea dinţilor.

Se părea că, datorită faptului că încercase să-şi smulgă părul din mustaţă, acum simţea mâncărime.

— Deci, domnişoară Emma, spuse Waylon cuprinzându-i bărbia cu afecţiune. Ai treabă de făcut şi la fel şi eu. Nu-i aşa?

Emma încuviinţă fără tragere de inimă.

— Şi diseară o să mă întorc pentru o altă cină minunată pregătită de tine.

Emma zâmbi în ciuda dezamăgirii.

— Şi o să ai grijă ca, în camera mea să fie răcoare şi să-mi aduci puţină gheaţă, după care o să stăm de vorbă până mai târziu.

O aşeză pe Josie pe un braţ şi pe celălalt i-l oferi lui Livvy.

— Dacă nu te deranjează să mă aştepţi, spuse el şi clopoţeii de deasupra uşii sunară când el o deschise. O să iau trăsura lui Charlie, strigă el peste umăr, după care luă o mână de bomboane de gumă de mestecat şi închise uşa în urma lor.

— Trebuia să iau şi nişte provizii, spuse Livvy întinzându-se să o ridice pe Josie în braţe. Era să uit.

— O să-ţi aduc eu mai târziu tot ce-ţi trebuie, zise Waylon, fără să-i dea drumul lui Josie şi conducându-le spre trăsură, unde o aşează pe fetiţă pe banchetă, după care se pregăti să o ajute pe Livvy. Păcat că nu mai avem vizitiu, zise el luându-i mâna şi ajutând-o să urce.

— Trebuie să iau acum câte ceva, spuse Livvy, dar nu păru deloc convingătoare. Trebuie să coc prăjituri… mai zise ea şi glasul i se frânse.

— Şi bomboane de ciocolată. N-ar fi grozav dacă am mai mânca nişte bomboane de ciocolată? Întrebă el.

— Cred că soţia mea a mâncat destule bomboane de ciocolată, nu eşti de aceeaşi părere? Spuse o voce.

Livvy îşi întoarse capul repede şi îl văzu pe Spencer stând furios lângă trăsură. El întinse mâna să-i atingă faţa, dar ea se feri.

— Ai plâns? O întrebă el cu o voce care se transformă din dură în tandră mai repede decât putea Josie să strice o zi.

— Tocmai voiam să o duc pe doamna Williamson la Ferma Sacotte, spuse domnul Makeridge şi Livvy observă că se ţinea la distanţă de soţul ei, care părea să-l domine.

Nu numai că Spencer era mai înalt, dar era şi mai solid, mult mai solid decât bărbatul în costum gri.

Spencer îl ignoră.

— Ai plâns, Liv?

Ah, îşi imagina cât avea să se bucure când va afla ce făcuse copilul pe care el nu-l voise. Nu avea nevoie de o predică despre cât de mult muncea şi cum un copil de trei ani, care nici nu era al lui, putea, cu o simplă mişcare a mâinii, să-l coste jumătate de zi de muncă. Mai ales când, de fapt, era vorba de mai mult de o zi, sau poate chiar două.

Nu că ar fi plătit el. Ei nu mai erau responsabilitatea lui... Nici copiii, nici ea.

— Hai, coboară, Liv, spuse el cu blândeţe, întinzând mâna ca s-o ajute. Nu eu am fost cel care e plecat sau care a spus că nu mai poţi să te întorci. Ai făcut o greşeală. N-are niciun rost să plângi din cauza asta.

Livvy nu putu să nu râdă. Poate. Pentru că era bucuroasă că Josie nu păţise nimic. Poate din cauza hainelor lui Spencer, care nu fuseseră spălate sau călcate şi încă mai purtau urmele cinei din seara precedentă, sau poate chiar din urmă cu o săptămână, ceva foarte roşu. Sau poate din cauza faptului că soţul ei tot mai avea impresia că soarele şi luna răsăreau şi apuneau în funcţie de stările lui de spirit.

— Spencer, spuse ea clătinând din cap. Ştiu că ţi-e greu să-nţelegi, dar indiferent dacă mă crezi sau nu, n-are absolut nicio legătură cu tine, zise ea trăgând-o pe Josie mai lângă ea, după care i se adresă domnului Makeridge. Oricând eşti gata, Waylon, aş vrea să

pornim spre casă.

Ar fi vrut să se simtă fericită văzând cum soţul ei rămase pe trotuar în faţa magazinului lui Zephin, privind uluit cum nevasta lui pleca în compania altui bărbat. Ar fi vrut să fie încântată când auzi nedumerirea din glasul lui atunci când îi strigă numele. Ar fi dorit să nu existe acele lacrimi care îi şiroiau încet pe faţă şi ar mai fi dorit ca, nici Makeridge, nici Josie, să nu le vadă.

„Dacă dorinţele ar fi cartofi, atunci nimeni n-ar mai muri de foame, spunea mama ei mereu.

— Ia-ţi botul din mâncarea mea, îi spuse Spencer lui Curly George stând pe îngrăditura ţarcului şi mâncând încă una din prăjiturile lui Livvy direct din tavă. În cealaltă ai făcut o gaură, de nici nu pot să i-o duc înapoi lui Zephin ca să-mi returneze afurisiţii de bani.

Curly George se dădu puţin în spate, dar nu-şi luă ochii de la prăjitură.

— Ar fi trebuit să-l vezi pe tipul ăla, zise Spencer. Dichisit de parcă s-ar fi dus la afurisita de operă.

Calul scurmă pământul cu copita.

— Să nu-mi spui că n-am voie să-njur, îi strigă Spencer. Nu-i nimeni în afară de tine ca să m-audă şi tu n-o să-i spui lui Livvy, nu?

George îşi scutură coama.

— Doamne, parcă m-ai înţelege. Dar nu-nţelegi nimic, nu?

George îşi scutură din nou coama.

— Dumnezeule, vrei să-ncetezi odată? Strigă el.

Calul începu să adulmece iarăşi prăjitura.

— George?

Calul îl ignoră.

— Cred că-mi plăcea mai mult când aveam impresia că asculţi.

Trase prăjitura de lângă botul lui George şi acesta se depărtă, căutând ceva mai potrivit de mâncat.

Ochii ei fuseseră reci când îl privise din trăsură. Reci şi trişti, ca şi cum s-ar fi încheiat un capitol. Iar Josie, pe care nu păruse să o deranjeze faptul că Makeridge o luase în braţe şi o aşezase în trăsură, parcă mai crescuse puţin de când o văzuse ultima oară. Livvy nu se schimbase, era doar mai frumoasă.

Mâncă din prăjitură cât putu şi apoi îl fluieră pe George, care veni alergând. În timp ce calul mânca ce mai rămăsese din prăjitură, Spencer se bucură de compania lui.

— O să se-ntoarcă, îi spuse el calului. Mă iubeşte. Întotdeauna m-a iubit. Asta nu e ceva care se poate opri şi porni când vrei.

Calul îi împunse umărul cu botul.

— Ba da, zise el din nou, de parcă Geroge ar fi spus altceva. Ce zici, George? Crezi că Peaches îţi poartă mânzul?

Nu putea să rostească acele cuvinte, nici măcar în inima lui, dar nu trebuia să exprime gândul cu glas tare

ca să ştie că era acolo.

Se uită pe cerul fără nori, acea întindere albastră ţinând la nesfârşit.

Mai fusese singur şi altă dată. Dar atunci nu avusese ce să facă.

Sări de pe bârnă şi deschise uşa hambarului. Patul lui Neil era aproape gata, nu mai trebuia decât să bată cuiele.

Şi el era pregătit să le bată.

18

— Este vreo diferenţă între astea, domnişoară Zephin? Întrebă Spencer uitându-se la periile de păr care erau aşezate frumos sub geamul tejghelei.

Nu voia să pară prost, dar dorea să fie sigur că o lua pe cea mai potrivită pentru părul Oliviei. Şi, apoi, voia să ia peria şi să i-o treacă prin păr de o sută de ori. Să-şi pună mâna pe ceafa ei şi să simtă greutatea acelui păr, lăsându-l să i se strecoare printre degete. Şi ar mai fi vrut să…

— Păi, bineînţeles că e o diferenţă, se răsti Emma. Aia costă douăzeci şi cinci de cenţi şi ailaltă un dolar, spuse ea arătând întâi spre un capăt al şirului şi apoi spre celălalt.

Un dolar pentru o perie de păr?

— Bine, care ar fi cea pe care ar folosi-o o femeie?

Un dolar? Însemna foarte mult. Nu că Livvy n-ar fi

meritat fiecare bănuţ.

— O vezi pe cea ovală? Întrebă Emma şi, în clipa aceea, se auziră clopoţeii de la intrare, iar ea sări ca arsă. Waylon? Strigă apoi.

— Eu sunt, zise Charlie Zephin. Iar l-ai pierdut?

— Deci, cum spuneam, continuă Emma cu o voce uşor tremurătoare, cea ovală e mai căutată. O perie de Florenţa e deosebit de frumoasă, zise ea arătând vag spre un grup de trei perii cu păuni pictaţi pe spate.

Se aflau cam pe la mijlocul şirului, aşa că Spencer bănui că preţul trebuia să fie între cincizeci şi şaptezeci şi cinci de cenţi. Arătau mult mai sofisticate decât cea din capătul scump, care era numai din aluminiu şi fără niciunul din detaliile celor care costau mai puţin. Chilipiruri, era sigur. Astfel că fu la fel de surprins ca şi Emma când se auzi spunând:

— O iau pe cea din capăt, zise el arătând spre peria Cosmeon din aluminiu cu ace bune ruseşti, dacă era să dai crezare celor scrise pe cartonul de dedesubt.

— Bună alegere, spuse Charlie, văzând obiectul cumpărat, după care porni spre scara ce ducea la apartament, întotdeauna e bine să alegi calitatea.

De fapt, nici nu venise cu intenţia de a cumpăra o perie, nici de calitate, nici altfel, ci să-l vadă pe Waylon Makeridge, fiindcă îl mânca palma de dorinţa de a-i stâlci faţa aceea chipeşă. Nu că n-ar fi avut încredere în Livvy sau că ar fi avut vreo îndoială cu privire la

întoarcerea ei acasă într-o zi, două. Voia doar să se asigure că nici Makeridge nu avea vreo îndoială în acea privinţă.

Dar Makeridge nu era acolo. Şi, în cursul acelei ore în care aşteptase, găsise tot felul de lucruri pe care nu i le cumpărase niciodată soţiei lui. Lucruri pe care o femeie ca Olivia ar fi trebuit să le aibă, ca de exemplu, piepteni de păr sau cremă pentru mâini. Nu ştia de unde avea să ia banii, mai ales după ce o asigurase pe Emma că avea să achite toate pagubele produse de Josie.

— Crezi că o să vină curând? Întrebă el pipăind o pereche de papuci delicaţi şi îşi dădu seama că nu ştia nici măcar ce măsură purta Livvy.

Când avea să o aibă din nou acasă, avea de gând să o măsoare centimetru cu centimetru. Încet. Foarte încet.

Emma oftă.

— Dacă ăsta e genul de soţ care o să fie, nu prea sunt sigură că mă interesează, zise ea, după care duse repede mâna la gură. Vai, n-am vrut să spun asta. Bănuiesc că visez doar.

Spencer se uită cu atenţie la femeia care se afla de partea cealaltă a tejghelei şi observă că avea un fel de mustaţă roşiatică, lucru care era aproape cel mai atrăgător la ea. Totuşi, era tăcută şi inteligentă. Iar tatăl ei avea singurul magazin din Maple Stand şi afacerile mergeau bine. În plus, gătea pentru Charlie de foarte multă vreme şi acesta nici nu murise nici nu era slab ca

un ţâr.

— Tipul ar fi norocos dacă ar pune mâna pe tine, spuse el.

— Ah, spuse ea roşind uşor şi făcu un gest care voia să spună că nici nu se mai gândea la aşa ceva. Dacă vorbeşti aşa, n-ar trebui să-ţi fie prea greu s-o recucereşti pe doamna Williamson.

— Să o recuceresc? Întrebă el.

Nu îşi dăduse seama că lumea aflase de faptul că ea se mutase la Bess şi la Remy. Ar fi trebuit să ştie. În definitiv, trăiau în Maple Stand.

Apoi se gândi la ce îi făcuse lui Livvy şi la concluziile pe care trebuiau să le fi tras cei din oraş despre ea şi despre faptul că era stearpă şi se întrebă dacă merita ca ea să se mai întoarcă vreodată la el.

— Toţi am crezut că, dacă au venit copiii lui Bouche… adică, ştiam cu toţii cât de mult au însemnat copiii dumitale, dar… Mă rog, nu e treaba mea, dar mi s-a părut ciudat să renunţaţi tocmai acum, spuse Emma părând la fel de stânjenită cum se simţea şi Spencer.

Îşi făcu de lucru lustruind tejgheaua cu şorţul.

— Nu e treaba mea, repetă ea.

Dacă ştia Emma, însemna că şi Makeridge ştia. N-a zis că o ducea pe Olivia la Ferma Sacotte? Cu câteva ore în urmă. Spusese asta cu câteva ore în urmă.

— Îl omor, zise el scoţând ceasul şi uitându-se la oră. Cinci minute. Atât îi dau. Pe urmă îl omor.

Se auziră clopoţeii şi el se întoarse repede.

— Waylon! Spuse Emma răsuflând uşurată. Unde ai fost? Adică, mă bucur că te-ai întors!

— Mi-am făcut treaba, spuse Makeridge trăgând de poalele hainei pentru a mai îndrepta cutele. Am măsurat toată ziua în soarele ăsta afurisit, aşa că sunt mort de căldură şi oboseală şi n-am chef de discuţii cu fata proprietarului de magazin.

— Dar cu mine? Întrebă Spencer şi îi zise Emmei peste umăr: Du-te sus şi vezi dacă nu cumva tatăl dumitale are nevoie de ceva. Makebreath şi cu mine avem ceva de discutat.

— Ah, domnule Williamson, familia dumitale ne datorează şi aşa destul pentru pagubele produse azi-dimineaţă… Şi bărbia lui Waylon e încă prea sensibilă pentru a fi atinsă!

Inginerul îşi dădu ochii peste cap.

— Du-te sus. Aş vrea puţină limonadă din aia de care faci tu, spuse el descheindu-se la haină, după care i se adresă lui Spencer. Şi Olivia face o limonadă excelentă, nu? Cred c-am băut amândoi o carafă în după-amiaza asta.

— Ai fost toată ziua la Ferma Sacotte? Întrebă Emma pregătindu-se să urce scara.

Makeridge ridică din umeri.

— Cred că am găsit terenul cel mai bun pentru calea ferată. Mâine mă duc din nou cu echipamentul…

— Pe naiba o să te duci, zise Spencer micşorând distanţa dintre ei doi. Dacă aud că te-ai apropiat de nevastă mea, o să-ţi doreşti să te fi lovit un tren, nu eu.

— Domnule Williamson! Sunt sigură că ai înţeles greşit… începu Emma.

— Du-te sus! Îi strigă Spencer.

— Du-te, îi zise şi Makeridge.

Aşteptară până când o auziră ajungând la uşa de sus, care se deschise şi apoi se închise.

— Ştii, Makerbeath, dacă nu i-ar compromite reputaţia soţiei mele, care are foarte mare importanţă pentru ea, chiar mi-ar părea bine să-i faci avansuri, pentru că aş avea o mare satisfacţie să aranjez ce-a mai rămas din faţa asta a ta.

— Ferma Sacotte nu e lipsită de comori, spuse Makeridge legănându-se încrezător pe călcâie.

După pumnul pe care i-l dăduse Spencer la Lucky Clover, nu avea idee de ce ar fi putut să fie Makeridge încrezător.

— Sunt perfect conştient de comorile de la Ferma Sacotte. Îndeosebi acum. Dar, cât ai clipi, comorile astea or să se-ntoarcă acolo unde le e locul şi bucăţi din tine or să fie împrăştiate prin tot ţinutul Door.

— Am senzaţia că mă ameninţi, domnule Williamson. De ce, oare? Întrebă el, după care îşi trecu cu limba printre dinţi şi buze şi începu să caute ceva între dinţii din faţă. Vreo bucăţică de prăjitură cu vişine, probabil.

— Ar trebui să fii atent cu bucăţelele astea, îl preveni Spencer. Am auzit că odată cineva s-a înecat cu una şi a murit.

— Care-i problema, Williamson? Întrebă Makeridge, folosind o unghie pentru a continua să se scobească în dinţi. Crezi că nevasta ta s-a săturat să fie tratată ca o bucătăreasă şi e pregătită pentru a fi curtată?

— Dac-o s-o curteze cineva pe nevastă-mea, Makebreath, acela o să fiu eu.

— Chiar aşa?

Spencer mai făcu un pas spre el, astfel încât, când traseră amândoi aer în piept, aproape că se atinseră.

— Credeam că te interesează domnişoara Zephin. Nu ţi-ajunge o femeie?

Makeridge izbucni în râs.

— Emma? Ştii cum îi spunea Bouche? Morsa. Credeai că ar putea să mă intereseze o asemenea femeie? Magazinul ăsta ar putea să fie o afurisită de mină de aur şi în grădina ei ar putea să crească pomi care să facă bani şi tot ar trebui să-i pun un sac în cap ca să pot s-o regulez.

Pentru a doua oară în ziua aceea, se sparse ceva din sticlă pe duşumeaua Magazinului Zephin. De data aceasta, însă, bucăţile de sticlă căzură de pe scară, în capul căreia stătea Emma Zephin, continuând să ţină tava, în timp ce carafa şi paharele căzeau pe trepte.

— Presupun că asta înseamnă că n-o să primesc cina,

spuse Makeridge, continuând să se scobească în dinţi, de parcă nu i-ar fi zdrobit inima acelei femei cu numai câteva clipe în urmă.

Spencer nu ştia cum de suportau femeile bărbaţii. Dar cum îi suportau pe cei ca Makeridge… îl luă de guler şi îi târî spre scară.

— Ei, stai puţin, zise Makeridge ridicându-şi mâinile pentru a-şi apăra faţa.

Spencer zâmbi când îl aşeză pe a patra sau a cincea treaptă, unde faţa lui ar fi fost la acelaşi nivel cu pumnul lui. Tipul era uşor ca un fulg, se gândi el pregătindu-se să-i tragă una cu toată puterea.

Makeridge se prăbuşi la podea şi Spencer se uită în sus, la Emma, care rămăsese încremenită.

— N-am vrut să sparg ceva de valoare, spuse el încercând să-i explice de ce îl adusese lângă scară, când adevăratul motiv era că voise ca ea să aibă satisfacţia de a-l vedea lovit pe cel care tocmai o jignise.

— Ce se-ntâmplă aici? Întrebă Charlie Zephin, deschizând uşa şi uitându-se peste umărul tremurător al fiicei lui. Oh, Doamne! Iarăşi Makeridge Williamson? N-o să mai vedem calea ferată.

— Ţi-a insultat fata, zise Spencer, încleştând şi descleştând pumnul şi dând să plece.

Charlie coborî scara repede şi se aplecă să-l ajute pe Makeridge.

— Şi? Cine n-a făcut-o?

Waylon Makeridge se ţinu de cuvânt. Copiii nu ieşiseră din casă de zece minute, când se auzi trăsura lui Charlie Zephin venind pe drum.

— Crezi c-o să vrea micul dejun? Întrebă Bess strângând repede farfuriile în care mâncaseră copiii, după care îşi scoase şorţul şi se duse să-l întâmpine pe inginer.

Livvy îşi dădu părul pe spate şi îşi netezi rochia înainte să-şi urmeze cumnata. Era ceva în felul cum o privea dom nul Makeridge, ca pe o femeie, care o făcu să se mai uite o dată în oglinda de lângă masă. Deloc rău, îşi spuse ea, încercând un zâmbet de bun venit, după care se mustră pentru purtarea aceea ridicolă. Nu o interesa domnul Makeridge. Doar era cavalerul Emmei, iar ea era…

Refuză să ducă acel gând la bun sfârşit.

Bess aştepta la picioarele scării ca Makeridge să coboare din trăsură şi Remy venea de pe câmp cu mâna ridicată în chip de salut. Însă, Livvy îşi dădu seama, după felul în care dădu din cap Waylon, că acesta nu venise nici pentru Bess, nici pentru Remy.

Deschise uşa de plasă şi văzu cum îi apăru zâmbetul pe chip.

— Dumnezeule! Ce s-a-ntâmplat? Întrebă ea fără ca măcar să încerce să-şi mascheze groaza din glas.

— Ah, asta? Spuse el arătând vag spre faţă, aceasta fiind umflată şi palidă şi părând să-l doară la fiecare

cuvânt. M-am izbit de o uşă.

— Aceeaşi de care te-ai izbit şi când ai venit prima oară în oraş? Îl întrebă Remy, uitându-se când la Livvy, când la inginerul care cobora din trăsură.

Domnul Makeridge încuviinţă şi apoi făcu şi Remy acelaşi lucru, de parcă ei ar fi ştiut un secret de care ea şi Bess nu aveau cunoştinţă.

— Avem nişte uşi periculoase, spuse Remy rânjind. Ai auzit cum şi-a căpătat numele ţinutul ăsta?

— Ţinutul Door? Întrebă domnul Makeridge. Doar nu…

— Uşa morţii, confirmă Bess şi domnul Makeridge păru neîncrezător. Zău. Uşa morţii. „Porte des Morts”.

Domnule Makeridge înghiţi în sec atât de tare încât Livvy îi văzu mărul lui Adam luptându-se cu gulerul cămăşii.

— Pentru Dumnezeu, zise ea atunci. Nu-i ca şi cum uşile de-aici ar ataca oamenii, spuse ea uitându-se la vânătăile lui. Poate doar cu excepţia dumitale. E vorba de canalul dintre lac şi golf.

— Înţeleg, spuse Makeridge total dezinteresat, după care îşi îndreptă din nou atenţia spre Remy. Am înţeles că ai fi de acord ca noua cale ferată să treacă exact pe locul unde se află ferma dumitale, domnule Sacotte, zise el uitându-se la imensa livadă de vişini şi meri în preajma cărora crescuse Livvy.

— S-ar putea, zise Remy. Dacă-mi convine preţul.

— Nu se întâmplă des să plătim pentru terenuri, spuse domnul Makeridge. De obicei, locuitorii oraşelor sunt destul de încântaţi de perspectiva unei căi ferate şi a afacerilor pe care le presupune aceasta pentru a mai cere bani.

Remy ridică din umeri, în timp ce Bess şi Livvy schimbară o privire.

— Maple Stand nu-i un oraş tocmai obişnuit, spuse Remy. Poate ai observat treaba asta.

— Într-adevăr, am observat, zise Makeridge, uitându-se la Livvy.

— Vreau să spun că nimeni nu profită de cineva aici fără să dea socoteală, nu ştiu dacă mă-nţelegi.

Domnul Makeridge se strâmbă şi încuviinţă.

— Am înţeles foarte bine, spuse el. Te deranjează dacă arunc o privire în jur? Trebuie să văd cum e terenul, urcuşuri, coborâşuri.

— Poţi să te plimbi cât vrei, spuse Remy amabil. Să te însoţesc? M-am născut chiar aici, în casa asta. La fel şi Livvy.

— Chiar aşa? Întrebă Makeridge întorcându-se spre Livvy. N-aş vrea să te ţin din treabă, domnule Sacotte. Poate că pe doamna Williamson nu o deranjează să-mi arate împrejurimile.

— Nu… nu ştiu, zise Remy. Liv trebuie să aibă grijă de Josie şi să facă prăjituri.

— Josie e tot cu pisicuţele alea lângă hambar, spuse

Bess, făcând un semn din cap spre fetiţa care stătea cu o pisicuţă în poală şi alta căţărându-i-se pe piept. O să stau eu cu ochii pe ea, duceţi-vă. Nu vreau să pierd această şansă, domnule Makeridge.

— Atunci, mergem? Întrebă el oferindu-i cotul lui Livvy. Încotro propui să pornim?

— Colina aceea ascunde lacul Michigan, spuse ea. Să-ncepem de acolo.

Merseră o vreme în tăcere, Livvy amintindu-şi cu fiecare pas că Bess nu se mai putea descurca la fermă şi că domnul Makeridge ar fi putut să le rezolve toate problemele.

— Deci, aici te-ai născut? O întrebă el.

— M-am născut aici, la fermă şi tot aici am trăit fiecare zi a vieţii mele, văzând pomii plantaţi de tata. Din dormitorul meu şi al lui Marion puteam să vedem lacul Michigan.

Eh, lacul avea să rămână acolo, oricum.

— Te deranjează gândul că o cale ferată va trece chiar pe-aici? O întrebă el, scoţându-şi haina şi punându-şi-o pe umeri. Sper că nu te superi, nu? Dar e îngrozitor de cald.

Ferma Sacotte era „acasă” şi întotdeauna fusese. Când venise împreună cu copiii, avusese senzaţia că avea un anumit drept să se afle acolo. Dacă ferma avea să se vândă, unde să se ducă ea şi copiii?

— Nu, minţi ea. Bess nu se simte prea bine şi munca

la fermă e foarte grea. Ar fi minunat dacă ai cumpăra terenul.

— Adevărat? Întrebă el oprindu-se şi Livvy simţi că i-ar fi plăcut dacă s-ar fi oprit şi ea.

L-ar fi plăcut dacă s-ar fi oprit, s-ar fi întors şi l-ar fi lăsat să o sărute, gând care o şi flată, dar o şi sperie.

— Uite lacul Michigan, zise ea. Sunt convinsă că tot aşa trebuie să se vadă şi oceanul.

— Cam aşa, zise el.

— Ai văzut oceanul? Cumnatul meu trăieşte la San Francisco şi îmi închipui cum trebuie să privească spre apa veşnic albastră, ca şi cerul şi cât de fericit trebuie să fie.

— Ţi-ai dorit întotdeauna să călătoreşti? O întrebă el.

— Ah, nu, zise ea râzând. N-am visat niciodată să fiu în altă parte decât aici. Şi nici măcar visurile mele mai mărunte nu s-au împlinit.

El îşi întinse haina pe jos şi îi făcu semn să se aşeze.

— E o fermă foarte mare, spuse el. Şi tu eşti un ghid care suferă din pricina singurătăţii.

Ea încuviinţă, acceptând complimentul cu graţie.

El se lăsă în genunchi lângă ea şi începu să se joace cu tivul rochiei.

— Înţeleg că, între dumneata şi domnul Williamson, lucrurile nu merg prea bine.

— Dar, între dumneata şi Emma, cum merg lucrurile?

Waylon se aplecă spre ea şi îi mângâie obrazul cu

dosul mâinii în timp ce vorbi.

— Dorinţele Emmei Zephin nu se împlinesc.

— Nici ale dumitale, zise Livvy dându-i mâna la o parte şi ridicându-se în picioare.

Domnul Makeridge înălţă din umeri şi se ridică şi el, aplecându-se apoi pentru a-şi lua haina.

— Bănuiesc că, măcar în privinţa asta, e ia fel ca noi toţi.

— Iar eu bănuiesc că necazul cu dorinţele e că ale noastre sunt adesea în calea celor ale altora.

— Deci, numai unuia din noi i se împlinesc dorinţele?

— Cred că, mai probabil, nimănui.

În definitiv, Bess îşi dorea ca Makeridge să cumpere Ferma Sacotte. Iar Livvy se temea teribil ca nu cumva dorinţa lui Bess să se împlinească.

Pentru că, dacă acest lucru se întâmpla, unde aveau să se ducă ea şi copiii?

— Ei bine, o să vedem mâine, nu? Întrebă el.

— Mâine? Ah, te referi la întrunire? O să iei o hotărâre până atunci? Întrebă ea uitându-se la şirurile de pomi încărcaţi de vişine delicioase şi ştiu că Makeridge se hotărâse deja.

Nu se uitase la niciun alt teren, iar a doua zi se întrunea consiliul orăşenesc.

— Mi-am dat seama de valoarea Fermei Sacotte încă din seara în care am venit din Milwaukee, zise Makeridge.

— Şi când o să înceapă lucrul? Întrebă ea, vrând să ştie cât timp avea la dispoziţie pentru a face un plan pentru a rămâne împreună cu copiii.

— Ah, abia după strângerea recoltei, spuse el dându-i o şuviţă de păr după ureche. Vreau să fiu sigur c-o să mă bucur de toate fructele pe care le are de oferit ferma.

Livvy zâmbi. Tocmai îi vorbise de dorinţe, nu? Unii bărbaţi nu învăţau niciodată.

De un lucru era sigură. Makeridge nu avea să obţină niciodată ceea ce Livvy era convinsă că îşi dorea.

De acum încolo, vişinele ei erau numai ale ei.

19

Ştiu când intră el în sală, aşa cum ştiuse întotdeauna când se afla el în preajmă. Nu trebuia să audă saluturile sau, ca în seara aceea, şuşotelile. Simţi furnicături prin piele şi se împotrivi impulsului de a-şi freca braţele, temându-se că ar fi părut singură şi părăsită.

Ceea ce poate că şi era, dar nu avea de gând să le dea de ştire tuturor.”

— Locul ăsta e ocupat? Întrebă el stând atât de aproape, încât piciorul lui îi făcu o adâncitură în fustă.

— Adevărul e că este, zise ea privind drept în faţă.

Ceva” îi bâzâi pe lângă urechea dreaptă şi încercă să ignore zgomotul, căci exista ceva care îi solicita toată atenţia.

— Nu te mişca, spuse el. Un gândac de grădină îţi

găseşte părul la fel de irezistibil ca mine.

Ea rămase nemişcată în timp ce el îi umblă cu grijă prin păr, concentrându-se să respire normal şi chiar încercând să înghită, de parcă atingerea lui nu i-ar fi oprit inima în loc.

— Aproape că l-am prins, spuse el, înclinându-i capul uşor cu o mână, în timp ce cealaltă urca încet pe ceafa ei spre cocul nu prea strâns.

— Spencer, pot şi… începu ea când în sfârşit, îşi recăpătă glasul...

— Ce poţi, Liv? Să vezi la spate?

Ea încercă să se tragă din mâinile lui, preferind să lase gândacul să-i pătrundă în păr decât să-şi lase soţul să-i pătrundă în inimă.

— Nu, spuse el. Of! A intrat în coc. N-ar fi trebuit să te mişti.

Punându-i mâinile pe umeri, o întoarse în aşa fel încât să stea complet cu spatele la el... Acesta e bărbatul care m-a păcălit, m-a rănit şi-a bătut joc de mine", îşi aminti ea. În ciuda acelor lucruri, umerii ei tot se înălţară şi coborâră neregulat, atât de neregulat încât el trebuia să-şi dea seama ce îi făcea.

— E doar un gândac de grădină, spuse cineva. Nimic care să te sperie.

Ea simţi cum îi scoase un pieptene din păr şi buclele revărsându-i-se până la brâu.

— Ce faci?

— L-am pierdut pe undeva prin bucle, spuse el atât de aproape de urechea ei încât ea îi simţi răsuflarea. De data asta să nu te mai mişti.

Îşi strecură degetele prin părul ei, ridicându-i-l de pe ceafă, iar când îi atinse pielea capului, o făcu să se înfioare.

— N-ai de ce să te temi, Liv, îi şopti el. Nu sunt decât eu.

— Spencer, eu…

Părul îi era ridicat de pe ceafă şi răsuflarea lui îi luă locul.

— Spencer, zise ea întorcându-şi capul pentru a-l privi.

— La naiba, le spuse el celor din jur. Iar l-am pierdut. Stai nemişcată Liv.

O înconjură cu braţul pentru a o ţine locului. Dar o tulbura extraordinar de mult.

— E atât de greu de văzut în părul ăsta închis la culoare, le explică el celor care îi urmăreau mişcările. Al naibii gândac! Încearcă să scuturi din cap, Liv.

Ea se conformă şi îl auzi gemând. Dumnezeule mare, în faţa întregului oraş, bărbatul acela făcea dragoste cu părul ei. Şi, de parcă asta n-ar fi fost de-ajuns, ei îi făcea plăcere.

Ei bine, nu-i făcea plăcere. Ura fiecare clipă în care era lângă ea. Numai că trupul ei nu părea să ştie ce gândea mintea ei. Sânii ei stupizi, care o încurcau

întotdeauna când cocea prăjituri sau atârna rufe pe frânghie, deodată începuseră să gândească singuri. Gânduri cărora ea încercă să nu le dea atenţie, căci se întăriră şi ea simţi cum sfârcurile se împingeau în materialul rochiei de fiecare dată când respira, astfel că, în cele din urmă, îşi încrucişă braţele.

— Ţi-e frică, Liv?

— De un gândac de grădină? Bineînţeles că nu, se răsti ea.

— Nu m-am gândit că ţi-ar fi frică de un gândac, zise el, după care lăsă capul în jos, pentru ca nimeni să nu audă ce îi spunea la ureche. Tremuri. Din cauza mea, Liv? Ţi-e frică de mine?

— Lasă-l încolo de gândac, spuse ea trecându-şi mâinile prin păr şi scuturându-l. O să se plictisească şi o să zboare.

— Nu fi prea sigură, Liv, spuse el dându-i după ureche o şuviţă de păr care îi scăpa întotdeauna din coc.

— Întrunirea e pe cale de a începe, zise ea reinstalându-se pe scaun şi se uită în jur după Neil.

Unde o fi fost, oare?

Spencer se aşeză pe scaunul de lângă ea.

— E ocupat, îi aminti ea.

— Cu siguranţă.

— Bună, unchiule Spencer, zise Neil apărând din senin cu cinci minute mai târziu decât i-ar fi convenit Oliviei. Vezi că ai găsit-o exact unde ţi-am spus eu c-o

să fie?

— Unchiul tău ţi-a ocupat locul, zise Livvy formal. „Şi pulpa lui stă lipită de a mea, aşa încât nu cred c-o să mai respir normal vreodată. Poate ar fi bine să ne mutăm.

Spencer îşi puse braţul pe spătarul scaunului ei, după care se aplecă spre ea, atingându-i pieptul cu umărul şi apropiindu-şi atât de mult urechea de gura ei, încât, dacă ar fi scos limba puţin, ea i-ar fi putut atinge marginea trandafirie. Roşi puternic la acel gând."

— Vă supăraţi dacă vă rog să vă mutaţi mai încolo cu un scaun? Le spuse el celor din stânga ei. Soţia mea şi cu mine vrem să-i facem loc băiatului.

Dacă se lăsa pe spate, ea se atingea de braţul lui stâng. Dacă se apleca în faţă, se lipea de pieptul lui. În timp ce ea încerca să nu respire deloc, el trase adânc aer în piept.

— Liliac, spuse el zâmbind şi, rezemându-se de spătar, închise ochii. După cum miroşi, mă mir că nu eşti plină de gândaci de grădină.

După cum o furnica peste tot, Livvy avea impresia că este. Cei din stânga ei zâmbiră şi se mutară cu câte un scaun mai încolo, iar Livvy fu bucuroasă să se poată mişca. Oare chiar îi dorea atingerea?

Ca şi cum Neil ar fi fost un buştean şi ea ar fi fost împinsă de curent, Olivia întinse mâna spre nepotul ei şi îl trase pe scaunul care tocmai se eliberase, între ea şi

soţul ei.

S-ar fi felicitat singură pentru acea mişcare dacă n-ar fi văzut felul în care se uită Spencer la băiat şi apoi la ea, de parcă, astfel, i-ar fi dovedit ce efect avea asupra ei. Şi dacă nu şi-ar fi întins braţele de parcă i-ar fi amorţit spatele, lăsând apoi braţul stâng pe spătarul scaunului lui Neil, atingând uşor mâneca ei.

— Nu-i aşa că mătuşa ta arată superb în seara asta? Îl întrebă el pe băiat.

— Sigur, zise acesta ridicând din umeri. Ai strâns grâul?

— Nu mi-ar strica puţin ajutor, zise Spencer, în tot acest timp atingând mâneca ei doar cu arătătorul.

— Doamnelor şi domnilor, vă rog, spuse Charlie Zephin de câteva ori pe podium şi lângă el se afla Waylon Makeridge şi domnul Delisse de la bancă.

Trecură câteva minute până se făcu linişte şi, atunci, Charlie începu.

— Ei bine, am rezolvat-o! Spuse el ştergându-şi fruntea cu o batistă în timp ce mulţimea izbucni în urale, după care flutură batista pentru a-i face să tacă iarăşi.

— Şi acesta e omul care a reuşit totul! Spuse Charlie arătând spre Makeridge.

Livvy se uită în jur după Emma, aşteptându-se să o vadă pe podium sau, cel puţin, în apropiere, dar nu o zări. Îi văzu, totuşi, pe Bess şi pe Remy, care radiau de fericire. Îi zâmbi fratelui ei. Bucuria lui era şi a ei,

bineînţeles. Şi Ferma Sacotte avea să existe întotdeauna în amintiri. Nu erau decât o casă galbenă şi câţiva pomi. Atât.

Filfizonul urcă pe podium şi fu aclamat îndelung. Suficient de mult pentru ca Neil să se plictisească şi să înceapă să se foiască pe scaun.

Unchiul Spencer avea dreptate când spunea că mătuşa lui mirosea foarte plăcut. Dar se întrebă dacă zâmbetul acela pe care îl avea pe faţă păcălea pe cineva. Era sigur că unchiul lui nu se lăsa păcălit şi nu credea că era fericit. Şi unchiul lui nu fusese acolo seară de seară s-o audă plângând.

— Îmi face o mare plăcere, striga domnul Makeridge, să pot ajuta oraşe ca acesta.

Domnul Makeridge părea cunoscut. Îi amintea lui Neil de tatăl său. Purtau acelaşi gen de costume şi aveau acelaşi aer în ele, ca şi cum pantofii lor nici n-ar fi atins praful de pe drum.

Se uită la ghetele lui şi la cele ale unchiului Spencer. Oricât de mult le-ar fi curăţat şi lustruit, ferma era imprimată în fiecare cută a pielii. Îi zâmbi unchiului său. Picnicul fusese foarte plăcut. Chiar şi munca de la fermă era plăcută.

Îi zâmbi mătuşii lui. Ea îi luă mâna şi i-o strânse cu blândeţe. Era bună, plină de căldură şi fu încântat să-i strângă şi el mâna. Îi plăcea cum gătea, cum se agita în jurul lui şi îl învelea la culcare, chiar dacă era prea mare

pentru astfel de lucruri.

Se uită de la unul la altul. Păcat că nişte oameni atât de drăguţi făceau asemenea prostii. Fuseseră destul de deştepţi când el şi surorile lui veniseră la Maple Stand, dar, pe măsură ce trecea timpul, păreau să se prostească. De exemplu, mătuşa lui. Nu se putea hotărî deloc. O întrebase în legătură cu vânzarea Fermei Sacotte şi ea spusese că ar fi fost minunat dacă s-ar fi întâmplat asta. După aceea plânsese şi mărturisise că o durea să vadă cum trecutul, ei era desfiinţat de ceea ce reprezenta viitorul. Apoi îi spusese lui Bess cât de fericită era.

Şi unchiul Spencer. Nu putea să se gândească decât la mătuşa Liv. La picnic voise să ştie fiecare amănunt în legătură cu felul în care îşi petrecea ziua. Cu o zi în urmă, îl întrebase pe Neil ce rochie purtase. Şi se supărase când Neil îi spusese că nu observase.

Dar Neil avea alte lucruri la care să se gândească. Unul din ele era faptul că îşi pierdea moştenirea. Ferma Sacotte ar fi trebuit să fie a lui, măcar în parte. A lui şi a copiilor lui. Crezuse că voia ca terenul să treacă prin Maple Stand, dar nu-şi dăduse seama că asta ar fi însemnat sfârşitul Fermei Sacotte. Şi tocmai când începea să simtă că avea şi el un loc al lui.

— Trebuie să se ţină seama de multe elemente atunci când se alege un anumit loc pentru construirea căii ferate, a gărilor şi a altor clădiri, spunea domnul Makeridge.

Lângă el, mătuşa lui se cutremură. La naiba, era o căldură îngrozitoare în sală. Unchiul lui avea cercuri umede la subsuori şi Neil stătea cât mai departe de amândoi. Mătuşa lui îşi mişcă picioarele, parcă umflându-şi fusta puţin, iar unchiul lui oftă adânc.

Se gândi la discuţia pe care o avusese cu Philip despre fratele mai mare al acestuia, Henry şi Jenny, fata după care era nebun." Philip descrisese felul în care ofta Henry şi cum se uita la Jenny cu nişte ochi ca de vacă. Şi cum găsea orice scuză s-o atingă, de la a o ajuta să-şi pună haina până la a-i da părul la o parte de pe faţă.

Unchiul lui întinse mâna peste el spre mătuşa lui, răsucindu-i o şuviţă de păr pe deget, după care i-o dădu după ureche.

Unchiul lui era îndrăgostit de mătuşa lui! Exact aşa cum Henry era îndrăgostit de Jenny. Neil simţi o căldură puternică aprinzându-i obrajii. Philip îi spusese ce ar fi vrut Henry să facă atunci când era cu Jenny. Philip şi Thom-Tom chiar el însuşi citiseră din cartea doctorului Napheys.

Mătuşa Olivia scutură nişte firimituri imaginare din poală şi se mişcă puţin pe scaun. Unchiul Spencer se aşeză picior peste picior şi îşi ţinu braţul în poală. Dumnezeule!

— Nu te simţi bine? Îl întrebă mătuşa lui, aplecându-se şi atingându-i fruntea cu dosul mâinii. Eşti îmbujorat.

El era îmbujorat?

— Ce e? Întrebă unchiul lui, aplecându-se la rândul lui, aşa încât capetele lor erau aproape în poala lui.

Unchiul lui îi atingea părul mătuşii cu nasul. Isuse!

— Trebuie să plec, zise el ieşind dintre cei doi adulţi.

— Vrei să vin cu tine? Se oferi unchiul lui.

— Nu! Strigă el îngrozit.

Nu voia să-şi vadă unchiul. Nu voia să se uite la mătuşa lui. Cuvintele din cartea doctorului Napheys îi apărură în minte nechemate. „Organe sexuale. Contact sexual”

Ieşi în fugă din sală de parcă ar fi rostit cu glas tare acele cuvinte şi cineva se ţinea după el ca să-i spele limba cu săpun.

Spencer se mută pe scaunul de pe care se ridicase Neil.

— Ce s-a-ntâmplat? O întrebă el la ureche, dorindu-şi să mai fi găsit ceva de spus numai să stea mai mult timp aproape de ea.

Ea ridică din umeri, rămânând cu privirea aţintită în faţă, asupra filfizonului.

Costumul lui era impecabil şi avea o frumuseţe care le făcea pe femei să leşine. Spencer şi-l închipui scobindu-se în nas şi se simţi mai bine.

— … Iar cel mai bun loc şi trebuie să spun din păcate, acum când am gustat delicioasele prăjituri cu vişine care se fac acolo, este Ferma Sacotte.”

Lângă el, Livvy îşi trase nasul şi căută în săculeţul pe

care îl purta agăţat de mână cu un şnur, scoţând o batistă.

— Credeam că asta voiai, spuse el.

Ştia că îi făcea plăcere, pentru că însemna că ea avea să se întoarcă acasă. Ce altceva ar fi putut să facă? Dar, poate că tocmai de aceea era gata să plângă.

— E casa mea, îi spuse ea cu un tremur în voce pe care el îl simţi vibrându-i în piept. Acolo sunt amintirile mele, moştenirea mea. Cum te-ai simţi dacă ai fi pe cale să-ţi pierzi casa?

El se gândi puţin, în timp ce, în jur, oamenii strigau şi aplaudau în semn de aprobare faţă de ofertă şi de faptul că Remy o acceptase.

— Aş renunţa la casă şi la tot ce e în ea, spuse el cât putu de calm, pentru a o lua de la capăt cu tine. Aş renunţa la tot şi aş merge oriunde dacă aş putea să te fac fericită.

Cel mai uluitor lucru pentru el nu fu expresia de pe chipul ei şi nici îndoiala pe care i-o citea în ochi. Nu era nici măcar acel licăr de speranţă pe care ea nu îl putu ascunde. Ci faptul că vorbise cât se putea de serios.

— Îmi pare rău, spuse ea încet, ridicând mâna şi arzându-i obrazul în locul unde îl atinse. E prea târziu.

Cuvintele ei îl loviră asemeni unui vânt rece, îngheţându-i sudoarea pe trup până când broboanele semănară cu nişte bucăţele de gheaţă. În ochii ei se vedea regret, nu furie şi, pentru prima oară după noaptea

aceea petrecută în patul lor conjugal, se gândi la un lucru de neconceput.

Atunci ea îi întoarse spatele, neputând, bănui el, să-l privească în ochi. Era un semn că terminase cu el cu adevărat şi definitiv.

Se simţi tras de mânecă şi se uită în jos. Neil stătea lângă el arătând la fel de groaznic cum se simţea el. Faţa îi era udă de sudoare şi partea din faţă a cămăşii era murdară de vomă.

— E moartă, zise Neil cu nişte ochi mari şi împăienjeniţi. Credeam că doarme. Şi am atins-o. L-am atins negul ăla mare de pe obraz din care ieşeau fire de păr. Şi ea nu s-a mişcat. Zâmbea în continuare.

Vorbea ca şi cum ar fi fost în transă. Spencer o trase pe Livvy de mânecă şi ea se întoarse clătinând din cap, dar când îl văzu pe băiat, se lăsă repede pe vine lângă el.

— Ce s-a-ntâmplat, dragul meu? Îl întrebă ea luându-i faţa în mâini. Ţi-e rău?

Îşi ridică privirea spre Spencer şi ochii îi erau plini de spaimă.

— E moartă, spuse el din nou. Era sânge. Mult sânge.

— Cine? Îl întrebă Livvy făcând repede semnul crucii şi spunând o rugăciune. Cine a murit?

— Domnişoara Zephin, spuse Neil uitându-se în jur şi fixându-şi privirea asupra lui Charlie. Ar trebui să-i spun tatălui ei.

Spencer îl luă în braţe de parcă ar fi fost un copil mic.

Neil stătea rigid.

Probabil că revăzu scena de mai multe ori, căci, deodată, închise ochii strâns.

Remy şi Bess îşi făcuseră loc prin mulţime şi îşi văzură nepotul în braţele lui Spencer.

— Ce-a păţit? Întrebă Remy în timp ce Bess îi atinse fruntea ca o mamă.

— S-a-ntâmplat ceva cu Emma Zephin, zise Spencer, neştiind cât de exactă era relatarea lui Neil. Duceţi-vă şi spuneţi-i lui Charlie. Eu îi duc acasă pe Liv şi pe Neil.

Livvy îl privi întrebător. Oare se întreba dacă auzise vreun cuvânt din ce spusese ea mai înainte?

— Aşteptăm la Ferma Sacotte, zise el.

Fu o noapte de tristeţe pentru toată lumea...

— Greu de crezut, spuse Remy clătinând din cap.

Erau cu toţii în bucătărie bând cafele reci şi discutând despre amănuntele legate de moartea Emmei.

— Sinucidere, tot spunea Olivia clătinând din cap şi făcându-şi semnul crucii. Şi totul pregătit în trăsură, de parcă n-ar fi vrut să creeze nicio problemă. Ce-o fi făcut-o să ia o asemenea hotărâre?

Spencer se gândi la expresia de pe chipul Emmei în clipa în care paharele de limonadă se rostogoleau pe scări. Cum îi spusese Makeridge? Morsă?

— Nu ştiu, zise el încet.

Viaţa fusese o permanentă stânjeneală pentru Emma. Nu vedea de ce să fie şi moartea la fel.

— Charlie a zis că şi-a cerut scuze într-un bilet pentru că a oferit o imagine urâtă, spuse Remy. Scria că, de-a lungul anilor, a-ncercat să fie bună şi să ajute, dar că, la urma urmei, nimic n-a avut importanţă.

— Bine, dar de ce acum? Întrebă Olivia. Toată viaţa a arătat la fel. De ce acum a fost atât de rău?

— Nu e ceea ce crezi, spuse Bess ridicându-se pentru a mai pune cafea.

— Poate că nu, zise Livvy. Dar, dacă lucrurile ar fi mers altfel cu domnul Makeridge…

— La ce te gândeşti, de fapt, Olivia? Întrebă Spencer, ezitând dacă să-i spună ce auzise Emma şi cum ajunsese faţa lui Makeridge să arate în halul în care arăta, învineţită şi umflată.

— La faptul că a văzut în Waylon Makeridge ultima ei şansă, zise Livvy. Şi el… ei bine, el a crezut că eu… nu că eu aş…

— Nu te mai gândi la asta, insistă Spencer. Nu e vina ta că tipul te-a găsit mai atrăgătoare decât Emma Zephin. La naiba, orice femeie din ţinut e mai atrăgătoare decât Emma, Dumnezeu s-o odihnească. Nu că tu n-ai fi… zise el. Nu sunt mai frumoase ca tine.

— Dar nu asta contează, spuse Livvy. Ce importanţă are cât de frumoasă era Emma? Merita să moară dacă era urâtă? Uitaţi-vă la Charlie. Emma nu avea faţa luată dintr-o cutie de Cracker Jack. Dar Wilma tot s-a măritat cu Charlie, chiar dacă faţa lui ar fi putut face un ceas să

se oprească. Şi nimeni n-a zis că era prea urât ca să trăiască.

— Nici despre Emma n-a zis nimeni aşa ceva, spuse Remy. În afară de Emma însăşi.

— Ba au spus-o, zise Bess luându-i partea lui Livvy.

Nefăcându-i curte, neîndurându-se cu ea. O femeie trăieşte pentru un singur lucru. Ca să aducă pe lume copii. De-asta a făcut-o Dumnezeu şi oricine o împiedică…

Livvy se ridică brusc de la masă, făcând cafeaua să se reverse peste marginile ceştilor.

— Am vorbit fără să gândesc, zise Bess luându-şi cumnata pe după umeri. Bănuiesc că am…

Spencer trase aer în piept şi înghiţi în sec înainte să o întrerupă.

— Nu, Bess. Eu nu m-am gândit. Din vina mea Livvy şi cu mine n-am avut copii.

Livvy se uită la el şi atunci el îşi dădu seama că făcuse o greşeală teribilă. Numai că nu ştia despre ce era vorba. Ea clătină din cap, dar el scosese deja calul din grajd şi acum era prea târziu ca să mai poată închide uşa.

— Cum a fost vina ta? Îl întrebă Remy.

Spencer se gândi că, dacă Remy strângea ceaşca mai tare, avea să fărâme toarta.

Livvy îl rugă din privire. Era gata să-şi asume vina şi ochii ei îl implorau să nu o facă.

Ea îşi muşcă buza de jos şi îşi aţinti privirea în podea. Dumnezeule mare! Îi era ruşine de inocenţa ei.

— Spencer? Ţi-am pus o întrebare.

În niciun caz nu voia să o pună într-o postură jenantă. Inocenţa era cea mai preţioasă calitate a ei. Iar el i-o călcase în picioare şi i-o murdărise şi, dacă nu era atent, i-o distrugea complet.

— Am încetat să mă rog, spuse el, uitându-se la chipul ei pentru a vedea un semn de aprobare sau şi mai bine, de iertare. Dar nici nu pot să-ţi spun cât de mult mă rog acum, Remy.

20

— Dar felul cum arăta, spuse Neil iarăşi, făcându-l pe Philip să-şi acopere ochii şi să geamă. Faţa nu-i era deloc urâtă.

Olivia îşi netezi părul şi umezi bucla care se gândea că ar fi creat o imagine neplăcută la înmormântare.

— Sunteţi gata cu toţii? Întrebă ea cu o voce blândă şi încurajatoare.

El îşi roti privirea prin bucătărie, iar inima îi bătea atât de tare, încât ea ar fi putut să o vadă prin cămaşă.

— Vine şi unchiul Spencer? Întrebă el. Mi-a promis şi am crezut…

Livvy ştia exact ce crezuse. Nu avea nicio îndoială că începuse să creadă că putea conta pe promisiunile unchiului Spencer. Şi mai important era faptul că le

putea crede, că putea să pună bază pe ele. Acum, în bucătăria de la Ferma Sacotte, era evident că nu mai era atât de sigur.

Şi Livvy cunoştea acel sentiment. Sperase, fusese dezamăgită şi sperase prosteşte din nou.

Dar, dacă încrederea lui avea să fie doborâtă la pământ, nu ea avea să fie cea care să-i distrugă visurile.

— Bănuiesc c-o să ne aştepte acolo, spuse ea, îndoindu-şi puţin genunchii pentru a-l privi drept în ochi.

— Dar mi-a zis că o să vină cu mine, spuse Neil fără să-şi ascundă teama din glas.

În dimineaţa aceea, recunoscuse că ultima înmormântare la care asistase fusese cea a mamei lui şi nu o aştepta cu nerăbdare pe aceea.

Dacă închidea ochii, întrebase el şi avea să o vadă pe domnişoara Zephin din nou, aşa cum i se întâmpla tot timpul?

— Îi aud şareta, zise Remy trăgând perdeaua ca să se convingă. Cred că, atunci când erai acasă, nu-l vedeai atât de mult, Liv, adăugă el, privind-o cum îşi aranja părul încă o dată în oglindă.

— Credeţi c-or să-i aranjeze părul frumos? Întrebă Neil. Ca să pară frumoasă?

— Domnişoara Zephin să pară frumoasă? Întrebă Louisa râzând. Dumnezeu nu poate să facă un trandafir dintr-o buruiană.

— Louisa! Nu-ţi stă în fire să fii atât de răutăcioasă. Vorbele şi gesturile oamenilor contează mai mult decât felul cum arată, nu crezi? O întrebă Livvy, încercând să-i dea un exemplu bun.

— Păi, se tot gândeşte la cât de bine arată. Toată lumea ştie că era urâtă foc, atunci cum ar fi putut să arate bine când era… mă rog…

Bess dădu buzna în bucătărie cu mâna vârâtă în cingătoare.

— La uită-te, Liv! Zise ea ţinându-şi fusta departe de trup. Cred că am slăbit cu vreo cinci kilograme, nu?

— Se vede pe faţa ta, spuse Livvy în ciuda privirii lui Neil care parcă spunea că exagerează puţin. Ai grijă să nu-ţi pierzi fusta în biserică!

— Vrei să-ţi dau bretelele mele, scumpo? Întrebă Remy prefăcându-se că le şi desfăcea nasturii.

— De ce arăta aşa de bine, mătuşă Liv? Întrebă Neil iarăşi.

Fără îndoială că nu-şi putea şterge din minte imaginea Emmei Zephin.

— Probabil pentru că era lângă Domnul, spuse Livvy dorind să găsească un răspuns mai bun. Aşa că nu mai era singură.

— M-am bucurat că suferinţa ei a luat sfârşit, zise Bess verificând din nou distanţa dintre burtă şi cingătoare. E cu Domnul şi cunoaşte liniştea veşnică.

— Da, zise Philip, părând să se gândească la ceea ce

se spusese. Dar s-a sinucis. Nu e păcat?

— E cineva acasă? Răsună vocea tunătoare a lui Spencer de pe verandă.

Livvy văzu cum umerii nepotului ei se relaxară numai la auzul vocii lui Spencer. Parcă numai glasul lui din depărtare, sau mirosul lui când munceau cot la cot, ori numai imaginea lui în zare ar fi putut să-i facă ordine în gânduri şi să imprime sens lumii din jur.

— Suntem aici, strigă Neil, zbughind-o de lângă Olivia şi ducându-se repede în întâmpinarea unchiului său.

— Te simţi bine? Îl întrebă Spencer, lăsându-se pe vine pentru a-l privi în ochi. Ai dormit bine?

— Am atins-o, spuse el şi ochii i se umplură de lacrimi. Credeam că doarme, jur! N-aş fi făcut-o, dacă aş fi ştiut că era moartă.

— Nu, fiule, zise Spencer încet, cuprinzându-i capul în mână şi îmbrăţişându-l. Ştiu că n-ai făcut-o.

— Nu vreau să merg, spuse băiatul, deşi cuvintele se auziră înăbuşit fiindcă fuseseră rostite în cămaşa lui.

— Ei bine, cred că niciunul din noi n-ar vrea să meargă la o înmormântare. Şi, dacă mătuşa ta nu se opune, nu eşti obligat s-o faci, spuse el continuând să-l mângâie pe cap. Dar e ceva în legătură cu faptul de a-ţi lua rămas bun, acolo, sub privirea Domnului, când toată lumea e adunată pentru acelaşi lucru ca şi tine…

Neil se uită la Livvy şi păru să ia o hotărâre.

— O să merg, zise el, încercând să se desprindă din braţele lui şi să pună capăt discuţiei.

Dar soţul ei îl ţinea strâns şi vorbi cu o voce visătoare, mai mult pentru sine decât pentru cei din jur.

— Cel mai bine e să-ţi iei rămas bun să-ţi continui viaţa. Uneori aştepţi prea mult şi, atunci, cuvintele ţi se lipesc de gâtlej până ajung să te sufoce. Şi tu nu-ţi trăieşti viaţa cu adevărat şi ai nevoie de şi mai multă voinţă ca să pui punct.

— Dar te-am auzit atunci la cimitir, spuse Neil. Ţi-ai luat rămas-bun.

Livvy nu mai putea să înghită. Panica se înstăpâni pe gâtlejul şi plămânii ei şi se răsuci pe călcâie atât de repede, încât se lovi cu şoldul în tocul uşii când vru să iasă din bucătărie.

Îşi luase rămas bun de la ei. Kirsten şi copiii se odihneau, în sfârşit, în ceea ce îl privea. Inhală lacom şi simţi cum uşurarea îi umplea pieptul.

În spatele ei uşa se deschise şi nu trebui să se uite ca să ştie că Spencer ieşise după ea.

— O să se rezolve totul, îl auzi ea pe Remy spunând în salon, unde era convinsă că toată lumea se uita la ea. Haideţi să mergem. Sunt sigur că mătuşa Liv şi unchiul Spencer or să vină şi ei imediat.

— O să se rezolve totul, Liv, repetă şi Spencer, apropiindu-se atât de mult încât ea îi simţi căldura trupului în spate.

— E prea târziu, zise ea.

Deşi ar mai fi putut fi spuse multe lucruri, ea nu reuşi să rostească niciun cuvânt în plus şi dădu fuga spre uşă, luându-şi repede pălăria din cui şi urcându-se în şaretă de parcă ar fi luat foc. Se aşeză lângă Neil rămânând cu privirea aţintită asupra orizontului când veni Spencer şi se aşeză în partea cealaltă a băiatului, după care întoarse, pornind spre oraş.

„E prea târziu”. Aşa îi spusese şi cu o seară în urmă şi acum i-o spusese din nou. O uimea faptul că el îşi închipuia că ar fi putut să-l ierte. Cum putea să stea acolo şi să-i declare că totul avea să se rezolve? Acum că suferinţa lui luase sfârşit, se aştepta ca ea să uite, pur şi simplu, de a ei?

— O ţii bine pe Josie? Întrebă ea întorcându-se să se uite la Louisa şi la fetiţă, trecând cu privirea peste creştetul lui Neil şi având grijă să-i ocolească ochii lui Spencer, deşi simţea că o studiau.

— Bineînţeles, se răsti Louisa.

Şareta se opri brusc. Spencer îi dădu hăţurile lui Neil fără să scoată un cuvânt, după care se întoarse să se uite la nepoata lui.

— Am avut răbdare cu tine. Ţi-am tot găsit scuze. Ştiu că, până acum, nu te-ai descurcat prea bine. Dar acum că o ai pe mătuşa Liv şi ai avut destul timp să vezi ce fel de femeie e, a venit momentul să punem punct. Mă înţelegi?

Louisa îl privi furioasă, dar nu spuse nimic.

— Ţi-am pus o întrebare, continuă el dându-i de înţeles că nu avea de gând să plece nicăieri până când nu-i răspundea.

— Spencer, lăsă copilul, zise Livvy cu blândeţe, în timp ce Remy ajunse cu şareta în dreptul lor şi întrebă dacă totul era în regulă.

— Domnişoară Louisa? Întrebă Spencer fără să cedeze deloc.

— Înţeleg, răspunse Louisa arţăgoasă.

Livvy închise ochii ca să nu vadă privirea plină de ură pe care fata i-o aruncă întâi ei şi apoi lui Spencer.

— Nu s-a-ntâmplat nimic, îi zise Spencer lui Remy, luând hăţurile de la Neil şi pornind mai departe ca şi cum nimic nu s-ar fi petrecut.

Livvy întinse mâna şi îi frecă uşor piciorul Louisei, încercând să spună prin acel gest ceea ce urechile surde ale Louisei refuzau să audă. „Sunt aici. Lasă-mă să te iubesc. Sunt aici”.

Livvy ştia că, dacă s-ar fi întors să se uite la fată, momentul acela ar fi dispărut şi vraja s-ar fi destrămat. Aşa că stătu pe jumătate răsucită, durând-o mâna, dar simţindu-şi inima mai plină ca oricând.

Când lacrimile îi căzură pe obraji, nu făcu nimic pentru a le ascunde.

— Sunt sigur că domnişoara Zephin e fericită acum, zise Neil bătând-o uşor pe picior. Nu trebuie să plângi.

Spencer se întoarse şi o privi. „Mă ţine de mână!” ar fi: vrut ea să strige. Dar nu putea decât să-şi privească vârful – pantofilor şi s-o lase pe Louisa să se agaţe de ea aproape la fel de mult cum se agăţa ea.

Înmormântarea fusese stânjenitor de scurtă. Spencer avu impresia că singura persoană liniştită era, probabil, Emma Zephin, al cărei trup se odihnea într-un sicriu modest şi al cărei suflet plutea deasupra tuturor, uitându-se la toate defectele şi cusururile lor.

Tot oraşul o dezamăgise, la fel cum făcuse orice altceva. Ei o judecaseră şi găsiseră că era urâtă, ceea ce fusese suficient pentru a o condamna la o viaţă de singurătate şi tristeţe.

Se gândi la Livvy, care stătea reţinută pe capră la câţiva centimetri de el şi se întrebă cum reuşise ea să suporte felul în care o judecase oraşul. O socotiseră stearpă, excluzând-o de la un lucru sau altul pentru că, îi spuseseră ei, nu o interesa.

Şi el lăsase să se întâmple toate acele lucruri. Ba mai rău, făcuse ca ele să se întâmple. Apoi, se întorsese cu acel zâmbet stupid al lui şi îi spusese că îi părea rău, aşteptându-se ca ea să ierte şi să uite.

Se uită la crupa lui Curly George căutând cuvintele magice. Părea un loc la fel de bun ca oricare altul unde ar fi putut să le găsească. În definitiv şi el era prost ca un fund de cal, dacă îşi închipuia că ar fi putut să şteargă toată suferinţa pe care i-o provocase.

— Nu mi se pare că ar trebui să ne apucăm de treabă, zise el privindu-şi soţia peste capul lui Neil.

— Nu, aprobă ea.

El nu îşi dădu seama dacă ea voia să o lase acasă şi să plece sau să-şi petreacă ziua cu ea, aşa că făcu din nou aluzie la o invitaţie.

— E trist că Charlie n-a chemat pe nimeni, nu? Nu mi se pare corect să-ţi vezi de treburi după înmormântarea sărmanei domnişoare Zephin.

— De ce credeţi că n-a făcut treaba asta? Întrebă Louisa din spate.

O ţinea pe Josie în poală şi micuţa stătea întinsă la soare, cu ochii închişi, probabil adormită.

— Pentru că s-a sinucis?

Livvy ridică din umeri.

— Cred că lui Charlie i-a fost ruşine. Ruşine că Emma s-a sinucis, ruşine că era urâtă, ruşine că i-a fost ruşine cu ea.

Spencer bănui că avea dreptate, dat tot nu putea să nu se mire că acest lucru avea atâta importanţă.

— Ştii, n-am observat niciodată că Emma era chiar atât de urâtă.

Olivia nu spuse nimic.

— Cred că sunt multe lucruri pe care nu le-am observat niciodată, nu?

— Nu mai contează acum, nu? Întrebă Livvy făcându-şi de lucru cu o aţă din fustă.

— Ca de exemplu? Întrebă Neil şi Spencer auzi o pufnitură în spatele lui.

Domnişorica aceea cu faţă acră se maturiza, indiferent dacă-i plăcea lui sau nu. Avea senzaţia că îi era dor de toate, de a duce copiii în braţe la culcare, de a observa că au crescut cu un centimetru, de a o privi pe Livvy cum le împletea părul fetelor, lucruri pe care nu le apreciase şi cărora acum le simţea lipsa.

— Are mai multă importanţă ca oricând, Livvy-love, zise el oprind şareta în faţa Fermei Sacotte.

Ea îl privi făcând ochii mici din cauza soarelui. Nu pricepea cum de suportau femeile rochiile acelea lungi şi negre în toiul verii. Şi se mai spunea despre ele că erau sexul slab? L-ar fi plăcut să-i vadă pe unii bărbaţi din Maple Stand încercând să muncească o singură zi măcar în lucrurile acelea în care se îmbrăcau nevestele lor.

— Spencer?

Doamne, era superbă!

— Spencer, te simţi bine?

— Iartă-mă, spuse el încercând să-şi amintească ce întrebase ea, dar nu reuşi.

Vedea buzele acelea moi mişcându-se, obrajii luminându-se de zâmbet, dar nici dacă fericirea lui ar fi depins de asta şi se ruga să nu fie aşa, nu îşi amintea ce spusese ea.

— Presupun că visam cu ochii deschişi.

— Presupun, zise ea. Te-am întrebat dacă ţi-e foame. De fapt, cum te descurci cu mâncarea?

El se gândi că ea îi asigura mesele. Dacă se puteau numi mese prăjiturile cu vişine dimineaţa, la prânz şi seara.

— Pot să gătesc. Oricum, în ultima vreme nu prea mi-a fost foame.

Nu de mâncare. Cea de care îi era foame se afla lângă el, pielea ei albă fiind încadrată de părul închis la culoare şi de nişte haine şi mai închise, aşa încât faţa ei părea să strălucească asemeni unei perle pe o suprafaţă de catifea.

— Ah, spuse ea părând dezamăgită.

— Nu că nu mi-ar fi dor de mâncare gătită de tine. Dar nu vreau să crezi că pentru asta doresc să te-ntorci acasă. Aş fi în stare să mă hrănesc şi cu…

Încercă să se gândească la ceva groaznic ce ar fi putut să îndure pentru a o avea din nou acasă.

— … aer, îi şopti Louisa din spate.

El zâmbi.

La fel şi Liv.

Dumnezeule, cine ar fi crezut că a împărţi un zâmbet era la fel de minunat ca a împărţi un pat?

— … cu aer, exact. Aş fi în stare să mă hrănesc şi cu aer numai să…

Zgomotul şaretei lui Remy îi acoperi cuvintele.

— Ne aşteptaţi pe noi? Întrebă Remy oprind şareta

lângă a lor.

— Unchiul Spencer… începu Neil, dar fu redus la tăcere de sora lui mai mare căreia îi aruncă o privire.

— Mătuşa Liv… începu Louisa.

— Eu… zise Liv şi apoi ridică mâna ca şi cum i-ar fi oferit ceva lui Spencer şi aştepta să vadă dacă el accepta.

El îşi drese glasul.

— Eu…

Dar nu ştia ce să spună.

Remy încercă să-şi stăpânească râsul, ducând mâna la gură şi schimbând o privire cu Bess.

— Ei bine, eu mă gândeam că ar trebui să adunăm câteva lucruri şi să mergem să mâncăm nişte peşte în apropierea golfului, spuse Bess. Bănuiesc că la asta vă gândeaţi cu toţii.

— Ar fi ca şi cum am, munci duminica, dacă ne-am apuca de lucru acum, după ce am îngropat-o pe sărmana domnişoară Zephin, zise Remy, în timp ce băieţii din spatele lui le făceau semne lui Neil şi Louisei dând din cap entuziasmaţi.

Lui Spencer îi era frică să se uite la Livvy. Avea toate motivele să creadă că ea avea să spună nu. Şi nu putea s-o forţeze să accepte.

— Ei bine? Întrebă Remy având ochi numai pentru Spencer. Vii?

Spencer trase adânc aer în piept şi-şi întoarse capul,

rugând-o din privire să accepte invitaţia. Dacă ea nu încuviinţa, el avea să refuze politicos şi apoi avea să se ducă acasă unde ar fi putut să fie tentat să găsească o frânghie zdravănă şi să se spânzure de grinzile din şopron.

Fu un zâmbet încordat. Nu bucuros, dar era, totuşi, un zâmbet. Şi o încuviinţare din cap. Nu viguroasă, ci resemnată, care parcă spunea că nu voia să-i dezamăgească pe copii sau să strice ziua cuiva, fără să rostească un cuvânt măcar.

— Spuneţi-mi de ce aveţi nevoie, zise el scăldat de un sentiment de uşurare ca de un val al lacului Michigan. În afară de talentul meu de cel mai bun pescar din ţinutul Door.

Philip şi Thom-Tom chiuiră, bătându-şi tatăl pe spate.

— Copiii mei şi cu mine contra copiilor tăi şi cu tine, spuse Remy. Cei care prind cei mai mulţi peşti… zise el şi făcu o pauză, timp în care nu se auzi niciun sunet în afară de foşnetul frunzelor din livadă.

Spencer aşteptă ca Livvy să-i aducă aminte lui Remy că acei copii nu erau ai lui. Bănui că şi ea aştepta acelaşi lucru. Cu siguranţă că Louisa avea să obiecteze la faptul că fusese considerată copil, cu atât mai mult al lui.

— O prăjitură cu vişine, spuse Livvy încet. Câştigătorii vor primi o prăjitură cu vişine.

Momentul de tăcere se prelungi. El mâncase atâtea prăjituri cu vişine, încât nu mai simţea nicio plăcere la

acel gând, dar nici nu putea să spună nimic.

— Bine, zise Livvy cu un zâmbet timid în colţul buzelor. La fel şi învinşii.

— Da! Strigară copiii din şareta lui Remy.

— Da! Strigă Neil şi Spencer avu impresia că auzise un „da” foarte slab şi din gura morocănoasei Louisa.

Îi aruncă o privire soţiei lui.

— Da, spuse el, aproape ca o întrebare.

— Nu ştiu dacă am destul ceapă, zise Bess fără să-şi ascundă zâmbetul de triumf de pe faţă. Nici câţiva cartofi în plus n-ar strica.

Neil nu mai văzuse niciodată un foc făcut pe plajă. De asemenea, nu mai văzuse în viaţa lui un ceaun atât de mare şi de negru ca acela pe care mătuşa Bess îl scosese din şopron şi care, acum, era plin cu apă ce fusese pusă la fiert.

Nu îl mai văzuse niciodată pe unchiul Spencer atât de tăcut şi de nervos. Încă de când mătuşa Liv se oferise să meargă la fermă cu el să ia unele lucruri de care urma să aibă nevoie, fusese mai agitat ca o broască în tigaie. Insistase ca ea să rămână la Ferma Sacotte şi să se îmbrace cu ceva mai subţire pentru plajă, după care plecase atât de repede, încât praful stârnit de el îi înecă pe toţi şi la zece minute după dispariţia lui.

Şi, dacă se grăbea atât de mult să ajungă la plajă, de ce stătea şi se uita la mătuşa Liv de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară, când ar fi trebuit să fie la jumătatea

drumului spre Sturgeon Bay? După părerea lui Neil, toate rochiile erau la fel. Însă, după cum se uita unchiul Spencer, ai fi zis că era însăşi Sfânta Fecioară.

Iar când o luă de mijloc ca să o ajute să urce în şareta în care se urcase şi din care coborâse aproape în fiecare zi de când veniseră ei de la Chicago, Neil crezu că unchiului său avea să i se facă rău. Un adult nu gemea cu glas tare decât dacă îl durea burta, nu?

El şi verii lui se descălţaseră imediat cum ajunseseră pe plajă, dar unchiul Remy şi unchiul Spencer se ocupară mai întâi de pantofii mătuşilor lor şi abia apoi de ai lor. Mătuşa Liv spusese că se descurca şi singură, dar unchiul Spencer o lăsase? Nu, nici nu voise să audă. Ca şi cum cel mai minunat lucru din lume ar fi fost scoaterea ghetuţelor unei doamne, unchiul lui susţinuse că era o plăcere şi păruse să vorbească foarte serios.

Doamne, ce se mai bucură Neil când mătuşa lui refuză să-l lase să o ajute şi la ciorapi. Unchiului său i se părea amuzant şi umerii îi tresăltară când îşi scoase ghetele şi intră repede în apă, susţinând că simţea nevoia să se răcorească.

Lui Neil i se părea destul de frig pe malul apei, iar vântul era suficient de puternic ca să le fluture hainele. Şi nimeni altcineva nu dorea să se ude. Oricât de mult i-ar fi plăcut, tot găsea că unchiul Spencer era un tip ciudat.

Se uită la mătuşile lui care verificară din nou apa care

fierbea în ceaun şi se gândi că făcuseră bine schimbându-se de hainele acelea de înmormântare. Două femei desculţe şi îmbrăcate în negru stând aplecate deasupra unui cazan aburind ar fi putut fi luate drept vrăjitoare, iar unchii lui ar fi trebuit să le apere onoarea sau să le vadă arse pe rug.

Iar începuse să bată câmpii. O făcea din ce în ce mai des în ultima vreme, mai ales de când se mutaseră la Ferma Sacotte. Nu trebuia să fii un geniu ca să-ţi dai seama că linia care despărţea imaginaţia de dorinţă era foarte subţire. Aproape la fel de subţire ca aceea dintre dorinţă şi speranţă. Şi, dacă se încurca în liniile acelea, ei bine, ar fi putut să se înece.

— Neil, strigă Thom-Tom. Nu vii să dai la peşte?

— Hei, spuse unchiul Spencer. E în echipa mea. Noi o să câştigăm prăjitura, nu-i aşa, fiule?

Ceva din întrebarea aceea îl făcu pe Philip să râdă, dar Neil simţi căldura braţului unchiului său pe umăr şi nu se mai osteni să-şi întrebe vărul care era poanta.

— Ştii cum să pui momeala în cârlig? Îl întrebă unchiul Spencer.

Unde îşi închipuia el că era Chicago? În mijlocul deşertului? Văzuse bărbaţi punând momeli în cârlige chiar lângă dig.

Poate că el însuşi nu pusese niciodată o râmă în cârlig, poate că nu ţinuse niciodată o undiţă, dar nu era un prostănac care să nu fie în stare să facă asta…

Râma pe care i-o întinse unchiul Spencer era grasă şi murdară. Se zbătu să scape arcuindu-se întâi într-o parte şi apoi în cealaltă. Lui Neil nu îi era frică de râme. La naiba, le găsea în grădină şi pe câmp tot timpul. Totuşi, ideea de a trece cârligul acela ascuţit prin ea…

— Adu undiţa aia de-acolo, îi spuse unchiul Spencer arătând spre o undiţă micuţă care se vedea înfiptă în pământ puţin mai încolo.

Era o undiţă pentru copii.

— A fost a ta? Îşi întrebă el unchiul, după ce intră în apă în urma lui, având grijă să ţină undiţa deasupra apei.

Unchiul lui încuviinţă.

— Guta s-a cam încurcat, zise el încet. N-a mai fost folosită de foarte mult timp.

Neil se întrebă de cât timp, dar unchiul Spencer nu spuse.

— Ţine asta, îi zise el punându-i râma în palmă şi luând undiţa. Şi nu te împrieteni cu ea, pentru că e ultima masă a unui peşte frumos.

Neil făcu palma căuş şi se uită la râma care cerea îndurare.

— Apa e aproape fiartă, le strigă mătuşa Bess. Şi, până acum, n-am decât doi peşti la curăţat.

— Nu poţi grăbi peştii, îi strigă şi Neil şi toţi începură să râdă.

Aproape o oră mai târziu, când pescarii erau uscaţi după ce stătuseră întinşi la soare, în timp ce mătuşa Bess

şi mătuşa Liv curăţaseră peştii, Louisa curăţase morcovii şi ceapa, iar Josie se plimbase pe ţărm căutând tot felul de lucruri, se apropie momentul dramatic despre care vorbiseră cu toţii.

— Bine, bine, spuse unchiul Remy, îndepărtându-i pe toţi de lângă ceaunul care umplea tot ţărmul cu o aromă delicioasă. Acum daţi-vă înapoi. Louisa, cea mică e la tine?

— E la mine, spuse mătuşa Liv luând-o pe Josie şi aşezând-o pe şold. Ah, ce mult îmi place partea asta!

Unchiul Spencer părea să stea în cumpănă, dacă să rămână cu mătuşa Liv sau să-l ajute pe unchiul Remy. În cele din urmă şi lui Neil i se păru că nu prea încântat, îl ajută pe unchiul Remy să care ceva de la şarete şi să arunce pe foc.

În viaţa lui, Neil nu mai văzuse nişte flăcări înălţându-se atât de repede şi de sus. Focul prinse viaţă brusc şi apa dădu pe afară.

— Se arde uleiul, îi şopti mătuşa Liv când el se uită la ea să vadă dacă nu cumva se întâmplase ceva greşit. Nu-i o imagine minunată?

Flăcările îi încinseseră obrajii. Trebui să facă ochii mici ca să poată sta atât de aproape. Deci, de aceea aveau oamenii aparate de fotografiat. Nu înţelesese până atunci. Dar, dacă ar fi avut unul, ar fi vrut să păstreze acel moment pentru totdeauna, flăcările ţâşnind în jurul ceaunului negru imens, unchii lui zâmbind şi bătându-se

pe spate, femeile din vecinătate strânse în jur cu ochii mari şi verii lui alergând pe plajă şi strigând că mâncarea era gata pentru toţi cei care ar fi vrut să li se alăture.

„Viaţa era perfectă”, îşi spuse el, simţind o căldură lăuntrică la fel de intensă ca aceea emanată de foc.

— Liv? Dormi?

Stătuse la soare o vreme şi el îşi făcea griji să nu se ardă. Cel puţin asta le spuse celorlalţi când se hotărâră să facă o plimbare pe ţărm.

— Luaţi-o înainte. Eu mă duc să văd ce face Livvy. Mi-e teamă să nu se ardă.

Bess fusese îndoielnică. El văzuse acest lucru pe chipul ei, dar, din fericire, Remy o îndemnase să meargă şi, în sfârşit, nu se mai vedeau.

Se aşezase în aşa fel încât să oprească soarele înainte să-i atingă faţa, deşi, sincer vorbind, îi plăceau nespus de mult pistruii aceia care îi apăreau ori de câte ori uita să-şi pună boneta. Şi iată-l stând acolo, apărând-o cât putea de bine, privindu-i pieptul cum se înălţa şi cobora şi întrebându-se când avea să-l omoare faptul că stătea atât de aproape de ea fără să o atingă.

— Liv?

Îşi lăsă mâna în jos pe braţul ei atât de uşor, încât ea se mişcă în somn, dar nu se trezi.

Ca un om nebun hotărât să se tortureze singur, încercă să facă acelaşi lucru pe sânul ei stâng...

Nu păru să aibă niciun efect asupra ei, dar el abia mai putea să respire.

— Liv, spuse el mai tare de data aceasta, simţind nevoia să-i vorbească, să-i vadă ochii, să-i audă vocea.

— Spencer? Exclamă ea clipind uşor, ducând mâna la ochi şi uitându-se în jur.

Imediat, panica puse stăpânire pe ea.

— Unde este toată lumea? Întrebă ea, ridicându-se în capul oaselor şi îndepărtându-se de el de parcă ar fi fost un pericol pentru ea.

Probabil că ar fi preferat să fie mai aproape de ceaunul fierbinte decât de el. Acest lucru îl duru extraordinar.

— S-au dus să se plimbe, spuse el cu blândeţe. Or să se-ntoarcă repede.

— Cât de repede?

— Cât poate s-o ţină cineva în braţe pe Josie? Spuse el zâmbindu-i liniştitor.

Ea, însă, nu păru liniştită.

— Ah!

— Nu mai pot continua astfel, mărturisi el jucându-se cu nisipul, pentru că nu suporta să se uite la ea şi să nu o atingă.

Ea se ridică în genunchi.

— Mă duc după ei să le zic că ar trebui să plecăm.

— Nu. Te rog.

Ea rămase locului, aşteptând ca el să spună ce avea de

spus, să termine odată şi s-o lase în pace.

— Ştii ce-mi faci? O întrebă el, privirea fiindu-i la acelaşi nivel cu sânii ei.

— Ce-ţi fac eu?

Ce era în comparaţie cu ceea ce îi făcuse el?

— Mă duc după ei, zise ea în timp ce el îi privea sânii cum se înălţau şi coborau, se înălţau şi coborau.

— Nu pleca, spuse el apucând-o de o mână. Te rog. Mi-ai oferit trei ani, Livvy-love. N-am niciun drept să-ţi cer mai mult, dar dă-mi doar cinci minute ca să te conving că regret.

Se prăbuşi spre ea, lipindu-şi capul de abdomenul ei, iar ea îl lăsă. Ba mai mult, i-l ţinu acolo cu mâna.

— Ştiu că regreţi, zise ea ridicându-i capul pentru a-l privi în ochi. Nu contează. Regretele nu pot să şteargă durerea. Nu pot să-mi dea înapoi dragostea pe care mi-ai furat-o, loialitatea pe care mi-ai smuls-o prin înşelăciune, afecţiunea pe care n-ai vrut să mi-o arăţi. Ţi-ai bătut joc de mine, Spencer şi, de fiecare dată când mă uit la tine, o văd pe proasta aceea în ochii tăi.

— Nimeni nu ştie ce-am făcut, Liv. Şi, chiar dacă ar şti, pe mine m-ar considera vinovat, nu pe tine. Tu ai fost inocentă şi eu te-am păstrat aşa. Nimeni n-ar…

— Eu, da. Nu ţi-am fost soţie niciodată, Spencer. Şi acum vrei ceva ce nici măcar nu ştiu cum să-ţi ofer.

— M-aş mulţumi cu orice mi-ai da, Liv. Orice fărâmă de afecţiune. Orice sămânţă. Aş sădi-o şi ea s-ar

transforma într-o iubire…

Ea îi zâmbi, ba aproape că izbucni în râs.

— Nu ţi se pare o ironie că-mi ceri mie o sămânţă? Ce n-ai vrut să-mi dai? Ce sădeai când îmi ridicai cămaşa de noapte şi îmi întreţineai speranţele?

— Am fost un prost, un idiot. Eram atât de plin de durere, încât nu-mi dădeam seama că tu erai calea mea de scăpare, zise el privind spre golf şi văzând cum se jucau copiii lângă far, în depărtare.

Glasurile lor erau purtate de vânt, râdeau, strigau, cântau un cântec pe care el nu-l putea desluşi. Ce conta? Mai conta ceva dacă el nu putea să o facă să priceapă că îi părea rău?

— Tot timpul, chiar şi atunci când am iubit altă femeie, toată viaţa mea, tu ai existat acolo, în permanenţă, farul meu. Cea pe care mă puteam bizui, cu care puteam vorbi. Indiferent cât de mult m-am îndepărtat de ţărm, cât de mult am rătăcit, tu ai fost întotdeauna farul meu. Poţi să-mi spui acum, când, în sfârşit, am găsit drumul spre casă, că nu mă mai iubeşti?

O trase în jos până când ajunse întinsă lângă el pe pământ şi îi scoase uşor acele din păr, răsfirându-l pe iarbă.

— Mă iubeşti, Livvy şi te iubesc şi eu, spuse el atingând-o uşor chiar deasupra sânilor. Uite ce greu respiri când eşti lângă mine, continuă şi îi luă mâna, lipindu-i-o de pieptul lui. Vezi? Şi eu la fel. Simţi cum

îmi bate inima?

Ea încuviinţă şi-şi desfăcu buzele puţin. El ştia că nu era o invitaţie, ştia că ea nu voia să o sărute, ştia că era o tentaţie căreia ea jurase să-i reziste. Dar se aplecă şi o ispiti, totuşi, plimbându-şi buzele încet peste ale ei. Apoi o luă în braţe şi aşteptă ca ea să cedeze în faţa a ceea ce el ştia că simte, după felul cum îi bătea inima. În faţa a ceea ce o îmboldea el să simtă.

Dar ea stătea moale în braţele lui, refuzând să răspundă.

Dându-se puţin în spate, încercă să-i citească în ochi, dar ea îşi feri privirea, chiar şi atunci când el îi ridică bărbia, aşa încât ea aproape că trebui să închidă ochii pentru a evita să-i vadă faţa. Deci nu voia să-i întâlnească privirea. Văzul era doar unul din simţuri şi el ştia foarte bine ce puteau să facă şi celelalte. Cum putea parfumul de liliac să tulbure un bărbat. Cum putea sunetul unui suspin să-i frângă inima.

O atinse cât putu de uşor, dorindu-şi ca degetele să-i fie măcar pe jumătate la fel de catifelate ca urechea al cărei contur îl trasa. Îi pipăi lobul, mirându-se de moliciunea lui. Gâtul îi era lung şi graţios şi el îşi lăsă degetele să lunece spre baza lui.

— Ai pierdut medalionul?

Ea scutură din cap tăcută.

Ar fi fost la fel de proastă cum fusese el odată, dacă şi-ar fi închipuit că, îndepărtându-i fotografia de lângă

inimă, ar fi desfiinţat locul pe care îl ocupa el acolo.

Totuşi, îl duru foarte mult când îşi dădu seama cât de mult încerca.

La fel de mult cum încercase şi el. Dar el nu avea răbdarea ei. Şi, în niciun caz, nu avea să mai irosească trei ani din vieţile lor.

— Bine, Liv. N-o să-ţi cer să mă iubeşti. O să-nvăţ să trăiesc fără asta, dacă va fi nevoie. Dar trebuie să mă laşi să te iubesc. Fără asta nu pot.

Luă câteva şuviţe din părul ei şi îşi ascunse faţa în ele. Cu mâna pe care o avea liberă, o trase mai aproape, lipind-o de el. Ea nu i se împotrivi, dar nici nu-l încurajă. Nici măcar atunci când el îşi plimbă mâinile pe spatele ei, strângându-i fesele în aşa fel încât să nu poată să nu simtă cât era de excitat, arzându-i pe amândoi cu dorinţa care îl stăpânea.

— Lasă-mă să te iubesc, Livvy. Lasă-mă…

— N-ar fi de-ajuns, zise ea încet. Am încercat. Te rog să mă crezi, Spencer, n-ar fi de-ajuns pentru niciunul din noi.

— Spune-mi ce trebuie să fac, Liv, o rugă el. Fac tot ce vrei numai să vii înapoi...

— Nu poţi să faci nimic, spuse ea desprinzându-se din braţele lui şi ridicându-se în capul oaselor pentru a se uita după copii.

El o privi cum îşi netezea hainele, ştiind exact ce îi trecea prin cap, pentru că aceleaşi gânduri le avusese şi

el, nu? Nu încercase să nu o iubească timp de trei ani?

— Nu e nici timpul, nici locul potrivit. Pentru Dumnezeu, Spencer! Emma Zephin a fost îngropată azi-dimineaţă şi tu vrei să mă săruţi. Iar copiii sunt la mai puţin de o sută de iarzi distanţă.

— Mâine ce scuză o să mai găseşti? O întrebă el când o adiere răcoroasă trecu peste ei.

21

Se întâmpla din nou şi, după o zi atât de plăcută, Neil încercă să se ascundă cât mai mult sub pătură, dar era foarte cald şi, dacă nu voia să se sufoce, nu putea să nu audă glasurile care răzbăteau pe sub uşa bucătăriei, strângându-i inima.

— După felul cum stăteam acolo, ai fi zis că inima şi creierul îmi părăsiseră trupul. Ca şi cum nu şi-ar mai fi amintit ce mi-a făcut el şi cât de mult m-a durut, îi spunea mătuşa Olivia mătuşii Bess.

Lui Neil nu-i venea să creadă că unchiul lui ar fi ridicat mâna la mătuşa lui, nu aşa cum făcuse tatăl lui de atâtea ori cu mama lui. Poate că bărbatul pe care îl văzuse în acea primă seară când veniseră ar fi putut s-o facă, acel bărbat care îl înspăimântase pe Neil. Dar acel om dispăruse, se îmbunase, îi devenise învăţător şi prieten. Un om care punea o mână pe umărul lui Neil şi îndrepta toată lumea.

— Nu ştiu cum aş putea să te ajut, spuse mătuşa Bess

şi până şi oftatul ei ajunse la urechile lui Neil. Nu mi-ai spus niciodată de lucrul ăsta groaznic pe care l-a făcut. Sincer vorbind, Olivia, mi se pare că Spencer s-a îndrăgostit de tine, în sfârşit şi tu eşti oarbă.

Ei bine, era şi timpul. Poate că, acum, aveau să meargă acasă. Se dezveli şi mai mult, lăsându-se mângâiat de adierea uşoară care pătrundea prin uşa de plasă.

— Lucrurile par altfel în bucătăria altuia, Bess. Ca şi problema ta cu Remy. Dacă un bărbat m-ar iubi aşa cum te iubeşte Remy pe tine…

— Te iubeşte, Livvy. Numai că tu nu vrei să vezi treaba asta. Cât o s-o mai ţii aşa?

Domnul s-o binecuvânteze pe mătuşa Bess. Spunea exact ce trebuia. Dacă ea nu putea să o facă pe mătuşa Liv să vadă limpede, atunci nu ştia ce speranţă ar mai fi rămas.

— Nu mă mai întorc, Bess. Niciodată, l-am scris lui Julian şi i-am spus de Ferma Sacotte, dându-i de înţeles că aş avea nevoie de ceva ajutor în privinţa copiilor. Ştiu că voi o să vă mutaţi şi trebuie să găsesc un loc unde să ne ducem.

Îi scrisese tatălui lui! Neil îşi muşcă buzele ca să nu strige. Îşi încleştă pumnii şi dădu din picioare până se dezveli de tot, după care rămase rigid în întuneric, rugându-se ca mătuşa Bess să o facă pe mătuşa Liv să se răzgândească.

— Nu poate fi vorba de plural, Olivia. Copiii or să se-ntoarcă la tatăl lor, iar tu o să vii şi o să locuieşti cu mine şi cu Remy la oraş tot restul vieţii tale. Ţi se pare că asta vrei să faci? Să întorci spatele unui bărbat care te iubeşte şi unei familii care are nevoie de tine numai pentru că un bărbat a făcut o greşeală? Orice bărbat greşeşte. E în firea lucrurilor. Dacă ar fi fost perfecţi, ar fi fost femei!

„Te rog, mătuşă Olivia," îşi spuse el în gând. „Te rog".

— Trei ani de greşeli, spuse mătuşa lui. Poate o să-mi iau partea de bani şi…

— Partea ta? Întrebă mătuşa Bess încet.

În liniştea care se lăsă, Neil începu să tremure.

— Nu m-am gândit la asta, zise mătuşa Bess. Presupun că numai o treime din bani or să fie ai noştri.

— Nu… Nu i-aş lua deloc, ştii bine că nu i-aş lua, dacă lucrurile ar sta altfel, dar trebuie să am grijă de copii şi, dacă ferma o să dispară, n-o să mai avem niciun acoperiş deasupra capului.

— Ascultă la mine, Olivia, spuse unchiul Remy.

Până atunci, Neil nu ştiuse că era şi el în bucătărie.

— După părerea mea, ai două posibilităţi. Să te-ntorci la Spencer, care pare să fi revenit cu picioarele pe pământ exact când tu ai luat-o razna, sau să te muţi cu noi la oraş şi să-i trimiţi copiii lui Bouche.

— Sau aş putea…

— Nu, Liv, n-ai putea. Doar dacă nu cumva, pe lângă faptul că ţi-ai pierdut minţile, ai devenit şi egoistă.

— Nu mă gândesc decât la copii, spuse mătuşa Liv şi Neil îi sesiză lacrimile din glas.

— Nu sunt copiii tăi, iar eu nu pot să mă lipsesc de partea ta pentru a oferi hrană şi adăpost progeniturilor lui Bouche. N-am spus niciodată că pot să vină, tu ai spus. Şi nici n-o să spun că pot să rămână. Nu e ca şi cum tatăl lor ar fi murit sau altceva de genul ăsta, iar eu am nevoie de partea ta ca să cumpăr magazinul lui Zephin, acum că vrea să-l vândă.

— Bine, dar partea mea e a mea, zise ea atât de încet, încât Neil trebui să ciulească bine urechile ca s-o audă. Tata a lăsat prin testament să fie împărţită în trei în caz că va fi vândută.

— Şi eu cu Bess ce să facem, în timp ce tu ai o fermă foarte bună la o aruncătură de băţ de-aici la care eşti prea mândră sau prea încăpăţânată să te întorci? Tu ai de ales, noi n-avem şi altceva nu mai am de spus.

Uşa bucătăriei se deschise brusc şi mătuşa Liv ieşi în fugă, ţinând mâna la gură când străbătu încăperea şi împinse uşa cu plasă atât de tare, încât aceasta se izbi de scaunul de pe verandă. Neil auzi un suspin răscolitor înainte ca ea să se îndepărteze de casă în fugă, pierzându-se în întuneric.

— Cum ai putut să-i spui una ca asta? Îi strigă mătuşa Bess unchiului Remy.

Lumina din bucătărie inundă salonul şi Neil clipi de câteva ori până când îşi obişnui ochii. Mătuşa şi unchiul lui stăteau la masă, faţă-n faţă, ca doi luptători în ring. Se aşteptă ca unchiul lui să se ridice şi să o lovească, o imagine întipărită pe retina lui pentru totdeauna, la fel ca atâtea altele legate de mama lui, dar unchiul îi luă mâna mătuşii cu tandreţe.

— Îi iubeşte pe copiii ăştia mai mult decât orice pe lume, Bess. N-o să-i trimită de lângă ea. Dacă va crede că e singura ei şansă, atunci se va întoarce la Spencer, acolo unde îi e locul.

— Ar fi bine să ai dreptate, Remy Sacotte. Dacă ar pierde copiii ăştia, soră-ta ar muri, spuse ea trăgându-şi mâna dintr-a unchiului. Nu ştiu ce-o fi făcut bărbatul ăla al ei, dar ea nu poate să-l ierte deloc. E între golf şi lac şi, indiferent în ce parte ar apuca-o, crede că se îneacă.

— Şi crezi că i-am aruncat o piatră de care să se ţină. Asta zici?

— Îl iubeşte. Văd asta foarte bine. Se citeşte foarte limpede pe faţa ei.

— După-amiază părea să gâfâie după el, nu?

Neil îşi puse perna în cap. Între a asculta vorbindu-se despre problemele personale ale unchiului şi mătuşii lui şi a se sufoca, alegea moartea. În plus, trebuia să se gândească la multe lucruri.

Ca de exemplu, la cum să-i facă pe unchiul şi mătuşa lui să se împace până nu era prea târziu. Odată ce tatăl

lui avea să primească scrisoarea, mirosul banilor avea să-l facă să plănuiască înainte să o desfacă.

Se rezemă de şopron şi încercă să-şi recapete răsuflarea. Bineînţeles că aveau nevoie de banii ei, înainte ca Charlie să se apuce să caute o ofertă mai bună. Parcă aşa fusese scris, domnul Makeridge să vrea să cumpere Ferma Sacotte pentru cal «a ferată şi Charlie să vrea să vândă magazinul, din moment ce nu mai avea nevoie de nicio zestre pentru Emma.

Sărmana Emma! Oare ce părere ar fi avut despre ce făcea Olivia? Desigur că era uşor să o condamne lumea, dacă nu se ştia totul. Şi numai Dumnezeu ştia că Livvy n-ar fi vrut nici în ruptul capului să se afle.

— S-a prefăcut că făcea dragoste cu mine, şopti ea. Cum aş putea să mai am încredere în el acum? Cum aş putea să mai cred un cuvânt din ce spune când nu mi-a zis niciodată că nu eu eram de vină?

— N-ai auzit nimic? Întrebă o voce de fată care lui Livvy i se păru că se auzise din şopron.

— Nu, spuse o voce înăbuşită şi răguşită. Vino înapoi.

— Henry, zău, cred că…

Şi apoi un chicotit.

— Nu te mai gândi, spuse nepotul ei. Vreau să simţi doar.

— Ah, Henry!

Livvy rămase încremenită locului, lipită de peretele din lemn care o despărţea de cei doi tineri. Auzi foşnet

de fin, un picior încălţat cu o gheată zgâriind podeaua şi gemete caracteristice iubirii.

Oare Ferma Sacotte trebuia să aibă singurul şopron din ţinutul Door care nu era din cărămidă? Scăpase din acel incendiu cu ani în urmă pentru ca ea să poată auzi zgomotele a ceea ce avea săi lipsească întotdeauna?

Bănuia că ar fi trebuit să-i oprească. Erau prea tineri şi, în şoproane, se făceau multe greşeli pentru care trebuia să se tragă toată viaţa.

— Te iubesc, Jenny, spuse Henry atât de tare de parcă ar fi vrut să afle toată lumea.

— ŞŞŞ!

Se auziră gemete şi sunete pe care le făceau buzele în contact cu pielea. Livvy îşi rezemă capul de peretele din lemn şi închise ochii, închipuindu-se în braţele lui Spencer şi dorindu-şi ca trupul să nu i se înmoaie tot numai când se gândea la el. Se întrebă dacă, în clipa aceea, Spencer se gândea la ea.

— Chiar mă iubeşti? Întrebă Jenny cu o voce îngroşată.

— Mm.

Ghete zgâriind podeaua, o bufnitură.

— Când o să te muţi la oraş, n-o să mai fie nevoie să munceşti în livadă. O să poţi să-ţi iei un serviciu ca lumea, nu?

Se auzi un răspuns înăbuşit care semănă cu un „da”.

— Am auzit că Philip lucrează deja la Zephin’s.

Un alt zgomot care ar fi putut fi luat drept aprobare.

— Atunci o să fii liber să munceşti, nu?

Piciorul lui se izbi chiar de scândurile de care stătea rezemată Olivia, făcând-o să i se zgâlţâie capul puţin. Uneori, când Spencer se mişca în pat, tăblia acestuia făcea la fel.

— Mm.

— Şi o să ne căsătorim?

Mişcarea din spatele lui Livvy încetă brusc. Răsuflarea anevoioasă se mai linişti. Deschise ochii în întuneric şi se înconjură cu braţele în ciuda faptului că era foarte cald.

— Dacă o să mă vrei.

Se auziră bufnituri şi foşnete, timp în care Jenny vru să ştie ce făcea Henry. Apoi un icnet.

— Doamne, Henry! E pentru mine?

— Îl tot port după mine încă de când Makeridge s-a hotărât să cumpere ferma. E din aur.

Uşa casei se deschise brusc cu zgomot.

— Henry? Eşti pe-afară? Strigă Remy.

Sărmanul Neil! Era de mirare cum putea să doarmă cu tot acel zgomot în jur.

Merita ceva mai bun decât să doarmă pe canapea în salonul cuiva.

— Henry!

Olivia apăru de după şopron când Remy se afla la jumătatea drumului. Îi ieşi înainte şi se priviră înţepaţi,

o treime din profitul de pe urma fermei existând între ei.

— L-ai văzut pe Henry? O întrebă el în cele din urmă.

— Nu, zise Olivia.

— Ai fost în şopron?

Livvy încuviinţă. „Lasă-i pe îndrăgostiţi să-şi trăiască momentele de fericire”, îşi spuse ea. Erau atât de puţine cele care puteau fi reţinute şi păstrate o veşnicie, asemeni unui sărut dulce în spatele aceluiaşi şopron cu mulţi ani în urmă. Un moment ar fi putut fi ţinut minte foarte multă vreme.

— Hmf, spuse Remy ridicând din umeri. Cine ştie pe unde o umbla băiatul ăsta. Nu vrei să intri?

— Cred c-o să mai stau puţin pe verandă, zise ea întorcându-se spre casă alături de fratele ei.

— O să fie bine, spuse acesta şi ea încuviinţă, fără să-l creadă, nevrând să-l rănească, nevrând să-i pună la îndoială cuvintele.

El intră în casă şi ea se aşeză în balansoarul de pe verandă, legănându-se încet şi dorindu-şi să mai poată fi fetiţa a cărei mamă o lăsa să doarmă afară, în balansoar, după care o învelea cu o pătură subţire şi lăsa zânele să vegheze asupra ei până dimineaţa.

Ah, cât de mult iubea ferma aceea! Fiecare centimetru de pământ, fiecare fir de iarbă, fiecare frunză din fiecare copac. Iubea zugrăveala galbenă care se cojea, ferestrele prăfuite, a doua treaptă putrezită a scării ce ducea spre verandă.

Casa aceea conţinea amintiri ale unei familii iubitoare, unde ea fusese mezina, întotdeauna ferită de grijile care îi tulburaseră părinţii, întotdeauna ţinută departe de frustrările pe care trebuiau să le fi cunoscut fraţii ei mai mari.

Îşi rezemă capul pe braţ şi îşi trase picioarele lângă ea, acoperindu-le cu rochia, încercând să-şi amintească o zi – orice zi – de la început până la sfârşit, una în care era micuţă şi fericită.

Auzi zgomotul, dar rămase cu ochii închişi. Nu dormise mult, iar Henry trebuia să se fi furişat în casă deja. Foşnetul continuă, însă, după care se auzi un bocănit şi Livvy deschise ochii cu greu pentru a vedea ce mai punea Henry la cale.

O scară mare era sprijinită de şopron în semiîntuneric şi Livvy se gândi imediat la o fugă. Era un gând ridicol, dar dat fiindcă Henry şi Jenny erau logodiţi, în şopron se întâmplase ce se întâmplase, apoi scara aceea şi Henry care urcase până la jumătatea ei…

Ce naiba? Întâi şi întâi, bărbatul de pe scară era mail solid decât Henry. În al doilea rând, scara era sprijinită de o parte a şopronului de unde nu ajungea nicăieri. Bărbatul 1 părea să ţină o găleată în mână. Şi o bidinea. Şi fuma pipă. Şi fluiera.

Se ridică încet, atentă să nu facă balansoarul să scârţâie şi coborî desculţă treptele. În linişte, conştientă că rochia ei albă era lucrul cel mai vizibil pe o distanţă

de câteva mile, se furişă până la câţiva paşi de scară.

Deasupra capului ei, scris cu litere inegale din care se scurgea vopseaua, era numele ei. Ei bine, nu Olivia. Livvy-love, scria. Urmat de o liniuţă şi apoi de literele t-e-r.

— Ce faci aici? Întrebă ea şi vocea îi răsună atât de tare în liniştea aceea, încât Spencer fu cât pe ce să cadă cu scara, aşa că ea trebui să o ţină cu toată puterea.

— Ăăă, bună.

Era prea întuneric ca să-l vadă roşind dar ea nu trebuia să-i vadă faţa pentru a şti că era jenat că fusese surprins.

— Te-am întrebat ce crezi că faci, repetă ea cu mâinile în şolduri, bătând din vârfurile degetelor.

El coborî scara încet şi, unde, mai devreme, reuşise să se descurce cu găleata, bidineaua şi pipa, acum păru să fie extrem de neîndemânatic. Până ajunse jos, pierdu pipa, se lovi la cap încercând să o prindă, izbutind să-şi vopsească o parte a feţei şi făcu o baltă destul de mare de vopsea roşie la câţiva centimetri de picioarele lui Livvy.

— Bună, spuse el iarăşi, ştergându-şi mâinile pe pantaloni.

— Nu mă lua pe mine cu „bună”, zise ea întrebându-se cum o fi arătând, desculţă, cu rochia şifonată şi cu părul răvăşit.”

Dădu să şi-l strângă în coc, căutând acul care trebuia

să-i fi căzut când dormise.

— Nu, spuse e I rugător, ridicând mâna pentru a o împiedica, dar, când îşi dădu seama cât de murdar era, se opri. Lasă-l liber. Te rog.

— Spencer, zise ea încrucişându-şi braţele peste piept de parcă ar fi surprins-o goală. Ce cauţi aici în toiul nopţii vopsind şopronul?

Ei i se părea o întrebare destul de directă şi cu siguranţă firească. El, însă, păru surprins.

— De ce mă aflu aici?

— Ţi-ai pierdut minţile?

El încuviinţă.

Ea se uită din nou la literele de pe şopron.

— Vrea să fie un bilet?

El încuviinţă din nou.

— Te-am văzut dormind. N-am vrut să te trezesc.

— Aşa că te-ai gândit să-mi laşi un bilet?

El se însenină şi încuviinţă iarăşi.

— Pe şopron?

El ridică din umeri.

— Cu vopsea?

De data aceasta, el ridică doar dintr-un umăr.

Era nebun. Asta era singura explicaţie.

— De ce nu-mi spui, pur şi simplu? Întrebă ea.

— Să-ţi spun?

Se uita la pieptul ei sau la gât?

— Spencer!

Acum privirea lui coborî în pământ. Cu o voce care o făcu să-şi amintească de copilăria lor, el zise atunci încet:

— Voiam să te rog să porţi iarăşi medalionul.

Ea îl văzuse când era copil. Îl văzuse trecând prin perioade de bucurie, dar şi de tragedie. Părea la fel de vulnerabil acum, stând în faţa ei cu vopseaua şiroindu-i pe chip ca la zece ani, când câinele i se prinsese într-o capcană de urşi şi el nu putuse să facă nimic până când nu se dusese tatăl lui să-l elibereze.

Braţele ei se desfăcură singure şi el se repezi spre ea, îmbrăţişând-o şi mânjind-o de vopsea pe faţă când o sărută iar şi iar. Murdări tot ce atingea, corsajul, nasturii rochiei. Ea îşi închipui cum trebuiau să se vadă urmele mâinilor lui pe şezutul ei şi zâmbi.

— Zâmbeşti! Liv, eşti fericită.

Poate, poate puţin doar, recunoscu ea în gând. Poate, dacă stătea şi se gândea bine, o viaţă alături de Spencer n-ar fi fost iadul pe care îl cunoscuse deja.

Ochii lui licăriră în întuneric când porniră amândoi spre pompă...

— Arăţi groaznic, Livvy-love.

— Nu mai groaznic ca tine, zise ea, mergând din ce în ce mai încet pe măsură ce se apropiau de pompă.

De fapt, ce era în mintea lui, oare?

— Păi, rochia asta trebuie să fie scoasă, spuse el descheind ultimii nasturi şi trăgându-i-o peste umeri. Nu

te ruşina. E plină de… Of, ia uite ce-am făcut acum. Ţi-am murdărit şi lenjeria.

Dar nu părea să regrete deloc.

Adevărul era că nu regreta. Era doar dezamăgit că mai avea un strat de haine de scos, înainte să-i poată atinge pielea cu mâinile lui murdare de vopsea. Gândul acela îl excita şi mai mult.

— Spencer, zise ea privind în jur stânjenită. Nu pot să mă dezbrac complet aici. Chiar dacă te-ai întoarce cu spatele ca un gentleman…

— Nu mă-ntorc.

Aşa ceva nu avea să se mai întâmple niciodată. Gata cu paravanele, gata cu lumina slabă. Voia să vadă la lumina zilei fiecare centimetru perfect al femeii care făcea ca viaţa să merite a fi trăită. O privi câteva clipe, după care ridică din umeri şi îşi scoase cămaşa.

— Ah, ce rece e, zise el când îşi dădu cu apă pe piept şi pe braţe.

Apoi îşi descheie pantalonii şi şi-i scoase. Se uită în jos la ceea ce trebuia să fie la fel de vizibil şi pentru ea.

— Presupun că-ţi dai seama că mă bucur să te văd.

Ea nu-i răspunse, dar privirea îi era aţintită asupra indispensabililor lui de vară şi a ceea ce ascundeau aceştia.

— Haide, Liv, spuse el în cele din urmă, ducându-se în spatele ei pentru a o ajuta să se dezbrace fără să stea în faţă. Acum şi celălalt braţ. Bravo. Ridică piciorul.

Hai, ţine-te de mine.

— Numai rochia, Spencer. Şi asta numai pentru că nu pot să mă duc în casă plină de vopsea… zise ea şi întinse mâna în spate ca să se ţină de el, atingându-l fără să-şi dea măcar seama.

Lui i se păru că nu avea decât două posibilităţi. Să o posede chiar atunci şi acolo, sau să moară.

În casă se aprinse o lumină şi vocea lui Remy se auzi până la ei.

— Ai face bine să ai o scuză foarte bună pentru faptul că ai venit la ora asta, strigă el.

Livvy îşi strânse hainele la piept şi îl privi cu ochi mari şi speriaţi.

— Vino acasă cu mine, o rugă el.

Ea clătină din cap şi lui i se opri inima în piept.

— De ce?

— Pentru că nu pot să gândesc în prezenţa ta, recunoscu ea, stând cu privirea plecată.

El nu putu să-şi ascundă zâmbetul.

— Nu poţi?

Ea scutură din cap.

— Da? Spuse el scoţând un fluierat de pură plăcere. Bine.

— Cine-i acolo? Strigă Remy de la fereastră.

— Pleacă! Şopti ea de parcă fratele ei mai mare ar fi putut să-l ia la bătaie.

Oare nu ştia că nimic nu-i mai putea face rău, în afară

de ea?

— Pleacă! Spuse ea punându-i hainele în braţe, în tot acest timp încercând să rămână ascunsă privirii lui lacome.

— Liv? Tună vocea lui Remy în întuneric. Tu eşti?

— Eu sunt, Sacotte.

— Williamson? Ce nai… Liv? Ai păţit ceva? Vin imediat…

Ultimele cuvinte nu se mai auziră pentru că el dispăruse în cameră.

— Pleacă! Îl îndemnă Livvy din nou. Te rog, Spencer.

El îi cuprinse atunci mijlocul şi o strânse în braţe, chiar dacă ea ţinea rochia ghemotoc ia piept. Îi apăsă buzele repede, într-un sărut care nu cerea permisiunea, care nu cerea scuze.

— Am plecat, Sacotte, strigă el spre casă, după care îi atinse vârful nasului şi şopti: Pe mâine.

După aceea îi dădu drumul cu grijă. O lăsă fără cuvinte, fără suflare şi plecă fluierând.

Dar pieptul îi era rece acum că Livvy nu mai era lipită de el, iar casa lui era cufundată în beznă şi patul era tot gol.

Atunci, de ce naiba era aşa de fericit? Se întrebă el.

22

— Nu-mi spune mie că e confidenţial, zise Neil atât de furios încât aproape că îl scuipă pe Philip. Spune-mi

ce scria. Imediat.

Philip era mai mare ca el, poate cu vreo cincisprezece centimetri şi cu vreo zece, cincisprezece kilograme. Dar lui Neil nu-i păsa. Nu-l interesa nici faptul că ea împotriva legii ca Philip să-i spună ce scria în telegrama pe care tatăl lui i-o trimisese mătuşii Liv.

Ceea ce îl speria nu era persoana lui Philip, ci faptul că acesta nu se arăta bucuros şi plin de sine pentru că ştia ceva ce Neil nu ştia.

Ba era chiar neobişnuit de înţelegător, punându-şi o mână pe umărul lui Neil, pe care acesta o îndepărtă, însă, repede.

— Vine încoace? Întrebă el respirând anevoios din cauza spaimei.

Philip scutură din cap.

— Atunci?

Philip arătă în spatele lui spre uşa cu plasă şi întrebă:

— Louisa e înăuntru?

— Habar n-am unde e şi nici nu mă interesează, spuse Neil.

— Nu vreau să vină aici şi să-ncerce să mă omoare, zise Philip aruncând o privire peste umărul lui Neil şi încercând să vadă în odaia întunecoasă. Ştii doar ce zice mereu mătuşa Liv despre confundarea mesagerului cu vestea.

— Eh, mătuşa Liv are tot felul de gânduri aiurite zilele astea, spuse Neil, lăsându-se învins de supărarea

pe care o simţea faţă de mătuşa lui.

Totul era din vina ei şi, dacă i-ar fi iubit pe el şi pe surorile lui aşa cum pretindea, s-ar fi întors cu toţii la unchiul Spencer, acolo unde le era locul. Şi, probabil că n-ar fi existat nicio telegramă de la tatăl lui pentru care să-şi facă griji.

— Ce scria, Philip? Vrea ca mătuşa Liv să ne trimită la el?

Se îndoia de acest lucru, căci tatăl lui n-ar fi avut nimic de câştigat din asta. Însă, gândul îl înspăimânta atât de tare încât trebuia să întrebe.

— Zicea că, după ce o să se vândă ferma, mătuşa Liv să-i trimită partea ei şi a lui şi să se ducă în California, spuse Philip privind în pământ şi muşcându-şi partea interioară a buzei.

— Numai ea?

— Nu, parcă toţi.

— Care toţi? N-a spus? S-a referit la o vizită? Cum scria exact?

Philip îşi dădu ochii peste cap, ochi trişti care erau plini de căldura pe care Neil ştia că vărul lui mai mare o simţea pentru el şi pe care, în ciuda faptului că se ciondăneau, el i-o întorcea.

Philip înghiţi în sec şi apoi vorbi încet, repetând cuvintele din telegramă pe care trebuia să le fi învăţat pe de rost.

— Poate că e mai bine că te-ai despărţit de

Williamson. Cu partea ta şi cu a mea am putea să începem o afacere în nord. Tu şi copiii aţi putea să veniţi cu mine. Întotdeauna am simţit o profundă afecţiune pentru tine la fel ca pentru sora ta.

Neil simţi un gust amar în gură. Se aşeză pe canapeaua balansoar de pe verandă şi se uită spre livada care avea să fie distrusă de viitoarea cale ferată, întrebându-se de ce nu era nimic aşa cum ar fi trebuit să fie.

— Am notat textul cu mâna mea, zise Philip.

Neil îl auzi, dar cuvintele păreau să nu aibă niciun sens.

— Domnul Zephin striga literele şi eu le scriam.

Neil încuviinţă.

— Te simţi bine? Îl întrebă Philip şi încercă să se aşeze lângă el, dar Neil se aşezase la mijlocul canapelei şi nu mai era suficient loc nici într-o parte, nici în cealaltă.

— Încetează, Louisa, strigă mătuşa Liv din casă. Încetează imediat.

— Îl urăsc, strigă Louisa. N-avea ce căuta să-mi umble prin lucruri.

— Ce ascunzi, Lou Lou? Întrebă Thom-Tom.

— Nu-mi mai spune aşa! Eu n-am un nume stupid ca tine.

Îşi auzi sora coborând scara în fugă şi apoi aruncând cuvintele:

— Şi nu pot să sufăr să stau aici.

— Ei bine, strigă mătuşa Liv după ea, mai ai puţină răbdare. N-o să mai stăm multă vreme aici.

Neil simţi un fior rece prin şira spinării. Se uită la Philip, care găsise ceva în podea extrem de interesant. Se gândi la viaţa pe care o duseseră alături de tatăl lor şi se întrebă cum ar fi putut schimba lucrurile prezenţa mătuşii Liv.

Existaseră multe femei în viaţa tatălui său după moartea mamei, unele îl trataseră ca pe un bebeluş, altele îl ignoraseră. Neil le văzuse cum îl lăsau pe tatăl lui să le atingă, să le dezmierde. Le văzuse făcând cu tatăl lui lucruri care şi după atâta timp, tot îi făceau pielea ca de găină şi îi întorceau stomacul pe dos.

Se gândi la mătuşa Olivia, drăguţă, blândă şi ştiu că mătuşa Bess avusese dreptate. Era îndrăgostită de unchiul Spencer. Trebuia să fie. Numai că trebuia să realizeze acest lucru. Până nu era prea târziu.

Din casă se auzeau glasuri în continuare, dar acum se discuta despre Emma Zephin, aşa cum se întâmpla mereu în ultimele câteva zile. Neil se săturase să tot audă cât de fericită era domnişoara Zephin acum că murise. Dacă nu se răstea la cineva, sora lui o transforma pe Emma într-un fel de sfântă. Şi, de asemenea, se vorbea prea mult despre femei.

Şi despre faptul că Louisa era pe cale de a deveni una. Mătuşa Olivia chiar îl rugase să fie mai înţelegător cu

sora lui şi să-i suporte izbucnirile neaşteptate, explicându-i că era o tânără femeie, de parcă asta i-ar fi dat voie să fie rea cu cei care o iubeau.

Mătuşa Olivia îi ierta orice ieşire. Într-un fel, în ciuda comportării îngrozitoare a surorii lui, mătuşa lor ajunsese să o iubească. Acest lucru n-ar fi trebuit să-l mire, pentru că nu o iubea şi pe Josie, care aproape că îi spărsese nasul în seara în care sosiseră? Şi nu avea nicio îndoială că îl iubea şi e el. Ar fi făcut orice pentru Louisa, Josie şi el…

Ideea îi veni deodată, ca şi cum însuşi Dumnezeu i-o vârâse în cap. Îl luă repede de mână pe Philip şi coborâră în fugă de pe verandă, aproape târându-şi vărul, până ajunseră destul de departe de casă şi nu exista riscul să fie auziţi.

— Ce te-a apucat? Întrebă Philip eliberându-se.

— Ai putea să mai faci rost de hârtie de telegraf, nu?

— Bineînţeles, spuse Philip fără să priceapă. De ce?

Neil simţi cum zâmbetul îi creştea din ce în ce pe faţă.

— Ce crezi că ar face mătuşa Liv dacă ar crede că unchiul Spencer e de acord să ne trimită înapoi la tata?

— Se pare că urmează să vedem, nu?

Neil clătină din cap.

— Nu mă refer şi la ea. Dacă s-ar gândi ca ea să rămână aici şi numai noi, copiii să plecăm?

Philip se strâmbă ca şi cum ar fi dat de înţeles că ideea era ridicolă.

— Mătuşa Liv nu v-ar lăsa să pledaţi. Cred că s-ar întoarce la unchiul Spencer înainte să…

După zâmbetul lui, Neil îşi dădu seama că înţelesese.

— Mamă, strigă el în clipa următoare, trebuie să mă duc înapoi în oraş. L-am promis domnului Zephin că o să supraveghez lucrurile în după-amiaza asta. Neil îşi scuipă în palmă şi întinse mâna. Philip făcu la fel şi apoi îşi strânseră mâinile solemn, după care scoaseră un strigăt de bucurie. Poate că nu avea să trăiască pe proprietatea bunicului său şi să-i îngrijească livezile, dar el şi surorile lui aveau să-şi găsească în mod sigur un cămin alături de mătuşa Liv şi de unchiul Spencer odată ce le dădea de înţeles amândurora că, ori unchiul Spencer avea să o piardă pe mătuşa Liv, ori aceasta avea să-i piardă pe cei trei copii pe care îi iubea.

— La şi prăjiturile dacă tot te duci, strigă mătuşa Liv din casă. Şi spune-i lui Charlie să-mi scadă din datorie cei şaptezeci şi cinci de cenţi.

— L-a achitat-o unchiul Spencer, zise Philip trecând cu Neil pe lângă ea în drum spre bucătărie pentru a lua prăjiturile.

— Poftim? Întrebă ea apucându-l de mânecă şi răsucindu-l.

— Unchiul Spencer i-a spus domnului Zephin să treacă totul în contul lui, zise Philip ridicând din umeri.

Mătuşa Olivia rămase uimită, îi dădu drumul şi apoi spuse ceva asemănător cu faptul că trebuia să se ducă la

el să-i dea banii înapoi.

— Cred că aş putea să-i spăl lucrurile, spuse ea absentă. Numai Dumnezeu ştie că el nu o face.

— Te-am întrebat dacă eşti de părere că Emma Zephin e în iad, îi zise Louisa mătuşii ei, evident exasperată fiindcă nu i se dădea atenţie.

Neil oftă zgomotos şi Philip pufni în râs. Se săturaseră amândoi de subiectul Emma Zephin, aşa că o luară la fugă spre uşă.

— Nu, răspunse mătuşa Liv şi Neil rămase puţin în urmă ca să audă.

În definitiv, domnişoara Zephin se sinucisese, Neil era convins că trebuia să fi ajuns în iad pentru asta.

— Nu cred. Emma a fost o femeie bună, care a dus o viaţă cumpătată şi a avut un moment de slăbiciune. Cred că Dumnezeu, care ia făcut viaţa atât de grea i-a iertat acel moment.

— Adevărat? Întrebă Louisa foarte sceptică. Deci, înseamnă că e în rai? Chiar dacă s-a sinucis?

Mătuşa Liv o privi, dar gândul îi era în altă parte.

— Cred că o să ştim cu siguranţă atunci când o să murim noi înşine, Louisa, spuse ea luându-şi boneta şi legând-o sub bărbie. Te superi dacă te rog să ai grijă de Josie puţin?

Louisa scutură din cap şi mătuşa Liv ieşi repede, fiind deja destul de departe când se uitară băieţii pe fereastra bucătăriei.

— Hai să mergem, spuse Philip, luând coşul cu prăjituri şi începând să râdă.

— Ce-i atât de amuzant?

— Mătuşa Liv ar fi trebuit să ia astea cu ea. Unchiul Spencer a cumpărat toate prăjiturile făcute de ea.

— Vrei să spui că dă douăzeci şi cinci de cenţi… zise Neil şi începu să râdă la rândul lui.

Mătuşa Bess avea dreptate. Cei doi se iubeau, dar aveau nevoie ca cineva să-i împingă în direcţia cea bună. Iar el şi Philip tocmai asta aveau să facă numai cu ajutorul unei hârtii de telegraf.

Încă mai râdeau când o zbughiră pe uşă şi fură cât pe ce să se lovească de mătuşa Liv, care se întorcea.

— Cred c-o să-i duc unchiului vostru o prăjitură, zise ea băgând mâna în coşul pe care îl ţinea Philip. Bănuiesc că-i sunt datoare pentru faptul că mi-a achitat datoria.

Neil încercă să se abţină să nu râdă. Vedea că şi Philip se chinuia să facă acelaşi lucru, poate şi mai mult chiar.

— Vă gâdilă ceva? Întrebă mătuşa. Liv privindu-i bănuitoare.

Obrajii îi erau îmbujoraţi din cauza căldurii şi Neil începea să creadă că şi datorită sângelui că avea să-l vadă pe unchiul lui. Avea să fie foarte simplu.

— Unchiul vostru ar trebui să aprecieze prăjitura asta, zise ea coborând treptele grăbită. Pun pariu că n-a mai mâncat demult ceva ca lumea.

Băieţii îşi ţinură respiraţia până când ea se depărtă destul de mult şi abia apoi izbucniră în hohote de râs.

Era un loc minunat, îşi spuse Neil, redevenind serios pentru un moment, l-ar fi plăcut foarte mult să rămână.

Cea mai frumoasă femeie din lume se apropia de el. Timp de o clipă, Spencer crezu că era un miraj, un produs al dorinţelor lui sau o amintire din seara precedentă. Dar în eventualitatea că era reală, îşi şterse repede mâinile pe pantaloni şi se duse să închidă uşa hambarului, unde se usca ultimul strat de vopsea de pe patul lui Neil. Încă o săptămână şi totul avea să fie gata. Atunci avea să mai poată întoarce spatele unui cămin pentru ei toţi?

Stătea lângă gard şi Curly George îl împinse cu botul în direcţia soţiei lui. Când aceasta ajunse suficient de aproape pentru a-i vedea faţa, îi zâmbi şovăitor.

— Bună, zise ea părând timidă şi feciorelnică şi întinzându-i… Doamne, nu! O prăjitură.

— Ce-i asta? Întrebă el forţându-se să zâmbească în momentul în care luă prăjitura din mâinile ei. Să nu-mi spui că e o prăjitură.

George necheză şi se dădu înapoi, aruncând o privire în spate care, lui Spencer i se păru plină de entuziasm. Al naibii cal începea să semene prea mult cu un om. De vină trebuiau să fie numai ceasurile pe care le petreceau împreună. Curly George ascultând problemele şi planurile lui Spencer.

— Le-am vândut, spuse ea mândră.

— Nu e nevoie, Liv, zise el şi văzu cum îi dispare zâmbetul. Dar, dacă te face fericită…

— Contribui şi eu, Spencer. Nu muncesc să mă spetesc, dar nu sunt nicio povară.

— N-ai fost niciodată o povară, pentru nimeni. Cu atât mai puţin pentru mine.

Femeile! Ţineau toată lumea, într-un fel sau altul şi tot aveau impresia că nu erau bune de nimic dacă nu erau plătite.

— Ăăă, voiam să-ţi mulţumesc pentru faptul că ai plătit datoria la Zephin's, spuse ea făcând ochii mici din cauza soarelui şi el se mişcă uşor pentru a-i oferi umbră. Ah, mulţumesc, spuse ea coborând mâna pe care o ţinea streaşină la ochi şi o balansă puţin înainte de a o prinde cu cealaltă.

— Am fugit eu vreodată de răspundere? Întrebă el, simţindu-se jignit de îndoiala ei.

Şocul de pe chipul ei îl făcu să repete întrebarea în gând şi închise ochii strâmbându-se uşor.

— Din punct de vedere financiar, se corectă el şi îi veni să-şi dea o palmă.

— Bine, spuse ea stânjenită. Voiam doar să-ţi mulţumesc.

Aruncă o privire în jur la toate lucrurile pe care el le neglijase puţin pentru a termina toate piesele de mobilier înainte să se vândă Ferma Sacotte. Voia ca ea

să fie sigură că ea şi copiii erau lucrurile cele mai importante din lume pentru el şi nu credea că, prin vorbe, ar fi putut s-o convingă.

— Am fost puţin cam ocupat, spuse el dând cu piciorul în găleata cu lapte acrit pe care uitase să o ducă înăuntru după ce o mulsese pe Miss Lily şi Liv se strâmbă din cauza, mirosului.

— Animalele sunt bine? Întrebă ea uitându-se la George şi la Peaches.

El încuviinţă.

— Se pare că Peaches e gestantă, zise el ducându-se să pună prăjitura pe verandă, evitând să se uite la ea.

Subiectul acela era foarte delicat între ei doi.

— Zău? Întrebă ea, cu o voce plină de acea mirare care o făcea întotdeauna să pară mai tânără decât era. Eşti sigur?

El fluieră atunci caii, care veniră repede, sperând să mănânce ceva. Bătând-o pe Peaches uşor pe o parte, el îi spuse lui Liv că iapa nu mai intrase în călduri, după care tăcu. În liniştea care urmă, se gândi cum în fiecare zi când o verifica pe Peaches, spera să nu vadă vreun semn că i-ar fi venit ciclul.

În faţa ochilor îi apăru dintr-o dată imaginea unor pantofi aşezaţi în faţă lângă uşa dormitorului şi îşi aminti lacrimile soţiei lui când, lună după lună, ciclul îi venea mereu.

„Oare o să mă ierţi vreodată?” ar fi vrut el s-o întrebe,

dar nu îndrăzni. Fusese atât de absorbit de propria lui durere, încât nu mai avusese loc pentru a ei. Şi ce îi adusese acea protejare, în afară de o durere şi mai mare – imaginea suferinţei ei.

— Ai mai spălat din rufe? Îl întrebă ea uitându-se acuzator la frânghia goală.

Adevărul era că îşi clătise câteva articole de lenjerie, ca să nu-l deranjeze la nas, dar gândul de a o vedea atingându-i lucrurile şi atârnându-i-le pe frânghie, ca şi cum viaţa ar fi fost normală, era o tentaţie prea mare pentru a-i putea rezista.

El îi aruncă o privire vinovată şi un zâmbet slab.

— Cred că aş putea să-ţi spăl câte ceva în după-amiaza asta, zise ea. În definitiv, îţi sunt datoare pentru…

— Nu-mi eşti datoare pentru nimic, Liv, o întrerupse el. Dar, dacă vrei să mă vezi cu nişte haine curate, îţi sunt recunoscător.

Ea încuviinţă şi porni spre casă.

— Mă duc să iau o furculiţă pentru prăjitură şi, pe urmă, mă apuc de treabă.

El sări imediat şi i se aşeză în faţă. Nu trebuia decât să pună piciorul în bucătărie ca să-şi dea seama că, de câtva timp, nu mâncase decât prăjituri cu vişine. Bucătăria era plină de tăvi. Pe masă erau îngrămădite toate farfuriile pe care le aveau, fiecare din ele purtând urmele prăjiturilor ei care nu mai era apreciate.

— E foarte mare deranj, spuse el, punându-i mâinile pe umeri şi ţinând-o la distanţă de un braţ. Îţi închipui cum e, din moment ce stau singur. Şi e foarte cald. Îngrozitor de cald.

Ceea ce era foarte adevărat. Resturile prăjiturilor atrăseseră toate muştele din Wisconsin, astfel că trebuise să ţină toate ferestrele şi uşile închise pentru ca bâzâitul lor să nu-l înnebunească.

— Oricum trebuie să iau rufele chiar dacă o să le spăl afară. Şi aş vrea să văd că te bucuri de puţină prăjitură.

— Da, zise el. Absolut. Dar, te rog, lasă-mă să aduc eu două farfurii şi furculiţe şi rufele. Nu vreau să te-apuci să ridici şi să cari.

— Spencer, nu te-am văzut niciodată aşa. Aş fi în stare să jur că eşti neliniştit, spuse ea clipind de două ori, de parcă ar fi vrut să-şi limpezească privirea.

— Mai bine zis jenat, minţi el.

Drăguţă nu era cuvântul potrivit pentru a o descrie aşa cum stătea acolo, în rochia aceea roz cu corsajul plin de floricele brodate şi cu boneta ei veche acoperindu-i părul. Nici frumoasă nu era cuvântul cel mai potrivit.

— Aşteaptă afară, da?

— Bine, mă duc să văd ce mai face Miss Lily.

Hambarul!

— Nu! Strigă el speriind-o. E cald. Foarte cald. Nu te duce în hambar.

— Bine, dacă e chiar aşa de cald, o s-o aduc afară.

Sau speri să mai obţii puţin lapte stricat?

Încercă să treacă pe lângă el, dar el o apucă de braţ şi, în clipa în care îi atinsese pielea, simţi cum i se înmoaie genunchii.

— Vrei să stai aici? Spuse el pe un ton rugător.

— Te porţi foarte ciudat, spuse ea încrucişându-şi braţele şi încuviinţând.

— Eu?

— Nu, Curly George, zise ea sarcastic.

El îi aruncă acel zâmbet care obişnuia să-i topească inima când erau mai tineri.

— Probabil că aşa trebuie să fie un viitor tată.

— Spencer, doar nu crezi că sunt… zise ea şi arătă spre casă cu o expresie de nedumerire pe chip. Căldura? Ridicatul şi… spuse apoi şi clătină din cap cu tristeţe. Spencer nu sunt… atunci când am făcut-o… dacă ţi-ai închipuit…

— Nu, nu, spuse el repede, dându-şi seama ce voia ea să zică. Nu m-am gândit la tine… mă referam la Peaches…

Până în acel moment nu realizase cât de mult sperase ca ea să fie însărcinată. Uneori era de-ajuns şi o singură dată. O bătu uşor pe umăr, după care urcă treptele verandei încet. Şi ei nu o făcuseră decât o singură dată…

Nu îi trebui mult până instală albia afară, chiar în locul unde Livvy obişnuia să spele rufe vara. După alte

câteva minute, avea să-l trimită pe câmp şi să se apuce de spălat, ţinând rufele la o distanţă de un braţ şi stând cu capul într-o parte din cauza mirosului.

El nu se duse prea departe, pentru că nu voia ca ea să intre în casă sau în hambar. Abia apucă să lase grebla din mână, că se şi făcu aproape seară. Bună treabă mai făcea. Avea să o recâştige şi, după aceea, mureau cu toţii de foame. Şi micuţii aceia nu păreau prea departe din moment ce erau atât de slăbuţi şi firavi.

Se întrebă ce mai făceau. Domnişoara Louisa se schimba zilnic, fiindu-i din ce în ce mai greu să-şi ascundă formele, deşi el observă că nu renunţase la a încerca. Bănuia că, în curând, avea să apară o pereche de pantofi şi în faţa uşii ei. Şi Neil. Venea aproape în fiecare zi să-l ajute la muncă atât cât putea. Ajunsese să facă o treabă mai bună ca Spencer şi, ţinând seama de cât de puţin se pricepea Neil la greblat, era de mirare că mai rămăsese ceva fân de strâns.

Spencer porni spre Livvy, gândindu-se că tot ceea ce lipsea pentru ca imaginea soţiei lui să fie perfectă, aşa cum atârna rufele pe frânghie, era Josie care să-i întindă cârligele şi sunetul glasurilor lor purtate de vânt. Probabil că nu îl auzise venind în spatele ei, fiindcă sări ca arsă şi strânse rufele ude la piept când îl auzi rostindu-i numele.

— Dumnezeule, mare, Spencer! Exclamă ea cu răsuflarea tăiată şi lăsă jos perechea de indispensabili

din care se scurgea apa. M-ai speriat groaznic!

Îşi scosese boneta şi multe şuviţe îi scăpaseră din coc, căzându-i pe piept asemeni unor săgeţi care indicau două sfârcuri întunecate ce se vedeau vag prin materialul ud al rochiei. El înghiţi cu greu şi încercă să-şi găsească limba, dar avu senzaţia oribilă că îi atârna afară din gură.

— Voiai ceva? Îl întrebă ea cu inocenţă.

El încercă să vorbească şi descoperi că nişte broaşte îşi găsiseră adăpost în gâtlejul lui. Se împăcau bine cu fluturii din stomac.

Ea se întinse să-i atârne lucrurile pe frânghie şi el se chinui să se uite la faţa ei, nu la sânii care îşi schimbau forma sub ochii lui când ea se întindea.

— Mă întrebam, zise el şi, după ce îşi drese glasul, adăugă: Ce mai fac copiii?

Chipul ei, deja înmuiat şi uşor asudat din cauza efortului, se înmuie şi mai mult şi un zâmbet îi apăru pe buzele senzuale, în timp ce privirea îi deveni visătoare.

— Sunt bine, spuse ea de parcă s-ar fi jenat să se entuziasmeze prea mult.

— Louisa nu-ţi face probleme?

Fata se dovedise a fi cea mai dificilă, în loc să le fie de cel mai mare ajutor.

— Nu-i uşor să ai doisprezece ani, mai ales într-o casă în care sunt băieţi de aceeaşi vârstă.

— Ei bine, spuse el amintindu-şi cât de mult îi plăcea

domnişoarei Louisa intimitatea, situaţia asta o să se sfârşească în curând.

— Şi Neil, bietul de el, pe canapea, iar la Ferma Sacotte, asta înseamnă că e chiar în miezul lucrurilor.

— N-o să mai doarmă multă vreme pe canapea, spuse el gândindu-se la patul care era exact aşa cum şi-l dorea Neil.

Îi părea rău doar că nu putea să-i ofere şi Ferma Sacotte. Un băiat ca Neil îşi aprecia moştenirea şi pământul străbunilor săi.

— Îmi pare rău că băiatul nu poate să aibă tot ce-şi doreşte.

— Am primit o telegramă de la Julian, spuse ea privind în pământ. Vrea să-i duc copiii.

Julian? Îi trebui un minut ca să-şi dea seama la cine se referea. Îşi închipuise că Julian dispăruse din vieţilor lor, începuse să se gândească la copii ca şi cum ar fi fost ai săi. Pentru el, Julian murise şi pierderea lui trecuse neobservată.

Acum avu senzaţia că primise un pumn în stomac.

— Nu prea am de ales, zise încet.

— Dar ai o casă, Livvy, chiar aici, fir-ar să fie. Locul tău e aici, în casa mea şi în patul meu şi am avut al naibii de multă răbdare până acum, însă, nici mort nu te las să te duci la un tip ca Julian Bouche.

— Copiii…

— La naiba şi cu ei, spuse el pierzându-şi brusc

răbdarea sub soarele fierbinte al după-amiezei. Te vreau, Livvy. Uită-te la tine… spuse el arătând spre corsajul rochiei care se udase şi i se lipise de piele. Cât crezi că pot să îndur? Ţi-am zis că-mi pare rău. Am făcut tot ce-am putut ca să-ţi arăt că am fost un idiot. Şi, acum, vii aici liniştită, arătând în halul ăsta şi-mi spui că Bouche cere ce-i al meu?

Ea se uită după ceva cu care să se acopere, dar privirea i se opri asupra uşii de la intrare. Făcu un pas în direcţia aceea, însă el o prinse din spate şi o strânse la piept.

— Spune-mi că nu pleci, Liv. Spune-mi, ca să pot respira din nou.

Ea îşi lăsă capul pe spate, lipindu-l de pieptul lui şi trupul păru să i se topească.

— Nu plec.

Răsuflarea lui îi flutură cele câteva fire de păr care nu erau lipite de cap de apă şi transpiraţie.

— Orice-ar fi?

— Va trebui ca lucrurile să fie altfel, spuse ea, dar vocea îi era la fel de răguşită ca a lui Spencer şi ştiu, după greutatea cu care se lăsa, că el câştigase.

— Or să fie altfel, promise el, dându-şi capul pe spate şi răsuflând uşurat. Poţi să fii sigură.

Îşi lăsă mâinile să rătăcească, strângându-i sânii, mângâindu-i coastele, atingându-i burta.

— Nu doar în pat, Spencer.

— Oriunde vrei, spuse el lăsându-şi mâna mai jos până când îi cuprinse feminitatea.

Ea îşi acoperi obrajii pe care îi simţea arzând.

— Nu m-am referit la…

El începu să râdă. Trecuse multă vreme de când nu mai râsese cu atâta poftă.

— Trebuie să te porţi altfel cu copiii, spuse ea serioasă.

— Îţi promit, zise el închipuindu-şi-o pe Josie pe umerii lui, iar cei doi copii mai mari, curaţi şi dichisiţi, străbătând între el şi Olivia culoarul bisericii în ziua de St. Anne's Devotion. Poţi să fii sigură că lucrurile or să fie altfel decât atunci când au venit copiii.

— Şi Julian? Întrebă ea scoţând telegrama umedă din buzunar. Îi vrea înapoi.

Spencer îi dădu drumul fără tragere de inimă şi luă telegrama din mâinile ei. O citi repede, convingându-se că Julian nu voia copiii ci banii. Şi pe Livvy.

Se enerva numai când se gândea, dar dacă îi trimitea partea lui din vânzarea fermei, poate aveau să-i închidă gura. Uluitor cât de repede reuşise să reacţioneze la mirosul banilor şi la parfumul unei femei singure. Simţi un nod în stomac.

— Nici n-ai gustat din prăjitură, spuse Livvy, crezând că zgomotele pe care le făcea stomacul lui se datorau foamei.

— De când e asta? Întrebă el, încercând să-şi

amintească ceva ce părea să-i scape.

— Prăjitura? Am făcut-o azi-dimineaţă, cu puţin înainte să vină Philip cu telegrama.

— Nu prăjitura, zise el. Telegrama, adăugă apoi, dar îşi dădu seama că ea îi răspunsese de fapt. Ah, azi-dimineaţă.

— Da, azi-dimineaţă, repetă Livvy, uitându-se după prăjitură şi zărind-o pe treptele verandei. Ah, iat-o.

Îl luă de mână şi îl trase spre trepte, unde se aşeză şi dezveli prăjitura.

— De ce? Întrebă ea căutând o furculiţă, după care ridică din umeri şi luă o vişină cu degetele.

Privind-o, el fu cât pe ce să-şi piardă şirul gândurilor.

Ea băgă vişina în gură şi apoi îşi linse degetele, ridicând din umeri parcă cerându-şi scuze.

— O gust. Vreo două n-au ieşit prea bine.

— Poate că te gândeai la altceva, zise el şi nu putu să nu râdă când o văzu roşind.

Ea se uită în jur iarăşi după o furculiţă şi, apoi, muşcându-şi uşor buza de jos, de parcă s-ar fi luptat cu sine, mai luă o vişină şi i-o oferi lui.

Livvy făcea nişte prăjituri foarte bune. Grozave. Extraordinare, excepţionale. Şi după ce mâncase toată săptămâna precedentă, ştia acest lucru foarte bine. Totuşi, niciuna nu avusese un gust atât de minunat ca bucăţica aceea pe care ea i-o pusese pe vârful limbii. Îl făcură să uite, pentru moment, problema care îl

frământa.

— Stai puţin, zise el, înghiţind o vişină şi aşteptând alta cu nerăbdare. Când i-ai scris lui Bouche?

Îi prinse degetele şi le lăsă fără tragere de inimă să se depărteze de gura lui, aşteptând un răspuns. Cum izbutise să se ţină atâta timp departe de femeia aceea? Acum, fiecare secundă care trecea fără ca el s-o atingă, să o aibă, părea să dureze un secol. Negăsind pe ce să se şteargă, ea îşi linse degetele, înainte să-i răspundă.

La început, el nici nu o auzi.

— Poftim? Întrebă el aproape ameţit de dorinţă.

— Tocmai asta e uluitor, spuse ea luând altă vişină pentru el. Abia alaltăieri. Şi scrisoarea mea a trebuit să traverseze toată ţara.

El deschise gura pentru vişină, gata să înghită tot ce îi dădea, indiferent câte prăjituri mâncase deja. Ea se uită la siropul de un roşu-închis de pe degete şi, înainte să apuce să le bage în gură, el îi apucă mâna, intenţionând să-i lingă degetele el însuşi.

În aceeaşi clipă, însă, o imagine îi apăru brusc în minte. Un deget mânjit de prăjitură… Spencer apucând încheietura unei mâini… Makeridge.

Bineînţeles! Totul începea să se limpezească. Şi Makeridge era piesa cea mai importantă.

Poate ar fi trebuit să aibă totul. Pe Livvy, copiii, ferma.

O sărută pe gât, pe claviculă şi începu să o acopere de

sărutări coborând spre sânii uzi. Sărutând şi sugând prin materialul ud şi lăsând urme de vişine peste tot.

— Spencer, zise ea chicotind stânjenită şi uitându-se în jur. Suntem afară şi oricine ne poate vedea. Nu te mulţumeşti doar cu prăjitura?

— Nu mi-e foame de prăjitură, Livvy-love, spuse el, dorindu-şi să poată face mai mult decât să se holbeze la soţia lui şi să-i fure un sărut sau o atingere.

Dar nu putea să o ducă în casă. Nici în hambar. Şi voia să o facă aşa cum trebuia de această dată, voia ca totul să fie perfect pentru ea mai mult decât plăcerea imensă de a se cufunda în ea. O depărtă de el şi o lăsă să-şi aranjeze lucrurile.

În minte făcea o mulţime de calcule. Câte ore mai trebuiau pentru terminarea ciopliturilor la patul lor, apoi pentru vopsirea paturilor, uscarea lor.

— Ce zici de marţi? O întrebă el.

— Poftim?

— Marţi. Ai vrea să te întorci marţi acasă?

Ea îşi încheie nasturele de sus al rochiei şi se uită oriunde numai în ochii lui nu.

— Marţi? Credeam că nu mai poţi să aştepţi.

— Nu mai pot, zise el simţind încordarea în partea inferioară a trupului şi ştiind că, dacă o voia, o putea avea în patul lui chiar în seara aceea.

Însă, acela era un pat dintr-o altă viaţă şi voia ca ea să-l aibă pe al ei, al ei şi al lui, un început cu totul nou.

Şi, dacă lucrurile aveau să iasă aşa cum voia el… Ei bine, nu era momentul să se lase condus de pantaloni şi nici chiar de inimă. Mai putea să aştepte câteva zile.

— Trebuie să mă pregătesc pentru tine, zise el ridicându-i bărbia cu degetul arătător. Trebuie să fac în aşa fel ca totul să fie perfect.

Se ridicară de pe verandă şi stătură stingheri la câţiva paşi unul de celălalt.

— Marţi? Întrebă ea din nou, ridicându-şi privirea spre el şi muşcându-şi buza de jos.

Al naibii să fie dacă nu era la fel de excitată ca el.

— Dacă nu plouă, adăugă el, rugându-se ca vremea să se menţină frumoasă şi vopseaua să se usuce cât mai repede ca să poată folosi patul înainte să explodeze.

Ce n-ar fi dat să o ia în braţe, să o ducă înăuntru şi să facă dragoste cu ea până niciunul din ei nu avea să mai poată mişca un muşchi. Dar dorinţele lui erau mai importante decât orgoliul? Fusese cât pe ce să ucidă acel orgoliu odată, când fusese atât de obsedat de dorinţe. Nu avea s-o facă iarăşi. O singură privire în bucătărie ar fi fost de-ajuns ca ea să-şi dea seama că el era cel care îi cumpărase toate prăjiturile.

— Dacă nu plouă?

În sinea lui se bucură când îi citi dezamăgirea pe chip. La naiba! Acum îl voia!

Dar trebuia să mai pună la punct câteva lucruri, dacă voia ca totul să fie atât de perfect cum spera. Un drum

scurt până în oraş, o vorbă, două cu Makeridge şi chiar şi Remy Sacotte, căruia era greu să i se facă pe plac, ar fi putut fi fericit.

— Trebuie să rezolv câteva lucruri mai întâi, zise el.

— Lucruri?

— Nu-i nevoie să le ştii chiar pe toate, Livvy-love, spuse el atingându-i vârful nasului. Lasă-l pe bărbat să aibă micile lui maşinaţii secrete?

Ea îi oferi mai mult o ridicare din umeri decât o încuviinţare.

— Gândeşte-te, spuse el. În mai puţin de o săptămână o să fii acolo unde ţi-e locul şi viaţa va fi perfectă.

— De ce nu acum? Întrebă ea cu timiditate, scurmând în praf cu vârful ghetei.

— Nu poţi să mai aştepţi? O tachină el. Poate asta o să-ţi fie de-ajuns.

O strânse în braţe, cuprinzându-i fesele şi ridicând-o pe vârfuri. Ea îi atinse uşor sexul şi acesta prinse viaţă imediat, întărindu-se de dorinţă. Răsuflarea lui anevoioasă îi atinse buzele şi el încercă să o sărute cast, însă gura lui nici nu vru să audă de aşa ceva.

Îi strivi buzele sub ale lui până când reuşi să le desprindă puţin pentru a-şi strecura limba în căldura gurii ei. Limba lui dansă cu a ei până când sărutul nu mai fu de-ajuns şi el o mişcă spre stâlpul gardului, sperând să o rezeme de acesta şi să o poată pipăi în voie.

Uitându-se cu un ochi pe unde mergeau, văzu ceva

mişcându-se în depărtare. Nu, nu acum, îşi spuse el.

Micul braţ se agită în aer şi Spencer nu se putu abţine să nu înjure.

Livvy făcu ochii mari când el o împinse la o parte şi îi netezi hainele din nou.

— Ce s-a-ntâmplat? Întrebă ea încercând să-şi readucă respiraţia la normal.

Marţi? Spusese marţi? Poate că, dacă dădea patul cu un strat de vopsea…

El îi arătă din cap spre drumul care ducea la Ferma Sacotte, neputând să nu se strâmbe uşor. Băiatul n-ar fi putut să-şi aleagă un moment mai nepotrivit.

— Nu e Neil? Întrebă ea făcându-i cu mâna.

— Pentru Dumnezeu, Liv, nu-l încuraja, spuse el privindu-şi pantalonii şi impunând umflăturii să dea înapoi, dar nu reuşi. Cred că o să-mi văd de treburi acum, zise el când Neil se apropia din ce în ce.

— O să treci pe la noi mai târziu? Îl întrebă ea amintindu-i de alte vremuri, când erau foarte tineri şi ea stătea chiar lângă stâlpul acela şi îl întreba dacă avea să treacă pe la Ferma Sacotte.

— S-ar putea, spuse el, la fel ca altădată, aruncându-i acel zâmbet strâmb.

— O să fie eclipsă la ora cinei, îi aminti ea.

— Ştiu, dar o să fie multă lume la fermă, zise el uimit de faptul că, în timp ce atâtea lucruri se schimbaseră, unele rămăseseră, totuşi la fel. Poate o să te strecori tu…

zise el ascunzându-şi faţa în părul ei şi muşcând-o uşor de ureche.

Neil era aproape lângă ei şi umflătura din pantalonii lui crescuse şi mai mult.

— O să aştept pe câmp, spuse el bătându-i şezutul uşor, după care porni spre oraş, înainte ca Neil să apuce să-şi vadă bine unchiul excitat. Şi tu, îi strigă el băiatului peste umăr, ar trebui să mai înveţi câte ceva despre apariţia la momentul potrivit.

Livvy îl luă pe băiat pe după umeri şi scutură din cap în chip de răspuns la ceea ce o întreba Neil.

Avea să o însoţească Neil până acasă. Putea să stea liniştit, ştiind că era pe mâini bune.

23

Olivia şedea în balansoarul de pe verandă răsucindu-şi o şuviţă de păr pe deget şi dorind să facă să dispară câteva zile din viaţa ei. Marţi. Doamne, nu mai venea odată. Totul o să fie perfect marţi, spusese el. După părerea ei, totul începuse deja să fie perfect odată cu sărutul şi cu rugămintea lui de a rămâne cu el pentru totdeauna. Dacă-ţi doreşti ceva destul de mult şi îndelung, visul ţi se va împlini, obişnuia mama ei să spună. Cine ar fi crezut că avea atâta dreptate?

Băieţii ieşiră din şopron, Neil împingându-l pe Philip, care abia îşi târşâia picioarele. Se ciondăneau în legătură cu ceva, dar când o văzură acolo, se opriră brusc.

Bucuroasă că nu era nevoie să facă pace între ei, se ridică şi se întinse, gândindu-se să facă o baie înainte de cină şi de eclipsă.

— Roag-o, spuse Neil împingându-l pe Philip atât de tare încât acesta se împiedică urcând treptele şi fu cât pe ce să cadă lat la picioarele mătuşii lui.

— Nesuferitule! Îl strigă el vărului său.

— Ce să mă rogi? Întrebă Livvy simţind că le-ar fi dat şi luna de pe cer, dacă i-ar fi cerut-o.

Şi seara aceea era foarte potrivită, nu, chiar dacă avea să fie eclipsă? Îşi muşcă buza de jos ca să nu scoată un strigăt de bucurie.

Spencer Williamson, singurul bărbat pe care îl iubise vreodată, o iubea la rândul lui. Şi, chiar dacă îi trebuiseră vreo douăzeci de ani, chiar dacă amândoi fuseseră nevoiţi să treacă prin toate chinurile iadului între timp…

— Mi-am murdărit pantalonii de noroi la magazin, zise Philip uitându-se la Neil, nu la ea. Şi mama o să mă omoare. Poţi să mă ajuţi tu?

— Mama ta o să te omoare? Întrebă Livvy sceptică. Am impresia că-ţi spală lucrurile de doisprezece ani şi eşti tot întreg.

— Dar ăştia sunt noi, spuse Philip aruncând fulgere din privire spre vărul lui.

— Ai vreo legătură cu treaba asta? Îl întrebă ea pe Neil ţintuindu-l cu privirea.

— Eu? Întrebă Neil şi înghiţi într-un fel care îi trăda vinovăţia.

Livvy oftă. Presupunea că băieţii aveau să rămână băieţi, chiar şi în serile superbe de vară când luna acoperea soarele şi chipul ei îl înlocuia, în sfârşit, pe cel al lui Kirsten în ochii lui Spencer.

— Du-te şi scoate-i şi dă-mi-i să ţi-i spăl, îi spuse ea lui Philip, ciufulindu-l. Dar grăbeşte-te. Mai am şi alte lucruri de făcut.

Băieţii intrară repede în casă şi ea îi urmă, dar se duse la bucătărie ca să ia un cartof vechi pentru a freca noroiul de pe pantalonii cei noi ai lui Philip. Văzând-o pe Bess, care pregătea cina, Livvy se simţi cuprinsă de un sentiment de vinovăţie.

— Măcar ar trebui să te ajut, zise ea.

Bess zâmbi şi i-o arătă pe Josie, care strivea cartofii cu îndârjire.

— Are cine să m-ajute.

— Eşti o fetiţă aşa cuminte, îi spuse Livvy lui Josie. Te simţi ca acasă aici.

— Dar sunt acasă, zise Josie încruntându-se. Nu-i aşa?

— Deocamdată, spuse Livvy, sărutându-i creştetul capului. Deocamdată.

Apoi luă o felie de cartof crud din castronul de lângă Josie.

Uşa bucătăriei se deschise brusc.

— Poftim, zise Neil aruncându-i pantalonii lui Philip şi rupând-o la fugă exact ca un hoţ.

— Cu plăcere! Strigă Bess în urma lui făcând-o pe Livvy să râdă. Parcă ar fi pantalonii cei noi ai lui Philip.

— Mmm, zise Livvy, căutând pata. Se pare că Neil a reuşit să i-i murdărească pe undeva.

Bess întinse mâna spre ei.

— Ei, fir-aş a…

— Ah, nu, spuse Livvy, nelăsând-o să pună mâna pe ei. Faci şi aşa destule. Pot şi eu…

Se aplecă să ia hârtia care căzuse din buzunarul pantalonilor.

— Ce-i asta? Întrebă Bess.

— Seamănă cu o telegramă, spuse Livvy netezind hârtia.

Cuvintele Semnat, Spencer Williamson îi atraseră atenţia.

— E a lui Spencer, zise ea încercând să descifreze ceea ce părea să fie schiţa unei telegrame trimisă de Spencer lui Julian.

Fusese expediată în după-amiaza aceea târziu. Livvy găsi scaunul cu partea din spate a gambelor şi se aşeză încet.

Citi mesajul o dată, sigură că trebuia să fi înţeles greşit ceva, după care îl mai citi o dată.

Ferma Sacotte se vinde marţi. Copiii vor fi trimişi cu trenul la 11:00 a. în. Vor sosi la San Francisco vineri la

2:00. Nu exista niciun alt mod de a aşeza cuvintele pentru ca acestea să însemne altceva.

— Olivia? Ce este?

Bess se oprise din a înfăşură feliile de şuncă în jurul andivelor stropite cu Gruyere şi cu smântână şi se uita la ea.

— M-ai prostit o dată, ruşine ţie, şopti Livvy uluită. M-ai prostit a doua oară, ruşine mie.

— Ce e, scumpo? Întrebă Bess trăgând scaunul de lângă Livvy.

— L-am spus că Louisei nu-i prea convine să stea aici, cu băieţii…

— Şi?

— Ce-a zis? Se întrebă ea cu glas tare, încercând să-şi amintească. Ce-a zis? Nu va mai fi nevoie să stea mult. Asta a zis? Sau asta a fost când s-a referit la Neil?

— Livvy, scumpo, o să rupi scaunul ăla, dacă-l mai strângi aşa. Uită-te la degetele tale.

— O să-l rup chiar, spuse ea ridicându-se şi uitându-se furioasă la Bess, fiindcă era ţinta cea mai apropiată. O să-l rup în capul lui prost.

Simţea nevoia să arunce cu ceva, cu orice. Să dea cu pumnul în perete, să spargă un geam.

— Spencer?

Se întoarse brusc şi o ameninţă pe Bess cu felia de cartof pe care încă o mai avea în mână.

— Să nu mai pomeneşti niciodată numele ăsta în faţa

mea, auzi?

— Livvy, ce s-a-ntâmplat? Întrebă Bess. Linişteşte-te. Nu ştiu ce scrie în telegrama aia, dar Spencer te iubeşte şi…

Livvy îşi astupă urechile şi ieşi în fugă din bucătărie urmată de Bess.

— Spune-i Louisei să se ducă la bucătărie să aibă grijă de fetiţă, îi strigă Bess lui Neil când trecu pe lângă el.

— Vine şi unchiul Spencer să vadă eclipsa? Strigă Neil după ele.

Bess clătină din cap. „Vine şi unchiul Spencer?" Livvy izbucni în râs, poate un râs isteric, necontrolat.

— Nu cred, spuse Bess şi Livvy râse şi mai tare, coborând treptele în fugă.

— Aştept pe câmp, a zis. Marţi voia să mă-ntorc acasă. Doamne, ce proastă sunt!

— Mai încet, Livvy. Abia pot să respir, spuse Bess gâfâind în urma ei.

— Prefer să fiu proastă decât mincinoasă, spuse ea, dând cu piciorul într-un smoc de iarbă şi smulgându-l din pământ. Şi prefer să-mi petrec restul vieţii fără bărbat decât cu unul care mă înmoaie cu vorbe dulci atunci când vrea nişte izmene curate şi un loc unde să-şi satisfacă nevoile.

— Aşa, Livvy, strigă Bess, care se afla la câţiva iarzi în spatele ei. Răcoreşte-te.

— M-aş fi culcat cu el în seara asta, în iarbă, ştiu că aş fi făcut-o.

— Să-l chem pe Remy? Strigă Bess.

— Bărbat? La ce naiba îmi trebuie bărbat?

— Olivia! Ai grijă cum vorbeşti! Nu eşti chiar atât de bătrână încât să…

— Ah, ba sunt. Sunt cea mai bătrână femeie pe care ai văzut-o vreodată. Sunt bătrână, m-am săturat şi sunt aproape hotărâtă să accept oferta lui Julian.

— Mă duc să-l chem pe Remy.

— N-o să fiu stearpă de două ori! Zise ea şi îşi smulse medalionul de la gât, unde îl pusese chiar în ziua aceea.

— Liv, nu, spuse Bess cu un glas rugător când Liv azvârli medalionul cât putu de departe. Liv!

— Ţi-aduci aminte când au venit copiii? O întrebă ea pe Bess. Cum Neil i-a spus lui Spencer „unchiul Mori”?

— N-o spune Liv, o preveni Bess.

— Ah, nu-i doresc moartea. E prea târziu pentru asta. E mort deja. A murit odată cu Kirsten şi copiii. Numai că am fost prea proastă ca să văd. Proastă, spuse ea însoţind fiecare acuzaţie cu o lovitură peste frunte cu podul palmei.

Undeva, în apropierea locului unde căzuse medalionul, Bess scormonea prin iarbă ca un porc alergător.

— Vino, scumpa mea, ajută-mă să caut, îi spuse ea cu blândeţe. O să-ţi pară rău mai târziu.

— Nu, spuse Livvy. Mi-a părut rău şi m-am săturat. N-o să-mi mai pară rău niciodată, l-am dat putere şi acum i-o iau înapoi.

Bess oftă şi se îndreptă, dezmorţindu-şi spatele.

— Nu-l văd. O să fie mai uşor mâine, când soarele o să fie mai tare.

— Las-o baltă, Bess, spuse Livvy pornind înapoi spre casă. S-a terminat. Noua mea viaţă va începe mâine şi nimeni n-o să-mi stea în cale.

— Dimineaţă totul o să pară altfel, scumpa mea. O să vezi.

Ea privi peste umăr spre pământul lui Spencer. Nu avea să o mai facă să sufere niciodată, absolut niciodată.

— Nu mă-ndoiesc nicio clipă de asta, o aprobă ea pe Bess.

— Hei, strigă Philip când ajunse în capul scărilor, cu o treaptă sau două mai sus decât Neil. Ce crezi că faci?

Neil încercă să se uite pe după picioarele lui Philip, dar nu putu să-şi dea seama ce se mai întâmplase de data aceasta. Nu îi plăcea felul în care mătuşile lui ieşiseră în fugă din casă şi avea senzaţia neplăcută că lucrurile nu mergeau chiar aşa cum plănuise el.

— N-am făcut nimic, spuse Louisa trântind o uşă.

— Ai fost în camera mea, strigă Philip. N-ai voie să intri în camera mea.

— Cine zice? Întrebă ea prefăcându-se că nu îi era frică de Philip.

— Eu zic, spuse el apucând-o de braţ, înainte să intre în camera ei. Şi asta e casa mea.

— Da, ştiu, spuse Louisa mai încet decât s-ar fi aşteptat Neil. Şi?

— Şi n-ai voie să intri în camera mea. Am lucruri personale, intime, spuse el uitându-se al Neil ca şi cum acesta ar fi putut face ceva ca să-l ajute.

Dacă n-ar fi „împrumutat" cartea aceea scrisă de doctorul Naphyes, nu şi-ar fi făcut atâtea griji pentru faptul că sora lui Neil intrase în camera lui.

— Da, zise ea zâmbindu-i. Le-am văzut.

— Te spun, strigă el şi dădu să coboare scara în fugă.

— Dă-i drumul, ţipă ea după el. Şi eu o să spun ce ai acolo.

Se auzi trântindu-se uşa de la intrare şi Philip vorbi mai încet.

— Spune asta şi eu o să le spun tuturor la şcoală că ai început să ai ciclu.

Louisa roşi puternic şi Neil bănui că şi obrajii lui aveau aceeaşi culoare, dar ceea ce se petrecea între Louisa şi Philip păli când mătuşa Livvy începu să urce scara de parcă s-ar fi dus la război.

Se uită la toţi trei, cu mâinile în şolduri şi respirând anevoios, de parcă ar fi alergat o milă.

— Unde-i Josie? Cine e cu ea?

— Cred că e în bucătărie, spuse Louisa ridicând din umeri.

— Crezi? Strigă mătuşa lui. Crezi?

Louisa se dădu puţin înapoi în faţa furiei mătuşii ei şi se priviră toţi când mătuşa Liv coborî scara repede, strigând-o pe Josie pentru a se linişti că fetiţa nu păţise nimic.

— Nu-mi vine să cred c-ai lăsat-o singură, spuse Philip.

— Ah, n-ai supravegheat niciodată un copil de trei ani, se plânse ea.

Neil nu le mai dădea atenţie. Mătuşa lui nu reacţiona deloc aşa cum plănuise el. Şi cum avea să-l roage pe unchiul Spencer să o primească înapoi când el nici măcar nu venea să privească eclipsa? Simţi o senzaţie de greaţă formându-i-se în stomac şi urcând încet spre cap. N-ar fi crezut niciodată că avea să-i fie atât de frig în iulie.

— O să-ţi pară rău că-mi vorbeşti aşa, spuse Louisa.

— Începe, strigă unchiul Remy. Veniţi afară.

— Nu trebuie să te uiţi la soare, spuse Thom-Tom ieşind liniştit din camera Louisei şi a lui Josie şi făcându-şi vânt cu un carneţel.

— Oh, Doamne! Strigă Louisa, pălind şi încercând să pună mâna pe Thom-Tom şi pe carneţel.

Philip o apucă de fustă şi ea nu putu decât să ţipe ca şi cum ar fi fost urmărită de bandiţi.

— Încetaţi imediat, strigă mătuşa Bess de la picioarele scării. Mâncarea e pe masă. Coborâţi şi

mergeţi să vă spălaţi.

— Veniţi? Strigă unchiul Remy bătând în uşa cu plasă cu pumnul.

— Nu, nu vin, strigă mătuşa Bess atunci.

— Dar pierd spectacolul.

— Puţin îmi pasă, spuse mătuşa Bess urcând scara cu un aer ameninţător. Ce naiba…

— Dă-mi-l, îi spuse Louisa lui Thom-Tom, care îi aruncă repede carneţelul şi apoi o rupse la fugă pe lângă toţi, bătându-şi mama pe umăr când trecu pe lângă ea.

— Sunt aşa nişte copii, zise el, după care strigă: Vin acum, tată.

— Vă urăsc pe toţi, spuse Louisa trăgându-şi fusta din mâinile lui Philip şi pornind spre camera ei.

— Coboară, domnişoară, spuse mătuşa Bess. Acum. Şi voi la fel, băieţi.

După ce toată lumea avu farfuriile pline, unchiul Remy le spuse să şi le ia afară.

— O să stăm pe verandă şi o să privim această minune a naturii.

— Vrei minune? Îi strigă mătuşa Bess. O minune ar fi orice ar ieşi bun din planul ăla stupid al tău.

Neil se aşteptă să o vadă arătând spre el, dar nu o făcu. Se părea că nu fusese singurul care avea un plan stupid.

— Şi, până când nu rezolvi treaba cu sora ta, să nu te aştepţi la nicio favoare din partea mea, dacă înţelegi ce

vreau să spun.

Neil credea că înţelege, mai ales după expresia de uimire de pe chipul unchiului Remy.

Exact când se pregăteau să iasă din bucătărie, fiecare cu farfuria în mână şi mormăind unul la altul, Henry intră în casă. Oricine ar fi zis că fusese de faţă la toate discuţiile de mai înainte, dacă era să se ia după expresia de pe chipul lui.

— Unde dracu' ai umblat? Strigă unchiul Remy.

Mătuşa Bess ţinu atunci farfuria într-o singură mână şi, cu cealaltă îl plesni peste cap pe unchiul Remy.

— Să nu foloseşti un asemenea vocabular în casa mea, strigă ea.

Unchiul Remy o privi furios şi ieşi intenţionat pe verandă.

— Pe unde dracu' ai umblat? Întrebă el din nou, vrând să vadă dacă mătuşa Bess avea să susţină că şi veranda făcea parte tot din casă.

Henry îşi privi pantofii ca şi cum şi-ar fi făcut curaj, după care trase aer în piept şi îşi privi tatăl în ochi.

— Duminică mă-nsor cu Jenny, zise el. Şi o să stăm la ai ei.

Se făcu o linişte mormântală timp de câteva clipe, după care unchiul Remy spuse:

— Pe naiba!

Mătuşa Bess icni doar şi-şi duse mâna la gură.

— Credeam că vă căsătoriţi de Crăciun, zise Philip.

Henry păru să-şi cureţe dinţii cu limba. În cele din urmă, evitând privirile tuturor, spuse:

— Nu putem să mai aşteptăm.

— Oh, Doamne, nu se poate, şopti mătuşa Bess. Aşchia nu sare departe de trunchi.

Mătuşa Livvy făcu ochii mai mari ca oricând şi scăpă farfuria din mână, boabele de mazăre şi cartofii zburând în toate părţile, murdărindu-i picioarele goale.

— Nu puteţi să mai aşteptaţi? Întrebă unchiul Remy, plesnindu-şi fiul atât de tare încât îl făcu să se clatine.

Ochii lui Henry se umplură de lacrimi, dar băiatul nu se clinti din loc şi lui Neil i se păru că semăna destul de bine cu un adult...

Mătuşa Livvy încercă să spună ceva, dar nu reuşi să scoată niciun cuvânt, aşa că trecu pe lângă ei şi porni în direcţia şopronului.

— Du-te după ea, îi spuse unchiul Remy mătuşii Bess, frecându-şi palma înroşită de pantaloni şi încercând să nu arate că îl ustura.

— Liv? Strigă mătuşa Bess neştiind ce să facă.

Mătuşa Livvy scutură din cap însă şi ridică mâna.

— Lăsaţi-mă în pace, spuse ea destul de tare, după care intră în şopron şi închise uşa.

— Când o să se-ntâmple minunea? Întrebă Josie când toată lumea se uita la obrazul lui Henry care se înroşea din ce în ce mai tare.

— Intraţi în casă, zise mătuşa Bess cu blândeţe,

împingându-i spre uşă pe fetiţă, pe Louisa şi pe Thom-Tom. În seara asta n-o să mai aibă loc nicio minune.

Spencer stătea întins în iarba de pe pajişte, mestecând un pai lung şi, din când în când, se mai uita la soarele din care luna muşca puţin câte puţin. Cel mai mult se uita spre drumul care unea ferma lui de Ferma Sacotte, închipuindu-şi că Livvy pregătea întâi copiii de culcare şi abia apoi avea să vină la el.

Într-un fel, ar fi vrut să fie şi el cu ei, dar el şi Liv aveau nevoie de puţin timp singuri. De fiecare dată când se apropia de ea, dorinţa punea stăpânire pe el. Acelaşi lucru se întâmpla şi când se gândea la ea.

Închise ochii ca să nu mai vadă soarele şi se gândi la cât de bună fusese ziua aceea. Grozavă. Minunată. Căscă şi simţi cum era furat de somn. Doar minunată?

Nu, îşi spuse el, zâmbind şi bucurându-se de ultimele raze ale soarelui care îi cădeau pe faţă. Fusese miraculoasă.

24

Olivia nu ştia cât plânsese înainte să adoarmă în şopron. Ştia doar că, la un moment dat, cineva venise şi o învelise cu o pătură şi că, acum, sosise timpul să se trezească şi să înceapă o nouă viaţă. Trebuia să-i pregătească pe copii pentru şcoală, să facă prăjituri, să facă bagaje – Ferma Sacotte avea să existe în curând numai în amintirea ei – şi nu era timp pentru plâns sau

şters lacrimi.

Scoţându-şi paiele din păr, se îndreptă spre casă, încercând să-şi ia mina veselă pe care obişnuia să o aibă în faţa celorlalţi. Într-un fel, îşi spuse ea, tot răul era spre bine. Oricum, nu credea că l-ar fi iertat vreodată pe Spencer pentru ce îi făcuse în pat, chiar dacă era adevărat că îl iubea – întotdeauna o făcuse şi bănuia că avea să o facă mereu.

Nu, se forţă ea să gândească. Iubirea creştea laolaltă cu încrederea, ca două vrejuri îngemănate. Iar înşelăciunea şi indiferenţa apăruseră asemeni unor buruieni între ele, sufocând tot ce era bun şi ar fi putut să ia naştere între ei doi. Era mai bine dacă stârpea totul.

Poate că era ceva în neregulă cu ea, din moment ce toţi cei pe care îi cunoştea o minţeau. Bess şi Remy fuseseră nevoiţi să se căsătorească şi ea nu ştiuse nimic. Bineînţeles, avea zece ani pe vremea aceea, dar în toţi anii care trecuseră, cineva ar fi trebuit sa găsească de cuviinţă să-i spună, nu să o lase să fie la fel de şocată ca şi copiii de mărturisirea lui Bess. Poate ar fi trebuit să se mai gândească la oferta lui Julian. Nu era mai necinstit decât ceilalţi adulţi pe care îi cunoştea. Toţi erau la fel. Venise momentul să o ia de la capăt împreună cu Louisa, Neil şi Josie şi să uite de orice altceva.

Se duse şi se spălă la pompă, tot căutând acel zâmbet înşelător. Înainte să intre în casă, renunţă la orice speranţă pentru un zâmbet, hotărând să fie mulţumită cu

orice în afară de o grimasă cu dinţii încleştaţi.

— Sus, îi spuse ea lui Neil, apucându-l de degetele de la picioare prin cearceaful subţire.

Era destul de rău că trebuia să doarmă pe canapeaua cuiva într-un salon. De marţi seară încolo unde avea să mai doarmă?

Afacerea cu Zephin fusese încheiată. Remy semnase toate hârtiile cu o zi în urmă. Şi Livvy bănuia că nu avea să fie loc în apartamentul de deasupra magazinului pentru patru persoane în plus, chiar dacă una nu avea decât vreun metru înălţime.

Tot ce ştia cu o extraordinară certitudine era că toţi trei copiii nu aveau să fie luaţi de lângă ea nici de soţul ei, nici de tatăl lor, nici de ameninţarea sărăciei care plana deasupra capului ei.

Neil se frecă la ochi şi clipi des.

— Nu m-au lăsat să vin la tine aseară, zise el. Unchiul Remy stătea în faţa uşii de parcă vreun lup fioros ar fi vrut să-i fure găinile.

— Ei bine, acum sunt aici, spuse ea uitându-se la ceasul de pe perete şi îşi dădu seama că se făcea târziu. Şi totul e-n regulă în lume. Aşa că, scularea, băiete, zise ea forţându-se să zâmbească, ceea ce realiză că nu era greu deloc când se uită la chipul băiatului care o studia cu atenţie. Totul o să fie bine, îl asigură ea.

— Şi unchiul Spencer? Întrebă Neil ridicându-se în capul oaselor şi începând să se dezmeticească.

Niciun bărbat care se împotrivea unei asemenea idolatrizări, unui asemenea devotament, nu merita să aibă un băiat ca Neil în viaţa lui şi Livvy era bucuroasă – da, bucuroasă – că Spencer nu avea să facă parte din viaţa acelui băiat.

— Hei, pregăteşte-te pentru şcoală, îi spuse ea cu blândeţe. Trebuie să mă duc să le trezesc şi pe surorile tale.

— Mătuşă Liv? Strigă el cu glas plângăreţ. Trebuie să-ţi spun ceva.

El se întoarse stând cu piciorul pe prima treaptă a scării şi îl privi încurajator. Ceva în vocea lui o făcu să se aştepte să-l audă spunând că o iubea, astfel că se uită răbdătoare la el când înghiţi în sec şi îşi muşcă buzele. Băieţi şi bărbaţi.

— Cuvântul iubire părea să le stea în gât. Nevoie şi dorinţă ieşeau clar şi răspicat, dar iubire?

— Da? Îl îndemnă ea.

— Dacă faci ceva ce crezi c-o să iasă într-un fel – adică, dacă faci ceva ce vrei să fie bun… să iasă bine şi, de fapt, ar putea să nu iasă… Crezi că Dumnezeu, sau altcineva, ştie că n-ai vrut să iasă rău…

Livvy se uită din nou la ceas. Era prea târziu pentru discuţii teoretice.

— N-ai auzit niciodată că drumul spre iad e pavat cu bune intenţii? Întrebă ea. Cel mai bine e să nu te amesteci în treburile altora, băiete. Ai destule probleme

şi aşa. Te mulţumeşte răspunsul meu?

El păru să se gândească la cuvintele ei, aşa că Livvy se duse sus să le trezească pe Louisa şi pe Josie. Fetiţa încă mai dormea, genele lungi atingându-i uşor obrajii bucălaţi, întruchiparea inocenţei. Livvy fu surprinsă când văzu că patul Louisei era deja făcut. Ei bine, se întâmpla pentru prima oară. Louisa să se trezească şi să se pregătească fără obişnuita discuţie despre subiectul „trebuia să se ducă la şcoală sau nu”.

— Scularea, scumpa mea, zise ea sărutând-o uşor pe frunte. Du-te la baie şi, pe urmă, vino după mine la bucătărie.

Somnoroasă, Josie ridică braţele şi o luă de gât, ţinând-o strâns. Trupul ei mic mirosea a drojdie, săpun şi căldură.

Livvy inhală adânc şi îi frecă spatele prin cămăşuţa de noapte din muselină.

— A cui fetiţă eşti tu? Întrebă ea savurând momentul.

Josie se dădu puţin înapoi, după care o împunse cu un degetuţ dolofan.

— A ta, răspunse ea simplu, de parcă ar fi fost o întrebare stupidă.

Livvy clipi des ca să-şi reţină lacrimile.

— A mea, spuse ea cu o voce îngroşată şi inegală. Numai a mea.

Josie se foi şi Livvy îi dădu drumul, după care se îndreptă şi îi dădu mâna fetiţei.

— Hopa sus, zise ea atingându-i obrazul cu un colţ al rochiei. Şi, dacă o vezi pe sora ta, spune-i că sunt foarte mândră de ea pentru că şi-a făcut patul şi a coborât deja.

Josie dădu din cap afirmativ, după care o zbughi afară din cameră fără să se uite înapoi. Livvy o urmă şi îl întâlni pe Philip în hol.

— Louisa e acolo? Întrebă el supărat.

Livvy oftă.

— Acum ce mai e?

— A luat ceva ce-mi aparţine, spuse el, după care strigă peste umăr spre camera fetei. Şi le vreau înapoi. Acum!

— Nu-i acolo, zise Livvy. Pregăteşte-te pentru şcoală. Poţi s-o ameninţi la masă, dacă vrei.

Philip se depărtă furios şi Livvy coborî repede la bucătărie, vrând să pregătească micul dejun înainte, ca Bess să facă totul singură. Dacă aveau să locuiască împreună un timp – şi se părea că aveau să fie nevoiţi – trebuia să aibă grijă singură de ea şi de copii.

Bineînţeles că Bess se afla deja în faţa maşinii de gătit.

— Bună dimineaţa, scumpo, spuse Bess fără să se întoarcă. Te simţi bine?

— Perfect, răspunse Livvy dându-şi ochii peste cap în spatele lui Bess. Totul e minunat.

I se părea ciudat să se aşeze lângă femeia aceea pe care crezuse că o cunoştea atât de bine şi, când colo, îşi

dăduse seama că nu o cunoştea deloc.

— Nu arăţi prea bine, spuse Bess de parcă nimic nu s-ar fi schimbat între ele.

Poftim? Oare chiar avea ochi la spate, aşa cum susţineau băieţii ei?

— Bine, recunoscu Liv ridicând din umeri. Nu chiar atât de minunat.

Nu avea niciun chef să discute cu o străină îmbrăcată cu hainele lui Bess.

— Ai văzut-o cumva pe Louisa?

— E un bilet pe masă, zise Bess. Fata asta e foarte ciudată.

Livvy scoase costiţa din răcitor şi o tăie feliuţe, după care le puse una câte una în tigaie, mări focul puţin şi se şterse pe mâini.

— Un bilet, hm? Unde o fi plecat aşa de devreme? Nu-i stă în fire să ajungă la şcoală înainte ca domnul Langford să sune din clopoţel, spuse ea şi aruncă o privire pe masă, unde se aştepta să vadă o hârtiuţă cu câteva cuvinte mâzgălite pe ea, dar văzu un plic bleu pe care Louisa scrisese frumos Mătuşa Liv.

Nu-i plăcu deloc cum arăta.

— Ai văzut-o înainte să plece?

— Nu, spuse Bess. Te uiţi la costiţa aia?

— Imediat, zise Livvy şi întoarse plicul fără să-l ridice. E lipit.

— Costiţă, Liv?

Livvy atinse plicul de parcă ar fi putut citi mesajul fără să-l deschidă. Un asemenea bilet nu putea să conţină ceva bun. Un asemenea bilet nu spunea „pe mai târziu”.

Era ridicolă.

— Unde e? Întrebă Philip dând buzna în bucătărie.

— Ne iubeşte, zise Thom-Tom venind în urma fratelui său. Aşa scrie în jurnalul ăla al ei.

— Se arde costiţa, spuse Bess impasibilă.

— Ce jurnal? Întrebă Livvy.

— Ah, spuse Thom-Tom, dându-şi importanţă. Scrie tot în carneţelul ăla. Ar trebui să vedeţi…

Tăcu brusc când văzu privirea încruntată pe care i-o aruncă mama lui.

— A căzut şi s-a deschis, spuse el prefăcându-se nevinovat. Am văzut doar câteva cuvinte. Zicea că îi iubeşte pe mătuşa Liv şi pe unchiul Spencer şi ceva despre faptul c-o să-i fie dor de ei.

În timp ce groaza făcu să-i apară un nod în stomac, Livvy deschise plicul şi scoase biletul.

Dragă mătuşă Liv – am crezut că mă iubeşti. M-am înşelat, bănuiesc. Dar ştiu că o iubeşti pe Josie, aşa că te implor, cu ultimele mele cuvinte, să nu o trimiţi înapoi la tata. O să-mi fie dor de voi, dar o să vă aştept în partea cealaltă, unde nu voi mai fi singură.

Cu dragoste, Louisa.

— În partea cealaltă? Şopti Livvy. Oh, Doamne, nu!

— Ce e? Întrebă Bess smulgându-i biletul din mână şi citindu-l cu glas tare.

Philip se prăbuşi pe scaun.

— A luat gloanţele, spuse el ducându-şi mâna la cap, după care, văzând groaza de pe chipul mamei lui, se grăbi să adauge: Le-am ascuns în sertarul de sus. Nu mi-am închipuit că o să poată cineva să…

Pistolul dispăruse. Livvy se ridică pe vârfuri şi pipăi în dulapul în care Bess îl pusese pentru ca nimeni să nu ajungă la el. Când nu găsi nimic, trase un scaun şi se urcă pe el. Tot nimic...

— Oh, nu, spuse ea, clătinând din cap şi aproape sărind de pe scaun. Nu, nu, nu. Aşa ceva nu se poate, strigă ea, rupând-o la fugă spre uşă.

Uşa cu plasă se deschise doar pe jumătate, izbindu-se de ceva.

— Hei, spuse Spencer, ducând mâna la cap şi clătinându-se uşor în urma loviturii. Ai întârziat puţin. Te-am aşteptat toată noaptea pe câmpul ăla afurisit.

— A dispărut, spuse Livvy înecându-se cu lacrimile. Louisa – a dispărut şi a luat pistolul.

Alergă pe drum, dar când ajunse la răscruce, se opri, neştiind încotro să o ia.

Spencer alergă după ea şi o întoarse întrebând-o ce naiba voia să spună.

Atât cât putu de repede, printre suspine şi porniri când într-o direcţie, când în alta, ea îi povesti de bilet, de

gloanţele care dispăruseră, încheind cu dezvăluirile lui Thom Tom legate de jurnalul Louisei.

— Pe-aici, spuse el pornind în fugă spre ferma lui, după care o luă pe un câmp îndreptându-se spre un islaz mic. Un loc secret, strigă el peste umăr. Cartea. În ziua aia.

În timp ce vorbea, trăgea aer în piept şi continua să alerge, distanţându-se din ce în ce mai mult de ea. Philip o întrecu. La fel şi Neil.

Splina o durea cu fiecare pas şi se ţinea cu mâna de locul respectiv, ignorând senzaţia arzătoare din gât şi din piept. Pietricelele îi zgâriau picioarele goale, rădăcinile copacilor o împiedicau. Dar nimic nu conta. Dacă i se întâmplase ceva Louisei, Livvy nu avea să şi-o ierte niciodată. Copiii erau o misiune sacră şi, într-un fel, ea eşuase. Permisese să-i ameninţe ceva copilul.

Copilul ei.

Poate că nu le dăduse ea naştere acelor copii, dar erau cuibăriţi în inima şi în pântecul ei de parcă de-acolo s-ar fi format.

Şi, dacă s-ar fi întâmplat ceva cu vreunul din ei, inima ei n-ar mai fi fost întreagă niciodată.

Deodată, se auzi o împuşcătură, al cărei ecou acoperi zgomotul picioarelor lor care alergau, plămânilor care aveau nevoie de aer, inimilor lor care băteau cu putere.

Le trebui un moment ca să se oprească, căci liniştea îi învălui, ca şi cum niciunul din ei nu. Mai respira, ca şi

cum inima nici unuia nu mai bătea.

— Staţi aici, le porunci Spencer, întorcându-se şi privindu-i cu severitate.

Livvy nu se gândi să se împotrivească, nu clătină din cap, nu-l împinse la o parte din calea ei. Doar îl ocoli şi îşi continuă drumul prin iarbă, lăsând o amintire veche să-i conducă paşii spre islaz. Ce ironie ca fiica ei de suflet să aleagă acelaşi loc în care să se ascundă pentru a-şi alina durerile.

— Acolo! Spuse Spencer aproape în şoaptă, întinzând braţul peste umărul ei şi arătând spre Louisa, care plângea lângă islaz, cu mâna la gură.

Livvy îşi făcu semnul crucii şi murmură un „mulţumesc" adresat Domnului, înainte să de a fugi la micul luminiş, oprindu-se la câţiva paşi de fată.

— Ne-ai speriat… zise Livvy foarte încet, de moarte.

— Unde-i pistolul? O întrebă Spencer, care nu ezită să se ducă direct la ea.

Îi puse o mână pe umăr, o întoarse cu faţa spre el şi o strânse la piept de parcă niciodată n-ar fi fost altceva între ei decât dragoste.

— L-am scăpat din mână, spuse Louisa printre suspine. Şi s-a descărcat. În viaţa mea nu m-am speriat atât de tare.

— Deci, n-ai? … întrebă Spencer ridicându-i bărbia.

— N-am putut, zise ea, dar imediat deveni rigidă şi se desprinse din braţele lui, privindu-l furioasă. Dar nu mă

întorc acolo. N-o să mă faceţi să mă duc înapoi. O să fug.

Livvy se apropie de ea, mângâindu-i părul mătăsos.

— Nu te-aş lăsa niciodată să te duci înapoi, nu ştii asta?

— Bine, dar unchiul Spencer… telegrama… începu ea şi cuvintele fură înăbuşite pentru că vorbise în pieptul lui.

— La naiba cu unchiul Spencer, spuse Livvy desprinzând fata din braţele lui, în timp ce el stătea încremenit şi şocat. Am zis că n-o să vă duceţi înapoi şi n-o să vă duceţi, indiferent de ce vrea unchiul Spencer.

— Aţi înnebunit? Strigă el uitându-se când la una când la cealaltă şi, în cele din urmă, oprindu-se cu privirea asupra lui Livvy. Să-i trimit înapoi la Bouche? Nu crezi că le-a făcut destul rău?

Avea lacrimi în ochi, dar Livvy nu avea de gând să se lase păcălită din nou. Planurile lui fuseseră cât pe ce să o coste viaţa pe Louisa.

— Haide, îi spuse ea Louisei, ţinând-o pe după umeri. Mergem acasă acum.

— Staţi puţin, strigă Spencer după ele.

Cu coada ochiului, ea îl văzu aplecându-se să ia pistolul de jos, după care îl aruncă departe în apa islazului. Auziră zgomotul pe care arma îl făcu la contactul cu apa şi se întoarseră amândouă.

O lacrimă şiroia pe obrazul lui Spencer.

— Ce-am făcut? Ce se-ntâmplă aici?

— Philip a adus telegrama acasă aseară, spuse Livvy. Ştim ce planuri ai, dar aşa ceva n-o să se-ntâmple niciodată. N-o să renunţ la copii.

— Bine, dar am crezut că asta vrei. Ai spus că nu vrei să vezi Ferma Sacotte vândută. M-am gândit imediat să cumpăr magazinul de la Zephin şi să-l ofer în schimbul fermei, calea ferată o să treacă exact peste câmpurile mele în timp ce noi o să fim ocupaţi cu culesul vişinelor. Totul e aranjat cu Makebreath. Nu asta voiai?

Ea îl privi încercând să priceapă ceva din ce spunea despre fermă.

— Bine, dar Ferma Sacotte va fi vândută. Şi pentru ce aş vrea ferma dacă nu am copiii? De ce aş vrea… Ah, ce importanţă are? Ai crezut că ferma familiei mele ar putea să-mi înlocuiască familia?

— Livvy, spuse el, ţinând-o pe loc cu o mână şi atingând-o cu blândeţe pe Louisa cu cealaltă. Louisa. Vă iubesc. Vă iubesc pe toţi. Credeam că vă fac pe toţi fericiţi.

Părea atât de zăpăcit şi de derutat, încât era greau de crezut că avusese într-adevăr, intenţia de a trimite copiii.

— Dar am văzut telegrama, spuse ea.

— Şi nu te-a făcut fericită?

— Fericită? Strigă ea. Să mă facă fericită? Trimiterea copiilor înapoi ar fi trebuit să mă facă fericită?

— Cine a zis ceva despre trimiterea copiilor înapoi?

Apăruseră şi Philip cu Neil, iar Neil se lăsă să cadă în genunchi, înconjurându-se cu braţele, până când începu să verse în iarbă.

— Tu ai zis, îi spuse Livvy lui Spencer, aplecându-se asupra lui Neil şi ţinându-i părul la o parte de pe frunte, în timp ce mâna cealaltă i-o puse pe ceafă. E-n regulă, n-a păţit nimic, îi spuse ea băiatului. Totul s-a terminat acum.

— Eu? Întrebă Spencer, scoţând o batistă şi aplecându-se să-l şteargă la gură pe băiat. Crezi că eu aş fi vrut să trimit copiii înapoi? Tu ai zis că Bouche îi voia înapoi. Tu ai fost cea care s-a gândit la aşa ceva, nu eu. Te-am pus să promiţi că n-o s-o faci. Pentru Dumnezeu, Olivia! Am pierdut deja doi copii. Crezi, măcar pentru o clipă, că aş putea să vreau să mai pierd vreun copil?

Zgomotele pe care le făcea Neil erau singurele care se auzeau pe pajiştea pe care se aflau.

— Vina mea, spuse el horcăind, tuşind şi dând afară tot. E numai vina mea.

— Şi a mea, rosti Philip.

Încet, şovăitor, scoase apoi din buzunar câteva hârtii galbene, pe fiecare din ele fiind scris câte un mesaj, de parcă ar fi exersat trimiterea unei telegrame.

Livvy îşi duse mâna la gură.

— Dar de ce? Fu tot ce reuşi să îngaime înainte să se lase în genunchi luând hârtiile şi dându-i-le lui Spencer una câte una.

— Ne-am gândit… începu Philip.

— Că dacă o să crezi că ne-ai pierde… adăugă Neil a cărui voce tremura atât de tare încât abia se înţelegea.

— Mama a zis că vă iubiţi, explică Philip, clătinând din cap.

— Nu ştiu, recunoscu Neil cu un glas stins. Părea atât de simplu la început. Credeam c-o să-l rogi pe unchiul Spencer să te primească înapoi…

— Ne pare rău, spuse Philip. Ne pare extrem de rău...

— Vă daţi seama ce aţi fi putut să faceţi? Şopti Spencer cu o voce încărcată de emoţie şi privi la Louisa cu dragoste în ochi.

Louisa stătea deoparte, uitându-se la chipurile lor şi părând nesigură. Dar, când Spencer desfăcu braţele spre ea, se repezi la pieptul lui.

Neil încuviinţă şi vărsă iarăşi.

— Deci n-ai vrut să-i trimiţi înapoi? Întrebă Livvy şi un zâmbet începu să-i apară pe faţă.

— Oh, Doamne, Liv! Exclamă el clătinând din cap. Niciodată.

— Dar ai trimis o telegramă. Cui?

. Spencer strânse din dinţi.

— Ar fi trebuit să fie o surpriză, zise el uitându-se supărat la Neil.

Livvy încercă să pună cap la cap lucrurile pe care le spusese el despre Ferma Sacotte şi Zephin’s şi să-şi dea seama ce legătură aveau toate cu Waylon Makeridge.

Dar nu avea importanţă. Nimic nu mai avea importanţă.

Olivia Williamson avea totul.

— Poţi să-ţi păstrezi secretul, zise ea în timp ce lacrimile îi şiroiau nestăpânite pe faţă udându-i corsajul rochiei şi făcând-o să sughiţă. Am încredere în tine.

25

Duminică, Spencer îşi luă familia de la Ferma Sacotte pentru a merge la biserică şi la nunta lui Henry, care avea să se celebreze după slujbă. Se frecase foarte bine ca să nu-l dea de gol vreo pată de vopsea, dar orele de răzuit, cioplit şi vopsit îşi spuneau cuvântul şi mâinile lui abia puteau să ţină hăţurile.

Îi promisese perfecţiunea pentru marţi şi, indiferent ce s-ar fi întâmplat, avea să i-o ofere. Dacă avea să mai citească vreo dezamăgire în ochii Oliviei voia să fie sigur că el era cel care o făcea să dispară, nu să apară.

Aşteptau cu toţii pe verandă, fetele gătite toate în hainele de duminică şi Neil într-un costum care semăna atât de mult cu al său încât Spencer nu putu să nu zâmbească. Livvy era de-a dreptul strălucitoare, farul de iubire şi încredere care avea să-l aştepte acasă tot restul vieţii lui. În jurul lor erau o mulţime de cutii care urmau să fie mutate la Magazinul Zephin care avea să se numească în curând Sacotte şi Fii.

Fără să aştepte ca şareta să oprească de tot, Neil se căţără pe capră lângă Spencer, sperând să ţină hăţurile

tot drumul până în oraş.

— Ţine astea, fiule, zise Spencer sărind de pe capră ca să ajute fetele să urce.

Josie era atât de moale în braţele lui şi sărutul ei îl făcu praf. Şi Louisa era delicată, în felul ei, fără să se mai ţină rigidă şi îmbăţoşată în braţele lui.

Dar nimic nu i se păru mai delicat ca obrazul lui Livvy-love pe care îl atinse uşor când vru să-i dea o şuviţă rebelă după ureche.

— Dumnezeule, spuse el cu ochii închişi, dezechilibrându-se un moment.

Trase adânc aer în piept pentru a-şi reveni, dar, în loc să se calmeze, se tulbură şi mai tare.

— Liliac. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Livvy-love, o să mă omori cu siguranţă.

Genunchii i se înmuiară.

— Nu mai sunt decât două zile, Spencer.

Zeiţa lui îmbrăcată într-o bluză albă cu o parte din dantelă care se încheia chiar deasupra sânilor şi pe care el ar fi dorit tare mult s-o atingă îi mângâie uşor obrazul. Chinuindu-se să înghită, fu aproape jenat de efectul pe care chipul ei îl avea asupra lui. Numai când vedea iubirea din ochii ei îi venea să plângă.

— Te-ai bărbierit bine, spuse ea zâmbindu-i.

— Întotdeauna ai fost atât de frumoasă?

— Ah, nu sunt deloc aşa, zise ea, făcând un gest din mână care voia parcă să spună că el vorbea prostii.

— Dacă au existat vreodată nişte ochi atât de frumoşi, şopti el privind drept în ei şi ştiind că, dacă avea să-i vadă în fiecare zi a vieţii lui, tot nu avea să fie suficient de mult şi de des, eu nu i-am văzut.

— Spencer! Spuse ea vădit stânjenită de atenţia pe care i-o acorda, de felul în care o privea, de cuvintele pe care aşteptase atât de mult să i le adreseze.

— Ştii de ce sunt atât de frumoşi? Pentru că văd dragostea ta în ei, Liv. Dragostea ta şi, poate, chiar încrederea.

— O să pierdem nunta, i se plânse Louisa lui Neil. Şi n-am fost niciodată la una.

— Venim, îi spuse Livvy, ţinându-se de braţul lui Spencer şi ridicându-şi rochia de la pământ.

Imediat cum ave au să aibă ceva bani în plus, avea să o ducă în Sturgeon Bay să-i cumpere nişte lucruri mai sofisticate. O femeie atât de frumoasă ca Livvy, dar apoi se răzgândi. O femeie atât de frumoasă ca Livvy nu avea nevoie de haine sofisticate. Frumuseţea ei nu era diminuată de muselină şi nici nu era amplificată de dantelă.

O privi cum se instală în şaretă şi cum se uită în jur la familia ei. Poate că dragostea era cea care o făcea pe soţia lui să fie atât de frumoasă, căci era înconjurată de aşa ceva şi niciodată nu păruse mai minunată.

Slujba fu interminabilă, dar la fel fusese fiecare moment de când ea şi Spencer hotărâseră să aştepte

până marţi pentru a-şi reîncepe viaţa ca soţ şi soţie.

În biserică, o aşezase pe Josie între ei, sperând că fetiţa avea să mai alunge din căldura pe care o simţise în şaretă, când piciorul ei stătuse lipit de al lui, în timp ce Neil îl mâna pe Curly George spre biserică. Spencer, căruia părea să-i placă tortura, luase fetiţa pe genunchi şi se apropiase de Livvy, cu scuza de a se uita pe cartea ei de rugăciuni.

Respiraţia lui îi flutura părul, pătrunzând cu uşurinţă prin dantelă şi încălzind-o oriunde o atingea. Şi în alte câteva locuri unde n-o atingea. Peste două zile avea să se afle din nou în casa şi în patul lui Spencer şi deşi avea să-i fie dor de Ferma Sacotte, nicio bucată de pământ nu se compara cu acea bucată din sufletul ei pe care o stăpânea Spencer.

În adâncul sufletului ei, acolo unde fuseseră îngropate atâta timp speranţele şi visurile ei, credea că se ştie care era secretul lui. Fusese cât pe ce să-l dea în vileag în ziua aceea lângă izlaz, când ea aproape că simţise pe propria-i piele ce însemna pierderea unui copil pentru inima, mintea şi sufletului unui părinte. Dar, chiar dacă n-ar fi putut să salveze pentru ea o bucăţică din Ferma Sacotte – probabil, partea care se învecina cu pământul lui – ar fi suportat dezamăgirea.

Ceea ce n-ar fi putut să suporte era absenţa celor din jurul ei, care se ridicară acum ca să ia parte la celebrarea căsătoriei nepotului ei de şaptesprezece ani, Henry

Charles Sacotte, cu Jenny Watchell. Spencer o aşeză pe Josie în picioare pe bancă şi o îndemnă să se ducă la Louisa, care o luă în braţe cu uşurinţă. După aceea, o întoarse pe Livvy uşor şi o trase mai aproape, aşa încât spatele ei era lipit de pieptul lui lat.

— Nu cred că or să mai creadă povestea cu gândacul din păr, hm? Şopti el şi trebui să se abţină să nu râdă când ea se întoarse şi-l privi şocată.

— Şi eu care credeam că pot să am încredere în tine, zise ea prefăcându-se supărată.

— Să ai încredere dragostea mea, Livvy. Întotdeauna.

În semn de răspuns, ea se lăsă pe el, frecându-şi capul uşor de pieptul lui. Efectul fu instantaneu şi el îşi dădu seama, după felul în care sări ea, că era conştientă de dorinţa lui.

— Nu te mişca, îi şopti el la ureche. Altfel ar fi teribil de stânjenitor.

Ea îl ascultă şi rămase neclintită, înnebunindu-l de fiecare dată când se mişca de pe un picior pe altul.

Părintele Martin întrebă dacă se opunea cineva căsătoriei, după care trecu la „Da”-uri.

Spencer se aplecă uşor şi spuse „da” odată cu Henry. Ei păru să-i placă acest lucru, fiindcă îi strânse mâna şi el avu impresia că niciodată nu simţise ceva mai liniştitor.

Asta până când ea se răsuci deodată în braţele lui şi spuse „Da” odată cu Jenny, după care întinse buzele

pentru ca el să sărute mireasa.

— La naiba cu ziua de marţi, murmură el, dorind să poată face, în sfârşit, măcar o dată ceea ce îşi închipuia că nepotul lui şi Jenny aveau să facă toată noaptea.

Nunta fu foarte frumoasă, părinţii lui Jenny părând atât de încântaţi că Henry se arătase nerăbdător să facă ce se cuvenea, încât invitaseră pe toată lumea din Maple Stand să ia parte la fericirea lor. Spencer avu o discuţie între patru ochi cu Henry, după care îi spuse lui Livvy că avea de gând să le dea cadoul de nuntă – în altă zi – marţi.

Waylon Makeridge, pe care Livvy nu-l mai văzuse de la înmormântarea Emmei, se opri să le ureze tinerilor căsătoriţi toate cele bune şi discută ceva cu Spencer. Ea habar nu avea ce ar fi putut să aibă de vorbit cei doi, dar Spencer păru mai mult decât satisfăcut după acea conversaţie şi după ce Makeridge fusese condus la uşă.

Făcându-i cu mâna lui Livvy şi zâmbindu-i, Spencer se duse la Remy. Livvy tocmai venea spre el, când fratele ei scoase un chiot şi mai ceru bere.

Exact când ajunse lângă ei, îl auzi pe Spencer spunând:

— Ea nu ştie încă.

Orice ar fi fost, îl făcea pe Remy extrem de fericit şi acesta îi zâmbea cu gura până la urechi, la fel ca Spencer. Şi, deodată, nu mai avea importanţă ce nu ştia, ci doar ce ştia – că Spencer Williamson o iubea, o iubea

la fel de profund cum îl iubise ea întotdeauna.

— Ai un bărbat pe cinste, Livvy. Pe cinste, îi spuse Remy, bătându-l pe Spencer pe spate. E un tip grozav. Trebuie s-o găsesc pe Bess. Bess? Bess!

Se depărtă repede, cu berea la gură şi cu soţia lui în minte.

— Ce anume te face să fii un tip grozav, Spencer Williamson? Întrebă ea, fără să pună la îndoială nicio clipă cuvintele fratelui său. Cum se face că eşti un bărbat pe cinste?

Era hotărât să aştepte, apoi el şi Livvy puteau s-o ia de la capăt. În casa pe care ea o adora, pe pământul care, într-o bună zi, avea să fie lucrat de Neil, ca şi de orice alt fiu pe care l-ar fi putut avea el şi Livvy.

Şi fiice, nici fiicele nu erau excluse. Dar ea mirosea atât de plăcut. Şi ochii îi străluceau. Şi inima îi bătea la fel de tare ca a lui...

— La naiba, spuse el şi apoi îşi duse mâna la gură. Iartă-mă. Poţi să aştepţi aici puţin? Întrebă el dând să plece, dar se întoarse pentru un sărut scurt şi vru să plece din nou.

Îi venea să se ia la bătaie singur. Nu se putea controla deloc? Nu putea să mai aştepte câteva ceasuri? Ea îşi umezi buzele. Nu putea.

— Un minut doar, da?

Ea încuviinţă şi el se aplecă s-o ridice pe Josie, care stătea agăţată de fustele lui Livvy, luând-o cu el. Nu-i

trebui decât un minut s-o zărească pe Bess, care dansa cu Remy şi să se convingă de faptul că acesta îi spusese de plan. Respirând greu din cauza efortului, ea veni şi îl sărută pe frunte.

— Credeţi că o să puteţi lua copiii acasă cu voi? Întrebă el, o mică parte din el dorindu-şi ca Bess să refuze şi, atunci, el să fie silit să aştepte până marţi pentru a-i spune lui Livvy.

O parte mai personală şi mai imediată se ruga, însă, ca Bess să spună da. Ceea ce, bineînţeles, că se şi întâmplă.

— Eşti un om nemaipomenit, Spencer Williamson, zise Remy din nou, de data aceasta, luând-o pe Josie şi învârtindu-se cu ea în braţe. Puţin îmi pasă ce zice lumea despre tine! Continuă el şi dându-şi capul pe spate, râse în hohote.

— Ascultă, zise Spencer, încercând să-l mai potolească. E secret. Ai uitat?

Remy duse degetul la buze.

— Da, da. Secret.

Ajunseră la fermă pe înserat. Curly George necheză la Peaches, care se afla de partea cealaltă a gardului. Găinile cotcodăciră de parcă ar fi recunoscut-o pe Livvy. Miss Lily mugi prelung şi gros.

Pe verandă erau strânse grămadă tăvile de prăjituri pe care Spencer le spălase înainte de nuntă. Livvy se uită întâi la ele şi apoi acuzator la el.

— Lui îi veni să se ia la palme pentru că le lăsase

acolo, dar nu se gândise că avea s-o aducă acasă.

— Nu puteam să te las să-ţi înstrăinezi vişinele, Liv, spuse el părând patetic chiar şi în propriile sale urechi.

— Tu ai cumpărat toate prăjiturile?

Se citea în ochii ei că nu-i venea să creadă, dar, când el încuviinţă, ea zâmbi larg.

— Chiar?

— Nu eşti supărată?

— Nu, spuse ea clătinând din cap. Sunt profund mişcată.

Femeile!

Nu avea să le înţeleagă niciodată, dar nu avea să înceteze să încerce în ceea ce o privea pe soţia lui.

— Vrei să cobori?

Ea dădu din umeri şi zise:

— Cred că da.

— Nu-i nicio grabă, spuse el stând cu mâinile pe genunchi şi cu inima în gâtlej.

Lângă el, în ciuda aerului cald, ea tremură.

— Ţi-e frig?

Ea scutură din cap, dar el îşi scoase haina, totuşi şi i-o puse pe umeri.

Arăta ca o tânără căsătorită, speriată şi în acelaşi timp nerăbdătoare. Şi mai presantă decât dorinţa lui de a o satisface – pentru a nu mai vorbi de sine – era nevoia lui de a o asigura că era în siguranţă cu el. Inima ei era în siguranţă la el.

— O seară superbă, spuse el, lăsându-se pe spate şi încrucişându-şi gleznele, iar ea îl privi suspicioasă. Nu găseşti?

— Ah, ba da, răspunse ea dând din cap cu entuziasm, de parcă vremea ar fi fost ceea ce îi interesa.

— Şi miroase minunat, continuă el inhalând atât de profund, încât aproape că îi simţi gustul pe limbă şi pătrunzându-i în plămâni – dar nu era departe de inimă, unde se afla deja.

— Trandafirii mei, spuse ea arătând peste umăr.

— Mie mi se pare că miroase mai mult a liliac, remarcă el şi atinse acul care îi ţinea părul strâns pe ceafă. Da? Întrebă el trăgând acul încet.

Ea încuviinţă foarte slab şi se întoarse ca să-i fie mai uşor. În clipa în care părul i se revărsă pe spate, ea spuse ceva, dar sângele care pulsa în capul lui îl împiedică să mai audă orice.

— Spencer?

El îi ţinea câteva şuviţe la nas şi acel parfum îi făcea ceea ce îi făcuse mereu. Respiraţia îi era mai anevoioasă decât i-ar fi plăcut.

— Hm?

— De ce sunt strânşi toţi trandafirii mei?

— Ştii doar că ne mutăm, nu?

— Ne mutăm?

— Nu aşa aveam de gând să-ţi spun. Totul ar fi trebuit să se petreacă marţi…

Ea îşi încrucişă braţele.

— Ce anume?

Luna răsărea, strălucind pe pielea ei şi dansând în ochii ei. Ea era aproape şi viitorul la fel, încât el nu se putu abţine.

— Aş putea să te sărut?

— Poate că ar fi mai bine să-mi spui ce e cu planul ăsta, zise ea, dar el o luă pe după umeri şi îi atinse buzele uşor cu ale lui, rostind un cuvânt, sărutând-o, rostind alt cuvânt.

— O să… spuse el sărutând-o scurt pe buze… îţi placă.

— Da? Întrebă ea visătoare, topindu-se lângă el şi întorcându-i sărutările şovăitoare.

Avea cele mai moi buze pe care şi le putea închipui el, pline şi calde şi mai simţea puţin gust de vin pe ele de la nuntă.

— Ei bine, eu… spuse el sărutându-i colţul gurii şi atingându-i-l cu limba, aşa sper.

— De ce nu… zise ea şi pieptul i se înălţa cu fiecare respiraţie, lăsându-l apoi să o tragă din ce în ce mai aproape, până când nu mai era deloc spaţiu între ei… îmi spui?

El îşi lărgi cravata şi descoperi că nu-i era mai uşor să respire. Având grijă să nu-i dea drumul sau să întrerupă sărutul, se trase spre marginea banchetei luând-o şi pe ea.

— O clipă, murmură el trăgând aer în piept şi sărind de pe capră. Uşurel, băiete, îi spuse apoi lui George, după care o luă pe Livvy în braţe ca pe un copil.

— Spencer, lasă-mă jos, zise ea, dar văzând că n-o face, îl luă de gât şi-şi puse capul pe pieptul lui. Atunci du-mă în casă, şopti apoi şi era foarte clar ce gândea.

El scutură din cap şi se îndreptă spre hambar, deschizând uşa cu piciorul. Acolo, aşteptând al doilea strat de vopsea, se afla patul la care muncise cu atâta drag, cu o tăblie mare şi albă în care cioplise un „O" şi un „S" legate între ele cu linii ondulate ca nişte panglici.

Ea deveni rigidă în braţele lui şi încercă să se dea jos.

— Vai, Spencer! Spuse ea, plimbându-şi mâna la câţiva centimetri deasupra lemnului, fără să-l atingă, dar mângâindu-l cu privirea.

El aprinse lampa de lângă intrare şi o ţinu în aşa fel încât ea să-i vadă mai bine opera.

— E minunat!

Ştergându-şi cu dosul palmei lacrimile care se adunaseră în colţurile ochilor, văzu şi celelalte trei paturi.

Al lui Neil era albastru, exact aşa cum ceruse, cu valuri cioplite în lemn şi cu o bărcuţă albă pictată deasupra. Al lui Josie era de un roz deschis, cu inimi pictate de o parte şi de alta a unui „J" cioplit. Al Louisei era mai simplu, mai elegant, cu o inimă cioplită în centrul tăbliei de la cap şi una în cea de la picioare.

— Când ai făcut toate astea? Îl întrebă ea când îşi recăpătă graiul.

— Am avut multă energie de consumat, mărturisi el gândindu-se cât de mult îşi dorea s-o posede chiar atunci şi acolo şi cât de greşit era să vrea să facă dragoste cu soţia lui într-un hambar în semiîntuneric. Dar nu se putea abţine.

— Vrei să-l încerci? O întrebă el şi când o văzu roşind, îi veni să-şi tragă palme.

Ce fel de idiot era acel bărbat care îşi întreabă soţia dacă voia să încerce un schelet de pat umplut cu paie, într-un hambar, când nici măcar nu era noapte încă şi…

— Da.

— Da?

— Îmi pare rău că sunt atât de timidă, spuse ea privind în pământ şi muşcându-şi o unghie.

— Îţi pare rău? Întrebă el ridicându-i bărbia pentru a o privi în ochi. Livvy-love, n-ai de ce să-ţi pară rău. Eşti perfectă.

— Nu, zise ea, clătinând din cap şi făcând ca părul să i se mişte pe umeri şi pe sâni. Sunt îngrozitor de timidă, reţinută şi…

— E cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată, zise el îmbrăţişând-o strâns. Eşti perfectă.

— Bine, dar doctoriţa Roberts…

— Din Milwaukee? Cea la care s-a dus Bess?

Sentimentul de vinovăţie o făcu să roşească.

— Cum ţi-a spus că eşti?

Livvy murmură ceva despre River Street la pieptul lui. El nu putea să o asculte când răsuflarea ei caldă îi atingea sfârcurile şi el trebuia să se concentreze şi ca să respire.

— Am spus că eşti perfectă, izbuti el să murmure în cele din urmă şi meriţi mai mult decât asta, Liv.

Ea trase aer în piept şi se urcă în pat, întinzându-se pe spate, ridicând braţele spre el.

— Chiar crezi că sunt perfectă?

El se chinui să înghită şi nu putu decât să dea din cap.

— Atunci nu mă lăsa să stau singură aici, zise ea rostogolindu-se în paiele curate până ajunse în partea cealaltă a patului şi se uită la el cu ochii aproape închişi.

Pieptul i se înălţa şi cobora. Un mic suspin îi scăpă de pe buze.

Dumnezeule mare! Fi dorea.

În definitiv, pentru asta o adusese la fermă. S-o ducă în patul lui şi s-o facă a lui. Dar acum stătea lângă pat ruşinat şi umil. N-o făcuse a lui deloc.

Ea îl făcuse al ei pentru totdeauna, cu blândeţea, răbdarea şi dragostea ei. Şi el nu voia decât să-i facă lumea la fel de minunată cum o făcuse ea pe a lui. Şi asta nu însemna un pat cu paie într-un hambar unde se mai aflau o vacă şi vreo două duzini de găini.

Ea întinse braţele din nou şi el nu mai rezistă.

— Dar marţi o să fie perfect, spuse el forţându-se să

aştepte. Nu înţelegi. Ţi-am…

— Spencer, şşş. Acum e perfect, zise ea începând să-şi descheie bluza, privindu-l drept în ochi.

— Livvy, ţi-am luat Ferma Sacotte.

Nu intenţionase s-o spună aşa, dar creierul nu-i funcţiona mai bine ca plămânii, cărora le era greu să se umple cu oxigen, sau ca limba, care îi amuţise, sau ca inima, care încetase să mai bată când el văzu pielea albă a soţiei lui ieşind la iveală încetul cu încetul.

Ea făcu ochii mari, dar nu spuse decât „Frumos" şi îşi scoase bluza din fustă, astfel încât numai cămăşuţa îi acoperea sânii, ca şi cum faptul că se afla acolo cu el era mai important pentru ea decât ferma familiei ei.

Dar acest lucru era imposibil. Aşa că el continuă:

— Mi-am închipuit de la început că Makeridge era în cârdăşie cu Bouche. Se pare că s-au întâlnit în tren, iar Bouche i-a oferit o parte din profit dacă reuşea să cumpere Ferma Sacotte…

— Waylon şi Julian? Întrebă ea. L-auzi, zise apoi absentă, desfăcând ceilalţi nasturi ai fustei cu mai multă uşurinţă.

— L-am ameninţat că îl dau în vileag dacă nu cumpără, în schimb, ferma noastră.

Ea îşi trase fusta în jos peste şolduri. Bumbac alb cu margini dantelate o acoperea acum de ai fi zis că era o păpuşă.

— A cumpărat ferma noastră? Întrebă ea părând vag

interesată, dar şi el începu să-şi piardă interesul destul de repede.

— Mm. Da, zise el lăsându-şi degetul să lunece pe braţul ei, privind cum îi făcea pielea ca de găină.

Ea îşi ridică braţele şi-l trase de cravată în jos.

— Stai puţin, spuse el, ştiind că odată ce urca lângă ea în pat, era pierdut. Pe urmă am cumpărat Zephin's…

Ei începu să i se facă frig stând acolo doar în lenjeria de corp şi îşi încrucişă braţele peste piept.

Acest lucru dădu rezultate. El simţi cum încep să-i apară broboane de sudoare pe frunte când îi văzu sânii mari lipiţi unul de celălalt.

Un suspin îi ieşi din gâtlej. Se întinse în fân lângă ea.

— Eşti atât de frumoasă, spuse el dezlegându-i şnurul cămăşuţei şi chinuindu-se cu nasturii.

— Şi atunci, şopti ea răsucindu-se ca să-i descheie nasturii cămăşii, în timp ce el se chinuia să respire, mergem acasă?

El încuviinţă, neputând să mai vorbească şi îşi lăsă mâinile să hoinărească peste tot, căutându-i pielea de parcă ar fi simţit nevoia să se convingă de faptul că era reală şi în braţele lui din nou.

Mai era un lucru pe care nu i-l spusese. Bouche renunţase să mai bată apropouri şi îi ceruse două sute de dolari ca să plece în Klondike. Îi garantase lui Spencer că nu avea să-l mai vadă niciodată.

— Liv? Spuse el. Mai e ceva…

Dar ea îi descheie nasturii cămăşii şi apoi i-o trase afară din pantaloni.

— Liv…

— Nu pot… spuse ea vârându-şi mâinile pe sub el.

Spencer se ridică uşor, încercând să vadă dacă mâinile ei chiar făceau ceea ce simţea el că fac. Dumnezeule! Chiar făceau! Ea îi descheia bretelele! El se întinse apoi pe spate, oferindu-i-se în întregime.

El şi Remy luaseră primii două de dolari din banii de pe ferma lui Spencer şi-i trimiseseră lui Bouche. Însemna că îi mai datorau ceva bani lui Zephin, dar cu o recoltă bună…

Înghiţi cu greu.

Cum putea să aibă capul limpede, când ea trăgea de brâul pantalonilor lui? Breteaua cămăşuţei îi căzu de pe umăr şi ea o trase la loc, îşi reluă eforturile şi repetă gestul încă de două ori.

— Liv? Exclamă el, chinuindu-se să respire şi încercând să-şi amintească ce voia să-i spună.

— Ce e? Întrebă ea pierzându-şi puţin răbdarea, oprindu-se să se uite la el şi dându-şi părul la o parte de pe faţă.

— Lasă breteaua aia, şopti el trăgându-i-o de pe umăr.

Putea să-i spună a doua zi că mai avea o datorie la Zephin. Sau a treia zi.

Dar nu mai trebuia să existe secrete între ei, îşi aminti el.

— Liv? Rosti el cu mare greutate.

Nu că ar fi fost îngrijorat în privinţa banilor. În definitiv, ar fi putut să plătească datoria chiar şi numai din prăjiturile ei. Totuşi, simţea că ar fi trebuit să-i spună.

— Liv? Zise el iarăşi.

— Spencer? Spuse ea oprindu-se. Eşti agitat?

Întrebarea era ridicolă. El pufni în chip de răspuns. Ea era cea timidă. Reţinută.

— Nu vrei să faci asta?

El pufni de două ori. Bineînţeles că voia. Dar dorea ca totul să fie perfect.

— Şi atunci? Întrebă ea continuând să-l dezbrace cu o sârguinţă pe care, de obicei, o rezerva pentru gâturile murdare ale fetiţelor. Taci!

El ar fi vrut să-i spună că era şocat, s-o tachineze în legătură cu pierderea aceea subită a timidităţii. Dar, chiar atunci, ea îşi lăsă capul în jos şi îi puse un sărut perfect la câţiva milimetri de sfârc. El se simţi străbătut de un curent cum nu mai cunoscuse vreodată. Ca şi cum l-ar fi lovit trăsnetul. Ca şi cum ar fi ţinut două fire electrice.

Buzele îi explorară pieptul şovăitoare şi el avu senzaţia că îşi trecea limba peste mărul lui Adam. Pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva murise şi ajunsese în rai.

Stătea întins în fân, cu parfumul de liliac în nări şi o

lăsa să-l sărute.

Ea se opri şi îşi ridică privirea spre el.

— Chiar crezi că sunt perfectă?

Răspunsul lui fu un geamăt gros. Cum putea să mai aibă îndoieli? El îi puse mâinile pe umeri şi apoi le lăsă să-i alunece pe braţe, trăgându-i şi bretelele cămăşuţei, până când putu să-i vadă perfecţiunea cu ochii lui.

— Oh, Doamne!

Avusese parte în viaţă de lucruri pe care nu le meritase. Întotdeauna crezuse că acestea erau lucrurile rele. Acum, lângă el, se afla alt lucru pe care nu-l merita. Numai că jură ca, de acela, să fie demn.

— Centimetrul ăsta e perfect, şopti el sărutându-i semnul din naştere pe care fu surprins să-l vadă pe umărul ei.

După seara aceea nu avea să mai existe nicio părticică a trupului ei pe care să n-o cunoască.

— Şi centimetrul ăsta, adăugă el, sărutându-i clavicula. Şi, oh, Doam…

Sânul ei era catifelat sub limba lui şi el îi cuprinse sfârcul cu gura ca un nou-născut care căuta hrana disperat. Din el avea să ia puterea de care avea nevoie pentru orice i-ar fi aşteptat. Îi mângâie mijlocul subţire, şoldurile şi abdomenul, trupul de care se ţinuse departe atâta vreme.

Oricât de minunată ar fi fost, oricât de caldă, catifelată şi maleabilă, nu fu nimic mai superb şi nu-l tulbură mai

mult ca atunci când ea începu să-i exploreze trupul cu timiditate. Mâna ei i se plimbă pe piept printre firele de păr, după care porni în jos apăsându-l la numai câţiva centimetri de sex.

După aceea, îi simţi mâna continuând să coboare.

— Timidă? Şopti el lângă tâmpla ei când izbuti, în sfârşit, să-şi recapete glasul. A zis că eşti timidă?

Mâna se opri.

— Ce ţi-am spus eu? O întrebă el fără să clintească.

— Perfectă, rosti ea încet şi el simţi din nou mişcările şovăitoare ale degetelor ei cercetătoare.

— Te iubesc, Olivia Williamson, spuse el întorcând-o pe spate. Livvy-love a mea perfectă.

Şi când nu mai suportă doar să se atingă şi să se sărute, el îşi luă iubita acasă.

Ea se ridică la mult timp după ce adormise el şi ieşi din adăpostul braţelor lui. Un pai îi atingea nasul şi ea îl dădu la o parte înainte să coboare din patul pe care el îl făcuse pentru ei. Ieşi în vârful picioarelor din hambar şi porni spre casă, casă care nu fusese niciodată a ei cu adevărat.

Înăuntru era o linişte ciudată şi cu mare grijă urcă scara spre camera de la mansardă, unde lucrurile lui Peter şi Margaret aşteptau întoarcerea acestora. Luă cu dragoste fiecare pasăre de pe raft şi o puse în fusta pe care o ţinea ridicată puţin, după care strânse fusta într-o mână, având grijă să nu-i scape nicio pasăre.

Când porni înapoi spre scară, luă păpuşa lui Margaret şi o puse alături de păsări.

— Ne mutăm, Winnie, spuse ea încet. Şi n-aş vrea să rămâi aici.

Jos, în bucătărie, privi totul la lumina zorilor. Îşi dădu seama că avea să-i fie mai greu decât se aşteptase să-şi ia rămas-bun de la vechea casă.

Dar apoi se gândi că tot ce conta venea cu ea.

Pe masă era o cratiţă în care puse păpuşa şi păsările, lângă ustensilele de cioplit şi bucăţile de lemn pe care Spencer le împachetase deja, după care o scoase pe verandă pentru a fi sigură că avea să meargă la Ferma Sacotte cu ei.

Tot ce îmi doresc. Tot ce mi-am dorit vreodată.

— Liv?

— Mm?

— Eşti fericită?

Ţinea ochii închişi, aşa că nu putea să vadă zâmbetul larg de pe chipul ei şi nici mişcarea afirmativă din cap. Astfel că ea răspunse cu glas tare la întrebarea aceea pe care el nu i-o mai pusese niciodată.

— Da, spuse ea încet, bănuind că el adormise la loc. Foarte.

— Perfect, zise el luând-o prin surprindere. Asta e tot ce vreau să ştiu.

Se mişcă foarte puţin pentru a-i face loc, trăgând-o în curbura trupului său şi lipindu-i şezutul de membrul lui

care se odihnea.

De afară se auzeau greierii şi o adiere răcoroasă o făcu pe Olivia să se înfioare. Ar fi trebuit să se gândească să aducă o pătură, dar, după mişcarea uşoară din spatele ei, nu credea că avea să-i mai fie frig mult timp.

Şi el îi dovedi că avea dreptate, din nou.

Mai târziu, mult mai târziu, el o înveli cu cămaşa lui.

— Crezi că s-ar putea să fi făcut un copil?

— Nu… nu ştiu, zise ea şi îi simţi mâna cuprinzându-i abdomenul plat, iar ea i-o acoperi cu a ei.

— Cred că da, spuse el cu o voce sigură şi plină de speranţă, de parcă o uniune atât de perfectă ar fi trebuit neapărat să producă un miracol.

— N-are importanţă, murmură ea, fără îndoială surprinzându-l la fel de mult ca pe sine. Adevărul e că, în clipa asta, am tot ce îmi doresc. Tot ce mi-am dorit vreodată.

El o trase şi mai aproape, oftatul lui de mulţumire răcorindu-i pielea asudată pe care i-o încălzi la loc cu un sărut.

— Totuşi, spuse el jucându-se cu părul ei şi gâdilându-i braţul cu el, pun pariu că am făcut.

Ea se întoarse să-l privească şi-l întrebă:

— Chiar are atâta importanţă pentru tine?

După atâţia ani de dezamăgire, ea nu suporta gândul că ar fi putut fi dezamăgită din nou.

— Numai că, zise el căutându-i sânul şi frecându-i sfârcul, dacă am dreptate, o să mai avem un copil de iubit. Iar dacă n-am…

Mâna îi coborî încet spre abdomenul ei, dând de cârlionţii încă umezi ai feminităţii ei.

— Va trebui să încercăm iar…

O sărută uşor pe creştet.

— Şi iar…

Îi sărută pleoapele şi coborî din ce în ce mai jos, pentru a-i găsi buzele.

— Şi iar…

Apoi tăcu şi se ţinu de cuvânt.

Sfârşit